JAN VAN HELSING,

celebrul autor al Organizațiilor secrete, REVINE:

Copiii MILENIULUI

Modul în care energia solară alterată, perturbațiile electromagnetice și planul ocult de dominare a lumii vor transforma iremediabil copiii mileniului III.

Trăim într-o nouă epocă, un nou mileniu cu multe riscuri (bineînțeles), dar și cu tot atâtea șanse! Până acum li s-a recomandat oamenilor ce să creadă și mai ales ce să gândească. **În ceea ce privește credința, nu era voie să te îndoiești de ceea ce te învățau religiile oficiale.**

Dar astăzi trăim alte vremuri. Sunt vremurile în care moralitatea, tradiția, cultura și altele asemănătoare nu mai au valoare. Este un mare rău pe de o parte, pentru că nimic nu mai e în ordine, dar pe de altă parte este și cea mai mare șansă ca **să dispară Vechiul și să se nască Noul.**

După unii, ordinea s-a născut odinioară din haos. Atunci când se naște noul, vechiul trebuie să dispară! Starea de destrămare a lumii vechi poate fi pe de o parte cea mai mare șansă pe care a avut-o vreodată această planetă, dar pe de altă parte poate reprezenta și o decădere absolută, **depinde în ce direcție este condusă această putere care se eliberează, spre lumină sau spre întuneric.**

La un moment dat, în vechime,
s-a intervenit în evoluția Pământului,
practicându-se manipularea genetică.

Jan van Helsing

COPIII MILENIULUI III

Traducere din limba germană
Iulia Dobrovolschi

ANTET

Titlul original: DIE KINDER DES NEUEN JAHRTAUSENDS

Copyright © 2001 AMA DEUS Verlag
Copyright © 2003 Antet XX Press

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin Editurii Antet XX Press, orice reproducere a unui fragment din această carte inclusiv prin fotocopiere sau microfilm este strict interzisă.

Redactor: Andreea Năstase
Tehnoredactare computerizată: Cristina Antonescu
Coperta: Ion Năstase

ISBN 973-636-056-3

Tiparul a fost executat de tipografia
ANTET XX PRESS
Filipeștii de Târg, Prahova
Str. Max Heberlin, nr. 677
tel.: 021/2234945, 021/2221245
E-mail: antet@fx.ro
www.antet.ro

CUVÂNT ÎNAINTE

Dragi cititori și cititoare,

În general fiecare dintre noi a auzit câte ceva despre oameni care au o *„a doua față"* sau de aceia care pot vedea *aura* unui om. În zilele noastre ei sunt denumiți în mod obișnuit *„clarvăzători"*, pentru că pot percepe câmpul de energie luminos al ființelor. Se numesc clarvăzători și aceia care au viziuni asupra viitorului unei persoane sau chiar al întregii noastre planete, ei putând adesea și să *perceapă* bolile altora.

Printre aceștia sunt și unii care spun despre ei că pot vedea morții sau că pot primi mesaje transmise din lumea cealaltă, de la îngeri, sau de la nepământeni. Aceștia sunt numiți *„mediumuri"*, pentru că lasă materiile subtile să vorbească prin ei, sunt deci niște intermediari, într-un limbaj mai nou *„channels"* (canale). Așa cum un radio sau un televizor reprezintă intermediari pentru undele electromagnetice și le fac vizibile sau audibile pentru noi, tot așa un *„medium spiritual"* este mijlocitor între lumea imaterială și om, între viața de apoi și cea de acum, și ne transmite mesaje.

Bine. Dar cărți despre aceste teme și domenii apropiate ființelor imateriale, despre adevăruri spirituale, există din plin. Librăriile sunt pline. Ce ar fi de adăugat în acest domeniu, amănunte noi și valoroase încât să merite să scrii o carte despre asta?

Ei bine, ce ați spune oare dacă ați afla că în Filipine o fetiță de 12 ani pune diagnosticul bolnavilor prin clarviziune și apoi îi tratează prin simpla atingere cu mâna? Mai mult chiar, este însoțită și susținută de clasicii medici cu școală!

Sau că James, de 9 ani, are darul să găsească apă sau petrol și prin asta a devenit deja multimilionar? Ce vă vine în minte când cineva vă povestește că Maria, care abia a împlinit 5 ani, se joacă în grădină cu zâne și pitici în loc de copii de vârsta ei? Sau Nicole – fiica unor bancheri – n-are încă 14 ani, dar îi spune tatălui ei cu câteva zile înainte cine îl va vizita! Angelique, o micuță frumusețe de la țară, este o fetiță tăcută, dar poate prevedea moartea apropiată pentru oameni care îi sunt perfect străini!

Nu sună captivant? Ați înțeles desigur noutatea cărții mele; este vorba despre **copii**!

Ce părere aveți? Sunt numai copii de excepție, copii lăsați de Dumnezeu ca adevărate minuni. Sau poate că am ajuns vremurile când se adeverește profețiile Noului Testament:

„Iar în zilele din urmă, zice Domnul, voi turna din Duhul Meu peste tot trupul și fiii voștri și fiicele voastre vor prooroci și cei mai tineri ai voștri vor vedea vedenii și bătrânii voștri vise vor visa. Încă și peste slugile Mele și peste slujnicele Mele voi turna în acele zile, din Duhul Meu și vor prooroci." (Faptele Sfinților Apostoli, capitolul 2; 17 - 18).

Recunosc că exemplele enumerate nu sunt întâlnite la tot pasul, deși în paginile care urmează veți mai citi încă multe altele. Dar poate că pe dumneavoastră înșivă v-a frapat faptul că propriul copil este cumva „altfel" decât alții? Altfel și decât dumneavoastră la aceeași vârstă? Sau e posibil ca un copil care uneori stă în grădină și pare că vorbește cu plantele, când și când să-și fixeze privirea într-un punct oarecare și să susțină că are *un prieten invizibil*! Sau v-a povestit despre un om mare sau *un înger cu un veșmânt alb*, care iarăși a stat noaptea la patul lui!

Nu ați mustrat, desigur, astfel de exteriorizări de domeniul fanteziei copilărești și nu le-ați considerat *rezolvabile*?

Nu vi s-a întâmplat niciodată ca fiica dumneavoastră să vă surprindă sugerându-vă să fiți prevăzător și să nu-i acordați prea multă încredere colegului de serviciu care tocmai și-a anunțat vizita? Și până la urmă nu s-a dovedit că avea dreptate? Sau fiul cel mare care a remarcat că doamna care v-a vizitat este foarte bolnavă, deși ea însăși încă nu știa nimic despre asta? Nu s-a adeverit mai târziu afirmația lui? Astfel de întâmplări sunt catalogate în mod obișnuit drept *„simple coincidențe"*, dar dacă într-adevăr copiii au văzut ceva care scapă din câmpul dumneavoastră vizual? Ceva invizibil pentru un adult cumpănit și serios?

În această carte ne-am propus să luăm astfel de relatări ale copiilor și să le studiem, să ascultăm cu mare atenție declarațiile lor și să vedem dacă nu cumva copiii noștri înțeleg mai multe decât noi despre viață, și mai ales despre „înainte" și „după".

Sunt destui concetățeni care cred că în astfel de situații e vorba despre închipuiri sau despre lăudăroșenii, copiii ar vrea de fapt să fie în centrul atenției. Cât despre adulții clarvăzători, mulți vor spune că sunt niște șarlatani care vor să ia banii din buzunarele naivilor. Asemenea concetățeni cărora nu le pasă de nimic există, fără îndoială, și este dreptul lor să-și exprime părerea. Este dreptul oricui să fie materialist, ateu sau nihilist și să-și

trăiască viața ca atare. Tocmai de aceea îmi va fi greu să demonstrez că există copii cu puteri de medium, și imposibil să explic științific aceste fenomene. Dar nu face nimic! În definitiv, încă nici un om de știință, fie el chiar câștigător al premiului Nobel, n-a reușit să demonstreze științific ce e **iubirea**, și totuși orice om știe că ea există. Majoritatea dintre noi o simțim zilnic. V-a trecut cumva prin cap să râdeți de cineva care este îndrăgostit argumentându-i că iubirea nu poate fi explicată științific?

Ei bine, în paginile acestei cărți, care tratează aspectul imaterial al vieții, veți întâlni fenomene exact la fel de reale și la fel de vechi ca iubirea.

Bineînțeles că sunt printre sceptici și oameni care dau din mână și se strâmbă dar și unii care, atunci când sunt foarte sinceri, recunosc că și ei au trăit evenimente corelate cu asemenea fenomene. Cu toate astea, ei tind să evite discuții mai adânci, considerând aceste fenomene „excepții", eventual „o genetică specială", sau, dacă discuția începe să devină neplăcută, o îndreaptă spre „hazard". Aceștia vor mai avea multe de îndreptat!

La urma urmei, pe cine miră asemenea atitudini? De unde să știe omul obișnuit al unei societăți de consum, care își formează o imagine a lumii din ceea ce află pe nerăsuflate din presa locală sau din știrile politice gata fabricate despre cetățeni ai lumii, de unde să știe să gândească și critic? Nu se poate nega faptul că apar des știri despre mediumuri, dar de cele mai multe ori oamenii cu astfel de aptitudini nu sunt luați în serios, ba uneori chiar sunt prezentați ca escroci. Asemenea fenomene sunt ținute la distanță de mase cu un scop precis și deliberat, pentru că este vorba despre o dezvoltare care nu mai poate fi frânată și care va schimba lumea în profunzime.

Totuși, cum să nu-ți dea de gândit când afli că băiețelul neamț de trei ani vorbește dintr-o dată greaca fără accent nemțesc, un alt pici se interesează de arheologie, sau, un băiat de 15 ani din apropierea orașului Stuttgart își ia examenul de bacalaureat cu notă maximă ajungând astfel cel mai tânăr student al Universității Baden-Württemberg? Un băiețel de 6 ani cântă la un instrument ca și cum ani de zile nu ar fi făcut altceva, chiar dacă provine dintr-o familie fără preocupări muzicale.

Cine s-a îndeletnicit intens cu tematica profeției, la limita științei, cu spiritualul dar și cu spiritismul sau ceva asemănător, sau cu religiile consacrate, a observat cu siguranță că întotdeauna au existat copii care au venit pe lume cu aptitudini neobișnuite. Ei erau numiți, în funcție de zonă și de cultură, copii cu „a doua față" sau „copiii lunii", dar în puține cazuri s-a ocupat cineva de ce relatau ei. Cel mai des au fost întâlniți copii care aveau

viziuni din „al Treilea Război Mondial", sau cărora li se arăta Fecioara Maria (cele mai cunoscute sunt aparițiile Mariei de la Fatima sau Garabandal). Dar dacă acești copii aveau viziuni și contacte cu ființe spirituale sau chiar cu ființe decedate sau cu nepământeni, faptul nu putea fi acceptat în sistemul învățăturii creștine decât legat de „diavol", ei practicau „magia neagră", aveau „uitătura cea rea", sau erau, în cazul persoanelor feminine, pur și simplu „vrăjitoare". De aceea, destăinuirile unor astfel de copii sunt rareori auzite, de obicei chiar combătute. Acest lucru este valabil, bineînțeles, și pentru adulți, deoarece copiii clarvăzători vor deveni cândva adulți.

Copii care comunicau cu viața de dincolo au existat, deci, dintotdeauna. Dar astăzi s-a schimbat ceva. După cum vom mai observa pe parcursul cărții, pe oamenii de știință a început să-i preocupe de-abia de circa douăzeci de ani faptul că se nasc pe pământ asemenea copii. Dar în special în ultimii cinci ani, și de atunci în fiecare an din nou, **se nasc tot mai mulți și mai mulți copii cu calități de medium.** Deci **fenomenul a primit o nouă conotație.**

În special în rândul tinerilor de astăzi apare faptul că sunt „altfel".

Aspectul negativ a fost remarcat de toată lumea deja: agresivitatea, comportamentul răutăcios, consumul de droguri și alcool, modul de exprimare vulgar, lipsa de respect față de cei în vârstă, față de părinți și profesori, dar și față de natură, care chiar nu se poate apăra. Toate astea au luat proporții imense. Gândiți-vă doar la imaginea unei instalații stereo într-un mijloc de transport în care stau ființe îmbrăcate ciudat, care au cercei la buze și la ochi, și exact în momentul în care vă uitați la ei, aruncă resturile mâncării rapid făcute de la „Fast-Food" cu ambalaj cu tot pe fereastră în plină stradă. Astfel de tineri cunoaștem prea bine, și rareori după un astfel de spectacol poți să te abții să te gândești că i-ai lua o dată zdravăn de urechi.

Nu, nu despre asta voi scrie în această carte! La astfel de comportamente și la substratul lor voi reveni la momentul cuvenit pe parcursul acestei cărți.

Eu mă adresez celeilalte extreme, celei pozitive! De exemplu cea din care face parte micuța dumneavoastră nepoțică cu priviri uimitor de înțelepte; uneori nu poți decât să te miri de răspunsurile neobișnuit de clare sau de concluziile la o anumită temă, care vin dintr-o gură atât de mică. Aici îmi vine în minte un exemplu propriu: în copilăria mea, în caz de neascultare, ajungea amenințarea tatălui meu că nu am voie să mă uit la televizor, ca

să-mi rezolv totul repede și să mă uit la programul preferat. După ani de zile, am avut experiențe nu numai cu juniorul meu, ci și cu copiii surorii mele (în total șase la număr), și am putut să-mi dau seama cum unii copii își testează puterea. În general, dacă un copil nu vrea să mănânce sau să facă pe voia părinților, îl poți păcăli spunându-i că albinuța Maja sau moș Ene vor dispărea. Dar cu fiul meu nu ține. Am încercat asta odată la masa de seară, când se juca în loc să-și golească farfuria. L-am amenințat că, atunci când va merge în pat, moș Ene nu va mai veni. Singura reacție a băiețelului în vârstă de doi ani a fost: „Astăzi nici nu voiam să-l văd!" Ce să mai zici la asta? (În general nu sunt de acord cu amenințările de felul celei descrise mai sus, pentru că în opinia mea nu sunt un mijloc adecvat de educație. Dar uneori, și practicanții mă vor aproba cu siguranță, îți mai scapă așa ceva.) În orice caz, acest singur exemplu m-a făcut să mă gândesc că micuțul meu nu se lasă „hrănit" așa, pur și simplu. Dar și alte exprimări ale lui mi-au dat de gândit. Cu puțin înainte de Paști, juniorul meu care între timp făcuse patru ani, i-a zis mamei lui: *„Mamă, știi de ce nu te iubesc, când vin de la grădiniță? Pentru că eu atunci vreau să mă joc, dar tu mi-ai făcut mâncare și eu trebuie să mănânc. Și atunci mă enervez! Mami, trebuie să schimbăm lucrul acesta!"*

Cu siguranță vi s-a întâmplat cu propriul copil sau nepot să rămâneți cu gura căscată când ați ascultat cu atenție ce scot acești copii din ei, pe neașteptate.

O mamă mi-a povestit că, în timp ce fiica ei asculta povestea citită de tatăl său, a spus dintr-o dată, din senin, foarte convinsă: *„Eu am fost acolo. O dată foarte mult timp, iar o dată foarte puțin."*

Altădată, când vecina lor era pe moarte, și ei discutau dacă aceasta, când va ajunge în cer, își va întâlni propria mamă, micuța a zis: *„Nu, doar pe soțul ei (care era deja decedat) îl va întâlni. Pe mama ei, nu. Aceasta va fi deja cu un cer mai sus. Exact atunci când vecina va ajunge în cer, mama ei va urca în următorul."*

Și la urmă îi spuse mamei ei: *„Când tu vei muri, nici noi nu ne vom vedea. Tu vei fi mereu cu un cer mai sus decât mine. De-abia când voi veni din nou pe lume ca bebeluș, ne putem întâlni."*

Ce părere aveți? Pălăvrăgeală de copii? Sau e mai mult în spatele cuvintelor? Ar putea fi explicate astfel de exprimări prin faptul că în trupul micuț se ascunde un spirit bătrân și înțelept? Ei bine, vom vedea, pentru că în paginile următoare am relatat multe astfel de povești, care cu siguranță ne vor face să ne gândim la ele serios.

Ce anume face diferența între exprimările unui copil-medium și cele ale unui adult-medium? Majoritatea adulților-medium, pe lângă educația școlară, învățarea și studiul și influențele suferite de-a lungul anilor, au primit învățătură din lumea spirituală, au fost la seminarii și au purtat discuții cu oameni interesați de aceleași lucruri și au primit o puternică influență din exterior. Din această cauză, au tendința accentuată de a da interpretări personale. Dar un medium este cu adevărat bun numai dacă e în stare să-și închidă mintea, propriul subconștient, și să constituie un „canal" pentru materia subtilă.

Dar un copil, care nu a fost influențat de lumea exterioară, și care nu știe nimic despre societate sau spirit, despre reîncarnare, nimic despre Dumnezeu și presupusul diavol, despre politicieni, despre Vatican, descrie altfel ceea ce vede în aura unui om decât un medium adult. El nu ar interpreta mesajele primite din lumea cealaltă, pentru că el nu știe cu ce le-ar putea compara. Eu susțin, din această cauză, că experiențele unor astfel de copii-medium pot fi mult mai concludente decât ale adulților.

De aceea, vrem să ne ocupăm în paginile care urmează cu exprimări, declarații ale copiilor înzestrați cu trăsături mediumice puternic întipărite. Vrem să observăm fără idei preconcepute, discursurile și experiențele lumii copiilor-medium, să ne lăsăm purtați de aceștia și să uităm pentru o clipă care ne este culoarea pielii, ce origine și educație avem, cărei comunități creștine aparținem, și să uităm tot ce am învățat până acum sau am gândit despre rostul vieții. Să îi lăsăm pe copiii și tinerii-medium să ne relateze ce au trăit, ce „pricep" zilnic, ce le este transmis și să ne lăsăm lămuriți despre lumea materiei fine.

Pentru că ei ne informează despre faptul că, în afara lumii pe care o cunoaștem noi adulții „chibzuiți" și „lămuriți", mai există una, o lume de care relatează vechile mituri, poveștile cu stafii, dar și cărțile sfinte ale diferitelor culturi ale acestei planete.

INTRODUCERE

Pe copiii noștri, pe toți copiii acestei lumi, îi leagă un singur lucru: sunt curați la naștere, în primul an de viață nu știu nimic despre politică, rase, religii, granițe, cer sau infern, despre război sau pace, stânga sau dreapta, bun sau rău și despre toate celelalte lucruri pe care lumea adulților le consideră extraordinar de importante.

Copiii au o altfel de percepție cu privire la moartea fizică, la bani și putere, la plăcere sau durere, iar afirmațiile lor pot fi din această cauză, uneori, dureros de directe. De multe ori copiii nu se gândesc ce spun atunci când își spun oamenilor părerile.

Reacțiile acestora față de alte persoane seamănă adesea cu cea a unui animal, un câine sau o pisică de exemplu. Copiii se simt de multe ori inexplicabil atrași de o persoană pe care abia au văzut-o, se așază spontan în brațele ei deși părinții nu pot suferi sub nici o formă persoana respectivă. În alt caz, unui copil îi poate fi frică, la fel de inexplicabil, de o persoană străină văzută în oraș, în ciuda faptului că persoana respectivă se bucură de un renume bun, sau este chiar un prieten de familie.

Așa că ne întrebăm: ce vede sau simte copilul? Poate el să vadă în inima acestui om? Poate el să pătrundă dincolo de învelișul exterior și să recunoască adevăratul EU al unui om?

Sau pur și simplu sunt niște copii normali care își exteriorizează percepțiile nedeformate prin educație. Totuși, majoritatea adulților au fost educați să se comporte cu diplomație: nu se spune ce se gândește, și cu atât mai puțin ceea ce se **simte**!

Dar copiii spun lucrurile așa cum le percep, deci foarte direct, iar la copiii-medium, acest lucru este adesea de multe ori mai puternic.

Iată un exemplu simplu, tipic pentru mulți copii clarvăzători. Familia micuței Rita de 5 ani era îngrozitor de tristă, pentru că murise bunica. I s-a explicat fetiței, care se interesase de motivul tristeții, că morții ajung fie în rai, fie în iad. La înmormântare, micuța Rita a tras-o de mânecă pe mama ei care plângea și a întrebat-o foarte mirată, de ce oamenii tot mai sunt triști, când bunica ei stă lângă mormânt și privește ceea ce se întâmplă. Mai spuse că bunica avea o lumină frumoasă, strălucitoare în jurul ei, pe care n-o avusese înainte.

Cum a reacționat mama? *„Ah, copile, tu cu fanteziile tale! Când oamenii mor, nu mai sunt cu noi. Probabil că te-ai gândit la vreun film de-al tău de desene animate! Mai ai puțină răbdare că se termină imediat înmormântarea și poți să pleci la joacă."*

Păi nu e asta reacția firească a unui cetățean obișnuit? Numai că ceea ce văzuse copila fusese *absolut real*, dar o realitate pe care mama n-a putut s-o înțeleagă. Altfel ar fi trebuit să accepte că trăise mai bine de treizeci de ani crezând ceva total invers! Nu, nu, mai bine rămânem la vechea imagine asupra lumii, nu vrem să mai schimbăm ceva în timpurile și așa foarte grele!

Exclamația micuței Rita la cimitir arată că unii copii-medium pot percepe, pe lângă entități fizice materiale, și prezențe cu aripi înalte. Se poate observa fără multe cunoștințe speciale că unii copii care s-au născut în ultimii ani, dar mai ales cei care se nasc acum, sunt „altfel" – chiar dacă nu se poate defini exact cum, sau ce anume îi deosebește de generațiile dinaintea lor. Și aici este vorba de copil la modul general, nu numai de cei care au aptitudini de medium. Nu se poate trece cu vederea fenomenul puștanilor pasionați de computere, care nu numai că sunt mai independenți și prind totul foarte repede, dar adesea își depășesc propriii părinți. Vă puteți aminti alte vremuri din istoria lumii când se întâmpla așa ceva? Cu siguranță că trebuie să ținem cont de progresele științei și tehnicii, de condițiile sociale, de moștenirea genetică a experiențelor pe care le-au trăit strămoșii și părinții noștri. Despre acestea vom afla mai multe de la Rupert Sheldrake, care ne-a enunțat fenomenul *„câmpurilor morfogenetice"* și pur și simplu ne explică acest „fenomen al moștenirii și preluării". Dar noi vom merge mai departe pentru a examina împreună ce au de declarat copiii și pentru a descoperi ce anume se întâmplă chiar sub ochii noștri.

Înainte să începem, aș vrea să vă expun pe scurt structura cărții mele, ca să știți după ce concept am mers și cum am ales să vă împărtășesc această temă.

Să aruncăm o privire pe ceea ce se numește în mod normal „aptitudine spirituală", care se deosebește de „spiritism", și vă voi explica prin ce, în capitolele ce vor urma. Foarte adesea concepte ca *„clarviziune"* sau *„percepție"* se amestecă în aceeași oală cu „ocultismul", cu „cultul pentru diavol", sau „privirea rea". Pentru clarificare voi prezenta pe rând în paragrafe mai lungi sau mai scurte, aptitudini și exerciții luate din practică.

Vom urmări povestea vieții unei clarvăzătoare și cititoare de aură, Susanne, care are aceste aptitudini de la naștere. Cu ea sunt prieten de doar câțiva ani, și povestea ei s-a dovedit a fi și a altor mediumuri clarvăzătoare

pe care le-am cunoscut de-a lungul vieții mele. La acest exemplu l-am adăugat pe cel al foarte versatului medium britanic **Paul Meek**, care lucrează și profesional în domeniu, pentru a vă arăta cât de asemănătoare sunt aptitudinile dar și experiențele clarvăzătorilor, mai ales în copilăria lor. În primăvara anului 2001 am petrecut cu extraordinara britanică **Elsie Poynton**, care nu mă cunoaște doar pe mine, ci și pe mulți membri ai familiei mele, câteva zile frumoase pe insula La Palma din Canare, unde trăiesc părinții mei. Ea și-a scris propria poveste într-o carte care urmează să fie publicată, dar nenumăratele discuții, ședințe la care am participat și cele în care am tradus simultan mi-au demonstrat că fenomenul înzestrării naturale cu aptitudini de medium are la bază experiențe din copilărie.

Acum poate vă veți întreba de ce încep o carte despre *copii* clarvăzători cu două *persoane adulte*. Vă voi explica cu plăcere. Cea mai mare problemă cu care m-am confruntat, de când m-am hotărât să scriu o astfel de carte, a fost întrebarea cum voi reuși să prezint afirmațiile copiilor în așa fel încât să le înțeleagă oricine și să se poată transpune în locul unui astfel de copil.

Greutatea pe care am întâmpinat-o cu copiii a fost aceea că numai ușor nu mi-a fost să port o discuție mai lungă, concentrată, cu puști de trei până la doisprezece ani. Să-mi demonstreze practic aptitudinile lor era foarte simplu, dar dacă era vorba de întrebări, cum *se simte* fetița sau băiețelul cu aceste aptitudini, cum a început totul, cum au devenit clarvăzători la grădiniță, la școală sau printre prieteni, se întâmpla ca acești copii, cu cât erau mai mici, cu atât mai repede să-și piardă interesul pentru discuție. Într-un fel este logic. Nici noi nu eram interesați în copilărie de discuții foarte spirituale. Am apelat atunci la părinți rugându-i să-mi scrie toate datele și întâmplările, atât cât și le mai aminteau (parțial le aveau notate în jurnalele lor). Dar pentru a afla cum *se simte* un astfel de copil-medium la școală, printre copii de aceeași vârstă fără aceste aptitudini, cu frații și surorile, cum au învățat să trăiască cu aceste aptitudini, și așa mai departe, numeroasele discuții cu copiii înșiși nu m-au ajutat foarte mult să continuu. Să exprimi sentimente în cuvinte este aproape imposibil pentru majoritatea copiilor. Mulți dintre aceștia sunt foarte închiși în ei, mai degrabă timizi, și cumva dau tot timpul impresia că poartă un secret în ei.

De aceea mi-a rămas doar posibilitatea să intervievez cât mai mulți adulți, alegându-i pe aceia care au din copilărie acest dar, pentru a afla de la ei cum le-a mers până în zilele noastre, ce avantaje sau dezavantaje văd în talentul lor, cum se descurcă astăzi cu el, și ce ar schimba astăzi dacă ar fi ei în înșiși părinți.

Din treisprezece astfel de declarații am ales până la urmă două: a unui german și a unui englez, pe care le-am considerat cele mai potrivite pentru

ca dumneavoastră, iubiți cititori și cititoare, să vă puteți transpune în situația unui copil-medium, să reușiți măcar pentru scurt timp să intrați în pielea lui.

Și o dată ce am prezentat aceste probleme de fond ne îndreptăm interesul spre următoarele grupe de copii:

- copii-medium clarvăzători care sunt în contact cu lumea spirituală – cu viața de dincolo
- copii care își pot aminti întâmplări din ultima lor viață
- copii-indigo care sunt parțial medium, dar se evidențiază prin felul lor „altfel" de a fi, prin inteligență sclipitoare, dar și inadaptabilitate
- copii super-medium chinezi, care pot citi cu urechile sau cu mâinile, pot materializa obiecte din neant
- copii care sunt rezistenți la sângele infectat, ba chiar și la cancer și prezintă un nou tip de ADN

În partea a doua a cărții vom explica amănunțit cum se creează imaginea lumii văzute de copiii clarvăzători, cum pot explica acești copii viața și sensul ei; îi vom lăsa pe aceștia să ne descrie ce se află în viața de apoi, prin ce se leagă aceasta de noi. Vom afla în final prin acești copii câte ceva despre cum putem să ne schimbăm viziunea asupra vieții în favoarea noastră.

Bineînțeles că se naște întrebarea cum putem noi, posibili părinți ai unor asemenea copii, să învățăm să fim mai responsabili cu ei, sau ce responsabilitate revine întregii societăți de acum, sistemului de educație din școlile actuale. Dar cea mai importantă întrebare rămâne următoarea: ce ar putea fi în spatele înzestrării unor copii cu asemenea forțe, cine sunt acești copii, ce mesaj au ei pentru noi.

PARTEA I

CAPITOLUL 1

Diferența dintre practicanții spiritismului și mediumurile naturale

Contactul cu viața de dincolo, viața înainte și după moarte, comunicarea cu spiritele, înseamnă pentru mulți prostii, un fel de hocus-pocus din basme, sau pentru alții chiar blasfemie.

Dar nu este așa, pentru că aproape fiecare religie are la bază știința vieții de după moarte, ideea că sufletul și spiritul continuă să existe după moartea fizică și se mută în viața de apoi. De ce atunci, cum apare cineva care comunică cu aceste spirite (cu morții), este considerat nebun. Morții sunt în viața de apoi, dar a lua legătura cu aceștia să fie oare „lucrătura diavolului"? Avem aici clar o contradicție, nu este așa?

Pe de o parte vor toți să știe de unde venim, ce a fost *înainte* de viață și ce ne așteaptă *după,* dar dacă cineva încearcă în mod *practic* să afle lucrul acesta, e considerat un aiurit care nu trăiește cu picioarele pe pământ.

Eu văd lucrurile astea exact invers. Cel care **nu** dorește să afle un răspuns la întrebările despre viață și moarte, despre ce era înainte de a se naște și ce continuă să fie după moarte, nu este din punctul meu de vedere un om serios.

Exact de asta se temeau și oamenii de știință, care parțial s-au ocupat cu studiul vieții de apoi, dar își țin rezultatele ascunse pentru a nu se considera că fac spiritism; ceea ce le-ar periclita renumele. Se știe că s-a constatat, măsurându-se cu cântare speciale, că muribunzii au devenit cu câteva grame mai ușori după moartea fizică. N-ar putea oare fi vorba despre suflet, care părăsind corpul determină această diferență de greutate?

Întrebarea dacă există viață după moarte i-a preocupat întotdeauna pe oameni. Dar cum îți poți imagina această viață după moarte? Sfânta Scriptură a creștinilor descrie altfel cerul decât Coranul, iar Talmudul învăluie în tăcere viața de apoi.

Ce se întâmplă acolo? Se trăiește în continuare la fel ca pe pământ, sau este cu totul altfel? Ce ne așteaptă acolo?

Ei bine, există cu siguranță mulți oameni care nu își pun niciodată, sau foarte rar, asemenea întrebări. Nu au timp de așa ceva, pentru că sunt foarte ocupați cu afaceri, carieră, acumularea de bani, sau sport, bârfe, nimicuri.

Omul societății de consum râde dacă îi povestești că te ocupi cu viața de apoi. El este susținut de atei și de numeroase secte pentru care omorârea unei vieți nenăscute nu este ceva rău, și care nu simt nevoia să spună „așa să-mi ajute Dumnezeu". Restul îl rezolvă mass-media, una din cele mai importante forțe ale oamenilor cu adevărat puternici ai aceste planete.

Nu știți despre ce vorbesc? Ei bine, într-un ziar german am găsit următorul enunț: *„Este același lucru dacă George W. Bush sau Al Gore ajunge președinte. Important este că Alan Greenspan este șeful Rezervei Federale."* Iar Oskar Lafontaine a lăsat să i se smulgă următoarea propoziție: *„Politica lumii va fi condusă de un imperiu al finanțelor."* Acum știți la ce mă refer?

Și pentru că acești oameni mai vor să conducă lumea un timp, au interesul ca masele să rămână dezinformate și să se ocupe cu orice altceva decât cu întrebări despre viață. Este boicotat sau chiar numit șarlatan sau sectant cel care încearcă să găsească răspunsuri proprii la întrebările puse mai sus, în afara „marilor secte" (religiilor) consacrate. Iar tot ce nu se potrivește cu rațiunea manipulată în prezent, este ironizat. Dar masele au fost întotdeauna așa, și numai cuvintele lui Iisus îl mai pot aduce pe om la o judecată dreaptă: *„Iartă-i, Doamne, că nu știu ce fac".*

Când ești pe moarte sau grav bolnav, lucrurile stau altfel. Atunci sunt chemați în ajutor cei care fuseseră luați în râs (preotul, vindecătorii spirituali, sau aceia care susțin că au avut experiența unei morți clinice). În orice caz, dintr-o dată îți apare întrebarea ce se va întâmpla după moartea fizică. Atunci vrei să afli cât mai repede posibil răspunsul cu care alții s-au ocupat o viață întreagă. Cei care sunt orientați spre materialism văd că singură știința nu îi poate ajuta, pentru că prin știință au reușit eventual doar să-și însușească aceste fenomene, dar nu au puterea de *a folosi cu adevărat cele descoperite la intrarea în viața de apoi.*

Atunci de la cine putem primi un răspuns concludent? De la conducătorii diferitelor religii care au avut acces la scrieri și documente colective, despre care însă nimeni nu știe cu adevărat dacă au fost inventate, culese de alte popoare și adaptate propriului popor sau schimbate de tot? Nu sunt gândite majoritatea scrierilor sfinte în așa fel încât să îi ajute pe conducătorii religiilor să-și câștige faimă, să le întărească poziția de putere, dar îl lasă pe omul de rând să stea în ploaie?

În contradicție cu multe religii naturale, sistemele de biserici oficiale neagă legătura cu lumea spiritelor. De ce oare? Ar putea cumva să găsească cel care caută, ceva ce ar contrazice aceste învățături ortodoxe? Este o luptă pentru propria poziție de putere. Din acest motiv și Iisus a fost crucificat, și ca să poată fi înlăturat un rebel al spiritului, mai întâi s-a declarat război învățăturii sale; o *învățătură a iubirii adevărate* care se deosebea și se deosebește de ceea ce am fost învățați până în ziua de azi.

Dar exact aici este marea dilemă: marii profeți nu și-au creat oare operele lor prin contacte cu lumea spiritelor – cu ființe spirituale? Nu se bazează toate marile religii pe declarații care s-au născut din comunicarea cu lumea spirituală?

Mulți credincioși foarte inteligenți contrazic acest lucru aducând „argumentul" că atunci existau spirite *bune*, îngeri și arhangheli, dar astăzi oamenii au de-a face numai cu spirite *rele*. La o astfel de logică nu-ți mai vine în minte nici un răspuns. Deci, acum două mii de ani Dumnezeu a vorbit oamenilor, dar după aceea nu a mai vorbit deloc? Oare Dumnezeu a murit, sau s-a dus să se culce? Sau poate pur și simplu nu mai face greșeala să comunice cu oamenii?

Dacă mai devreme Dumnezeu a vorbit oamenilor prin îngeri și alți reprezentanți, atunci face și astăzi la fel. Problema bisericilor, a sinagogilor și moscheilor constă în faptul că toate au scrieri și cărți sfinte care de-a lungul mileniilor au fost schimbate, corectate, din care au fost scoase anumite părți sau adăugate altele, pentru a fi adaptate la structurile puterii din fiecare perioadă. Numai în asta constă problema.

Și astăzi este același Dumnezeu ca și atunci, care îi învață pe oameni prin comunicare mediumică. Numai că textele de astăzi sunt adaptate vremurilor noastre, sunt actuale și nu învechite pe de-a întregul. Sunt exprimări care afectează și religiile de astăzi. Mai clar, asemenea texte mediumice întâlnite sunt considerate, din punctul de vedere al religiilor consacrate și al celor care le conduc, ca texte *rele*, care zdruncină credința numeroaselor și credincioaselor oițe.

Și astfel este de înțeles și versetul Noului Testament, pe care l-am introdus în Cuvântul Înainte: *„Iar în zilele din urmă... voi turna din Duhul Meu peste tot trupul și fiii voștri și fiicele voastre vor prooroci..."* și așa mai departe.

Ceea ce numim astăzi „religie" este un schelet care înghite automat tot ce se naște nou. Aparținătorii oricărei religii repetă fraze și texte cu rugăciuni

încredințați că **este** corect ceea ce a fost scris demult. Religiile de astăzi au devenit religii **umane** și îi orbesc pe cei care vor să afle adevărul. Aproape fiecare din ele susține despre sine că deține adevărul unic și deplin și condamnă alte căi de cunoaștere a divinității. Chiar și în religia cu cei mai mulți enoriași – creștinismul – credincioșii se înjură și se boicotează zilnic; nu vor să înțeleagă cei care dețin puterea în toate religiile, că, pentru toți, Creatorul este un Tată – Dumnezeu iubitor.

Și nu mai pot să adaug decât că: Adevărul nu îl găsim numai în cărți și case de piatră, adevărul este în inimile noastre, și prin el ni se deschide drumul spre lumea spirituală și spre ceea ce denumim „Dumnezeu".

Cu adevărat cel care caută, sau mai bine zis cel care **găsește** adevărul, acela va afla singur că cel mai bun drum este legătura directă cu EL în locul descifrării literelor moarte din cărți. **A ști** este un lucru care poate fi tălmăcit, transmis, dar **înțelepciunea** trebuie s-o descoperi singur.

Bisericile nu pot, prin urmare, să nege lumea spiritelor; cu asta și-ar tăia creanga de sub picioare. Atunci îi învinuiesc pe adversarii lor incomozi, adică pe cei care susțin că ei înșiși au *o legătură cu cerul,* că sunt în slujba dracului, și asta pe motivul că în Biblie scrie *„Să nu fie întrebați morții".*

Am auzit sau am citit de multe ori aceste cuvinte, și anume din condeiul pietiștilor, martorilor lui Iehova sau altor fanatici. Aceștia scriu că preocuparea cu viața de după moarte este „încurcătura dracului", și susțin că numai învățătura **lor** este **singura adevărată.** Ce nelegiuire, ce aroganță, ce mod urât de a-ți arăta iubirea față de aproapele tău!

Dar Biblia se referă la *morți* nu ca la cei care au murit fizic, ci la *moartea spirituală,* la cei care au căzut din dreapta credință; acestea sunt *spiritele întunericului,* cei care s-au îndepărtat de Dumnezeu prin pierderea credinței. Este interzis de Biblie să îi întrebăm pe acești decăzuți, pe „spiritele rele", pe demoni și pe oamenii umbrelor (despre care vom mai vorbi în această carte), dar să te apropii de îngeri și de iubirile moarte, cu siguranță nu este interzis. Exorcizatorii, despre care este vorba în Biblie, erau cunoscuți ca fiind aceia care luau contact cu ființele umbrelor, pentru a le sătura aviditatea de putere și lăcomia. Asta este ceea ce denumea termenul de „magia neagră", pentru că nu este în slujba binelui pentru oameni, a vindecărilor de boli, a înălțării spirituale, ci sunt făcute toate pentru mărirea propriei puteri, propriei averi, adică pentru atingerea propriului țel.

Omului care îl caută pe Dumnezeu, celui care caută adevărul și iubirea, lumea spirituală îi stă deschisă și nu este nimic greșit în asta. Și de aceea Biblia ne îndrumă să mergem cu întrebările la Dumnezeu sau la oștirea Sa din cer, și nu la oameni. Contrazicându-l, Papa a lansat o chemare:

„Pentru izbăvirea păcatelor, nu mergeți la Dumnezeu, ci veniți la mine!" (Papa Ioan-Paul al II-lea, la 12 decembrie 1984 în ziarul „Los Angeles Times".)

Pentru mine treaba e clară. Nici nu este nevoie să întreb un om care nu a fost niciodată în viața de apoi (în timpul vieții lui de acum). Și nu mă conving nici ipotezele, cu atât mai puțin faptele așa-zis științifice extrase din experiențe alese special. Nu, treaba e foarte clară: ca individ practic și gânditor trebuie, pentru a afla ceva despre viața de apoi, să întrebăm viața de apoi! Dacă în viața de apoi există spirite, inclusiv cei care au murit, este de la sine înțeles să-i întrebăm **exact** pe aceștia, nu este așa? Cine ne-ar putea explica mai bine ce este viața de apoi, decât cei care trăiesc acolo?

Din această cauză, vrem să le acordăm atenția noastră celor care și-au expus dovezile: mijlocitorii între lumea spiritelor și viața noastră materială, cei care se numesc „medium". Ei sunt uneltele create – fie prin educație, fie prin naștere – care au puterea să ne comunice mesaje și să creeze o punte între aceste două lumi.

Se deosebesc clar două feluri de comunicare cu lumea spiritelor:

a) Spiritismul, prin care un spirit intră în corpul unui medium și se manifestă (scrie sau vorbește) prin acesta.

b) Aptitudinea mediumică naturală, prin care un om are din naștere capacitatea să citească gândurile, să fie clarvăzător sau să comunice cu spiritele.

(Notă: Acest capitol este cel mai dificil al cărții. Dacă nu înțelegeți imediat ce voi scrie în el, adică dacă nu ați avut până acum nici un fel de cunoștințe despre comunicarea cu lumea spiritelor, nu vă neliniștiți. Punem doar bazele pentru a înțelege mai bine ce vom scrie mai târziu despre copii, și aceste lucruri vă vor fi cu siguranță clare până la jumătatea cărții.)

Mediumurile spiritiste și tehnicile lor

Au existat vremuri pe această planetă, în care oamenii – și aici mă refer la toți oamenii – erau dotați mediumic. Așadar, încă nu exista separarea în lumea reală și lumea de apoi așa cum o gândim noi astăzi. Ceea ce azi numim „calități mediumice" era normalitatea, și nu era nevoie de mediumuri sau alte lucruri asemănătoare – deci de un mijlocitor – pentru că fiecare om se afla chiar la izvor, adică știa fără oprelişti că „Dumnezeu e în noi".

Astăzi, deoarece puțini oameni mai au aceste puteri, mulți folosesc **spiritismul** pentru a avea contact cu morții sau alte spirite. Tehnicile mediumurilor spiritismului se împart în mai multe categorii.

1. Bătăile

Spiritele sau morții se arată prin bătăi (ciocănituri) în masă sau prin ridicarea sau așezarea mesei, aceste semne fiind folosite – asemenea unor semnale Morse – pentru a transmite mesaje din lumea spiritelor. Aceasta este cea mai joasă formă de comunicare cu lumea spiritelor și aparține în mare măsură trecutului.

În această categorie intră și **mediumurile fizice.** Spiritele care vin la aceste mediumuri fac să plutească scaunele, mesele și vorbesc prin niște obiecte asemănătoare trompetelor, care levitează. Există și altfel de obiecte care se deplasează de la un participant la altul în cursul ședinței.

Aceste lucruri nu sunt foarte importante, sunt niște fleacuri. Înaltele spirite nu au nevoie de astfel de trucuri pentru a mulțumi dorința de întâmplări neobișnuite a oamenilor.

2. Planșeta „Ouija", pendulul și altele

Aici ne vom referi la mișcarea paharelor și la planșeta „Ouija". În cel de-al doilea caz este vorba despre o planșetă pe care sunt înscrise alfabetul, numerele și diferite semne. O săgeată micuță din lemn stă pe suprafața plană. Cel care vrea să întrebe se concentrează, legat la ochi, și apoi atinge săgeata cu degetul. Aceasta va începe să se miște ușor, formând cuvinte sau chiar propoziții întregi.

La fel se întâmplă și cu **mișcarea paharelor;** un pahar atins cu degetul se mișcă spre literele și numerele care au fost desenate pe o masă netedă și formează cuvinte. Din aceste două variante se poate alege una, fiind, la urma urmei, vorba tot de o tehnică inferioară.

La fel se întâmplă și cu **pendularea.** Procedeul se poate folosi, de pildă, când trebuie găsite esențe homeopatice care se caută pentru a fi prescrise unui pacient, și atunci spiritul care dirijează pendulul este de natură superioară, deoarece vindecarea unui bolnav este o cauză nobilă.

Cu toate acestea, lumea spiritelor înalte nu folosește acest mod de comunicare. Foarte mulți oameni folosesc pendulul pentru întrebări obișnuite, cum ar fi: „Să cumpăr acest iaurt sau celălalt?", în astfel de cazuri, este de la sine înțeles că nu intervin spiritele înalte.

3. Mediumurile care scriu

Se numește **medium care scrie** acela care îi aduce omului prin scris o manifestare din lumea spiritelor. Aici se disting două forme:

- unii primesc în deplinătatea gândirii lor, deci în mod conștient, cuvinte pe care le scriu
- altora li se conduce mâna și ei știu **că** scriu, dar nu știu **ce** scriu.

La **scrierea automată,** cum mai este ea denumită, se întâmplă în felul următor: când ești adâncit într-o discuție spirituală cu un alt om și pui diverse întrebări spirituale, simți deodată un mare impuls să iei un creion în mână și să notezi ceva. Dar o dată ce ai creionul și hârtia în mână, începi involuntar să scrii ceva pe aceeași temă, lucruri de care tu însuți nu știai.

Patrick, un medium de 17 ani din München, pe care l-am intervievat anul trecut, și care scrie automat, povestește cam așa: *„Simt dintr-o dată impulsul să iau un creion în mână. Poate fi și în mijlocul nopții, când mă trezesc și o voce interioară îmi spune să merg la masă și să scriu. Câteodată scriu atunci în câteva minute mai multe pagini. Cuvintele sunt toate ordonate pe un rând, dar scrisul arată dezlânat, cu totul altfel decât scriu eu de obicei. Apoi simt cum o putere irezistibilă pune stăpânire pe mine, față de care nu mă pot împotrivi. Pe hârtie sunt scrise tot felul de lucruri pe teme spirituale, despre Dumnezeu și despre faptul că noi, oamenii, ar trebui să ne comportăm mai frumos. Părinții mei se minunează de fiecare dată. Apoi de fiecare dată semnez textele cu numele Dorian. El este spiritul care scrie prin mine."*

Un exemplu celebru pentru scrierea automată ar fi **Jakob Lorber** (1800-1864), născut în Steiermark, profesor de muzică, muzician și compozitor practicant din Graz. El singur s-a descris a fi „sluga lui Dumnezeu"; el a simțit când a împlinit cei 40 de ani ai săi o voce interioară care îi spunea: *„ia-ți condeiul și scrie!"*, voce pe care a auzit-o până la sfârșitul vieții. De-a lungul a 24 de ani, s-a născut astfel o creație imensă, care astăzi cuprinde 25 de volume, fără să socotim scrierile mai mărunte.

Scrieri mai actuale, care s-au născut prin scriitori-mediumuri ar fi clasicul *Curs despre minuni* sau lucrarea *Discuții cu Dumnezeu,* ambele aparținând lui Neale Donald Walsch.

4. Mediumurile pictori sunt artiștii care pictează tablouri inspirați de un spirit, dar și acei oameni care văd morții sau îngerii ori poate chiar peisaje sau sfere ale spiritelor, și le redau apoi artistic.

5. Mediumuri care vorbesc

Aici avem din nou două variante:

a) Mediumuri în semitransă

b) Mediumuri în transă completă

Mai întâi voi spune câte ceva despre mediumurile în semitransă (sau mediumurile-inspirații): astăzi ele sunt denumite **mediumuri-canal** (din

engleză: channel), pentru că reprezintă un canal de transmisie pentru spiritele care doresc să comunice. Un medium-canal primește gânduri transmise de un spirit și le exprimă. Ele sunt redate atât de puternic, încât propriile gânduri sunt reprimate în acel moment. Astfel, pentru o scurtă perioadă, spiritul preia corpul mediumului-canal, dar mediumul se păstrează pe deplin conștient și după aceea își poate aminti totul.

Karl Schnelting scrie în lucrarea sa *Scenarii ale viitorului din știința spiritelor și profeților*:

„Există chiar și oameni de afaceri prosperi care, spre marea lor uimire, se trezesc că aud o voce interioară care îi pune față în față cu subiectul schimbărilor din viața lor sau din viață în general. Un astfel de om trebuie să-și dea seama că a devenit un „medium". În curând, el va da o informație cuiva sau va face un serviciu care are legătură cu ceea ce aude în interior.

În aproape fiecare oraș se organizează „ședințe" ale mediumurilor care se pot transpune în altă stare pe deplin conștient, în semitransă sau în transă completă, și îi pot uimi pe clienți cu relatări despre trecutul sau viitorul lor. Deosebit de căutați sunt senzitivii care îl pot pune pe vizitator în contact cu însoțitorul lor spiritual (cu „îngerul păzitor" din religie) care își cunoaște cât se poate de intim protejatul și îl poate sfătui cel mai bine în chestiunile spirituale și în alte probleme pământești. Mediumurile care se pricep să fie canale pentru alte conștiințe primesc inspirații care le ajung pentru manuscrise întregi, astfel încât s-ar putea crea o bibliotecă enormă cu cărți care să redea informațiile transmise prin „canale". Calitatea mijlocirii depinde de nivelul de la care vine mesajul. Pe de altă parte, nivelul la care poate transmite un medium ține de gradul clarității și neutralității. Un medium centrat pe ego-ul său, deci condus de emoțiile sale, va putea cu greu să preia mesaje clare și curate." (13, pag. 3).

Piața de cărți de specialitate a fost inundată în ultimii zece ani cu literatură care prezintă comunicările transmise prin astfel de canale. Astfel, se pot enumera mesaje de la Iisus, Fecioara Maria sau maeștri indieni alături de cele de la civilizații nepământene foarte dezvoltate. Există un material foarte prețios (mesaje, lămuriri, apeluri, avertismente), pe lângă care sunt și multe pălăvrăgeli triviale, totul depinzând de spiritul care stă în spatele mesajului. Dar întotdeauna găsim, atenție, cel puțin o poziție rațională și un punct de vedere obiectiv, încât să nu ne pierdem într-o dependență falsă.

O altă problemă cu mediumurile-canal, care intră în semitransă, este tocmai faptul că sunt doar **pe jumătate** în transă, și deci mediumul încă este conștient de sine și își poate **strecura și propriile gânduri** printre celelalte.

Atunci există și a doua variantă amintită, așa-numitele **mediumuri în transă completă.** Această transă completă sau profundă se naște când propriul suflet părăsește corpul **complet** și nu mai este legat de corpul fizic decât prin șnurul argintiu (va fi explicat mai târziu), și un alt spirit intră în corpul mediumului. Atunci spiritul străin vorbește prin corpul mediumului. Vocea și comportamentul omului-medium nu mai sunt aceleași ca în starea normală, ci așa cum este comportamentul spiritului intrat în corpul său. Atunci când o astfel de ședință ia sfârșit, mediumul nu știe nimic din ceea ce a transmis el. El află numai în cazul în care ședința a fost înregistrată pe casetă audio sau video.

Numai cu un medium în transă completă se poate ști cu siguranță că nici una din afirmațiile personale ale mediumului nu s-a strecurat în informațiile transmise. Dar aici mai trebuie adăugat faptul că astfel de mediumuri în transă completă sunt ca și inexistente în ziua de azi, pentru că spiritele nu mai vorbesc prin „radiouri umane", ci colaborează cu bună știință cu mediumul.

Cu toate astea, nu vreau să trec cu vederea două cazuri clasice de mediumuri în transă completă, ca să ne putem face singuri o imagine despre ce este posibil în comunicarea cu spiritele și să putem compara aceste lucruri cu ceea ce se întâmplă cu *copiii noului mileniu.*

Mai întâi să urmărim cazul clasic al preotului catolic **Johannes Greber**, descris în lucrarea sa de referință *Relația cu spiritul lui Dumnezeu – experiențele personale ale unui spirit catolic*, carte care a ajutat la formarea multor copii și tineri ca mediumuri în transă completă și care a consemnat toate mesajele transmise de spirite prin intermediul acestora.

Cel mai mult i-a plăcut să lucreze cu un băiat simplu, care muncea ca ucenic într-un atelier. La începutul ședinței, acesta stătea pe un scaun; dintr-o dată a căzut în față, pentru ca apoi să se reașeze cum trebuie în câteva secunde și să înceapă să vorbească cu Greber cu o altă voce. Din descrierile lui Greber înțelegem că era vorba despre un spirit foarte înalt, care l-a anunțat prin intermediul băiatului că avea să ocrotească ședințele lor. Deoarece Greber e încă un începător, i se vor arăta diferite spirite pe care le va lăsa să vorbească prin intermediul băiatului, pentru ca acesta să-și poată face o părere despre diferitele grupe de spirite care există și despre cum le merge în viața de apoi.

Iată cum a vorbit prin gura băiatului acest spirit, pe care Greber l-a denumit „înger":

„Mediumul prin care vorbesc a fost, ce e drept, creat și pentru mine, dar este Voința lui Dumnezeu ca el să găzduiască și alte spirite, bune și rele,

înalte sau josnice. Prin asta ți se va da ocazia să cunoști tot felul de spirite. Din ceea ce îți spun sau fac, vei putea să îți dai seama de starea în care se găsesc ei în viața de dincolo de moarte. Mai ales, poți să-ți faci o idee despre drumul pe care-l are de parcurs un spirit josnic până când ajunge la desăvârșire. O astfel de trăire personală a lumii spiritelor prin colaborarea cu un medium este de mare importanță pentru tine și sporește cunoștințele tale în acest domeniu într-un mod mult mai complex decât o poate face învățătura orală. Cu toate acestea, spiritele care se coboară în acest medium nu vin și pleacă după bunul lor plac. Ele se subordonează unui spirit care le controlează, și care hotărăște care spirit poate intra în mediumul respectiv și cât are voie să stea. Toate mediumurile care sunt un instrument al Binelui sunt astfel contactate, la fel ca în toate adunările în care spiritele circulă după voia lui Dumnezeu. Acolo unde lipsește acest control, nu puteți trăi cu adevărat ceva Frumos și Bun. Pentru că acolo spiritele bune și înalte lipsesc. Ele apar numai acolo unde totul se supune ordinii făcute de Dumnezeu și spiritul se subordonează acestei ordini. La majoritatea ședințelor de spiritism de astăzi lipsește acest control și atunci ele sunt locul de joacă al spiritelor josnice. Dar la început îți vor da de înțeles ce fel de spirite sunt în medium și cum trebuie să te porți cu ele. Mai târziu, vei ști singur să le diferențiezi și vei ști ce trebuie să faci în fiecare caz." (5, pag. 36-37)

După asta, diferite spirite au intrat în băiat și au vorbit cu Johannes Greber. Au venit **spirite foarte înalte** care au intrat în medium cu cuvinte de laudă și preamărire pentru Dumnezeu, care i-au împărtășit învățăminte importante și care și-au luat rămas bun cu binecuvântarea lui Dumnezeu. Au venit **spirite grav suferinde**, care prin cuvinte cutremurătoare au cerut ajutor și l-au rugat pe Greber să se roage pentru ei.

Apoi au venit **spiritele josnice**, care își blestemau destinul, care spuneau cele mai rușinoase cuvinte de ocară pentru Greber și batjocoreau ce era înalt și sfânt. Când părintele Greber i-a invitat să se roage împreună cu el la Dumnezeu, au refuzat cu cuvinte de batjocură sau ură. Când Greber rostea numele lui Dumnezeu, ieșeau imediat din medium. Mai târziu a fost atenționat că astfel de spirite inferioare vin acolo unde cei prezenți la ședință au intenții josnice – cu adevărat pământești, cum ar fi cele financiare, sexuale, de moșteniri și așa mai departe.

Apoi veneau unele spirite care nu știau deloc că muriseră. Ele credeau cu tărie că încă trăiau pe pământ și că își continuau activitatea pe care o desfășurau când erau oameni. Pe acestea Greber le numește „spiritele legate de pământ".

Dar cel mai înfiorător lucru pe care l-a trăit preotul a fost apariția spiritelor **delincvenților**. Ei se vedeau în continuare la locul faptelor și trăiau

incontinuu de la început scenele în care se derula crima lor – ca un film pus mereu de la capăt. Infractorul își vedea victima, care îl privea și îl ducea la disperare prin asta. Asemănătoare au fost spiritele **cămătarilor** și ale altora care în viață au provocat semenilor lor necaz și nefericire. Peste tot unde se duceau aceste spirite își vedeau victimele în fața lor.

Sinucigașii, pe de altă parte, simțeau continuu senzațiile, decepțiile și întâmplările care le-au însoțit sinuciderea. **Spiritele zeflemitorilor** se distrau copios se pare, străduindu-se să îl înveselească pe preot cu glumele și mișcările lor.

Greber a învățat prin aceste impresii nenumărate și diferite lucruri despre viața de dincolo, despre situațiile care domnesc acolo. Când **înaltele** spirite au vorbit prin medium, el, împreună cu cei care participau la ședințe, au obținut învățăminte spirituale foarte importante, dar uneori și mustrări pentru cei care erau prezenți. Uneori au curs lacrimi pentru că spiritele știau și cele mai ascunse detalii despre ei, ghicindu-le și gândurile. Dar mustrarea era făcută în așa fel încât nici unul dintre ei să nu fie făcut de râs în fața celorlalți. Este o caracteristică a **bunei inimi a spiritelor**, cum o numește părintele Greber, să își îmbrace tot timpul cuvintele de mustrare în astfel de forme încât să nu rănească; amintesc mereu că omul este supus greșelilor, spun cuvinte de alint și îmbărbătare și învăluie totul în iubire.

„Spiritele bune" nu repetă des cuvinte de amenințare și sfătuire. Dacă nu se respectă ce zic ele, atunci poate mai atrag atenția o dată sau de două ori, dar apoi nu o mai fac, sau poate numai în cazuri excepționale. Dar cunoașteți că atunci când un om își dă cu adevărat silința să schimbe ceva în viața lui, în comportamentul sau în gândirea sa, atunci vă întoarceți mereu și îl ajutați prin învățături și îmbărbătări făcute cu drag, până când își atinge țelul.

Un medium în transă completă nu trebuie neapărat să stea jos; el poate să stea și întins sau chiar să alerge de jur împrejur când e în transă. Într-o zi, Greber îl avea pe băiatul-medium în biserica sa, când acesta intră din nou în transă și spiritul înalt pătrunse în el. Atunci se ridică și îi spuse preotului că ar vrea să facă câțiva pași prin biserică.

Ajuns în fața altarului, indică faptul că dedesubtul acestuia se află un schelet – ceea ce s-a și adeverit mai târziu – și apoi interpretă un cântec la orgă. Când Greber întrebă ce cântec fusese acela, spiritul răspunse prin băiat că era „cântecul vieții" lui Greber. În continuare, i-a explicat că viața unui om este ca o pictură. Ea poate fi pictată în culori sau în umbre. Fiecare culoare poate reprezenta câte un sunet, după cum fiecare sunet poate reprezenta o culoare; există clarvăzători care pot vedea toate sunetele corespunzătoare culorilor sau pot stabili armonia ori lipsa ei nu prin auz, ci prin

văz, privind timbrele sunetelor. Așa că „tabloul vieții" poate fi și cântat, ca și cum ai avea notele muzicale în fața ochilor.

Atât despre părintele Greber.

Celălalt, și cel mai cunoscut medium care poate intra în transă deplină, pe care vreau să vi-l prezint aici, este terapeutul american ***Edgar Cayce*** (1877-1945), cel care a fost numit *„profetul care doarme"*. Edgar Cayce s-a născut la o fermă în apropierea orașului Hopkinsville, Kentucky. În timpul copilăriei, talentele nu i-au fost remarcate în mod deosebit, s-a crezut doar că e înzestrat cu o imaginație foarte activă. El i-a impresionat totuși pe părinții lui cu un înalt grad de memorie fotografică. În copilărie, jucându-se odată în pădure, a avut o viziune: toată viața lui va trebui să-i ajute pe alții. Temele și le rezolva dormind pe cărți, și cu toate astea era un elev bun. Tuturor ființelor le putea vedea aura, câmpul energetic; destul de des vorbea cu prietenii și rudele sale despre moarte.

Scriitoarea americană Moira Timms povestea despre el:

„Mult mai târziu, când era vânzător de papetărie, vocea sa a fost amenințată de o paralizie a mușchilor laringelui care se agrava tot mai mult. Medicii nu au reușit să afle cauza problemei, iar tratarea prin hipnoză a adus doar o ușoară ameliorare temporară. Edgar și-a amintit de ușurința cu care învăța în copilărie și a rugat un prieten să-l instruiască în hipnoză, astfel încât să se poată adânci în propriile transe. Spre marea lui uimire, el a știut în clipa aceea exact ce medicamente și ce terapie trebuie să urmeze, el însuși prescriindu-și aceste lucruri; în curând s-a vindecat.

Un grup de medici din regiune a auzit de această neobișnuită capacitate și la scurt timp după aceea Edgar Cayce punea diagnostice pacienților. Capacitatea lui de a intra în transă s-a dovedit atât de mare, încât putea să pună diagnostice și să prescrie tratamente și pacienților care nu erau de față, ajungându-i doar numele și adresa lor. Vestea minunilor lui Cayce s-a răspândit repede, și în urma unui reportaj despre el apărut în „New York Times" a început să fie căutat de oameni din întreaga țară". (27, pag. 146-147)

În ciuda succesului său, Cayce avea parte de respingere atunci când încerca să intre în contact cu unii medici. De-abia o critică pozitivă a doctorului homeopat Wesley Ketchun l-a făcut să răzbească. În 1931 a fost înființată „Asociația de cercetare și Iluminare (clarviziune)", care a adunat toate relatările lui Cayce despre modul în care vindeca. În decurs de 40 de ani, Cayce a pus mai mult de paisprezece mii de diagnostice oamenilor, fără a avea un singur diagnostic greșit. Dar nu numai atât! Cayce a făcut

nenumărate profeții despre evenimentele ce aveau să se petreacă în lume, despre dezvoltarea oamenilor și alte descoperiri ale spiritelor.

Dar Cayce nu este important numai pentru viziunile avute cu privire la secolul XX, în care a prevăzut cataclisme și mari catastrofe; pentru această carte este important și pentru că a avut aptitudini de medium încă din copilărie. El avea, pe de o parte, calități de medium spiritist, de clarvăzător, dar a devenit și cel mai celebru medium în transă deplină din America. Acesta este un caz rar.

Din cauză că la majoritatea ședințelor de spiritism de astăzi motivațiile participanților sunt curiozitatea, puterea sau interesele financiare, spiritele prezente sunt de obicei inferioare, pentru că „cei care se aseamănă se adună". (Se poate cunoaște nivelul unui spirit după felul cum se simte mediumul după ședință: mai slăbit sau mai puternic.) Există tot mai puține mediumuri care intră în transă deplină, pentru că s-a schimbat modul în care comunică lumea spiritelor cu oamenii (vezi următoarele declarații ale copiilor). La acest punct de vedere țin să adaug și părerea diverșilor critici care sfătuiesc oamenii să se țină departe de ședințele de spiritism, pentru că, așa cum voi descrie pe larg, nu mai avem nevoie de ele.

6. Mediumuri care transportă obiecte

Acestea sunt de obicei mediumurile care intră în transă deplină, și pe care spiritul le folosește ca să scoată în afara camerei, cu ușa închisă, anumite obiecte materiale, sau invers, să le aducă înăuntru de afară. Alteori scoate ceva dintr-un recipient închis de pe o masă, fără a deschide recipientul. Pentru aceasta, spiritul folosește forța vitală a mediumului, denumită „Od". Obiectele transportate sunt dematerializate într-un punct și apoi materializate din nou în alt punct. (pe firul etimologic latin, *materializare = învesmântarea în materie*).

Există și mediumuri care sunt în stare să facă lucrul acesta fiind conștiente. Întâlnim asemenea capacități la persoane precum Sai Baba, dar și la copiii super-mediumici chinezi, pe care îi vom descrie mai târziu.

Într-un astfel de caz fenomenul constă în faptul că mediumurile pot plăsmui lucruri noi din substanțele subtile sau pot transforma materia noastră în substanțe subtile (parfumuri, inflorescențe, pietre prețioase, cenușă și așa mai departe). Pentru această „materie subtilă" care este transformată aici și pe care eu o denumesc și „forță vitală", culturile de pe tot globul și din toate timpurile au găsit diferite denumiri: Od, ectoplasmă, bioplasmă, Prana, Orenda, Mana, eter, Ki, Chi, Orgon, fluid, Lumină astrală, Akasha, Răsuflarea vieții, Vril, biofotoni (după Popp), Inteligența vieții ce ne înconjoară

(după Lorber), Materia prima și altele. O dată ce un anumit lucru ales (în special un obiect al acestei „substanțe divine"), este „comprimat" datorită puterilor spirituale, fenomenul se numește „Präzipation".

Cu siguranță această substanță cosmică este și sursa înțelepciunii de viață a stigmatizatei *Theresa Neumann von Konnersreuth*, care s-a dovedit că a trăit 35 de ani fără să mănânce și să bea. Comunicarea cotidiană cu spiritele a fost singura sa „hrană". Ea a trăit și stări de **bilocație** (apariția fizică în două locuri diferite în același timp) și de **levitație**: plutea fără greutate în timpul rugăciunii. În acest sens mai sunt nenumărate exemple.

Și în afara bisericii întâlnim acest fenomen, vedem oameni care trăiesc fără hrană fizică și se „hrănesc" doar cu energia substanței subtile. Australianca Jasmuheen susține în cartea sa *Hrănirea din Lumină* că la apariția lucrării trecuseră doi ani de când nu mai mâncase nimic și băuse numai ocazional. Mesajul ei era că, pentru a exista, oamenii nu trebuie să-și ia energia din plante, și cu atât mai puțin din animale. Cine a trecut de 21 de zile, se va putea hrăni cu energia din eter. Personal, am cunoscut patru credincioși care susțin că n-au mai mâncat nimic de peste un an de zile și că se hrănesc din substanța cosmică primordială – lumina.

Biofizicianul Peter Ferreira scrie despre un băiat german în vârstă de 4 ani că până în ziua de azi nu a mâncat încă nimic. (Din motivul lipsei de timp nu am reușit să îl contactez pe băiat înaintea tipăririi cărții.)

7. Mediumuri care materializează

În cazul acestor mediumuri în transă deplină, energia vitală a mediumului este folosită de către spirit pentru a se face văzut în ochii persoanelor prezente. Uneori spiritul materializează numai anumite părți ale corpului, cum ar fi ochii sau capul, alteori corpul întreg. Poate merge atât de departe, încât corpul spiritualizat să fie cu adevărat palpabil pentru cei prezenți, la fel ca și oamenii normali.

În astfel de situații, greutatea corporală a mediumului poate ajunge în câteva minute la jumătate din greutatea normală, fapt care s-a demonstrat pe cântar, iar oamenii de știință care au participat la ședințe au confirmat acest lucru.

Un exemplu ieșit din comun este mediumul brazilian **Carlos Mirabelli** (declarațiile lui provin din anii 1925-1930), care a descris cele mai neobișnuite lucruri – și asta în fața a sute de martori. Mirabelli a fost urmărit de 557 de martori, dintre care doi profesori universitari, 72 medici, 18 farmaciști, 12 ingineri, 36 avocați, 8 translatori, 3 fermieri, 22 dentiști, 5 chimiști,

20 literați, 25 ofițeri, 52 funcționari la bursă, 128 comercianți, 9 industriași, 18 jurnaliști, 89 oameni de stat (printre care și președintele de atunci al republicii, care a prezidat comitetul de evaluare a capacităților lui Mirabelli), și mulți, mulți alții.

Mirabelli a fost declarat medium universal, pentru că avea aptitudini în toate domeniile legate de spiritism. Era, de exemplu, **medium vorbitor** și vorbea în transă, pe lângă limba maternă și diferite dialecte locale, alte 24 de limbi cu accent corect. Printre acestea se numără chineza, ebraica, unele dialecte africane și arabe. În transă primea expuneri referitoare la lucruri despre care nu știa nimic în stare normală: despre medicină, știința dreptului, sociologie, economie națională, politică, filozofie, muzică. Mirabelli susținea întotdeauna că informațiile veneau de la spirite care vorbeau prin el, și pe care le și numea.

Dar el era și **medium care scrie.** Fiind în transă, a scris în 38 de limbi diferite și asta cu o rapiditate pe care nu o poate obține nici un scriitor în stare normală. De exemplu, în 15 minute a scris cinci pagini în poloneză pe tema *„Renașterea Poloniei"*, în 20 de minute, patru pagini despre *„Germania Mare, distrugerea și renașterea sa"*, în 40 de minute, 25 de pagini în persană despre *„Fragilitatea marilor împărății"*, în 12 minute cinci pagini în japoneză despre *„Războiul ruso-japonez"*, în 15 minute opt pagini în chineză despre *„Apologia budismului"*, în 15 minute opt pagini în dialectul sirianoegiptean despre *„Bazele legislației"* și în 20 de minute a umplut trei pagini de *hieroglife*, care n-au putut fi descifrate până în ziua de azi.

Toate astea s-au întâmplat sub cele mai severe măsuri de siguranță și sub ochii multor martori. Iată cum l-au descris oameni de știință care l-au urmărit:

„Mediumul, în cel mai înalt extaz, implora ajutorul lui Dumnezeu și apoi intra în starea de transă cântând un imn religios. Mâna îi apuca apoi un creion, care îi sărea de mai multe ori din mână, apoi îl strângea bine și începea să scrie febril. Creionul alerga repede, fără întrerupere, mai repede decât în condiții normale. O dată, în timp ce scria, Mirabelli și-a ridicat ochii și a oftat, fără ca rapiditatea cu care scria să se diminueze. Apoi, și-a îndreptat privirea, care avea o strălucire deosebită, spre tavan, unde susținea că îl vede pe îndrumătorul lui spiritual care îi conducea mâna să scrie, și care îi vorbea cu multă dragoste." (5, pag. 236)

Dar Mirabelli este și **un medium fizic:** de exemplu, pe când se afla într-o farmacie s-a întâmplat ca geamurile de la vitrină să zboare; în același timp a apărut un cap de mort care a început să se miște, a ieșit din laborator,

a rămas suspendat în aer, a zburat de colo-colo și în final a căzut pe pământ. Altă dată, Mirabelli a jucat biliard fără să atingă tacul.

Toate aceste întâmplări au fost verificate cu mulți martori.

La o ședință în San Vicente, la care erau prezenți un număr mai mare de spectatori, Mirabelli s-a așezat pe un scaun care fusese verificat în prealabil; la un moment dat, scaunul a început să se miște, iar apoi, datorită lui Mirabelli care își întinsese ambele mâini în față, s-a ridicat în aer și a început să zboare prin cameră.

Ca **medium care transportă obiecte**, a dematerializat, după ce anunțase în prealabil, un revolver încuiat într-un cufăr, și apoi l-a făcut să apară din nou într-o altă casă. Dar nu numai obiectele se dizolvau în aer și apăreau apoi la kilometri distanță, ci și el însuși a dispărut în fața ochilor mai multor martori și a apărut după câteva minute la 90 de kilometri depărtare și a sunat de acolo, la locul de unde dispăruse. Odată a fost legat de scaun de către participanții la ședință și intrând în transă a dispărut din fața ochilor lor, fără să dezlege legăturile sau nodurile. Cei prezenți au plecat să-l caute și l-au găsit într-un final într-o cameră alăturată, fiind încă în transă și cântându-și imnul religios.

Dar este încă și mai interesant cum a reacționat ca **medium care materializează**. Materializările lui au fost considerate cele mai puternice până în zilele noastre, ele fiind atestate științific.

La o ședință în laboratorul comisiei care îl studia, în Santos, la care erau prezente numeroase personalități recunoscute, Mirabelli a intrat în transă în fața lor. Dintr-o dată, ochii săi au ieșit puternic din orbite și a început să se zbată ca și cum l-ar fi gâtuit cineva. Atunci s-au auzit trei bătăi dinspre o masă aflată în sală, și o voce de copil a strigat: „Tati".

Doctorul Ganymed de Souza, unul dintre cei prezenți, a recunoscut, foarte adânc mișcat, că era vocea fiicei lui care murise cu puțin timp în urmă din cauza gripei. În timp ce toți așteptau cu sufletul la gură, s-a văzut lângă Mirabelli silueta unei fetițe. Tatăl, care aproape că nu mai era în toate mințile, a ieșit din cerc, i-a vorbit fiicei sale, s-a dus la ea și a luat-o în brațe. Printre suspine de plâns, el îi asigura pe cei prezenți că își îmbrățișează fiica și că rochița pe care o purta apariția era cea în care își îmbrăcase copilul la înmormântare.

S-au ridicat și alți participanți, s-au apropiat și s-au convins că fetița era palpabilă. Și Coronel Vrana, unul dintre cei prezenți, s-a apropiat, i-a luat pulsul și i-a pus întrebări la care ea a răspuns cu o voce tristă, dar corect. Apoi au fotografiat apariția.

După fotografiere, apariția a început să plutească prin încăpere, se juca în aer ca un pește în apă, iar participanții o urmăreau și puteau să o și atingă.

Mirabelli executa cu brațele mișcările copilului, în același timp cu el. Apoi copilul dispăru dintr-o dată. Apariția s-a lăsat văzută 36 de minute, la lumina zilei și în fața unor spectatori care au atestat faptul că au avut în fața lor o ființă despre care știau precis că e moartă.

Mai târziu a apărut, materializându-se dintr-un nor auriu, răposatul episcop doctor Jose de Camargo Barros, care a salutat audiența cu o voce puternică și prietenoasă, ridicându-și pălăria. Și el s-a lăsat atins și a fost consultat serios de doctorul Ganymed de Souza, care i-a văzut cerul gurii, dinții, i-a ascultat inima și respirația. Apoi episcopul a întreținut o conversație cu unul din cei prezenți într-o portugheză pură, aleasă, înainte să se dizolve iarăși în aer.

Probabil că mulți dintre dumneavoastră vor gândi că aceste lucruri sunt niște prostii inventate. Cu toate astea, raportul acestei comisii de cercetare conține și 34 de fotografii, dintre care optsprezece instantanee cu spiritele care apăruseră, printre care și cu fetița. În unele fotografii lipsesc brațele lui Mirabelli, iar în altele apare o umbră lângă el sau în spatele lui. (5, pag. 234)

Unora dintre cititoare sau cititori nu le va părea credibilă această relatare. Dar și tatăl meu a fost o dată la un astfel de spirit care intră în transă deplină; el spune că i s-a înfățișat acolo, dintr-un nor, o făptură care nu era materială. Dar a putut simți, atunci când a vrut să o atingă, că aerul era asemănător apei, că era mai vâscos, acolo unde era spiritul.

După cum am văzut, în spiritism sunt posibile multe lucruri. Iar cei care au trăit o exorcizare vor vedea lumea cu alți ochi. Cu toate astea, eu susțin în continuare că, oricât de fascinați am fi de spiritism – în oricare dintre formele sale – nu ar trebui să ne atingem de el. Să comunici cu lumea spiritelor prin mediumuri este întotdeauna o încercare exoterică, o cale exterioară. Depinzi de medium! Dacă nu e un canal bun, nu obții nici o informație. Așa că, oricum, este doar o soluție intermediară.

Și pentru că de obicei participanții care-și primesc informațiile de la medium nu pot vedea spiritul care vorbește prin acesta, spiritul poate fi și un „drăcușor", care și-a schimbat vocea și între timp transmite multă informație dar și dezinformează în același timp.

Scopul ar trebui să fie să ajungem singuri la capacitățile descrise, pentru a fi cu adevărat liberi. Marea deosebire dintre mediumurile spiritiste și oamenii cu calități mediumice înnăscute sau naturale este pur și simplu aceea că la mediumurile spiritiste, spiritul este un **străin**, iar la mediumurile cu aptitudini înnăscute este vorba de **propriul** spirit. Și la urma urmei, la om în general este vorba despre dezvoltarea **propriului** suflet.

Mediumurile naturale

Să vorbim despre **oamenii care s-au născut cu capacități de medium naturale**, respectiv cei care și le-au format într-un anumit moment: clarviziunea, auzirea și pipăirea spiritelor sunt calități pe care persoanele respective le au fără a avea nevoie de altă ființă ca să primească informații din lumea imaterială, spre deosebire de spiritism, la care informațiile personale ale unor spirite nevăzute pot fi adevărate sau nu.

Înainte de toate, la mediumuri întâlnim o legătură cu propriul interior, chiar dacă denumim acest lucru **spirit, eul nostru superior sau partea dumnezeiască din noi**; capacitățile mediumului se îmbunătățesc pe măsură ce acesta se perfecționează.

Diferite feluri de aptitudini mediumice

Nu orice copil care prezintă capacități mediumice considerabile trebuie să vadă obligatoriu aura sau morții. Domeniile pe care le putem discuta sunt aproape la fel de diferite cât sunt de diferiți și copiii. Forma de manifestare depinde întotdeauna de sarcina pe care o are sufletul în încarnarea respectivă.

1. <u>Citirea aurei și clarviziunea</u>

Forța vitală, care ne ține în viață, din care suntem făcuți și care curge prin corpul nostru, nu se oprește la granița pielii, se pare; în afara pielii este ceea ce percepe clarvăzătorul, **aura**. Deja din vremuri străvechi ea a fost reprezentată ca strălucire sfântă (aureolă) deși atunci apărea doar pe piele.

Se pot distinge două feluri de astfel de corpuri energetice, sau **suflete**, care de-a lungul vremii au căpătat diferite denumiri. Oamenii de știință de astăzi vorbesc de **corpul energetic emoțional** (sau corp astral, pentru că vine din nivelul astral) și de **corpul energetic mental (corp mental sau eteric)**, care urcă la cer, în lumea mai înaltă a spiritelor, fiind nemuritor. Sufletele superioare mai au și corpuri spirituale care vibrează pe o frecvență mult mai înaltă; acesta este spiritul pe care-l aduc cu ei la naștere majoritatea copiilor nou-născuți. Totul, la un loc, formează **aura**, care conține toate aceste corpuri energetice cu vibrații de frecvență mare, care pot interacționa.

Pentru a simplifica puțin subiectul, voi vorbi în continuare numai despre **suflet** în general.

Ce vede un clarvăzător, respectiv ce percepe un medium, atunci când simte aura?

Un om care are capacitatea să vadă aura știe că aura armonioasă însemnă și un suflet armonios. Dacă aura sa este armonioasă, atunci la fel este și omul. Stările sufletești sunt exprimate în aură prin culori corespun-

zătoare. De exemplu, dacă un individ este furios, aura se colorează în roșu, dacă are gânduri religioase se colorează în violet.

Clarvăzătorul citește în aură ceea ce s-a acumulat în câmpul de energie al persoanei pe care o privește. Aura ar putea fi asemănată cu hardul unui computer. Cine știe codul de acces la stocul de date, poate folosi informațiile. Toate cauzele pe care le poate lua în considerare un om, gândurile sale, faptele sale, dorințele și speranțele sale, pot fi văzute în aură de către clarvăzător. Apoi, el mai poate cântări care vor fi efectele. Altfel spus, dacă clarvăzătorul vede **sămânța** celui ales, el poate să-și dea seama cum va fi **recolta** – dacă persoana respectivă nu schimbă ceva radical printr-o decizie. Este greu să faci declarații despre felul în care vor evolua lucrurile în timp. O dată cunoscute cauzele, vor urma și efectele, dar clarvăzătorul nu vede decât o succesiune de imagini. El poate recunoaște cu greu, sau nu poate deloc, distanța temporară dintre imaginile singulare.

Pentru că vom mai aminti de asta când vom vorbi despre copii, vreau să explic pe scurt ce înseamnă termenul **Chakra** (plural: chakre). Clarvăzătorii văd în aura omului, pe lângă culorile aurei, și structura ei (la marginea exterioară poate fi netedă sau dantelată), ca și consistența ei (subțire, încețoșată, culori clare sau întunecate), sau gradul de luminozitate al centrelor energetice. Acestea toate sunt numite chakre (în sanscrită înseamnă cercuri).

Pentru a putea trăi, corpul uman are nevoie de energie cosmică, și aceasta intră prin chakre. Fiecare chakră este un așa-zis centru de energie imaterială; există șapte chakre principale și cinci secundare.

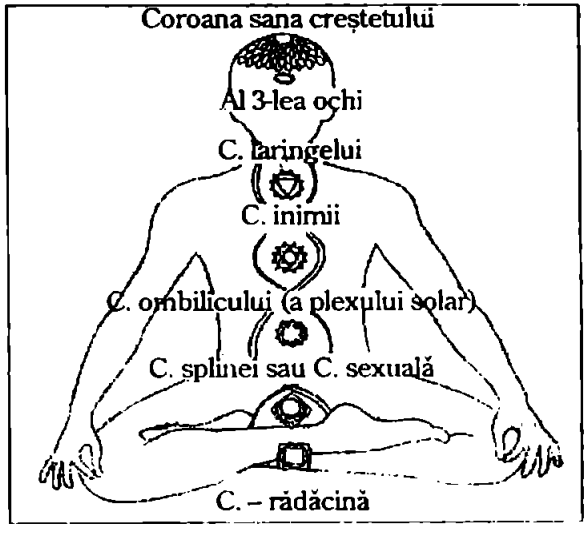

În știința modernă a spiritelor, chakrele sunt considerate ca fiind corpuri vibrante care preiau energia cosmică de la plante, animale, minerale, o transformă și o distribuie. Aceste corpuri vibrante sunt privite ca niște cercuri prin care curge energia. Cu cât mai rapid este fluxul de energie, cu atât mai mare e viteza de rotație a cercurilor. Se pot deosebi cele două sensuri, spre stânga și spre dreapta. Atunci când chakrele energetice se mișcă în sensul acelor de ceasornic, este preluată energia cosmică, pentru a fi transmisă corpului. La mișcarea în sensul opus acelor de ceasornic, energiile sunt transmise conștientului. Fiecare dintre aceste corpuri energetice are, din cauza diferitelor frecvențe de vibrație, mai multe culori. Deoarece în permanență corpul primește energie, iar aceasta strălucește în aură, starea fiecărei chakre în parte se poate verifica prin diferitele culori ale aurei sau prin schimbarea lor. Dacă una din chakre lucrează (strălucește) mai puternic sau mai slab, aceasta duce la un dezechilibru în întregul sistem al chakrelor, și se ajunge la un blocaj energetic.

Chakrele principale sunt următoarele:

1. Chakra rădăcinii – între organele genitale și anus, la perineu
2. Chakra sexuală – în zona organelor sexuale
3. Chakra buricului – în zona buricului
4. Chakra inimii – în zona inimii
5. Chakra laringelui – în mijlocul gâtului
6. Al Treilea ochi – în mijlocul frunții între sprâncene
7. Chakra coroanei sau a creștetului – sus, peste jumătatea creștetului, deci deasupra corpului material

Pe lângă aceste chakre clasice, mai sunt și cele secundare, care sunt deosebit de importante din punct de vedere ezoteric în zilele noastre: chakrele interiorului palmelor, chakra burții, chakra splinei, chakra timusului. (28)

Se mai adaugă la clarviziune, **viziunea** sau **profeția** și **citirea în Cronica-Akasha.**

O **viziune** „se întâmplă" cu persoana pe care o alegem. Ea vine fie din exterior, fie din interior. Un exemplu pentru o astfel de viziune „din afară" ar fi apariția Fecioarei Maria (vom revedea acest subiect), transmițând un mesaj unei ființe materiale, mesaj pe care aceasta îl transmite mai departe altor oameni.

Viziunea *interioară* vine câteodată prin vis, în meditație adâncă, uneori în timpul unui accident sau în timp ce persoana este în deșert. Pentru omul care are o viziune a unei întâmplări ce urmează să se petreacă este dificil

să spună când anume va avea loc, pentru că el vede în mod normal doar că se succed niște imagini. De exemplu, el vede în prima imagine un om care se urcă într-o mașină roșie; în a doua, vede mașina pe o anumită stradă cu o biserică în fundal; iar în a treia imagine vede cum mașina zace în șanț, și o mașină de salvare alături.

Cel care are o astfel de viziune nu poate da vreo relație despre data când se va întâmpla ceea ce a văzut el. Cu toate astea el poate spune: *„Ai grijă când te vei urca vreodată într-o mașină roșie..."*

Cu totul altfel stau lucrurile la citirea **Cronicii-Akasha**, prin care mediumurile au acces la informațiile altor oameni. Ei nu primesc, ca vizionarii, imagini, ci caută ei înșiși în Cronica Akasha.

Cum este posibil acest lucru?

Cum am mai explicat, toate ființele au un câmp energetic în care se află toate gândurile, simțurile și acțiunile lor, la fel ca pe hardul computerului – și pe care clarvăzătorii îl numesc **aură**. Pe de altă parte, ***câmpul magnetic al pământului*** are informații despre toate viețuitoarele care trăiesc pe acest pământ, iar memoria lumească este o oglindă a trăirilor acestor făpturi. Această memorie lumească, în care găsim toate datele despre toate viețuitoarele acestei planete, se numește **Cronica-Akasha.**

Modelul energetic al fiecărui gând este înmagazinat acolo ca într-o bancă de date. Este același lucru, indiferent dacă este vorba de o catastrofă a naturii sau de un animal sau un om. Deoarece toate sunt energie, este activată cantitatea de energie necesară, care apoi e înmagazinată. Asta înseamnă că, cu cât izbucnirea de sentimente în interiorul unui om este mai puternică, cu atât mai puternic este și modelul său energetic înmagazinat în Cronica-Akasha.

Există oameni care pot citi nu numai aura unui om, adică câmpul său *personal* de energie, ci ei pot intra și în Cronica-Akasha, pentru a avea acces la datele tuturor viețuitoarelor acestei planete, pentru a vedea care este starea (destinul) persoanei sau a lumii.

Dacă un spirit îi arată unui vizionar sfârșitul lumii, este vorba despre imagini din Cronica-Akasha. În momentul în care ar fi percepută, ar fi vorba despre o imagine **colectivă** monumentală a datelor înmagazinate de întreg pământul. Astfel, vizionarul află cu ce fel de întâmplări se vor confrunta oamenii de pe acest pământ, după destinul pe care îl au de urmat, dacă nu îl schimbă alegând un alt curs vieții lor.

Nouă, oamenilor, ni se arată prin spirite înalte, prin viziuni și profeții, ce am „realizat" până acum, pentru a deveni conștienți de efectul pe care îl au faptele noastre. Pământul poate fi asemănat cu un teren de joacă, pe care

sufletele se pot dezvolta prin diferite experiențe, trăiri, un fel de școală a vieții. Beneficiind de ajutorul și susținerea lumii spiritelor, adică a ființelor care există în afara spațiului și a timpului, și având, din această cauză, spre deosebire de noi, o vedere de ansamblu asupra lucrurilor, vizionarii ne arată aceste imagini pentru a ne avertiza că am fost foarte distructivi și egoiști în realizările noastre. Așa se explică și dubla valență a profeției: este în același timp avertisment și prezicere. Dacă are efect ca avertisment și produce o schimbare oamenilor, atunci nu mai este nevoie să aibă efect și ca prezicere. Dacă omul recunoaște prin această profeție modul în care a acționat și își schimbă din acel moment acest mod de acționare, și-a făcut o nouă soartă, iar datele din Cronica-Akasha se vor schimba. El va trăi noi efecte, și înseamnă că prezicerea și-a atins scopul ca avertisment și nu va reveni.

Din acest punct de vedere, viitorul este un model veșnic schimbător; se schimbă prin gândirea, simțirea și acțiunea oamenilor. Viitorul nostru nu e un destin arbitrar, plăsmuit de Dumnezeu fără posibilitatea de a fi schimbat, ci este efectul cauzei pe care o urmăm acum.

După cum vom afla mai târziu din relatările unui tânăr medium care poate citi în Cronica-Akasha, fiecare om decedat, care a intrat în viața de apoi, are ocazia să se uite în Cronica-Akasha, pentru a-și urmări toate trăirile sale și a vedea unde a fost constructiv și care este starea generală, pentru ca apoi, după ce a aruncat o privire de ansamblu în urmă, să se decidă dacă mai vrea să coboare pe Pământ sau nu. Poate că îl cheamă ceva înapoi pe planeta natală, sau poate îl așteaptă o cu totul altfel de sarcină.

Din cauză că foarte adesea copiii sunt cei care au viziuni, nu vreau să trec pe lângă o variantă foarte des întâlnită a clarviziunii – așa numita **apariție a Fecioarei Maria.** În așa-numitele apariții ale Fecioarei Maria, care au avut loc în multe locuri ale lumii, (nu au apărut numai copiilor, ci și unor adulți stigmatizați – adică oameni care au semnele crucificării lui Iisus), au apărut de fapt spirite care s-au dat drept Fecioara Maria, Arhanghelul Mihail sau Iisus Christos. Nu știm dacă în aceste apariții este vorba cu adevărat despre persoanele numite sau despre nepământeni care ne ocrotesc cu dragoste, sau pur și simplu despre înalte spirite din sfere spirituale, care s-au dat drept cei amintiți mai sus. Scopul aparițiilor a fost, de fiecare dată, să trezească oamenii și să-i atenționeze, prin mesaje transmise de mediumuri, că acțiunea egoistă a majorității oamenilor *nu va rămâne nepedepsită.*

Este bătător la ochi faptul că, așa cum am scris deja, aparițiile Fecioarei Maria au fost percepute mai ales de copii.

Cea mai cunoscută apariție a Mariei în lume este cea de la Fatima. La 13 mai 1917, Maria, mama lui Iisus, a apărut la Cova de Iria, în apropierea satului portughez Fatima, în fața a trei copii: Lucia, Francisco și Jacinta; le-a transmis mesaje importante despre starea lumii și efectele la care trebuie să se aștepte omenirea pentru „creațiile" sale egoiste.

În micuțul sat de munte San Sebastian de Garabandal, din nordul Spaniei, au apărut în fața a patru fetițe de circa unsprezece ani două ființe, care s-au prezentat a fi Fecioara Maria și Arhanghelul Mihail. Fetițele avuseseră mai înainte și alte viziuni, profeții (până la 18 iunie 1965) despre cumpăna dintre veacuri, în care Fecioara Maria avertiza omenirea că se va ajunge la o pedeapsă a lui Dumnezeu, dacă nu se va încerca o întoarcere din drumul pierzaniei, al distrugerii. Dacă nu va înceta desconsiderarea vieții, osânda din ceruri va fi năprasnică. Iar în ce măsură aceasta va avea efect, depinde de strădaniile fiecăruia în parte.

În Heroldsbach, un sat francon în care a mai apărut Fecioara Maria, cinci fetițe au auzit între anii 1949 și 1952 aceleași îndemnuri.

Dar de ce spiritele le-au apărut copiilor și mai ales fetițelor? Motivul este foarte simplu și clar. Dacă ar fi fost adulți, mulți sceptici ar fi zis că aceștia și-au construit întreaga poveste, sau că au redat numai ce citiseră deja și eventual totul era doar o reprezentare a dorințelor lor ascunse de a li se arăta spiritele.

Și de ce tocmai fetițe și nu băieți? Pentru că băieții sunt mai puși pe șotii, joacă adesea feste la școală, în timp ce fetițele sunt mai cuviincioase. Fetele micuțe – mai ales dintr-un sat izolat de munte – au ceva nevinovat, ceva curat în ele. Și asta le face credibile în fața credincioșilor.

Dar există și posibilitatea dezvoltării aptitudinilor de clarviziune. Mediumul italian **Giuseppe Joseph Calligaris** s-a ocupat și el cu lucrurile duhovnicești și a ajuns să facă o descoperire revoluționară. În ziarul german *Matrix 3000* a fost publicat un articol de Norbert Zierhut care ne comunica lucruri extraordinare despre acest profesor Calligaris.

Calligaris, născut în 1876 ca fiu al unei familii de medici foarte bine văzute, a lucrat în tinerețe ca profesor în neurologie la Universitatea din Roma. Un pacient i-a spus că el, atunci când atinge un anumit punct de pe pielea lui, primește calitatea de clarvăzător. Pornind de aici, Calligaris a început un studiu materializat într-o lucrare care l-a făcut celebru. În treizeci de ani de muncă de cercetare, el a descoperit un sistem de coordonate de puncte, pe care el l-a denumit „fereastra spre univers" O dată stimulat acel punct, se deschid ușile spre capacități paranormale ale oamenilor. El și-a publicat

lucrarea de șapte mii de pagini, în total cincisprezece volume, în care a tratat acest foarte limitat sistem de coordonate format din punctele de pe piele – numite de el **plăci**. După cum am scris, Calligaris le numește *ferestre ale Universului*, plăcile reprezentând un fel de oglindă magică pe care sunt proiectate întâmplări cosmice într-un număr foarte mare de reflexii, ceea ce Calligaris a explicat ca fiind influența întregului univers în viața pământeană.

Această teorie este susținută imediat de fizica cuantică și de teoria lui Rupert Sheldrakes, care explică acest fenomen prin câmpuri morfogenetice. Vom reveni mai încolo asupra acestui subiect.

Calligaris a explicat că toată suprafața corpului uman are „ferestre – radar" spre Univers, care funcționează atât ca receptor cât și ca emițător. Cu aparatură inventată de el, plăcile sunt stimulate și, după cum spune Calligaris, „aprinse". O dată ce placa respectivă este aprinsă, se poate vedea prin ea, de exemplu planeta Pământ așa cum arăta ea înainte să fie creată, sau oameni de pe alte planete sau partea nevăzută a lumii, centrul galaxiei noastre și multe altele.

Dar Calligaris a aflat și că există o legătură între organe și sistemul organelor, între psihicul și gândirea omului. Lucrările sale de cercetare tratează și influența gândirii asupra funcționării anumitor organe, și anume descoperirea că meningele are o legătură directă cu un organ. Această teorie întărește așa-numita **medicină nouă** a doctorului Ryke Geerd Hamer.

Dr. Hamer, teolog și medic (examenul de stat luat la 26 de ani), posesor al multor brevete de invenții în medicină, a ajuns la unele cunoștințe senzaționale privind un nou tratament al cancerului când a ajuns să sufere de această boală cumplită după ce fiul său a fost ucis. El a numit această terapie „regula de fier a cancerului" și pe baza ei a reușit să vindece pacienți în proporție de 80%. Deoarece ucigașul fiului său nu era numai un nobil din înalta societate, ci și Mare Maestru al lojei francmasonice P2 (Propaganda Due) din Italia, doctorul Hamer a fost numit dușmanul caselor regale și a fost urmărit printr-o acțiune concentrată a autorităților, justiției și presei. După ce a fost arestat în Germania, condamnat în alte țări europene, dr. Hamer a mers abia după vârsta de șaizeci de ani pe urmele profesorului Calligaris. De fapt și acesta, după întreaga sa carieră de medic și profesor universitar, a fost denumit „șarlatan" înainte să i se retragă dreptul de a profesa. De ce, este clar în ambele cazuri. (20, pag. 31-32)

2. A afla prin ascultare

Există trei situații când se poate afla ceva prin ascultare:

1. Perceperea *vocii interioare*, care poate fi, de exemplu, îngerul păzitor.

2. Ascultarea unei *voci străine* – deci nu a propriilor gânduri – voci care povestesc ceva sau transmit un mesaj.

3. Ascultarea unor *întâmplări sau situații* care se desfășoară la mare distanță. De exemplu, se poate asculta o discuție între doi oameni (pot fi din familie sau dintr-un cerc de prieteni), care se află în alt oraș.

3. A afla prin miros

Fiecare dintre ființe are un miros, denumit și *Od*. Acesta diferă de la o ființă la alta. Așa cum nu există doi oameni care au aceleași trăsături ale feței, nu sunt doi oameni care au același miros. Boala sau apropierea morții au un miros specific. După miros, un animal își poate recunoaște stăpânul, și îl poate găsi la mari distanțe, asta dacă stăpânul nu se îmbolnăvește; pentru că atunci puterea mirosului său scade. Se poate spune că și aura are un miros. Astfel, câinii polițiști pot mirosi urma infractorilor. În general, o ființă lasă în urma sa un fel de „marcare", un fel de hartă a mirosului său, iar un medium poate reface, după decenii, traseul pe unde a trecut aceasta.

Exclamația „Nu pot să-l miros pe omul acesta!" nu se referă la efortul nereușit de a-i mirosi corpul, ci la mirosul aurei sale. (Corpul este acoperit de mirosurile industriale: parfumuri, deodorante și așa mai departe.)

4. A afla prin palpare

Este vorba de capacitatea de a afla ceva despre proprietarul unui anumit obiect, palpând obiectul respectiv. Pentru magia neagră asta e un fleac: de exemplu printr-o șuviță de păr, un inel sau un obiect de îmbrăcăminte al cuiva, se stabilește o legătură cu proprietarul său. Dar cum este posibil acest lucru? Deoarece fiecare obiect pe care l-a atins omul are această „amprentă" energetică, un medium care simte prin atingere, poate obține informații prin acest obiect despre cel care l-a ținut în mână.

Adesea astfel de oameni ajută poliția atunci când caută pe cineva. Un obiect care i-a aparținut este suficient pentru un medium ca să repereze proprietarul. Sarcina unor mediumuri este și mai grea, și anume de a vedea prin ochii omului al cărui obiect îl țin în mână. Ei se văd la locul accidentului, și trăiesc împreună cu omul moartea cuiva sau plimbarea într-un oraș îndepărtat, sau trăiesc întâmplări care s-au petrecut cu secole în urmă, atunci când ating un obiect aparținător, de exemplu o vază sau o cărămidă a unui șantier vechi.

5. Muzica mediumică

Prin aceasta înțelegem starea de transă în care intră oamenii, pentru a lăsa un spirit să cânte prin ei. Dar acest fenomen ar fi din nou legat de spiritism.

Există oameni care aud muzica în minte și apoi o redau pur și simplu. Johann Sebastian Bach, de exemplu, a explicat întotdeauna că el nu trebuie să-și scrie notele, pentru că are muzica **în cap.** Când eu însumi am cântat într-o trupă muzicală, încercam să-mi compun singur melodiile; mă trezeam tot timpul noaptea ascultând o bucată muzicală – aveam notele în urechi – pe care o cântam repede la keyboard-ul de lângă pat, pentru a consemna apoi notele.

Aici ar trebui amintită și **arta mediumică.** Unii artiști se trezesc dimineața și-și amintesc că au văzut în vis o imagine, un peisaj, o figură geometrică, sfere, culori, pe care nu le mai văzuseră niciodată, și încearcă apoi să le redea. Este posibil să fie și vreun regizor care pune pe ecran vreun vis sau vreo viziune.

6. Călătoria sufletului / călătoria astrală

Să ne întoarcem puțin la corpurile astrale, care împreună cu corpurile eterice, sunt denumite **suflet.** Sufletul se poate despărți de corpul fizic și în timpul vieții de pe Pământ, nu numai la moarte. El poate să părăsească corpul fizic în timpul somnului, sau prin starea de transă indusă în mod conștient. Aceasta se poate întâmpla fără sau cu pierderea memoriei și a amintirii ulterioare. Multe impresii preluate în timpul unei astfel de călătorii a sufletului, cunoscută drept călătorie astrală, pot fi transformate în vise; de pildă, vise în care zbori. Există oameni, printre care și copii pe care i-am intervievat și care sunt în stare să călătorească în acest mod nu doar în alte țări ci și pe alte planete.

Acest domeniu energetic, în care poate călători un suflet, se numește planul astral sau **tărâmul dintre lumi.** Acesta este tărâmul dintre planul fizic și cel spiritual, „Cerul". Aici se găsesc sufletele multor morți care încă nu știu că au încetat din viață, dar și cele ale sinucigașilor, precum și alte suflete întunecate. În plus, aici se află câmpia în care sălășluiesc spiritele elementare ale naturii (gnomi, elfi, zâne), ca și alte ființe care vin să comunice cu oamenii în științele de spiritism. Nu e un loc prea luminos, nici nu are multă energie, de aceea se înșală cei care cred că prin spiritism pot intra în contact cu spiritele înalte.

Acest tărâm este descris de oameni care pot călători în el ca într-un peisaj ciudat, cu forme geometrice nenaturale. Eu însumi am călătorit de multe ori acolo și pot să vă relatez despre el.

7. Îndoirea lingurilor / puterea minții

Ați auzit, desigur, de multe ori de Uri Geller. El este omul care îndoaie lingurile cu puterea minții. Dar nu își folosește puterea minții doar pentru asta. El caută și diamante, aur, cărbune și petrol. A devenit astfel un om foarte bogat. El a fost testat în diferite universități și instituții de cercetare, și capacitățile sale au fost demonstrate științific.

Dar nu numai Uri Geller are această capacitate, ci și orice om. Este doar o problemă de concentrare, de credință și de exersare. Am remarcat, în special la copii, că le vine foarte ușor să înfăptuiască astfel de minuni. Probabil că motivul pentru care lor le vine ușor să miște sau să îndoaie obiecte prin puterea minții este că ei sunt convinși că pot, iar mintea lor nu le spune, ca majorității adulților: *„Așa ceva nu se poate, nu pot să cred așa ceva!"* Ei nu sunt atât de plictisiți și nici nu au vederi unilaterale.

Totul este posibil! Numai că problema omului care trăiește într-o societate de consum este aceea că el nu mai crede în nici un fel de minuni, că nu mai crede nici în el însuși, nu are curaj. El are încredere în asigurări, bănci, politicieni sau în Papă (vreunul dintre ei va repara cumva lucrurile!). Gândirea individuală nu este scopul sistemului nostru politic de azi și în orice caz, nu este preocuparea vreunei religii.

Oamenii care îndoaie prin puterea minții linguri, care fac să plutească pahare prin cameră sau închid răni deschise sunt periculoși pentru această lume! Lucrurile ar putea fi înțelese greșit. Nu vrem să inducem omului gânduri prostești; să ne trezim că nu s-ar mai duce să muncească, ci ar căuta aur și petrol ca Uri Geller și ar deveni bogați.

„Ceea ce fac eu este real! Probabil acesta este și motivul pentru care unii oameni vor neapărat să mă reducă la tăcere!" (Uri Geller)

Îmi vine în cap un exemplu interesant pe tema puterii gândului. Drunvalo Melchizedek, un american care predă o tehnică foarte interesantă (printr-o combinație de meditație, știință și senzații poate să își activeze propriul corp luminos și apoi să se facă invizibil, să se dematerializeze și apoi să se materializeze în altă parte), povestea într-un seminar următoarea întâmplare: un băiat avusese un accident de mașină în care își pierduse un picior. După câteva săptămâni, părinții și medicii au observat că piciorul a început să crească din nou. *„Nu este posibil!"* s-au gândit cu toții deodată. Nu s-a putut explica acest fapt, și au început să înregistreze pe video creșterea. Drunvalo susținea la seminar că, atunci când a aflat el de întâmplare, tocmai începuseră să-i crească degetele de la picioare. Ce secret stă în spatele acestui fenomen?

Iată la ce s-au gândit părinții lui: în copilărie băiatul se juca mereu cu șopârle, animale cărora le crește coada ruptă. Atât părinții cât și medicii ezitau să-i spună băiatului că la oameni nu mai cresc membrele rupte. Și pentru că nimeni nu i-a zis, băiatul care urmărea șopârlele a tras singur concluzia că așa se întâmplă și la om.

După cum vedem, puterea minții și închipuirea pot înfăptui adevărate minuni. Sau poate că nu este o minune? Este cumva normal să ne crească membrele din nou, dar gândirea noastră să fie atât de îngustă încât să ne țină departe de asemenea lucruri?

Acum zece ani, am întâlnit în Noua Zeelandă o învățătoare care mi-a povestit o întâmplare asemănătoare. O fetiță și-a tăiat un deget de la jumătate la o oră de atelier. După ce copilul a fost la spital, după câteva zile a revenit la școală. Învățătoarea a luat-o deoparte pe fetiță și i-a vorbit cu multă încredere, explicându-i că îi va crește din nou degetul, dar numai dacă nu spune unei alte persoane despre acest lucru. Învățătoarea a pus-o să jure că nu va spune nimănui acest secret. Ce s-a întâmplat apoi? În decurs de doi ani, degetul i-a crescut la loc.

De ce i-a cerut învățătoarea să nu spună nimănui? Pentru că reacția unui alt om despre faptul că fetița a fost convinsă că degetul îi va crește din nou, ar fi influențat-o sau chiar ar fi oprit fenomenul. Adulții sau alți copii ar fi zis că degetul nu poate crește, iar fetița însăși nu s-ar mai fi gândit că este posibil.

Cel mai important lucru în astfel de situații este să crezi că va funcționa. Trebuie să fii convins de asta. Orice sentiment de îndoială poate avea urmări grave.

Puterea minții poate fi folosită la fel de bine și într-o direcție negativă. Mulți oameni se îmbolnăvesc sau fac cancer din cauză că le e frică mereu că ar putea să facă această boală; unii sunt **chiar convinși** că vor face cancer, pentru că deja fratele sau mătușa au avut cancer. Și aici se arată a funcționa principiul, lucru despre care, spre bucuria mea, vom mai vorbi, și anume acela că, cu cât îți este mai frică de ceva, cu atât mai repede acel lucru vine spre tine. Este vorba aici despre intensitatea energiei pe care o transmitem bolii sau accidentului, atrăgându-le în viața noastră prin aceasta.

Telepatia, care este comunicarea normală între spirite, și care va fi odată la fel și pentru noi, oamenii, nu vreau să o discut acum, datorită gradului de cunoștințe la care s-a ajuns până aici. Aș dori să închei lista succintă a acestor diverse moduri de comunicare cu nevăzutul.

Acesta a fost primul capitol al cărții și consider că cu aceste cunoștințe putem să navigăm mai departe prin antrenantele capitole ce urmează.

Recapitulare

După explicațiile de până acum, este deja foarte clar că pe lângă viața de aici există și viața de dincolo, în care vom exista mai departe, după moartea noastră fizică, și că este posibil să comunicăm cu spiritele care se află acolo. Această comunicare poate fi și ea împărțită în mai multe categorii:

1. Prin **Spiritismul desfășurat de către oameni** – prin formarea de cuvinte pe tablele Ouija, ciocănituri în masă și așa mai departe, fenomene ce după părerea și experiența mea nu trebuie luate cu adevărat în serios, întrucât pentru noi, oamenii noului mileniu, nu este un mod de a avansa. Din curiozitate și uneori din motive mai rele, se practică mai ales în rândul celor tineri. Spiritele rele se prezintă și uneori rămân după ședință cu cei care le-au pus întrebări – îi posedă. Urmează boala, nervozitatea, gânduri de sinucidere, după principiul *„Nu mai pot să scap de spirite"*. Dar aceste spirite nu au venit singure, ci ele au fost **chemate de oameni** prin ședințele de spiritism. Așa că mai bine lăsați-o baltă!

2. Spiritismul exercitat de lumea spiritelor

Un om începe dintr-o dată *să scrie automat*, și primește mesaje din lumea de dincolo sau de la alte ființe. Aici putem vorbi și despre auto-formarea transei complete, condusă de viața de dincolo. Spiritele creează mediumul și îl folosesc pentru a transmite informații. Doar că și aici este o problemă, și anume, mediumurile, dacă nu sunt clarvăzătoare, nu pot vedea *cine anume* este spiritul care vorbește prin ele. Și în acest caz se poate întâmpla ca spirite rele să se dea drept spirite înalte și să spună lucruri neadevărate.

Pe cât de ademenitor este gândul că ai putea să afli informații secrete printr-un medium în transă deplină, din punctul meu de vedere nu vă sfătuiesc să o faceți, în afara cazului în care vi se întâmplă și dumneavoastră să scrieți automat sau să trăiți alte astfel de fenomene. În acest caz există locuri și școli speciale, în cadrul cărora poți fi instruit atât de oameni cât și de spirite. Oamenii te vor însoți, căci ei au o practică veche de zeci de ani, cu încercări și rezultate ale muncii în calitate de medium.

Ceea ce este de reținut sunt lucrurile pe care le-am enumerat în ultimul capitol, și pe care le vom detalia în paginile care urmează: **capacitățile mediumice naturale prin văz, auz, palpare...** Deoarece acestea sunt în majoritate înnăscute, fără influențe din afară, cum s-ar zice *i-au fost ursite copilului din leagăn*, aș vrea să le denumesc ca fiind „dăruite de Dumnezeu".

Un om cu asemenea calități nu are nevoie de nici un ajutor pentru a afla ceva despre un alt om, sau pentru a intra în contact cu un alt spirit. Înainte de toate, clarvăzătorii **văd** cu cine comunică. Deși, cum vom mai afla pe parcurs, e bine să impunem aici o distanțare, pentru că interpretările mediumurilor nu se potrivesc întotdeauna cu realitatea.

Rămâne **sarcina noastră să verificăm** dacă spiritele cu care vine în contact un copil-medium sau un adult-medium sunt acelea care aparțin luminii și sunt plini de iubire pentru noi, sau sunt spirite rele. Și mai este o problemă: nu este exclus, nici la copii nici la adulți, să aibă pur și simplu o mare fantezie, o închipuire exagerată, și doar atât.

Observație (notă)

Corp, spirit și suflet

O să discutăm pe scurt despre aceste trei aspecte ale vieții. Corpul este partea muritoare a ființei vii. Sufletul nu este altceva decât un purtător de date. Sufletul înmagazinează tot ceea ce am trăit vreodată, gânduri, cuvinte și fapte. Spiritul este substanța din care sunt făcute sufletul, viața și întreg universul. Este forța vitală din care se naște totul și care sălășluiește în fiecare dintre noi. Sufletul este astfel „vehiculul" spiritului. (În această idee, sufletul este și el muritor, dar va muri odată în lumea de dincolo, rămânând doar spiritul nemuritor în urma sa.)

S-ar putea spune și așa: dacă am compara corpul cu un cub de gheață, sufletul ar fi apa, iar spiritul vaporii.

Dar pentru a nu complica prea mult această carte, și pentru că acest lucru doar ne-ar abate de la ceea ce este esențial, vrem să ne ocupăm în continuare numai de termenii **corp** (pentru partea materială) și **suflet** (pentru ce rămâne după moarte).

CAPITOLUL 2

O viață de medium: exemplul clarvăzătoarei Susanne

Susanne s-a născut în 1960 și a crescut într-un sat de trei mii de suflete din sudul landului Baden-Württemberg, fiind cea mai mare dintre trei frați. Ambii ei părinți lucrau în comerț, dar proveneau din medii sociale diferite. Mama fusese crescută într-un internat al unei mânăstiri, era foarte credincioasă, aproape dogmatică, în timp ce tatăl ei era mai degrabă un spirit liber, care mergea, ce e drept, duminica la biserică, fapt destul de neobișnuit pentru un comerciant într-un sătuc; odată, la întrebarea Susannei dacă există Dumnezeu, acesta i-a răspuns fetiței de 12 ani: *„Știi, în cazul în care există, nu e rău să ne vadă duminica la biserică, iar dacă nu există, atunci nu strică oricum."*

Susanne a fost primul copil venit pe lume în familia ei, fiind dorită cu ardoare de părinți. Mama ei trăise clipe grele, pentru că se măritase cu un om dintr-o cu totul altă pătură socială, sub nivelul ei, și din această cauză era șicanată destul de des de soacră. În aceste condiții, a fost foarte stresată în perioada sarcinii. Născuse deja un fiu mort, ceea ce a înrăutățit situația.

Nașterea în sine a fost foarte dificilă, durând foarte mult până când copilul a fost scos din pântecele mamei, mai ales că sarcina fusese pelviană. De parcă n-ar fi fost de ajuns, Susanne a intrat imediat în moarte clinică. Mama ei povestește că au trecut 40-50 de minute până când a putut s-o vadă. Pielea Susannei se albăstrise, astfel că bebelușul a trebuit să fie vârât în apă rece, apoi caldă, pălmuit și scuturat; în plus, i s-a făcut și respirație artificială. În mod normal, ar fi trebuit să fie moartă demult.

Datorită puterii sale de medium, Susanne a putut să-și revadă nașterea peste ani și iată cum a descris situația: primirea pe Pământ a fost atât de groaznică și ea se simțea atât de străină și părăsită, încât s-a gândit că dacă așa începe, atunci mai bine să se întoarcă. Dar pe urmă i-au venit gânduri mai bune și s-a hotărât totuși să rămână la această mamă.

Perioada cât a fost bebeluș nu a fost impresionantă în nici un fel. Ea își poate aminti totuși de frigul din jurul ei, pentru că familia locuia într-o casă veche, neîncălzită. În primul an dormise în pat cu părinții, tot din cauza

frigului. Această răceală a marcat-o mult: pe de o parte, răceala umană a mamei, care din cauza șocului de la naștere nu a putut avea un contact adevărat cu ea, pe de altă parte, frigul din casă. Din acest motiv, ea are probleme și astăzi cu răceala omenească și cea climaterică. Acum știe de unde vine, dar în continuare reacționează la ea.

Susanne a devenit deosebită de-abia la vârsta de cincisprezece luni. Era întotdeauna curată, nu avea nevoie de scutece și vorbea în propoziții legate. Mama își amintește exact împrejurarea în care Susanne a intrat dimineața în dormitorul părinților și a spus: *„În momentul în care intru la voi, vă treziți."* Probabil această propoziție a fost atât de marcantă, încât mama nu a reușit să o uite niciodată. Bună remarcă pentru vârsta de un an și jumătate! Și foarte neobișnuită! La această vârstă, majoritatea celorlalți copii abia spun propoziții ca: *„Mama, vreau pipi!"*.

Deoarece Susanne vorbea deja la cincisprezece luni, lucru ce se întâmplă la alți copii cam între doi ani și jumătate și trei ani, a fost tratată de părinți ca un copil de trei ani. Era luată de părinți peste tot, era ușor de îngrijit și, în general, fetița le putea explica foarte bine ce dorește.

Ceea ce găsesc amuzant este faptul că părinții aveau impresia despre următorii lor copii, care erau absolut normali, că sunt înapoiați și nu se dezvoltă normal, pentru că nu puteau vorbi cursiv la un an și jumătate. De-abia atunci au devenit conștienți de progresele deosebite ale Susannei, care a învățat să scrie înainte de a merge la școală, fără a se ocupa nimeni de ea în acest sens!

Pe motivul dezvoltării ei foarte rapide, fetița a primit destul de repede responsabilitatea de a-i îngriji pe frații ei, lucru pe care îl înfăptuia cu o foarte mare corectitudine pentru vârsta respectivă. Ea vede azi ca pe un dar acest talent de a vorbi, care i-a fost dat din leagăn; mai târziu a învățat foarte repede și ușor limbi străine, putând să vorbească fără probleme și în fața unui public mai numeros, și în general putându-se exprima foarte ușor în orice împrejurări.

Dintotdeauna Susanne a putut vedea aura oamenilor – energia din jurul lor. Ea a descris-o ca fiind o lumină cu culori strălucitoare care se văd în jurul oamenilor. Vedea și chakrele, pe care atunci le denumea pur și simplu „cercuri de lumină". În primii ani de viață credea că **fiecare** om poate vedea ceea ce vede ea. Că nu era așa și-a dat seama abia pe la cinci ani, când a început să întrebe ce înseamnă aceste culori din jurul oamenilor. Întreba cum se cheamă acești nori colorați din jurul oamenilor, voia să știe cam ce văd ceilalți oameni..., dacă li se pare frumoasă culoarea roz din jurul vecinei îndrăgostite. Dar, în loc să primească răspunsuri, primea remarci

de genul: *„Tu, cu fantezia ta înfloritoare"*. Uneori a observat și că exprimările sale despre ceea ce vede îi surprind pe oameni. Erau evitate, nu erau dorite, astfel că, în unele cazuri, i-a adus pe cei cu care vorbea în situația de a reacționa fie respingător, fie agresiv.

Cu timpul și-a dat seama că ceilalți oameni nu erau în stare să vadă ce vedea ea. Dacă oamenii obișnuiți, care nu erau clarvăzători, vedeau *alb-negru*, ea vedea *în culori*. Din cauza atitudinii de respingere a altor oameni față de exteriorizările ei, Susanne a învățat, mai bine zis și-a impus să nu mai exteriorizeze aceste lucruri care i se întâmplau. Poate de aceea, în întreaga ei tinerețe nu a întâlnit un singur om care să fi avut un dar asemănător cu al ei. Nu a avut la îndemână nici cărți care să-i explice ce se întâmplă cu ea.

Un alt mod prin care Susanne se deosebea de copiii de aceeași vârstă cu ea era că se juca mai mult singură. Era cel mai liniștit copil dintre toți, dar cu toate astea nu se juca niciodată în casă, ci mereu în grădină, în chioșcul din grădină sau în pădure; dar întotdeauna singură. Vă puteți imagina?!

Dar Susanne nu era singură. *„Puteam vedea copii care muriseră"*, mi-a explicat ea. *„Aveam foarte mulți copii care muriseră în jurul meu, cu care puteam vorbi. Comunicarea era în felul următor: eu gândeam cu creierul meu și copiii îmi răspundeau cu gândurile lor. Primeam răspunsuri atât de clare, ca și cum aș discuta astăzi cu cineva."*

Dar de unde știa Susanne că acei copii care îi vorbiseră erau morți? Ea nu-i cunoscuse pe copiii din sat care muriseră probabil cu puțin timp înainte de a se naște ea. Ea mi-a explicat că copiii se prezentau în felul următor: *„Eu sunt Peter, și am murit"*.

Susanne îmi spunea mai departe: *„Pentru mine nu era nimic deosebit și nu era nici o problemă, deoarece moartea în sensul obișnuit nu exista pentru mine; era doar un alt fel de apariție. Eu îi vedeam pe morți, ei vorbeau cu mine, deci nu exista moartea cum o consideră ceilalți oameni, care nu-i văd pe cei decedați. La un băiat care murise am putut vedea o gaură în aură, trebuie să fi avut un accident în zona capului, pentru că îi lipsea o bucată din aură. Atunci acesta, Bob îl chema, mi-a confirmat ce gândeam eu spunându-mi că asta a apărut în momentul decesului, datorat unui accident. Nu mi-a explicat ce accident a avut și nici nu m-a interesat. Nu mi-a fost niciodată teamă; cu toate astea am știut întotdeauna ce e moartea, că există o trecere. Această trecere nu era ceva trist, doar îi vedeam pe oamenii care muriseră, erau doar ceva mai încețoșați. Asta m-a și fascinat foarte puternic.*

Odată eram foarte tristă pentru că se stinsese din viață bunicul meu mult iubit, în vârstă de optzeci de ani. De fapt, pentru mine el nu murise. Am fost de față când au luat trupul neînsuflețit din casa bunicii mele, și toți mi-au explicat că a murit, dar eu le-am spus: „Nu, doar doarme!"

Oricum, au venit să ia sicriul, dar eu l-am văzut pe bunicul stând alături, la un metru și jumătate de cadavru. Era înconjurat de o lumină alb-aurie și l-am putut recunoaște, era bunicul Rudi".

După descrierea ei, ni-i putem imagina pe cei care au murit stând după o perdea subțire, care este luminată din spate. Se pot recunoaște statura, brațele, picioarele și capul persoanei, iar Susanne a văzut clar și fața bunicului. Putea să-i simtă și energia căci fiecare om are o energie proprie, pe care o poartă cu sine mereu. Faptul că a și vorbit cu Susanne demonstrează clar că era bunicul, care i se mai adresează și astăzi.

În orice caz, toți erau triști și plânseseră. Dar bunicul i-a spus Susannei: *„Nu sunt mort, doar trupul meu e mort, și asta nu este nici o problemă, voi fi în continuare aici pentru tine. Oricând ai nevoie de mine, poți vorbi cu mine, poți să mă chemi și voi veni. Este chiar mai bine decât înainte, pentru că acum pot veni peste tot acolo unde ești și tu".*

Susanne a descris și mai exact: *„Pentru mine trupul murise și eram foarte supărată că n-au vrut să mă ia cu ei la înmormântare. Voiam să știu neapărat ce vor face cu corpul bunicului, cum îl vor înmormânta. Este adevărat că după aceea am avut voie să merg la cimitir cu bunica mea, care tot timpul sădea flori, câteodată plângea și eu îi spuneam mereu că bunicul nu a murit, numai corpul lui. El stătea întotdeauna în spatele ei. Uneori bunicul îi punea mâna pe umăr când ea plângea la mormânt, dar bunica nu-l vedea.*

Când am fost odată să mâncăm la ea acasă, am aflat că-i păstra locul de la masă. Eu știam că nimeni nu se așază pe scaunul lui Rudi, pentru că el însuși stă acolo. Și chiar era acolo! Desigur, bunica nu putea înțelege acest lucru, dar de dragul meu a acceptat să pună masa pentru trei persoane, în loc de două. Odată însă a refuzat să mai facă acest lucru și mi-a explicat că el acum este în cer, astfel că nu mai trebuie să-i punem tacâm la masă. Pe mine nu m-a impresionat prea tare acest lucru, pentru că la acel moment îmi dădusem deja întâlnire cu bunicul Rudi în chioșcul din grădină, unde am stat apoi de vorbă ore în șir."

În aceste discuții cu bunicul Rudi care murise, Susanne l-a întrebat și dacă există cu adevărat *cerul* și cum trebuie să ți-l imaginezi copil fiind. El i-a răspuns pe înțelesul vârstei sale: *„Nu, este altfel decât li se povestește*

oamenilor. Există ființe luminate, există îngeri, așa cum ți-am explicat eu și bunica, dar este puțin altfel. Acum și eu sunt un înger, doar că nu mai am corp. Pot să te văd, să te sărut, și atâta timp cât mă poți auzi, pot vorbi cu tine. Pot să te ajut, atunci când ai nevoie de mine, și voi fi tot timpul aici pentru tine." Odată l-a și îmbrățișat pe bunicul ei și a simțit o energie plăcută, caldă.

Susannei nu i-a fost niciodată frică să stea singură, în pădure sau în grădină, pentru că putea să-i spună: *„Bunicule, vino!"* și imediat apărea lângă ea; uneori se ivea și seara la patul ei. Dar atunci veneau și alte spirite, despre care vom vorbi mai amănunțit.

Când se juca în casa din grădină – o casă veche cu acoperiș – era întotdeauna singură (din punctul de vedere al celorlalți oameni). Dar de fapt, pe lângă bunicul Rudi, mai erau prezenți și copiii care muriseră, cu care se juca. Față de ce discuta cu bunicul Rudi, cu aceștia nu avea o mare comunicare despre lucruri spirituale, ci pur și simplu se jucau așa cum se joacă toți copiii. Dar au apărut și alți tovarăși de joacă: de exemplu, Susanne putea chema și alte ființe ale naturii. Este vorba de făpturi pe care cei ce nu au darul clarviziunii le întâlnesc doar în povești: elfi, zâne și pitici.

La vârsta de trei ani, fetița primise un strat în grădina bunicii, care era o grădinăreasă deosebit de pricepută. Susanne avea voie să planteze ce voia pe stratul ei; a sădit ridichi și morcovi. Acolo a avut și prima întâlnire cu elfii. Aceștia stăteau de obicei în spatele unui tufiș, loc pe care Susanne l-a recunoscut mai târziu ca fiind „locuit". În descrierea sa, arătau ca niște copii de șase-opt ani, cu înălțimi de 60-80 de centimetri, supli, bine proporționați, cu fețe foarte frumoase și cu aripi de libelulă mari, foarte mari. Aceste făpturi aveau întotdeauna o energie de culoare roz-lila, care pulsa în jurul lor. După asta își putea de seama dacă era vorba despre un spirit al naturii sau un copil care murise. Uneori ființele descrise erau înalte de peste un metru. Acestea erau întotdeauna vesele, putea dansa cu ele, se învârtea cu ele prin grădină, și ele știau să cânte extraordinar de frumos, un fel de a cânta pe care Susanne nu l-a mai întâlnit pe Pământ. Era greu să le pui întrebări; ele voiau doar să danseze, să cânte și să stea în grădină. Iarna era mai greu, pentru că nu voiau să intre în casă, povestește Susanne. *„Aceste ființe ale naturii nu intră în casă decât atunci când au neapărat nevoie de ceva. Chiar și copiii care muriseră au intrat cu foarte mare neplăcere în casă".*

Când era vorba de masă, bunica învățase să se comporte cu Susanne fără să se complice. Dacă tocmai se juca cu ielele și cu copiii care muriseră și din această cauză nu voia să intre în casă să mănânce, bunica îi spunea, pur și simplu, să le explice prietenilor ei să vină în ziua următoare. Asta

funcționa. *„Îmi luasem la revedere de la prietenii mei, și aceștia au plecat. Dar nu au mers departe; s-au îndepărtat poate câțiva metri și au dispărut dintr-o dată, ca baloanele de săpun când se sparg."*

Pentru Susanne era ceva normal. Nici nu-și imagina că ar putea fi altfel. *„Pentru că mai târziu bunica mi-a spus povești despre pitici, le-am găsit atunci și câte un nume. Spiritele arătau de fapt ca piticii care erau desenați în cartea cu povești".*

Dar ea a văzut și spirite pe care atunci le-a crezut „pitici", dar nu erau pitici. Astăzi Susanne le numește „ființele pământului" asemănătoare cu figurile spiridușilor; au o piele colorată ca pământul, sunt păroși și au un comportament foarte grosolan. Aceștia îi deranjaseră de multe ori de la joacă pe Susanne și pe „prietenii" ei; voiau să danseze uneori atât de mult până când cădeau cu toții. Ei aveau între 40 și 50 de centimetri. Pe acești spiridași i-a văzut numai în copilărie, mai târziu nu i-a mai zărit, spre deosebire de zâne și elfi.

Dar spiridușii făceau și multe rele, și spre deosebire de zâne, veneau și în casă. Intrau ca să o cheme pe Susanne la joacă. Odată, au împrâncit-o pe bunica, încât aceasta a vărsat ceaiul, altă dată au împrâncit-o pe Susanne însăși, în timp ce tocmai încerca să își mănânce supa cu lingura, astfel că a avut parte de dojană. Fusese ceva în genul: „Mănâncă odată, vrem să ne jucăm!" Spre deosebire de zâne, așadar, spiridușii se făceau remarcați și printr-o purtare nedelicată.

În timpul școlii era groaznic. Fetița nu mai avea timp să se întâlnească cu prietenii ei care muriseră și cu zânele. Prieteni umani Susanne nu avea. Se înțelegea foarte bine cu cei de vârsta ei, avea în general funcții de conducere, cum ar fi reprezentanta clasei sau a școlii, dar nu avea parte de prietenii adevărate. Ceea ce îi ușura de fapt relațiile cu ceilalți copii era faptul că le putea citi gândurile: putea percepe într-un mod foarte natural ce voiau aceștia sau de ce aveau nevoie, și asta înainte ca ei să deschidă gura. Putea vedea când cineva avea nevoie de ajutor. Dar putea și să recunoască o tristețe, înainte chiar ca persoana în cauză să o știe. Acest simț deosebit de dezvoltat i-a rămas până astăzi.

Știa și când era mai bine pentru ea să plece sau să vină. În acea vreme nu mai dădea atâta importanță aurei oamenilor, pentru că începuse să i se dezvolte capacitatea de „transpunere" în alți oameni. Din această cauză, citirea aurei nu mai era atât de importantă. Această aptitudine i-a revenit mai intens după zece ani, când Susanne a ajuns la pubertate.

Atunci s-a încheiat faza din viața ei, pe care și-o amintește ca fiind îngrozitoare, în care nu-și putea înlătura „viziunile" Până atunci stătuse doar

împreună cu familia ei și cu prietenii de la școală, dar de la un anumit moment a fost nevoită să meargă la școală cu autobuzul public, iar în acesta nu erau numai elevi, ci pasageri din rândul sătenilor.

În aceste călătorii putea, de exemplu, să vadă că în burta unei femei era ceva negru, mucilaginos, și că era foarte bolnavă. Despre un bărbat a știut că îi înșela pe alți oameni pentru bani. Dar nu afla aceste lucruri doar citind aura, ci avea această „știință" în ea, așadar nu o putea înlătura. Susanne a putut vedea tot timpul aura persoanelor, dar nu ajunsese departe cu interpretarea. Nu era atunci nimeni în jurul ei, care ar fi putut să o învețe. Ca și copil, nici nu fusese interesată în mod deosebit de ceea ce se ascunde într-o astfel de aură. Pentru ea erau pur și simplu niște culori frumoase în jurul oamenilor, care se schimbau uneori, atunci când se modifica starea de spirit a persoanei.

Cu toate astea, ea își cultiva puterea „de a vedea înăuntrul" oamenilor, și de asemenea, clarviziunea. *„În fiecare dimineață vedeam oamenii din autobuz, eu fiind de obicei într-o stare de semi-oboseală. Doar nu mă trezisem de mult. Dar puteam vedea cele mai diferite lucruri la oameni. Odată, am întrebat-o acasă pe mama dacă femeia pe care o văzusem în autobuz era bolnavă, dacă știa ceva de ea, dar nu știa. Câteva luni mai târziu, femeia a fost înmormântată – murise de cancer. Celălalt bărbat, pe care l-am recunoscut că e hoț, a fost închis peste ani, pentru delapidare; fusese angajat la secția financiară.*

Eu realizam, la acel timp, că puteam vedea bolile oamenilor și îmi cam făcusem o idee despre asta.

Îmi mai vine în minte un exemplu tot din acea perioadă: Într-o după-amiază cu vreme splendidă, i-am spus bunicii că ar trebui să mutăm florile înăuntru, întrucât va veni o furtună groaznică. Am știut dintr-o dată, fără să fi aflat prognoza meteo, sau să-i fi auzit pe alții vorbind despre asta. A fost ca o rază care a țâșnit prin mine. Întotdeauna, ca și în cazul furtunii, informațiile erau corecte. Aici trebuie să recunosc că uneori nu puteam distinge dacă era vorba de o nouă viziune sau erau propriile mele gânduri. Este foarte greu să le deosebești.

Capacitatea de a „prevedea" a ajuns atât de departe, încât mergeam împreună cu frații mei într-un anume loc, de exemplu pe o anumită alee care pornea din strada principală, pentru că știam că acolo se va întâmpla ceva. Încă nu știam ce va fi, dar îmi era clar că va avea loc un accident. Și așa se și întâmpla. Noi, copiii, stăteam deja cu câteva minute înainte într-un loc în care avea să se producă un accident de circulație. De obicei nu se întâmplau lucruri foarte grave, dar noi voiam întotdeauna să fim prezenți la locul faptei.

Pentru mine era ca și cum aș fi ascultat convorbirea telefonică a altor persoane și aș fi reușit să prind din discuție câteva fragmente din propoziție. Într-un mod asemănător, primeam informații de la ființe eterice din cosmos."

În timpul pubertății, darul presimțirii s-a combinat cu acela al clarviziunii. Pentru că Susanne se hotărâse să nu-i mai enerveze pe cei din jur cu afirmațiile ei, și-a și respectat decizia – cel puțin în parte. Doar uneori, când presimțea ceva important, vorbea cu cineva despre previziunea ei. Cu toate astea, au existat cazuri când nu a spus tot ce știa. Pentru că majoritatea oamenilor tot nu o credeau.

„Dar mulți oameni simțeau că sunt altfel; de exemplu șoferul autobuzului, cu care nu vorbisem de fapt niciodată. De fiecare dată când întârziam prea mult ca să mai ajung în stația de autobuz, oprea în dreptul casei noastre, care era în drumul lui. Și lucrul acesta a devenit normal, la un moment dat. El nu făcea lucrul acesta cu nimeni altcineva. Odată, m-a așteptat chiar zece minute întregi, pentru că eram bolnavă, iar frații mei uitaseră să-i spună că în ziua respectivă nu trebuia să mă aștepte. Cu siguranță, ceva din mine îl determinase să acționeze astfel. Și mai sunt multe astfel de situații. De pildă, un profesor m-a luat – deși nu avea voie să facă acest lucru – în mașina lui. În toată perioada școlii, nu am avut niciodată vreo problemă cu vreun profesor, deoarece pentru unii dintre ei jucam un fel de rol de terapeut. Atunci când intra în clasă, puteam deja să văd cum îi mergea. Și uneori îl întrebam pe profesor de ce este atât de trist, lucru pe care îl preluam din aura lui...

Bineînțeles că nu eram terapeut, nici nu spuneam multe pe tema asta, dar, într-un mod natural și copilăresc, îi lăsam pe profesori să simtă că-i înțelegeam. O privire putea spune multe într-o astfel de situație.

Iar profesorii simțeau că eu sunt altfel și se și purtau altfel cu mine – nu ca și cu un copil obișnuit de aceeași vârstă, ci, mai mult, ca și cu un adult. În plus, se întâmpla și să pun întrebări mai neobișnuite în timpul orelor."

Mai ales la școală i-a fost cu adevărat clar că ceilalți copii nu știau ce știa ea și că nu aveau nici o idee despre lumea imaterială. De exemplu, la volei, la ora de educație fizică, Susanne știa dinainte cine îi va arunca mingea, pentru a o pasa la rândul ei. Asta a ajutat-o să ia note mai bune. Astfel, ea își folosea talentul natural și pentru a afla dacă și când profesorul avea de gând să le dea lucrare, ceea ce o făcea să se așeze și să învețe din timp. După aceea putea să mai ia o pauză.

O altă capacitate pe care și-a dezvoltat-o atunci și pe care o mai posedă și astăzi constă în aceea că era pe de o parte cu gândurile în sala de clasă

și, pe de altă parte, într-un alt loc, de exemplu la prietenii ei din pădure. Dacă profesorul o punea să răspundă în momentul acela, știa, cu toate că fusese absentă, ceea ce tocmai se discutase în clasă.

Cu toate astea, perioada școlii a fost grea pentru ea. Pe de o parte era conștientă de faptul că era altfel și își asuma darul cu naturalețe, dar pe de altă parte încerca și să fie foarte „normală", la fel ca ceilalți colegi. A încercat să își reprime capacitățile deosebite atunci când era împreună cu colegii ei, dar acestea nu puteau fi înlăturate. Îi mai apăruse și o altă problemă: nu prea știa ce să vorbească cu ceilalți copii. Timpul îi părea mult prea prețios pentru mici discuții superficiale. Dar, în ciuda felului ei „altfel" de a fi, a avut un rol de conducătoare în timpul școlii și, în același timp, a fost tot timpul acolo pentru oamenii cu probleme, indiferent dacă erau profesori, elevi sau persoane străine pe care le întâlnea în decursul zilei.

În general, era privită ca o elevă bună, nu era tocilară, însă învăța suficient de bine ca să vină acasă cu laude. Dar, așa cum mi l-a descris ea, în subconștient și în gândurile ei cele mai ascunse acest lucru însemna: *„Dacă sunt bună, îmi aduc contribuția și le ofer ceea ce vor, profesorii și părinții mă vor lăsa în pace. Atunci ei vor fi mulțumiți, și în timpul rămas eu voi putea face tot ce vreau."*

Pe lângă școală și joc mai era și biserica. Pe aceasta, Susanne o resimțea ca fiind foarte plăcută, în special din cauza numeroșilor îngeri care stăteau acolo în timpul slujbei. Fetița îi povestise de mai multe ori bunicii sale că picturile în care îngerii sunt reprezentați ca niște copii mici nu corespund cu realitatea, ei fiind de fapt mult mai mari, mai degrabă așa cum este reprezentat Arhanghelul Mihail; dar bunica scutura din cap, ca la o remarcă impertinentă. Cel mai frumos a descris Susanne clipele în care se cânta în timpul slujbei. În acest caz erau prezenți foarte mulți îngeri și ființe ale luminii. Cei mai mulți apăreau când se rostea rugăciunea Fecioarei Maria, la care în loc de imnurile obișnuite se intonau imnurile închinate Maicii Domnului. Acestea erau în mare parte străvechi, iar pentru Susanne constituiau o experiență deosebită. De fapt, recunoaște ea astăzi, mergea la biserică doar pentru îngeri și muzică. După părerea ei, acest lucru era și mai frumos decât să danseze cu ielele.

Susanne mai găsește și o altă trăire demnă de a fi amintită aici: pe când avea cam unsprezece ani, murise un consătean, și fiecare familie a trimis câte un reprezentant ca să se roage pentru el. Pentru că părinții ei nu au putut să meargă, a fost trimisă ea, lucru pe care fetița l-a resimțit ca respingător, pentru că nu-i plăcea ce făceau oamenii în biserică. A rămas foarte

mirată văzând că toți oamenii, care după terminarea mătăniilor au ieșit din biserică, aveau aceeași calitate a aurei și a energiei. Cei care înainte de a intra avuseseră energie mai puțină, acum aveau mai multă, iar cei care înainte avuseseră mai multă decât ceilalți, acum aveau ceva mai puțină.

Mătăniile îi fac pe credincioși egali – pe cei triști ceva mai veseli, iar pe cei veseli ceva mai umili –, asemenea celor care intonează mantre în spațiul cultural indian.

„M-am mirat atunci la biserică și de faptul că preotul nu stătea la altar, care era un loc ce strălucea foarte puternic (puteam vedea acolo cum energia urca din pământ), ci la un alt altar, construit ulterior, în care nu observam nici un fel de energie.

Într-o altă biserică, un mic loc de pelerinaj, nu mă simțeam deloc bine, de fapt nici nu am vrut să intru. Acolo erau multe spirite întunecate, spirite rele, unele proveneau de la oameni care muriseră, dar nu intraseră în lumină. Aceste spirite se plimbau între două lumi, rămăseseră, ca să zic așa, suspendate între două lumi. Îl văzusem pe bunicul Rudi la puține ore după ce a murit, înconjurat de o lumină alb-aurie. Mai târziu, lumina sa a devenit încă și mai deschisă. În contrast, spiritele din acea biserică bizară aveau o energie încețoșată, gri-verzuie, erau rele; la un moment dat, au început să râdă într-un fel grotesc, da, într-un mod de-a dreptul demonic, cum văzusem în filme de groază. Nu știam încă exact ce erau demonii, dar mi se povestise despre „dracul". În orice caz erau absolut rele și nu îmi dădeau pace.

Spre deosebire de spiritele morților care rămăseseră prinse între două lumi, acești demoni aveau chipuri schimonosite. Uneori vedeam numai fețe pocite, alteori amestecături de animale și oameni cu cozi și aripi, deși nu sunt sigură dacă nu erau cumva rodul propriei mele fantezii. În orice caz, ceva era acolo! Uneori se arătau și ca niște oameni normali, care dispăreau brusc, deveneau neclari și apoi grimasele acelea teribile apăreau din nou. Printre ei erau bărbați, femei, dar și copii.

I-am văzut pe acești demoni rămânând la unii oameni, și anume la cei răi. De exemplu, la alcoolici am putut să-mi dau seama că aura lor nu le mai acoperă corpul fizic, ci prezintă rupturi, găuri, fisuri; la alcoolici aura cade, iar ei o cară ca pe un sac zdrențăros. Pe demonii descriși mai înainte îi vedeam stând mai ales la oamenii răi, la cei care căutau ceartă, la alcoolici și dependenții de droguri care în patima lor erau agresivi și răi. Demonii se agățau de asemenea ființe, de chakrele lor."

Bineînțeles că Susanne nu avea atunci noțiunea de chakră. Ea vorbea de „cercuri de lumină" sau „puncte de lumină" care apăreau la toți oamenii,

dar cu intensități diferite. În aura oamenilor, ea vedea încă de atunci linii pe care astăzi le cunoaștem ca fiind *meridiane*. Ea vedea și legătura dintre fiecare chakră și meridiane, vedea punctele pe care le știm din acupunctură. De asemenea vedea și talente și diferite capacități pe care oamenii nici măcar nu și le descoperiseră. De exemplu, putea vedea când un om avea un dar deosebit de a cânta la un instrument muzical, și atunci îl îndemna să și-l folosească. *„Puteam vedea și când cineva se arăta vesel și râdea, chiar dacă nu îi venea, pentru că de puțin timp îi murise tatăl."* Susanne putea simți și când învățătorul ar fi mers mai degrabă acasă decât să stea la școală. Știa că nu-i făcea plăcere să predea, ci își ținea orele numai din datorie. E adevărat că de multe ori nu știa ce fel de supărare avea, ce anume îl apăsa, dar pentru ea era clar *că îl apăsa* ceva.

Dar să ne întoarcem la ființele întunecate din biserică. Iată ce spune Susanne: *„Aceste ființe arătau în parte ca niște umbre, auzeam râsete înfiorătoare și simțeam că mă strânge ceva la gât. Încercau să mă manipuleze, să mă prindă, și știam că ar fi vrut să mă stăpânească și să mă folosească pentru scopurile lor.*

Vreau să le compar cu ființele luminii, pentru a vă face să înțelegeți mai bine ce se întâmplă cu aceste spirite. Atunci când se află în cameră îngeri și ființe ale luminii, este frumos, ai un sentiment de fericire. Este ca o vizită foarte plăcută. Se simte iubirea, iar prezența acestor făpturi nu este nici o afirmare a eului, ci mai degrabă un fel de afecțiune pentru mine, pentru toți.

În schimb, ființele întunecate vor neapărat să aibă ceva; ești încolțit. Iar în cazul bisericii de care vorbeam voiau să-mi mănânce energia; așa aș numi astăzi ce s-a întâmplat. Era, cu siguranță, periculos. Știam, ce e drept, că nu mi se putea întâmpla nimic – doar îi chemasem pe bunicul Rudi și pe îngerul meu păzitor, iar aceștia stăteau lângă mine, dar cu toate astea mi se făcuse frică.

Ce este un înger păzitor, știam de la orele de religie catolică. Pe îngerul meu păzitor îl vedeam atunci, ca și acum, cu o energie albastră, deși nu avea aripi, așa cum nu aveau ceilalți îngeri pe care i-am văzut vreodată. De fiecare dată când am văzut un înger, l-am rugat pe acesta să se întoarcă, pentru că voiam să văd dacă are aripi. Dar nu avea. Poate și numai pentru faptul că nu voiam să mi-i înfățișez astfel. Îngerul meu păzitor era întotdeauna cu mine, încă de când eram bebeluș, cu toate că, spre deosebire de bunicul Rudi, el nu mă îndruma ca un învățător, ci era mai degrabă un fel de „bodyguard" al meu.

De exemplu, când să intru în biserica de care povestesc, pur și simplu l-am chemat pe îngerul meu păzitor, pe atunci nu știam încă numele lui,

apoi pe Rudi, dar și pe copiii care muriseră, care s-au așezat apoi cu toții în jurul meu. Astfel, ei au construit un fel de zid de protecție, iar ființele întunecate nu mai puteau să mă ajungă.

După mulți ani, am auzit că în această biserică ar fi avut loc liturghii negre (slujbe satanice), ceea ce-mi puteam imagina cu ușurință datorită trăirilor pe care le avusesem acolo."

Bunica, la care locuise foarte multă vreme, a murit după câțiva ani, ceea ce a impresionat-o adânc pe Susanne și i-a schimbat viața, pentru că bunica era singura care o lăsa să fie cum era ea, cu toate capacitățile ei, deși considera că povestirile Susannei despre prietenii ei nevăzuți erau rodul imaginației. A urmat o fază de o incredibilă singurătate, din care a ieșit refugiindu-se în sport. Așa a ajuns să facă sport de performanță, lucru ce a ajutat-o „să coboare" un pic cu picioarele pe pământ.

În acest context i s-a întâmplat următorul lucru:

„După câțiva ani, când eram deja majoră, participam la un concurs – fusesem cooptată în echipa germană de atletism – și, cu două zile înainte, mi s-a comunicat că voi avea un accident. Cu toate astea m-am așezat la start, iar lucrurile s-au petrecut așa cum fusesem avertizată. Poate că am vrut, pur și simplu, să știu dacă puteam împiedica accidentul".

În ciuda legăturii ei cu îngerul păzitor și cu bunicul Rudi, Susanne avea adesea crize existențiale, pentru că nu se simțea cu adevărat fericită cu felul ei de a fi. Uneori se întreba ce are ea, de ce știe dinainte că un om va muri în curând, că este îndrăgostit, că îl așteaptă un câștig la Loto sau că-l va părăsi soția. Ce rost avea să vadă că un om este rău intenționat și îi înșală pe alții? Nu era nimeni lângă ea, care să îi explice lucrurile astea. Nu era nimeni care să o fi putut învăța să-și folosească aceste capacități, astfel încât relele să nu mai apară în jurul ei. Cu mare plăcere ar fi folosit aceste calități pentru prosperitate, dar nu avea nici o idee cum să facă asta. Nu îi trecuse prin gând, la vremea respectivă, să-l întrebe pe bunicul ei.

În legătură cu acest fapt, Susanne își amintește că la vârsta de aproximativ opt ani i-a spus odată mamei că mai târziu avea să-i ajute pe oameni, cumva ca un psihoterapeut. Mama ei a considerat acest lucru ca fiind curios, pentru că nimeni din familia lor, dintre rudele lor sau din sat nu avusese niciodată de-a face cu o asemenea profesie.

Aceste gânduri i-au mai trecut prin minte când părinții au început s-o preseze să devină vânzătoare. Cu cât creștea, constrângerile deveneau tot

mai puternice. A și absolvit o școală în domeniul respectiv, dar numai de dragul părinților.

A devenit cu adevărat conștientă de ceea ce era, de capacitățile ei și de faptul că aura se cheamă de fapt „aură" și că era „clarvăzătoare" și nu nebună, de-abia la șaptesprezece ani, pe o altă cale: prin bătăile inimii. Astăzi, ea vede acest lucru ca fiind un semnal al sufletului față de neștiința ei de a-și exprima sentimentele. Pentru că în acele timpuri nu a știut ce altceva să facă, s-a lăsat consultată de un medic alopat care a îndopat-o sistematic cu medicamente, timp de trei ani, tratament în urma căruia a avut probleme cu ficatul, în vreme ce tahicardia n-a făcut decât să se înrăutățească. Din cauza sistemului imunitar slăbit – datorită medicamentelor – i-au mai apărut și diferite alergii. Asta a făcut-o să suporte tot mai puține alimente și, în cele din urmă, să devină vegetariană. Din cauza funcționării defectuoase a ficatului produse prin tratamentul prescris de medic a mai avut și o dereglare hormonală, pe care medicul ei a tratat-o cu injecții cu hormoni, ceea ce i-a agravat starea. Aceste lucruri au mers atât de departe, încât au însemnat încheierea carierei sale ca sportivă de performanță (pe atunci se pregătea pentru echipa națională germană).

Așadar, Susanne depindea de școala de medicină care îi distrugea sistematic corpul și o făcea să devină tot mai bolnavă. Între timp se și căsătorise, la vârsta de douăzeci de ani, dar nu putea să-i spună nici soțului despre capacitățile ei. Cel puțin, el manifesta o atitudine calmă față de aceste daruri, atitudine asemănătoare cu cea a bunicii, care o lăsa să se exprime, fără a avea prejudecăți. Așa că, cel puțin, putea face ce voia în această direcție.

Din cauza tratamentului puternic cu hormoni, medicii i-au spus că nu va putea avea niciodată copii. În ciuda tuturor asigurărilor, Susanne a rămas totuși însărcinată, acum punându-se problema șanselor de supraviețuire a copilului. Potrivit celor doi medici care o consultaseră, era foarte probabil ca bebelușul să fie handicapat. Soțul ei a lăsat-o să decidă singură. Ea ar fi dorit cu adevărat să aibă copilul, dar părerea medicilor a primat, astfel că Susanne a ajuns acasă cu programarea pentru avort în mână. Era foarte deprimată – pe de o parte își iubea soțul și își dorea ce era mai bine, dar pe de altă parte își dorea și copilul – și nu mai știa ce era bine și ce era rău.

În această situație grea, i-a apărut dintr-o dată bunica defunctă, care s-a materializat în fața ochilor ei. Susanne a descris cum bunica a apărut în exact aceleași haine și cu aceeași piepteănătură cu care și-o amintea ea, i-a zâmbit și s-a așezat într-un balansoar în fața ei, rostind cuvintele: *„Ai nevoie de ajutor, așa că am venit"* Cu o voce liniștită și cu cuvinte blânde, a

asigurat-o pe Susanne că pruncul va fi cu certitudine sănătos, și că sufletul lui vrea neapărat să vină la ea. Ea însăși avea să rămână cu nepoata sa, indiferent ce avea să se întâmple în următorii doi-trei ani. Mai mult nu putea să rămână, pentru că trebuia să plece, să mai îndeplinească și alte sarcini în viața de apoi. Astăzi, Susanne știe că bunica ei s-a reîncarnat, deci trăiește din nou pe Pământ.

Această împrejurare a făcut-o pe Susanne să formuleze nenumărate întrebări, care se strânseseră de-a lungul anilor și la care bunica ei îi răspunsese mulțumitor într-o oarecare măsură. Acum i-a explicat Susannei darul ei, însemnătatea lui și i-a indicat căi prin care să-și folosească acest dar de a face bine oamenilor folosind „viziunile".

Susanne a întrebat-o pe bunica ei și dacă îi dădea voie să o atingă, la care aceasta a încuviințat, iar Susanne a putut să treacă cu mâna prin ea. Dar pentru Susanne aerul era altfel decât cel obișnuit. A simțit un fior și un sentiment de căldură sufletească și nemărginită iubire. Apoi a întrebat-o pe bunica ei, cum de a apărut în vechea sa înfățișare, la care aceasta i-a răspuns: *„Ca să nu te sperii!"*.

Devenind și mai curioasă după acest răspuns, Susanne s-a interesat cum arăta bunica în realitate, deci nu așa transpusă. După o clipă s-a născut dintr-o dată un nor de energie care se făcea tot mai mare, care nu mai încăpea în cameră, în diferite culori, foarte deschise și luminoase, și bunica i-a spus: *„Arăt cam ca un înger, doar o formă puțin diferită. Multe dintre lucrurile pe care ți le-am povestit în copilărie despre cer corespund, dar totuși este cu totul altfel.*

Moartea, așa cum o văd oamenii, nu există de fapt. Noi ne părăsim doar corpul și ne întoarcem înapoi la origine. Acolo vedem din nou cine suntem cu adevărat. Noi suntem ființe ale luminii care vrem să avem o experiență în dimensiunea materiei, în dualitate și în corpurile umane. De la origini, noi suntem ființe ale luminii și ne întoarcem la origini din nou, și acolo este „lumină". Numai corpului îi este frică, numai corpul intră în panică în fața morții. Sufletul nostru, respectiv spiritul nostru știe întotdeauna cine suntem, de unde venim și încotro mergem. În fiecare seară te duci în pat și te gândești că te vei trezi din nou dimineață. Iar moartea nu înseamnă altceva decât că părăsim corpul pentru a ne trezi în altă dimensiune".

La sfârșitul acestei întâlniri, Susanne și bunica ei au mai discutat despre felul în care vor comunica pe viitor. Bunica i-a spus Susannei că nu se va putea materializa întotdeauna, ca acum, că în viitor va rămâne deci „invizibilă", dar că va fi tot timpul în legătură cu ea și va fi mereu cu ea, când Susanne va avea nevoie.

Bunica a sfătuit-o apoi să învețe diferite moduri de meditare, să exerseze din nou ceea ce făcea „fără voia ei" atunci când era copil și să își dezvolte aceste calități; în tot cazul, va mai avea parte și de alte spirite din viața de dincolo, care s-o îndrume și să o susțină în dezvoltarea ei spirituală.

Copilul din pântecele ei era foarte important și avea să fie pentru ea un foarte bun învățător în domeniul pământesc – el avea să o transforme pe Susanne ca mamă și ca femeie, s-o înrădăcineze mai mult în materie, dar în același timp avea s-o ajute să-și dezvolte mai departe simțurile.

Simțindu-se în siguranță după întâmplarea cu bunica ei, copilul a venit pe lume opt luni mai târziu. Dar ceva a mers prost la naștere. Ca și atunci când ea a venit pe lume, Susanne a intrat în moarte clinică. Iată cum a descris ea acest lucru: *„Am avut sentimentul că atârnam într-o crăpătură făcută în gheață, că puteam aluneca în orice moment. Mă cuprinsese un sentiment de panică și încercam să fac tot posibilul să mă țin bine. Aveam încă acest sentiment, dar la un moment dat ajunsesem să nu mă mai pot ține și mi-am dat drumul. În acea clipă am ieșit din corpul meu. Mă așteptam să cad în gol, dar în loc de asta, întâi am plutit pe o parte iar apoi mi-am văzut corpul de sus, din tavanul camerei. Așadar, mă uitam în jos și știam că sunt moartă. Am mai urmărit un timp această situație și pe urmă am plecat. Am resimțit plecarea ca un zbor într-o parte și pe urmă, imediat am intrat într-un mare tunel. Tunelul acesta era rotund, construit din arcuri de ploaie care se prelungeau în spate, formând spirale. Am fost înghițită de acest tunel, stând în picioare, ca pe o scară rulantă invizibilă, cam la jumătate de metru deasupra pământului. În timpul acesta, cât eram trasă înăuntru, mi-a apărut dinaintea ochilor întreaga mea viață. Prima scenă mă arăta pe mine stând ca o ființă a luminii și alegându-mi părinții prin care am fost născută; am văzut și motivele pentru care am ales acești părinți. Pe mama mea am ales-o pentru că era plină de iubire, și pentru că purta cu ea foarte multe lucruri la nivel pământean (obiceiuri, tradiții, cultură, artă, etică). Pe tatăl meu, în schimb, l-am ales pentru că s-a opus în permanență tuturor normelor, și asta dintr-o incredibilă intuiție și un foarte dezvoltat simț al dreptății. El a fost, spre exemplu, primul om din Germania care a primit studenți de culoare în casa lui. L-am ales pentru că întotdeauna și peste tot, datorită eticii sale, i-a luat pe oameni așa cum sunt, și prin asta a fost un exemplu bun pentru mine.*

În timp ce îmi alegeam acești părinți, lângă mine stăteau multe ființe ale luminii. Erau niște ființe de un albastru strălucitor despre care știam că erau familia mea de suflete, adică grupul de suflete căruia îi aparțineam, adevărata mea familie. Așa cum avem aici, pe Pământ, o familie, la fel o avem și

pe cea din viața de dincolo, chiar una mai mare. În viața de acum, un suflet din familia noastră de suflete poate fi tatăl nostru, în ultima viață poate să fi fost nepotul nostru, și în cea dinainte, soția noastră – depinde cum am ales noi. Dar mai sunt și alte variante. De exemplu, dacă moare bunicul nostru, el se poate decide să nu se nască imediat pe Pământ, ci să ne însoțească pe noi pe drumul vieții. Uneori, un suflet din familia de suflete se hotărăște să nu se încarneze deloc și să ne însoțească toată viața noastră. Sau putem noi deveni însoțitori spirituali ai altui suflet. Tot cu ajutorul familiei mele de suflete mi-am găsit singură părinții potriviți care să constituie punctul de plecare pentru lucrurile pe care voiam să le fac în viață. Și tot cu ajutorul acestor suflete am putut să concep un model de viață, și anume să-mi creez un plan referitor la desfășurarea vieții mele pe Pământ, ce greutăți voi avea de întâmpinat și ce etape voi parcurge pe rând pentru a-mi realiza scopul vieții. Erau prezente și alte diferite suflete, cu care am stabilit că ne vom întâlni pe Pământ. Unul va fi prietenul meu, altul soțul meu, altul dușmanul meu. Toate sufletele au ales aceste combinații, pentru a face posibile aceste experiențe speciale.

Apoi am mai văzut încă o dată această secvență, am simțit ce sentimente aveau părinții mei, după care am fost înghițită de tunel. Știam deja de atunci că va fi foarte dificil, dar știam și că părinții mei mă vor iubi. Intrarea în corpul mamei mele s-a produs în momentul în care ambele aure, a mea și a ei, și ambele câmpuri energetice s-au contopit.

Apoi mi-am văzut nașterea, anii copilăriei, anii de școală și întreaga mea viață până în momentul în care tocmai îmi părăsisem corpul. Am mai văzut o dată cele mai frumoase realizări ale mele, dar și momentele când nu m-am purtat cum trebuia, în ce situații fusesem lașă, când nu am spus adevărul, și când egoul meu a fost atât de puternic, încât voiam bunăstare și nu am optat pentru iubire și dreptate. Greșelile făcute, datorită temperamentului meu sau bucuriei mele de a trăi, erau ca niște fundături, în care pur și simplu mă blocam și nu puteam merge mai departe, și trebuia să mă întorc. Dar astfel de situații, asemănătoare unor răscruci de drumuri, în care nu mă decisesem, în care nu acționasem în nici un fel, deși aș fi putut s-o fac, erau incredibil de dureros de privit. Era foarte rău. Vedeam foarte clar că nu era nimeni care să mă condamne sau să mă judece, ci am văzut că întotdeauna doar eu însămi voi face acest lucru. Îmi era permis să mă văd cum eram eu cu adevărat, cât din Susanne era egoul meu și cât erau sentimentele mele, cât era instinctul meu, ce învățasem deja pe Pământ și ce urma. A fost o întoarcere în trecut, o percepere a trecutului, a conștiinței de sine.

În timp ce vedeam toate astea, auzeam o muzică extraordinar de frumoasă, foarte încet, dar care mă mișca profund, într-o tonalitate foarte înaltă.

Iar la capătul tunelului vedeam o lumină foarte deschisă la culoare – tunelul era foarte lung, după estimările mele cam de o sută de metri – și cu cât mă apropiam mai mult de acest capăt, cu atât mai mult deveneam conștientă că acolo mă așteaptă bunica mea iubită, bunicul meu și copiii care muriseră și cu care mă jucam când eram mică, și puteam simți deja iubirea cu care aveau să mă întâmpine. Era incredibil! Voiam neapărat să merg acolo.

Și atunci am auzit – trecusem deja de mijlocul tunelului – o voce, care mi-a spus că trebuie să decid în clipa aceea: „Ce vrei să faci? Vrei să mergi la capătul tunelului, acolo unde te așteaptă dragostea nețărmurită și unde noi toți te vom primi cu brațele deschise, sau vrei să te întorci?" În acel moment n-am mai putut gândi nimic, ci am spus în mod spontan că vreau să văd o singură dată copilul acesta din burta mea. În aceeași secundă în care am gândit acest lucru, am fost pălmuită groaznic – și doctorița de la reanimare m-a luat înapoi."

După această întâmplare care a trezit-o la viață, Susanne a început să citească foarte multe cărți care se ocupau cu subiectul spiritelor, a învățat să deosebească ce anume din aceste cărți era bun pentru ea și ce nu, ce anume corespundea realității și ce nu, și își putea folosi acum și capacitățile de medium, prin care își întreba îngerul păzitor sau însoțitorul spiritual despre procentul de adevăr din cartea respectivă.

Însuflețită de multitudinea de informații primite, încerca acum să găsească mentori pe Pământ, adică oameni care să o poată ajuta în dezvoltarea ei spirituală. A încercat să participe la seminarii cu teme spirituale, dar nu a reușit. Fie că se amâna seminarul, fie că se anula chiar, fie că se îmbolnăvea tocmai când trebuia să participe la întrunire. În orice caz, a primit semn după semn că instruirea ei nu se va împlini luând acest drum. Atunci a cerut din nou ajutorul spiritelor. Acest lucru a funcționat imediat; i-a apărut o ființă necunoscută a luminii care și-a spus numele și s-a prezentat drept un vindecător spiritual, care va fi mereu lângă ea.

Pentru a face lucrurile mai simple pentru Susanne, spiritul s-a prezentat sub forma unei vindecătoare indiene – de fapt, această ființă a luminii nu avusese altfel de forme pământene. Aceasta i-a explicat Susannei cum se citește aura: *„Uită-te aici, această pată în acest loc anunță o disfuncție a ficatului, iar acești zimți la marginea superioară arată că se apropie o suferință nervoasă. Probabil că acest om bea foarte mult alcool, din cauză că are o problemă emoțională, lucru care poate fi recunoscut în aura sa, după aceste umbre și impurități în zona inimii. Uită-te înăuntru! Și acum trimite acolo niște energie, în acest caz, violetă. Așa, acum uită-te din nou înăuntru, în corp, care este efectul intervenției tale cu energie. Fii atentă ce simte el, ia energia de acolo și încearcă altceva..."*

Apoi a mai venit un alt învățător din lumea spiritelor, care fusese însărcinat să o obișnuiască pe Susanne cu meditarea. A urmat și un curs pământesc de meditare, dar nu a putut face nimic cu aceste învățături. E drept că a văzut și acolo ființe ale luminii, care îi împrejmuiau pe cei care meditau, dar felul în care fusese inițiată de acel învățător nu îi era de folos – tuturor participanților li se întâmplase ceva, numai ei nu. Atunci una dintre ființele luminii, care era prezentă la această grupă de meditare, a venit la ea și i-a spus: *„Ești pe drumul cel bun, continuă, dar găsește-ți propriul mod de a medita!"*

Modul de a medita a fost cel pe care îl practica întotdeauna, încă de când era copil, când ieșea în natură, se așeza pe o piatră sau lângă apă și găsea o cale de a deveni una cu natura. Așa a putut să se proiecteze într-o moleculă de apă și să urmeze drumul ei prin râu până la mare.

Reactivându-și astfel capacitățile pe care le avea din copilărie, Susanne a reușit să se proiecteze în alți oameni. De exemplu, se putea gândi la tatăl ei și dintr-o dată îl vedea pe acesta cu barbă lungă și îmbrăcat în blană, pe tărâmuri scoțiene. Altă dată l-a văzut pe un câmp de luptă, căzând rănit. Sau se proiecta într-un cunoscut de-al ei, pe care dintr-o dată îl vedea la Roma, îmbrăcat în episcop. Susanne explică însă că nu ai voie să-ți imaginezi cum ar putea arăta o persoană în altă viață. Ea vede cum se transformă persoana care stă în fața ei în acești alți oameni. Descrie acest lucru ca pe un film, la care te uiți și dintr-o dată se schimbă protagonistul și apoi joci tu însuți în film.

Ea putea recunoaște viețile anterioare – încarnările oamenilor –, putea vedea și cauzele care existaseră într-o altă viață și înțelegea și efectele acestor cauze în viața de acum. De exemplu a văzut că, într-o viață anterioară, o prietenă fusese escroacă sentimentală și a recunoscut în această latură a caracterului ei motivul pentru care, în această viață, nu putea fi fericită cu nici unul dintre soții ei (fusese căsătorită de trei ori și părăsită de tot atâtea ori).

Putea, de asemenea, să își mai vadă și propria viață și să-și dea seama care dintre persoanele pe care le cunoștea acum fuseseră cu ea în altă viață. A realizat că vremurile de care se interesase în mod deosebit la școală erau vremurile în care trăise în altă viață. De pildă, s-a văzut într-o altă viață ca bonă împreună cu mama ei actuală. Deja avusese în acea viață conflicte cu mama ei despre dogmatism, religie, etică... și din această cauză Susanne și mama ei se reîntâlniseră acum, pe de-o parte ca mama să-i mijlocească din nou contactul cu aceste probleme, dar pe de altă parte și pentru ca

Susanne să învețe să deosebească binele de rău; datorită capacităților ei putea acum și să o ajute pe mama ei și să-i corecteze punctul de vedere acolo unde era greșit.

Cu tatăl ei fusese măritată în altă viață. De aceea se și înțelegea acum atât de bine cu el. Mai târziu și-a cercetat frații, cunoscuții și pe ceilalți membri ai familiei pentru a afla de unde îi cunoștea deja și ce o lega de ei.

Odată a cunoscut un bătrân bolnav de Parkinson și a privit această boală din tărâmul eteric. Atunci l-a văzut ca pe un cămătar într-o viață anterioară. Susanne însăși era atunci bărbat, avea soție și copii și împrumutase bani de la individul respectiv. Iar acesta i-a dus familia la faliment, ceea ce s-a soldat cu sinuciderea tatălui ei. Susanne și-a putut rezolva ea însăși situația de atunci și l-a iertat pe omul acela. Acum însă, omul de azi venise la ea ca pacient, dar ea nu a putut să-i dea vindecarea pe care i-o cerea. Toate tehnicile de vindecare pe care le-a încercat au fost zadarnice, deși s-a străduit din toată inima. Pur și simplu nu se putea. Omul chinuit de Parkinson trebuia să afle pe această cale cum trebuie să le fi mers celor pe care el însuși i-a împins în mizerie. A trebuit să cunoască ce înseamnă suferința.

Așadar, Susannei i s-a arătat limpede că noi revenim mereu pe Pământ sau pe alte planete pentru a avea diferite experiențe; în felul acesta ni se oferă posibilitatea să ne purificăm mereu pentru viețile următoare, totul fiind o urmare logică a legilor naturii, știind că unei cauze îi urmează efectul, că mereu culegi ceea ce ai semănat.

După ce a fost condusă mereu în această direcție de către însoțitorii ei spirituali, s-a decis în sfârșit să renunțe la activitatea în domeniul comerțului și să se formeze ca vindecătoare practicantă. După trei ani și-a deschis un cabinet și a început să primească pacienți.

Iată cum proceda: dacă venea cineva la cabinet cu o anumită suferință, se uita la aură și, dacă erau găuri sau pete întunecate, putea, cu mâna sau cu puterea gândului, să închidă găurile, să proiecteze alte culori înăuntru și astfel, în multe cazuri, se producea vindecarea. Vindecătorii ei spirituali i-au arătat Susannei cum prin transmiterea energiei spirituale se pot reface vechea structură, culoarea și consistența aurei. Ea a combinat această metodă cu homeopatia și cu o tehnică pe care astăzi o numim terapie de reîncarnare; rezultatele au fost bune. Mulți oameni și-au rezolvat problemele care îi blocau și care proveneau din vieți anterioare.

Adesea lucra și cu animale, deoarece încă de când era copil putea intra foarte ușor în contact cu ele. I s-a întâmplat odată să vină la ea un medic

veterinar cu un câine bolnav pe care nu-l putea diagnostica. Tânăra a intrat în telepatie cu câinele și și-a dat seama că acesta fusese otrăvit de mușcătura unui șobolan. Veterinarul l-a putut trata atunci corespunzător și l-a salvat. Ea comunica telepatic foarte bine cu propriul câine. Când acesta venea din grădină și era însetat, își imagina un castron cu apă și atunci Susanne primea semnalul.

Așa cum vedea aura la oameni, o vedea și la animale, uneori cu găuri sau pete, și putea să o refacă. Ea păstrează vie în memorie întâlnirea cu un medic veterinar care era și proprietarul calului pe care voia să-l trateze. Neștiind ce are calul său, veterinarul se străduia să-l adoarmă. Calul tușea, strănuta... se vedea clar că era bolnav. Susanne nu știa nimic despre cai, din punct de vedere anatomic, dar s-a dus totuși până la grajd. Marea surpriză pe care au trăit-o veterinarul și îngrijitorul a fost aceea că Susanne a putut intra liniștită în boxa calului; era recunoscut ca fiind un cal furios, puternic, sălbatic chiar atunci când intra cineva străin în boxa lui. Cei doi priveau scena și nu-și puteau crede ochilor. Veterinarul a povestit atunci că el cumpărase calul deja bolnav și că până atunci, în afară de el și de îngrijitor, nu se încumetase nimeni să se apropie de animal. Că el însuși se pricepea foarte bine la caii bolnavi, motiv pentru care cumpăra chiar și cai atât de bolnavi ca acesta, pentru a-i îngriji și a-i vinde apoi. Dar calului acestuia nu mai știuse ce să-i facă.

Susanne a mângâiat calul, pe urmă l-a condus afară și i-a privit aura. I-a explicat apoi proprietarului: *„Dacă ar fi un om, atunci aș spune că s-a otrăvit cu un metal greu, și anume cu plumb"*. Ea a văzut o pată întunecată în aura calului și i-a arătat medicului veterinar locul unde se afla această pată, cu indicația că acolo ar fi problema. Acesta se arătă surprins, deoarece Susanne îi arăta rinichii.

Ea i-a propus apoi veterinarului niște remedii homeopatice, pe care acesta le-a administrat animalului, și după câteva săptămâni, calul era din nou, cu adevărat sănătos.

Ca orice om cu picioarele pe pământ pus în fața unui astfel de „diagnostic" și a efectelor tratamentului, veterinarul voia să știe exact ce se întâmplase, astfel că s-a dus la fostul proprietar, pe care l-a întrebat unde fusese ținut calul înainte. Fostul proprietar i-a explicat atunci veterinarului că animalul stătuse numai pe pajiștea pe care îl văzuse și el. Nefiind mulțumit de răspuns, veterinarul i-a întrebat și pe alții, iar aceștia i-au povestit că, din cauza agresivității lui, calul nu mai stătuse demult pe pajiște, și în ultima jumătate de an, înainte să fi fost vândut, a stat pe o parcelă, exact lângă autostradă. Deci, de-acolo venea otrăvirea cu plumb!

Susanne ajutase și pacienți din spitale, colaborând cu medicii care aveau încredere în munca ei, dar în spital era extraordinar de obositor, pentru că pur și simplu era multă durere, erau multe griji, suferințe și boli: *„Este ca o adevărată absorbție de energie, pentru că toți au prea puțină. Bolnavii își trag de la mine, fără să știe, energia vitală. Din această cauză pare atât de epuizat un om sănătos care merge la spital în vizită. Spitalele sunt un loc de transfer al energiei. De acolo de unde se găsește în cantitate mare, energia curge într-acolo unde este puțină."*

Din acest motiv, Susanne evită și astăzi să locuiască lângă spitale și cămine de bătrâni, atât de puternic este efectul pe care îl resimte. În spitale, explică ea, apare o mulțime de spirite chiar și mai numeroasă decât în biserici, alcătuită din îngeri păzitori și ființe ale luminii și, de asemenea, din ființe „negative" și demoni, dar și din oameni care muriseră și nu știau că muriseră deja, astfel că nu-și găsiseră încă drumul spre lumină. Era o adevărată junglă de diferite energii, prin care clarvăzătorul trebuia să se lupte. Era atâta emotivitate, perceptibilă în cele mai diverse moduri, încât pentru Susanne era cu adevărat greu să mai rămână mult timp în spital.

„La cimitir este mai bine", mi-a explicat ea. Spre deosebire de spital, cimitirul este un loc foarte „pașnic", de obicei protejat de energia din biserici și de rugăciunile care au fost rostite acolo. Foarte rar a văzut la un cimitir suflete rătăcitoare.

De exemplu, lângă un mormânt proaspăt săpat i s-a întâmplat să vadă suflete care încă nu știau că au murit, dar faptul acesta n-a înfricoșat-o în nici un fel. Altfel au decurs lucrurile acolo unde se desfășurau ritualuri de magie neagră. În asemenea locuri se află ființe care așteaptă ca oamenii să vină acolo și să țină astfel de ritualuri și ceremonii, urmărind să se fixeze asupra lor și le absoarbă toată energia vitală. Dar făpturile întunecate ar putea merge atât de departe, încât să încerce să-i manipuleze, să preia controlul și să-i domine pe oamenii care practică magia neagră.

Susanne a văzut astfel de relații de dominare și acolo unde erau în joc droguri, atât ușoare cât și tari, alcool sau medicamente. *„Substanțele acestea sfâșie aura, produc crăpături și fisuri înăuntrul ei și prin aceasta, deschid calea de intrare pentru spiritele josnice. Aproape toți „dependenții" au lipită de ei o energie străină care se hrănește din emoțiile găsite în „beție" Cel mai rău este la oamenii agresivi și supărăcioși, de ei se atașează cele mai groaznice spirite, care uneori îi domină deja. Pot să spun, din experiență, că mare parte a celor care par „rătăciți" sunt posedați de spirite străine. În cazul schizofreniei clasice, al dedublării, cealaltă ființă, uneori chiar mai*

multe guvernează un anumit timp corpul, și atunci persoana face lucruri pe care nu le-ar face în mod normal."

Susanne a mai subliniat odată faptul că există și oameni care au mai multe spirite, atașate succesiv de ei. *„Dacă mergi, de exemplu, într-o discotecă în care se folosesc mult stupefiante, deci nu numai că se consumă, dar se și distribuie, acolo pot fi sute de astfel de spirite care bântuie și, în același timp, trag mai multe de un singur om".*

Cu dracul ori Satana nu a avut însă de-a face. După părerea ei, există doar ființe negative mai slabe sau mai puternice, care au fost și ele odinioară făpturi ale luminii. Din cauza emoțiilor negative și a agresivității acumulate, au părăsit drumul spre iubire și au apucat pe cel al întunericului. Susanne îi vedea în stadiul final, ca suflete pierdute, dar și foarte singure. Ar fi posibil, crede ea, ca pacienții care atrag aceste ființe asupra lor prin consumarea alcoolului, a drogurilor sau medicamentelor să se debaraseze de ele. *„Acestea atârnă în aura lor și sunt hrănite de energia vitală a celui pe care și l-au ales. De aceea, indivizii respectivi nu sunt obsedați, ci „ocupați". Asta înseamnă că părți ale personalității lor, gândirea, sentimentele și acțiunile lor sunt manipulate de aceste spirite. Dar este clar că un om nu poate trăi așa mult timp, și atunci posedările trebuie să dispară. Este posibil să vorbești cu aceste spirite, să te rogi pentru ele și să le trimiți în Lumină, atunci pleacă cu plăcere. Pentru că, așa cum oamenii de pe planeta noastră își caută calea, și în viața de dincolo există ființe, în limbajul folosit de noi „demonii", care desfășoară o asemenea căutare, numai că se află pe un alt drum.*

Din cauză că prea puțini oameni știu cum să procedeze, în cele mai multe cazuri, oamenii rămân posedați. Spitalele de nebuni ar putea fi foarte bine golite. Mulți dintre bolnavi nu sunt nici măcar posedați, ci solicitați să devină mediumuri, dar nu știu ce să facă cu această capacitate, deoarece nu au parte de îndrumare.

Pentru că din ei se hrănesc spiritele întunecate, astfel de oameni au o forță vitală extrem de scăzută și se simt mereu slăbiți"

Un alt fenomen întâlnit foarte des de Susanne este acela al apariției *stafiilor*. Vizitând diverse case a văzut frecvent spirite străine. Majoritatea aparțineau unor decedați care locuiseră înainte acolo.

Odată, povestea ea, într-o casă zburau tot felul de obiecte, de pildă castroanele din plastic și altele. Dar nu era vorba de o ființă a întunericului, care trebuia înlăturată, ci de un băiat care murise, care ieșise din viața fizică printr-un accident. Susanne a putut constata că mama defunctului amenajase un fel de mausoleu, lăsând camera lui exact așa cum era atunci când

a murit băiatul ei. Pantofii de sport stăteau încă aruncați, patul era în starea de atunci... Și asta de un an și jumătate.

Substratul situației era faptul că mama nu voia să lase să plece sufletul băiatului. Femeia care a venit la Susanne să-i povestească despre „stafie" era nora, mamei băiatului, persoana cu senzitivitatea cea mai mare dintre rude, care voia să-i atragă atenția băiatului asupra ei. După cum s-a stabilit mai târziu, o altă persoană din familie îl văzuse stând în biserică, la altar, de unde îi făcuse cu mâna. Se afla în locul în care stătuse întotdeauna în timpul vieții. Sufletul voia să meargă în sfârșit în lumină, dar nu se putea desprinde de mamă, care se agățase atât de mult de el. În fiecare zi, mergea în camera băiatului, aprindea lumânări, pusese o poză de-a lui pe care o împodobea mereu cu trandafiri, și pur și simplu nu voia să accepte că el nu mai era acolo.

Susanne a mers atunci în acea casă și a vorbit cu mama îndurerată, dar, pe de altă parte, și cu sufletul fiului. Acesta a rugat-o pe clarvăzătoare să-l ajute să ajungă în sfârșit în Lumină. Asta a și făcut Susanne, iar „stafia" a dispărut.

Dar altădată eroina noastră a vizitat odată un loc în care se comisese o sinucidere în grup. Ea spune că acolo încă erau prezente toate sufletele. La fel ca și cu băiatul, a discutat cu sufletele și, în colaborare cu îngerii lor păzitori pe care i-a chemat, a reușit să le dizolve din materie ca să se poată duce în Lumină.

Atât despre capacitățile Susannei.

Astăzi, privind în urmă la copilăria sa, ea povestește că și-ar fi dorit ca mediul ei înconjurător să fie mai deschis pentru ceea ce avea de spus. Fiica sa cea mai mare este de asemenea medium, însă capacitățile ei se fac simțite mai curând în cazul „viselor adevărate" decât în cazul clarviziunii.

Dar, abia de vreo doi-trei ani încoace Susanne și-a dat seama că se nasc un „nou" fel de copii. *„Aura copiilor s-a schimbat. Dacă acum câțiva ani se putea spune că atât aura oamenilor, cât și chakrele lor erau mai mult sau mai puțin la fel, astăzi nu mai este așa. Mulți au o altă aură și o mai mare conștiință de sine. De exemplu, acești copii răspund la întrebarea „ce e Dumnezeu?": – „Dumnezeu este numărul tuturor sufletelor, care se află în iubire". Sau altceva, asemănător. Aceștia sunt copiii pe care îi cunoaștem din ultimele generații. Adesea, ei știu cine au fost în viața anterioară și își amintesc și de perioada din viața de dincolo. Ei simt foarte clar și știu perfect ce mâncare le face cel mai bine, ce haine vor să poarte, ce culori... Se hotărăsc singuri unde și când vor să se joace, îi resping pe oamenii care nu*

le plac – și totul mai direct și mai conștient decât o făceau copiii din mileniul trecut.

În cazul multora dintre ei este vorba de ființe spirituale înalte, care acum s-au reîncarnat pentru a fi prezente pe planetă, pentru a-și aduce contribuția la aceste vremuri aparte, vremuri de mari transformări revoluționare."

Susanne încearcă să explice această schimbare a conștiinței de sine prin următorul exemplu: înainte, în reprezentările indiene vechi se vorbea de cinci chakre, deci de cinci puncte de intrare a energiei; cu câteva secole mai târziu, de șapte. Clarvăzătorii puteau să vadă dintr-o dată, în loc de cinci, șapte chakre. Dar acum se vorbește de un total de douăsprezece chakre (ne referim doar la chakrele principale), dintre care Susanne poate vedea zece. Altfel spus: ceva se întâmplă pe planeta noastră. Celelalte chakre sunt acum activate – pe de o parte prin procese interioare, pe de altă parte, prin schimbări energetice mari în sistemul nostru solar. Din cauza creșterii frecvenței, ne-a informat Susanne, acum mediumurilor le este tot mai ușor să se desfășoare și să perceapă celelalte chakre. Cu siguranță, au fost dintotdeauna douăsprezece chakre, dar mai demult au putut fi percepute numai cinci, apoi șapte și acum tot mai multe ... (Vom trata aceste creșteri ale frecvenței în partea a treia a cărții.)

Acest mod de a fi **altfel** al copiilor de azi este vizibil în aura lor. Asta pentru că aura trebuie să fie structurată cu totul aparte atunci când este vorba de un suflet înalt care vine cu un plan deosebit pe Pământ, cu misiunea de a schimba ceva, de a crea o nouă conștiință de sine, și mai ales de a crea legături în cosmos, între toate creaturile universului. Acești copii au o protecție mult mai bine pusă la punct, pentru că vor avea neplăceri în societate, la școală, la serviciu și în viață în general. Ei au o conștiință de sine mult mai puternică, tocmai pentru că au un scop în viață mult mai înalt decât copiii de până acum. Susanne a mai înțeles un lucru, și anume faptul că aici, pe Pământ, se pot reîncarna suflete care nu sunt de pe această planetă, cu alte cuvinte, care nu au mai fost pe Pământ până acum.

Atât despre Susanne și trăirile din copilăria sa. Astăzi, ea are trei copii și un mariaj fericit. Având un bebeluș de-abia un an și jumătate, momentan nu se ocupă cu vindecări folosindu-se de capacitățile clarvăzătoare. Probabil că în câțiva ani va reîncepe să lucreze.

Așa cum veți mai afla în capitolele care urmează, mulți copii au avut experiențe asemănătoare – cu spirite ale naturii, îngeri sau ființe ale întu-

nericului. Vrem să încercăm să înțelegem mai profund ceea ce se întâmplă în fața ochilor majorității oamenilor, fără ca aceștia să poată pricepe.

Înainte de asta doresc să vă mai prezint povestea mediumului britanic Paul Meek, a cărui copilărie nu este deloc mai puțin captivantă.

Mediumul britanic Paul Meek

Unul dintre cele mai cunoscute mediumuri engleze, Paul Meek povestește în cartea sa, *Cerul este la doar un pas de noi,* că s-a născut medium, ca fiul cel mai mare dintre cei cinci copii ai unei familii simple de muncitori din sudul Țării Galilor, și a trăit ca medium toată viața.

Foarte curând, el a simțit o mare iubire pentru muzică și a trăit și, încă din copilărie, a văzut ce înseamnă literal expresia „să ai muzica în cap". Crescut într-un mediu catolic sever, mersese la biserică în fiecare duminică până la majorat, iar acolo ascultase cântece bisericești care îi rămâneau în minte și pe care apoi le fredona acasă. La slujba scurtă, de dimineață, de la școală, vedea mereu îngeri mari, care stăteau în încăpere fără a rosti vreun cuvânt, dar pe care el, din cauză că erau *întotdeauna* prezenți, îi privea ca făcând parte, natural, din ceremonia închinată Domnului. Deoarece i se părea firesc să fie clarvăzător, credea că și ceilalți copii vedeau îngerii. Aceștia erau pur și simplu de față, nu spuneau nimic, nu deranjau pe nimeni, și nimeni nu spunea nici măcar un cuvânt despre ei – logic, de fapt nici nu-i vedea nimeni, în afară de el.

Muzica era cea care îl fascinase pe Paul, el dorindu-și dintotdeauna să cânte la un instrument. Din cauză că erau săraci – tatăl lui era miner într-o mină de cărbune – acest lucru nu a fost, însă, posibil. Ascultându-l pe organistul de la biserică, a început să-și dorească să cânte și el într-o zi la pian. Dar și canto-ul îi făcea plăcere, mai ales că avea talent. De-abia la vârsta de nouă ani a avut voie să participe la ore de vioară, dar nu chiar de la început. Întâi, părinții l-au refuzat, pentru că nu își puteau permite să plătească orele, pe urmă Paul a fugit în camera fratelui său și a început să plângă amarnic. În acele momente, în fața ochilor i-a apărut o femeie îmbrăcată în alb care i-a spus: „Liniștește-te, Paul; vei primi în dar instrumentul drag ție! Ai răbdare micuțul meu, căci calea ta nu va fi deloc ușoară."

Așadar, drumul lui în muzică i-a fost predestinat. Mai întâi, a început să cânte în corul școlii de duminică, mai târziu a fost repartizat ca voce solo și a devenit un solist tot mai cunoscut. Atunci când cânta în spectacole în fața publicului, simțea prezența unui spirit bun alături sau în spatele lui, ceea ce îi dădea un sentiment de siguranță, iubire și căldură.

Cu puțin timp înainte de apariția femeii în alb, fusese grav bolnav și era să moară din cauza unei aprinderi de plămâni. Când au venit asistenții,

se afla deja într-un stadiu între viață și moarte; își amintește și acum sentimentul că-și părăsea întruna corpul, după care se întorcea în el. Paul își amintește foarte bine și cum a fost dus la spital.

Dintr-o dată, și-a dat seama că nu mai era în corpul său, ci se distanțase de acesta, și își vedea corpul dedesubt. După aceea, s-a mișcat înainte printr-un tunel, spre ieșire, unde simțea o lumină deosebit de puternică. Pe urmă a recunoscut în jurul lui multe fețe strălucitoare, care zâmbeau pline de iubire, și a pus stăpânire pe el un sentiment nesfârșit de fericire, de libertate și pace. Timpul părea că se oprise în loc. Atunci, a auzit dintr-o dată o voce. El nu poate spune dacă vocea venea de sus sau era în capul lui; în orice caz, aceasta i-a spus: „Du-te înapoi, mai ai de îndeplinit o sarcină."

Totul s-a întâmplat foarte repede, căci imediat după aceea s-a regăsit în corpul său.

Săptămânile următoare a stat izolat, și i-au apărut tot timpul copii eterici, care dansau și râdeau, iar alte spirite îl vizitau și îl vegheau. Printre ei era și femeia în alb, care îi apăruse mai devreme în camera în care dormea, și care îi dădea un sentiment de siguranță și de ocrotire. Într-o zi, li s-a alăturat și un indian înalt, care avea culori extraordinare, și de care a aflat mai târziu că era îndrumătorul lui spiritual, care l-a însoțit până astăzi. De fiecare dată, când venea acesta, Paul intra într-un somn adânc, asemănător stării de transă. Înainte să adoarmă, vedea multe culori frumoase în jurul său, erau trimise de indian. Paul le numește astăzi „energie vindecătoare"

I-a spus unei asistente despre indianul lui, dar aceasta a luat povestea ca pe o fantezie de copil. Astfel, Paul a devenit conștient pentru prima dată că ceilalți oameni nu puteau vedea ființele eterice, motiv pentru care s-a hotărât să nu mai vorbească despre asta, sau să fie foarte prudent atunci când o face.

În timpul șederii la spital, a avut și o viziune în care apărea el însuși, ca adolescent, cântând la pian. În afară de asta, a văzut mulți oameni pe care nici nu-i cunoștea. Când a apărut din nou indianul, prietenul său, Paul l-a întrebat despre semnificația acelor vise. Atunci, indianul i-a explicat că nu trebuia să-și facă griji, că se afla în pregătiri pentru un nou capitol din viața lui, și că, atunci când va fi sănătos, îl așteaptă o groază de treburi de făcut. Și i-a mai spus lui Paul că va primi un pian, ceea ce își dorea deja de atât de mult timp.

Mai târziu, când Paul împlinise doisprezece ani, tatăl lui a avut o cădere nervoasă și a trebuit să fie internat câteva luni în spital. În acest timp, Paul a simțit în unele seri, mai ales în bucătărie, prezența unei femei mai în vârstă, care răspândea o foarte mare iubire, și a știut atunci că ea va sta alături de familie în momentele grele. Câteva zile mai târziu, când mama lui i-a arătat

fotografii dintr-un album de familie, într-una a recunoscut-o pe femeia în vârstă. A aflat că era străbunica lui, care avusese o relație foarte apropiată cu mama sa. În timp ce asculta poveștile mamei, Paul a văzut-o pe străbunica stând în spatele ei și punându-i mâna pe umăr. Având și ea unele capacități de medium, mama trebuie să fi simțit cumva, pentru că a început să plângă.

De multe ori, nu putem vedea iubirile noastre din lumea spiritelor, dar ele sunt adesea cu noi și le putem simți apropierea și căldura.

La școală, Paul se simțea adesea foarte singur, deși avea mulți prieteni. Nu putea vorbi cu nimeni despre trăirile sale din lumea spiritelor, iar muzica clasică pe care o asculta se deosebea net de pop-ul preferat de colegii de clasă. Și mai era ceva: el nu putea să se distreze cu adevărat și să râdă, pentru că, din cauza darului de a vedea viața omului „dincolo" de culise, observa și suferința oamenilor, iar aceste gânduri îl apăsau foarte tare.

Adesea, regreta decizia de a se întoarce, pe care o luase atunci când intrase în moarte clinică și i se deschisese posibilitatea de a rămâne în viața de dincolo. I-ar fi plăcut foarte mult acolo, cu atâta pace și armonie. Viața de pe Pământ îi părea cumplit de grea, peste tot erau necazuri și boli, șomaj și sărăcie. La școală i se întâmpla adesea să viseze în timpul orelor. Atunci nu mai auzea vocea învățătorului, ci se adâncea în lumea lui, în interiorul lui, unde putea comunica cu lumea spiritelor.

Atunci când tatăl său s-a întors de la spital, Paul a văzut imediat că ceva nu era în regulă cu el. Aura lui era acum întunecată, față de cum era de obicei, și altfel decât o aveau alți adulți pe care îi cunoștea. Acest lucru se întâmpla, după părerea lui Paul, din cauza medicamentelor care îi fuseseră prescrise.

În rest, nu se întâmpla mare lucru. Paul avea mult de lucru, tocmai pentru că tatăl său nu se refăcuse încă.

Câteva luni mai târziu, Paul a avut prima apariție ca solist în fața publicului larg. Deși îi era foarte teamă, a fost suficient de curajos, a avut succes și a primit aplauze furtunoase. Acolo i-a văzut și pe prietenii lui din lumea spiritelor; ei se mișcau în jurul lui, îi zâmbeau și-l susțineau, fiind înconjurați de fulgere în culori multe și vii.

În acest timp îi apăreau mereu nu numai străbunica, ci și străbunicul, amândoi dându-i de înțeles că totul va fi bine. Uneori vedea și ființe cu totul necunoscute, dar nu-i era teamă de ele. Erau foarte prietenoase cu el și uneori îi dădeau sfaturi.

Tot în aceeași perioadă a început să primească multe mesaje pentru alți oameni. Primea informații referitoare la sarcini – despre sexul viitorului copil, informații care erau corecte în proporție de peste 95 la sută. Adulții au început să-i ceară sfaturi, să-l întrebe dacă are vreun mesaj pentru ei; majoritatea oamenilor luau foarte în serios ce le spunea. Dar în multe cazuri el nu înțelegea ce dăruiește, la urma urmei era doar un copil. Totuși, în mod evident îi ajuta pe adulți.

Într-o noapte îi apăru în vis indianul, mentorul lui spiritual, și îl anunță că i se va deschide o cale de a studia muzica. Paul s-a bucurat foarte mult, chiar dacă atunci nu-și putea imagina cum va decurge acest lucru. Lumea spiritelor pregătise un drum pentru el.

Paul a cântat mai departe în corul bisericii, a fost solist la diverse concerte și a cântat la pian la școala de duminică. I-a plăcut în mod deosebit în biserică, pentru că în jurul preotului, în timp ce slujea, putea percepe culori minunate, iar el își dorea să-i poată ajuta pe oameni tot așa cum făcea preotul.

Dorința lui s-a împlinit peste ani.

Aș dori să mai prezint o trăire deosebită a lui Paul. Într-o zi, cum organistul bisericii era bolnav, băiatul a fost chemat de preot de la școală și rugat să-l ajute la o slujbă de înmormântare, care avea loc în acea după-amiază. Paul nu cântase niciodată până atunci singur la orgă; la început, totul suna ciudat pentru că nu prea se descurca cu registrele și cu pedalele și din această cauză muzica era prea tare, era însoțită de diverse zgomote și fluierături, ceea ce i-a îngreunat preotului slujba. Cu toate astea, la sfârșit a sunat foarte bine, el primind chiar felicitări de la preot. Dar s-a întâmplat și altceva, foarte interesant. Când preotul și-a rostit predica, iar Paul a trebuit să schimbe din nou registrul, a simțit deodată o bătaie pe umăr și a auzit vocea unui bărbat care i-a spus râzând: *„Nu mă așteptam să-mi iau rămas bun în acest mod, dar ai reușit să-i faci să nu plângă"*. A văzut lângă el spiritul defunctului căruia tocmai i se făcuse slujba. Imediat după aceea, spiritul s-a așezat în spatele preotului care tocmai se adresa oamenilor. Mortul îl asculta cu mare atenție. Pentru Paul era o imagine macabră: mortul era lângă preot, în sicriu, și în același timp stătea în spatele lui!

După înmormântare, când a fost invitat împreună cu preotul la văduva decedatului, după cum se obișnuiește în Țara Galilor, Paul l-a zărit din nou pe cel care murise, de data asta în casa văduvei, deci în propria locuință. Spiritul i-a zâmbit lui Paul din nou și apoi a dispărut.

Peste o săptămână, atunci când preotul i-a vizitat pe părinții lui, au mai discutat o dată despre această înmormântare neobișnuită și au râs foarte

mult. În acea după-amiază, Paul a văzut stând în spatele preotului un bărbat care era îmbrăcat la fel ca pastorul. Paul și-a amintit că îl mai văzuse stând tot așa în spatele preotului în timpul slujbei. Bărbatul i-a spus atunci lui Paul: *„Eu sunt prietenul tău, Ralph; pe noi ne așteaptă un drum lung pe care îl vom face împreună"*. După cum Paul a aflat mai târziu, Ralph era mentorul lui spiritual, care de-abia peste ani s-a lăsat recunoscut ca atare. El a așteptat răbdător, până când Paul a ajuns la vârsta la care putea înțelege toate aceste lucruri.

Printr-o prietenă, Paul a fost pentru prima dată, la vârsta de paisprezece ani, într-o *Spiritualist Church*, o biserică renumită în Anglia, la care veneau numeroase mediumuri. Acolo a întâlnit pentru prima oară oameni cu daruri asemănătoare cu ale lui, de data asta adulți, și a primit confirmarea pentru puterile sale. Acești oameni îl puteau vedea și pe mentorul său spiritual indian și pe rudele sale care muriseră, exact așa cum vedea el însuși lumea imaterială.

Slujba începea acolo cu o rugăciune, căreia îi urma un imn, și apoi o lectură din Biblie. După aceea, fie că vorbea în fața lor un medium care era în strânsă legătură cu viața de dincolo și le transmitea mesaje, fie că se făceau slujbe de vindecare prin care oameni bolnavi erau tratați de către tămăduitori spirituali, Paul a putut vedea atunci cum din mâinile vindecătorilor, care se strânseseră în formă de cerc în jurul bolnavului, ieșeau culori strălucitoare, iar în spatele vindecătorilor sau de ambele părți apăreau lumini și structuri de corpuri luminoase. Mai târziu, a putut recunoaște îngeri și mentori spirituali care aparțineau atât bolnavilor, cât și vindecătorilor.

Diferite mediumuri din această *Spiritualist Church* i-au prezis viitorul, transmițându-i și mesaje precise despre mentorul său spiritual. Peste ani, Paul a intrat într-o dilemă: pe de o parte știa clar multe lucruri despre viața de după moarte și despre reîncarnare, dar pe de altă parte toate acestea erau respinse de biserica lui catolică. Și totuși, în *Spiritualist Church* se învățau tocmai aceste lucruri pe care Paul avea să le primească de la însoțitorii lui spirituali abia peste ani de zile, astfel că a hotărât să devină membru al acestei biserici. În acest loc s-a format ca medium și a început, imediat ce a devenit adolescent, să reacționeze el însuși ca medium și să transmită, persoanelor care cereau, mesaje de la cei care muriseră, de la îngeri sau mentori spirituali.

Motivul principal care l-a făcut pe Paul Meek să ia într-un final decizia de a părăsi Biserica catolică a fost faptul că această Biserică, deși admite existența „Cerurilor" și a „vieții de apoi", *nu spune nimic* despre ele. (Iată una dintre cele mai importante probleme pe care vreau să le ridic în această

carte: ce religie de pe acest pământ, care carte sfântă a acestei lumi ne învață despre *cum arată* această *viață de dincolo*, acest loc din care am venit cu toții și în care vom pleca cu toții? Să ne gândim la acest lucru!)

Între timp Paul voia să știe, să afle cât mai multe lucruri despre lumea spiritelor, dar și el trebuia să învețe ce este răbdarea. Îndrumătorii lui spirituali îi transmiteau mereu că fiecare lucru vine la timpul său, iar el trebuie să aibă răbdare și să lucreze mult, în special cu sine însuși.

Pe lângă asta, Paul își continua studiile la Conservatorul din Londra. El afirmă astăzi că puține sunt prilejurile în care oamenii pot vedea părțile frumoase ale spiritelor, pentru că oamenii se blochează singuri din cauza viziunii înguste asupra vieții, dar și asupra lumii lui Dumnezeu. Puținele dăți în care a fost înconjurat de astfel de ființe, care au apărut în culori extraordinare, au fost cele legate de muzică. După părerea lui, era vorba de sufletele unor oameni care fuseseră artiști pe când trăiseră pe Pământ. Printre acestea se numărau și sufletele unor artiști care îi erau cunoscuți după nume, sau erau suflete a căror dorință supremă fusese aceea de a inspira, de a ajuta la îndeplinirea menirii de a crea o operă muzicală. Muzica este cea care-i atrage. Ea este cea care îi face să vibreze în ce au ei mai nobil și care contopește spiritul cu inspirația. Scopul muzicii este să impresioneze oamenii și să le atingă sufletele, pentru a trăi, pentru scurt timp, într-o stare spirituală mai înaltă.

Aici nu este vorba despre muzica pe care o ascultă frecvent tineretul din zilele noastre; Paul se referă la spectacolele de la școlile de muzică, spectacolele de operă sau reprezentațiile cu muzica lui Wagner, la care el însuși a participat de mai multe ori.

Lui Paul i s-a explicat următorul lucru despre aură: fiecare om are un câmp magnetic, o aură care poate fi controlată chiar de el însuși și care poate fi închisă sau deschisă; gândurile și sentimentele noastre devin vizibile și au influență asupra aurei altora, determinând modificarea ei permanentă.

Paul a început să se concentreze pe citirea aurei și să observe diferite categorii de oameni la școală, în parc, la cumpărături, în stația de autobuz... El putea simți starea de sănătate a oamenilor și le putea citi cele mai ascunse gânduri. Până atunci, Paul privise aura ca pe ceva normal, firesc și nu-i acordase o atenție deosebită. Dar acum, prin activitatea desfășurată la *Spiritualist Church* și prin contactul și schimburile de idei cu alți clarvăzători, și-a dat seama că el nu era deloc „normal" ca alți oameni, ci că vedea și simțea ca un clarvăzător.

Pentru a putea deosebi clar culorile aurei, persoana a cărei aură era citită trebuia să fie relaxată, iar mintea ei trebuia să se golească de probleme și să fie ocupată cu lucruri frumoase ale vieții. Doar atunci sunt vizibile adevărata spiritualitate, starea înaltă a sufletului și potențialul spiritual, care uneori arată foarte frumos.

Mentorul său spiritual indian îi spusese odată lui Paul că fusese invitat într-un cerc închis al unor mediumuri alese, și că lumea spiritelor a fost nevoită să se străduiască mult pentru a face posibilă această invitație. Deci, ființele lumii spirituale nu stau degeaba, nu sunt lenețe, ci lucrează, sunt cu adevărat active, chiar dacă în alt mod.

Uneori, afirmă Paul, pentru un medium poate fi chiar neplăcut să-și exercite munca. Atunci când este deschis să primească informații despre o persoană care a cerut ajutor, este deschis pentru *toate* forțele. Asta înseamnă că simte și depresiile și întunecimile sufletului o dată cu bucuriile, iubirea sau veselia acestuia. Tânărul a fost nevoit să învețe să se protejeze de astfel de influențe neplăcute, pentru că altfel nu ar fi putut să-și continue munca în slujba lumii spiritelor. Printre mediumurile care l-au educat în acest scop la *Spiritualist Church*, era și o femeie care putea intra în transă deplină. Mentorul ei spiritual cel mai important era un arab care o îndruma din lumea spiritelor. El le vorbea prin această femeie lui și altor elevi care fuseseră formați în această biserică. Uneori, spiritul arab li se adresa pe rând, aducând dovezi uimitoare. El descria, de exemplu, cu lux de amănunte ce i se întâmplase vreunuia dintre ei în săptămâna care trecuse și povestea corect lucruri pe care nici un alt om nu le putea ști. Dar niciodată n-ar fi pus pe cineva într-o situație stânjenitoare, ci spunea ceea ce dorea astfel încât numai cel vizat să poată înțelege. În acest mod putea câștiga încrederea elevilor săi, asigurându-i că era aproape de ei și că pentru un spirit nimic nu este imposibil.

Când Paul ține astăzi ședințe, deci când transmite altor persoane mesaje venite din lumea de dincolo, temperatura camerei scade puțin de fiecare dată. Atunci când un spirit se apropie de un om și aura lui se deschide, pentru ca spiritul să poată intra, se produce o scădere de temperatură. Dar, o dată ce au intrat în legătură cei doi, temperatura crește la loc.

Ce **imagine despre lume** și-a format Paul prin munca sa cu lumea spiritelor, în cadrul *Spiritualist Church*?

Membrii acestei biserici pornesc de la faptul că Dumnezeu este totul – el este în tot ce există, este tatăl universului și orice creație este copilul său, astfel că va avea întotdeauna o legătură directă cu el.

Pentru că toți oamenii sunt copiii lui Dumnezeu, asta înseamnă că relația dintre ei este de frățietate; motivul pentru care aceștia se află pe Pământ, țelul lor, este acela de a ajunge la progres spiritual.

Pentru sprijin, oamenii sunt însoțiți de îngeri, îngeri păzitori, mentori spirituali și alți lucrători ai Luminii, care sunt considerați **soli ai lui Dumnezeu**, cei care le oferă fraților și surorilor lor mai mici ajutor și protecție. Prin ei putem comunica cu lumea spiritelor. Ei ne educă, dacă dorim, învățându-ne ce este înțelepciunea spirituală, ce e adevărul și ce sunt celelalte lucruri care ne fac să înaintăm pe acest drum spiritual – și ele sunt nemărginite. La rândul lor, ei își obțin știința de la îndrumători mai înalți, care și ei o primesc mai de sus. Este un proces de evoluție extraordinar, atât în lumea de aici cât și în lumea de apoi. Și noi toți profităm unii de alții, într-un mod sau altul. Sufletul este nemuritor și în mod normal supraviețuiește morții fizice. Ce moare, este doar învelișul. Una dintre cele mai importante sarcini ale bisericii este să-i consoleze pe credincioși și să le demonstreze că sufletul trăiește în continuare într-o lume mai înaltă. Instrumentele prin care se realizează acest lucru sunt **mediumurile**, a căror sarcină este să creeze o legătură cu spiritele.

Un alt principiu important este conștientizarea propriei răspunderi. Fiecare este răspunzător pentru tot ceea ce face (gânduri, sentimente, fapte, greșeli, boli, accidente); deci, este răspunzător pentru întregul proces de însușire a învățăturilor aici pe Pământ. Preotul sau oricine altcineva nu ne pot absolvi de păcate; numai noi înșine putem să o facem, pentru că noi singuri le-am comis; vom reuși să ne spălăm de păcate prin capacitatea de a învăța din propriile noastre greșeli sau din situațiile neplăcute la care am fost martori și de a ne schimba comportamentul. Un om se poate mântui singur, dar apoi este chemat să-și continue drumul vieții mai înțelept, cu mai multă responsabilitate.

Asta înseamnă, de fapt, că nu Dumnezeu pedepsește, ci conform legii **cauzei și efectului**, vom aduna ceea ce am semănat. Nici Dumnezeu, nici diavolul nu sunt răspunzători de destinul nostru, așa cum un producător de computere nu poate fi învinuit dacă o scrisoare scrisă pe computer are multe greșeli de ortografie. Cu cât înaintăm mai mult pe drumul nostru spiritual, cu atât mai mult conștientizăm gândurile, faptele și sentimentele noastre, și datorită acestui lucru ne modificăm mereu modul de a proceda în drumul spre armonie.

Indiferent unde se află un om astăzi și ce a comis el, într-o zi el a păsit pe drumul unei evoluții spirituale, când a recunoscut că în afară de materie mai există și altceva. Dar și în lumea spiritelor, adică în lumea de apoi, evoluția continuă, există progres. Noi suntem îndrumați și acolo tot timpul de alții, de spirite din ce în ce mai înalte.

Muzica și lumea spiritelor

În viziunea lui Paul, muzica și lumea spiritelor merg mână în mână. Îngerii sunt descriși mereu având o harpă sau o trompetă. În lumea spiritelor există *Regatul muzicii*. Paul Meek vedea uneori, când cânta duminica în cor, cum întreaga încăpere se umplea de culori, fapt pe care mai târziu și l-a explicat astfel: muzica înseamnă vibrație, vibrația este culoare, iar culoarea este vindecare. Concluzia firească este aceea că muzica potrivită poate avea un efect curativ.

Pentru a-și aduna banii necesari pentru Conservatorul de la Londra, Paul cânta sâmbăta seara la pian în barul unui hotel. Acolo avea și posibilitatea să urmărească oamenii și pe însoțitorii lor spirituali. Uneori vedea aceste ființe plutind împrejur sau apropiindu-se mult de unii oaspeți. Făpturile se simțeau bine în atmosfera restaurantului, doreau să fie pe Pământ de dragul oamenilor și să ia parte la bucuriile lor. Melodiile vechi pe care le cânta Paul trezeau în clienți simțăminte și amintiri plăcute. Astfel, s-a născut o legătură între lumea fizică și lumea spiritelor. Uneori se ridica un client care dorea să cânte și el un anumit cântec; Paul știa deja dinainte ce melodie voia să interpreteze și o începea el mai înainte. Oaspeții se mirau, bineînțeles. Sau, dacă un cântec pe care și-l dorea cineva era piesa preferată a unui om care murise, spiritul acestuia apărea în spatele celui care formulase solicitarea și, în timp ce Paul cânta, începea să zâmbească și să se bucure la fel de mult ca persoana care ceruse melodia. Faptul că muzica este un liant pentru cele două lumi a fost observat de Paul nu numai în cazul muzicii clasice, ci și al altor piese pe care le cânta.

În timpul activității de pianist la barul hotelului, Paul a observat că alcoolul lăsa urme clare în aura suferinzilor de alcoolism. Uneori, la oamenii beți morți se ajungea chiar la o despărțire a sufletului de corpul fizic. Dar el își putea da seama și care fuseseră motivele care îi împinseseră pe acești oameni spre băutură (rănile, singurătatea, suferința); se străduia să înțeleagă mai bine aceste aspecte ale vieții.

Motivele pot fi din această viață, dar și din *cealaltă* viață. Dacă este vorba despre motive dintr-o viață anterioară, atunci efectul poate fi schimbat foarte greu. Într-un astfel de caz, omului nu-i rămâne decât să afle cine și ce este, ce trebuie să învețe, și să încerce, pe cât posibil, să se împace cu situația sa. Tot ce poate face este să accepte motivul și să învețe tot ce se poate învăța mai bine din acesta.

După încheierea studiilor la conservator, Paul Meek a fost mulți ani de zile cântăreț de operă, dar a rămas activ și ca medium (până în ziua de azi, de altfel). Dintre nenumăratele exemple din lunga sa activitate de medium,

aș vrea să vă povestesc unul semnificativ, deoarece conține mai multe aspecte care ne pot ajuta în evoluția noastră spirituală.

După cum am aflat deja din povestea vieții lui Paul, pe lângă ședințe individuale, el a realizat și apariții publice. Iată cum se desfășurau acestea. Mediumul stă în fața publicului, îi vede și pe cei morți stând în încăpere, și încearcă să stabilească legăturile corecte, adică să trimită fiecare spirit la omul pe care trebuie să-l viziteze, spiritul purtând anumite mesaje (de obicei scurte) pentru acesta. Decedații se lasă recunoscuți după anumite indicii marcante: un nume mai deosebit de alint, un obiect-moștenire de familie, o realizare deosebită a familiei...

O astfel de apariție a avut Paul la *Spiritualist Church*, când tocmai se instalase o orgă nouă. S-a făcut o mare publicitate acestei reprezentații, astfel că biserica era foarte plină, fiind ocupate absolut toate locurile. Paul putea citi pe fețele celor prezenți că se gândeau: *„Oare va fi astăzi vreun mesaj și pentru mine?"*

Dar să-l lăsăm pe el să ne povestească.

„M-am deschis pentru prima întâlnire, și mesajul a putut fi primit de către omul respectiv fără ezitare, în proporție maximă. Întreaga încăpere era plină de vibrații deosebite, pozitive. Apoi am reușit să transmit toate mesajele care au urmat, fără probleme. În tot acest timp, râsul cuprindea toată biserica, atunci când transmiteam ceva plin de umor, sau ochii se umpleau de lacrimi, atunci când transmiteam un mesaj emoționant ori când dădeam un răspuns mult așteptat la o întrebare urgentă.

Eram aproape la sfârșitul demonstrației mele, venise timpul să închei, când am simțit o lumină deasupra capului unei femei care se așezase destul de departe de mine, în ultimul rând. Îmi propusesem să fie ultimul mesaj pe ziua aceea, și m-am îndreptat spre ea. I-am putut comunica faptul că tatăl ei era acolo, i-am spus numele lui și data nașterii și i l-am descris. Ea a confirmat corectitudinea acestor date. De asemenea, am putut să-i transmit și mesajul unei mătuși decedate care locuise la mare, unde ea mergea adesea în vacanțe când era copil. Cuvintele mele păreau să-i facă bine, și pentru prima dată i-a apărut un zâmbet pe chip. „Da, am iubit-o mult pe mătușa mea și întotdeauna mă gândesc cu multă plăcere la zilele pe care le-am petrecut pe coastă..." spuse ea.

Deodată am auzit o voce: „Spune-i mamei mele că sunt aici și că am găsit ajutorul pe care îl căutam." Era vocea unei fete tinere, iar eu am transmis mai departe cuvintele mamei ei, întrebând-o dacă pentru ea mesajul are vreun înțeles. Femeia a reacționat dur și mi s-a adresat cu mânie: „Nu am nici o fiică moartă!"

În acel moment, mi-a fost clar că ceva nu mergea bine. M-am adresat lui Ralph, mentorul meu spiritual, și l-am rugat să mă ajute în această situație dificilă. Făcusem vreo greșeală? Era vorba de o legătură încrucișată? (așa se numește un contact în care „face atingere" mesajul unui decedat cu al altuia, era destinat unui alt primitor). Dintr-o dată îmi apăru în față, neclar, chipul unei femei tinere. I-am adresat, mintal, întrebarea: „Cine ești?" și am primit răspunsul: „Sunt fiica ei, Diane". M-am adresat din nou femeii din public și i-am spus: „Îmi pare rău, dar văd o tânără femeie de aproximativ 21 de ani, pe nume Diane. Sunt convins că este fiica dumneavoastră, dar dacă nu este vorba de dumneavoastră, atunci trebuie să fie vorba de cineva care stă lângă dumneavoastră, pentru că simt foarte clar o relație mamă-fiică."

Atunci femeia se enervă și mai tare și strigă: „Tinere, nu numai că dați dovadă de incapacitate, dar păreți și surd! V-am spus o dată că nu am avut nici o fiică. Lăsați-mă în pace cu asta!"

Eu simțeam că îmi fuge pământul de sub picioare și nu mai știam ce să fac. Oamenii din biserică deveniseră nesiguri, toți ochii erau îndreptați spre mine. Unii dintre prietenii mei, care erau de față, au început să șușotească și mi-au spus: „Încheie, Paul, probabil că ai făcut o legătură greșită, mai bine încheie!" Știam că îmi vor binele. Mulțimea celorlalți participanți părea să fie dată complet peste cap, dar a apărut din nou tânăra femeie în fața mea, cu o expresie de o adâncă tristețe. A spus: „Ea nu m-a iubit niciodată, iar acum nici măcar nu mă mai cunoaște. Nu voi mai încerca niciodată să iau legătura cu ea. Vreau doar să știe că regret tot ceea ce s-a întâmplat, și că o iubesc."

Eram copleșit, iar privirile publicului mă săgetau din ce în ce mai dureros. Cel mai bine ar fi fost să fug de acolo... și totuși nu puteam să las baltă totul.

M-am adresat din nou, mintal, tinerei femei, cu o rugăminte: „Dacă este cu adevărat mama ta, atunci ajută-mă să-i demonstrez acest lucru!" Apoi mi-am chemat „echipa mea cerească de ajutor" foarte aproape de mine și am rugat-o să mă sprijine într-o situație atât de grea.

Prin fața ochilor spirituali mi-au trecut, ca într-un film derulat rapid, diferite imagini. Imediat am primit informațiile dorite și am spus: „Dragă doamnă, vă rog să nu fiți mânioasă pe mine, și permiteți-mi doar câteva cuvinte. Dacă nu este posibil să acceptați sau să înțelegeți, voi încheia imediat. În fața mea stă o tânără femeie, care are vârsta de aproximativ 21 de ani și care a murit din cauza unei supradoze de droguri. Deduc de aici că era dependentă de droguri. Regretă amarnic toată suferința pe care v-a provocat-o. O chema Diane, dar spune că de multe ori o numeați Bunny. Ea pomenește ziua de 27 septembrie și vă aduce flori."

Am vrut să spun mai departe, dar femeia a sărit în sus și m-a întrerupt: „Fiica mea m-a mințit, iar dependența asta a ei de droguri mi-a distrus căsnicia. După moartea ei am făcut o criză de nervi și am fost internată într-un spital de psihiatrie. De doi ani fac tratament pentru a putea trece peste moartea fiicei mele. Nu mă mai poate întâlni, nu îmi mai las viața stricată din cauza ei!"

Era prea mult. Pe mine mă luase amețeala. Mulți dintre oamenii care erau în biserică au început să plângă, din milă atât pentru mamă, cât și pentru fiică. Apoi fiica m-a rugat să-i transmit mamei că ea nu furase carnetul de cecuri, deși avusese de gând să o facă. Mama îl va găsi între paginile unei cărți aflate pe pervazul unei ferestre din fosta ei cameră. O rugă din nou pe mama ei să o ierte și o asigură de iubirea ei și de bucuria pe care o simțise văzând că s-a apucat iarăși de pictat.

Am transmis acest mesaj, dar între timp familia amuțise. Mama dădea doar din cap aprobator ca și când ar fi zis: „Înțeleg". Apoi a fost copleșită de emoție.

Și eu mă luptam cu lacrimile și i-am făcut semn unui ajutor prezent acolo să o ia în primire pe doamna respectivă. O pereche mai în vârstă s-a așezat lângă ea și femeia a luat-o în brațe. A lăsat-o să plângă, pentru că plânsul are întotdeauna efect tămăduitor. Plânsul răcorește sufletul care arde. Bărbatul stătea în spatele ei și îi pusese mâna, protector, pe umăr." (4, pag. 222-228)

Cam peste o săptămână, femeia îl sună pe Paul Meek și îi mulțumi pentru că a făcut posibilă împăcarea cu fiica ei. Ea găsise și carnetul de cecuri, așa cum îi spusese el, și ca semn de mulțumire i l-a dat lui Paul Meek.

După părerea mea, acesta este un exemplu foarte bun pentru a arăta importanța unui contact cu lumea de dincolo. Înainte de toate, cea care murise a căutat ea însăși legătura.

Referitor la această idee, vom mai putea citi diferite relatări ale unor copii care își pot aminti evenimente dintr-o viață anterioară. Fiți pregătiți pentru asta, pentru că, fără nici un dubiu, aceste relatări vă vor da mult de gândit.

CAPITOLUL 3

Copiii fac dovada reîncarnării

„Acum nu vor mai fi
Necesare religiile,
Pentru că fiecare Dumnezeu
Va fi înlăuntrul nostru."
Flavio M. Cabobianco (6 ani)

După cum am aflat deja din relatările Susannei și ale lui Paul, viața se desfășoară pe două tărâmuri diferite: cel de aici, material, fizic, și cel de dincolo, subtil. Dacă se schimbă sensul, direcția, și viața de dincolo trece în cea fizică, se poate vorbi de *re-încarnare,* redobândirea unui nou corp pentru suflet, sau *re-naștere.*

O explicație pe scurt a fenomenului de **reîncarnare** (termen luat din latină), ar fi, în general, că după moarte sufletul intră în lumea de dincolo, dar apoi se reîntoarce într-un corp fizic. De această idee se leagă adevărul că luăm cu noi toate faptele noastre dintr-o viață, atât bune cât și rele, și le ducem în noua încarnare, pentru a reuși să le conștientizăm, pentru a învăța din greșeli ca să putem evolua spiritual. Este o aplicare a legii cauzei și efectului, culegem ceea ce semănăm.

În Învățătura reîncarnării se vorbește despre *roata reîncarnării.* Unii cred că acest joc despre moarte, naștere și renaștere continuă la nesfârșit, pentru că permanent apar cauze care vor duce la efecte. Dar nu se întâmplă așa (sincer să fiu, aș zice că la un moment dat nici nu ai mai avea chef...), ci această revenire se încheie o dată cu atingerea unei anumite trepte de dezvoltare etică și conștiință de sine; mai simplu spus, când ai devenit om „de treabă" nu mai trebuie să te întorci pe pământ.

De-abia atunci ne eliberăm din această roată a renașterii, când îndeplinim toate sarcinile pe care ni le-am propus și când trăim toate întâmplările pe care dorim să le trăim. Dacă ajungem vreodată la acest nivel, încă mai putem să ne decidem dacă vrem să ne mai reîncarnăm; este posibil să trăim lângă unul din prietenii făcuți într-una din vieți, devenind un camarad al acestuia sau soț, soție, dar și ca medic sau călugăr. Dar dacă această dorință nu se mai manifestă, atunci nu ne mai reîncarnăm, ci continuăm evoluția în lumea spiritelor. Aici nu mai există granițe (și această lume este

împărțită pe mai multe niveluri... dar nu vreau să le mai descriu acum, pentru a nu complica tema în mod inutil).

Această ultimă treaptă a conștiinței de sine, a propriei înnobilări și a propriei munci în spiritul învățăturii lui Iisus, este posibil de atins *într-o singură viață* pământeană, sau ar trebui să fie posibil.

Tatăl meu explică mai clar acest lucru: *„Pentru acest proces de maturizare a sufletului nostru există drumul* ***reîncarnării****, care pentru mulți este doar o teorie sau o ipoteză, dar dacă ne gândim bine este singura înțelegere logică a lumii și a lui Dumnezeu. Despre acest lucru relatează multe cărți, seminarii și congrese internaționale din ultimele decenii. Există dificultăți și în definirea fenomenului: re-in-carne, deci „înapoi în carne" (palingeneză), sună traducerea din latină, vrând să însemne reîntoarcerea în materie, revenirea* ***ca oameni*** *pe pământ. Cu totul altceva este* ***migrarea sufletului*** *(metempsihoza), conform căreia, după moarte,* ***eul*** *uman se poate întoarce pe pământ și într-un animal sau o plantă. Această învățătură hindusă diferă clar, se află chiar în opoziție cu ideea de maturizare a sufletului susținută de învățătura reîncarnării."* (15, pag. 233)

Aici aș putea să mă opresc puțin la diversele curente de gândire, la diversele religii, sau să vorbesc despre unii învățători ai lumii care au dat lecții despre reîncarnare ori își desfășoară această activitate în prezent. Aș putea să indic faptul că și Iisus a propovăduit această învățătură, dar pasajele respective din Noul Testament (în anul 553 d. Ch. învățătura reîncarnării a fost interzisă). Indienii, dar mai devreme decât ei germanicii, deci strămoșii noștri, credeau, înainte de a fi creștinați, în reînnoirea vieții pe pământ. Chiar și marile noastre spirite, Lessing, Herder, Goethe, Schiller, Morgenstern, Hesse și mulți alții erau convinși de acest lucru.

Dar exact asta **nu** ne interesează acum. Nu vrem să aflăm acum ce trăncănesc pe această temă unii oameni cu mai multă sau mai puțină experiență, bazându-se pe scrieri religioase ocazionale, și nici nu ne vor interesa tradițiile vechi de secole care sunt amintite aproape cu fanatism, ca o placă stricată de patefon.

În loc de asta, vrem să aflăm acum ce povestesc copiii care nu au citit nici cărți, nici alte lucrări pe această temă, care au o gândire liberă, vrem să știm ce le povestesc ei părinților, ce își aduc ei aminte, ce îi mișcă.

Aceasta este adevărata dezvoltare și evoluție, aici se găsește progresul!

În acest scop vreau să dau cuvântul, în capitolul de față, unui camarad plin de prietenie, de care mă leagă nu numai activitatea, ci și destinul (el a

scris o carte care a fost interzisă în R.D.G.). Acest domn este Trutz Hardo, unul dintre liderii experților în reîncarnare și unul dintre cei mai cunoscuți terapeuți ai Germaniei. Ca autor al mai multor cărți pe tema reîncarnării, el a adus o contribuție importantă în domeniu; în special, cu ultima sa carte, *Reîncarnarea actuală – copiii își dovedesc re-nașterea*, a furnizat multe și importante informații noi.

În această lucrare sunt prezentate 33 de cazuri în care copiii povestesc ce-și aduc aminte din viețile anterioare. În cea mai mare parte, aceste amintiri ale copiilor ne sunt relatate de către oameni care erau deja pe lume atunci când sufletul copilului încă trăia în alt corp. (De exemplu, propriul tată moare și este reîncarnat ca nepot.) Adesea aceste experiențe de recunoaștere sunt foarte mișcătoare, și în multe cazuri copiii sunt identificați datorită relatărilor amănunțite referitoare la unii membri ai familiei decedați, la unele rude, vecini, prieteni. Este de asemenea important că majoritatea acestor cazuri de întoarcere în timp se petrec în acele țări sau la acele popoare la care reîncarnarea este recunoscută. De ce? Pentru că acolo părinții sunt bineînțeles mai atenți cu ceea ce spune sau arată copilul lor. Adesea, acești părinți îi ajută pe copii să-și găsească rudele care trăiesc – cam în același fel în care tibetanii îl caută pe Dalai Lama după reîncarnare.

În cartea sa *Reîncarnarea și biologia,* profesorul Stevenson, cercetător american în domeniul reîncarnării la care Trutz face adesea referiri în cărțile sale, și cu care a colaborat, enumeră 255 de cazuri de copii care își amintesc o întâmplare sau mai multe dintr-o viață anterioară, iar lucrarea sa demonstrează că, de fapt, copiii știu multe din viețile anterioare și au dovezi puternice, care sunt considerate chiar și de oamenii de știință ca „demonstrate științific". El a cercetat cu ajutorul colaboratorilor săi declarațiile copiilor, și de cele mai multe ori a găsit persoanele sau locurile numite de copii, din viața lor anterioară.

Această cercetare nu ține de domeniul meu, însă lumea spiritelor ne-a făcut să ne întâlnim, pe mine și pe Trutz. Aș dori să îl las pe acesta să continue cu relatările sale. Cu încuviințarea lui prietenească, să citim acum câteva dintre cele mai interesante cazuri.

„Sunt sora ta, Silvia"

De vindecătorul elvețian Peter Singer mă leagă o prietenie lungă. Încă nu am întâlnit în Europa alt om care să citească aura oamenilor cu atâta precizie și să poată recunoaște cu ochiul liber focarul bolilor. În cadrul unor seminarii, el explică de mulți ani participanților cum să procedeze cu energiile, spre binele lor și al altora, și demonstrează aceste lucruri. De pildă,

poate să iasă din corpul lui, să ajungă într-o încăpere vecină, să apară apoi, invizibil, în sala în care sunt adunați participanții la experiență, și să-și facă simțită prezența împingându-l pe fiecare în fotoliul în fața căruia stă. El și cântărețul Roy Black erau prieteni. Ei stabiliseră că acela dintre ei care va muri primul, îi va da celui rămas pe Pământ un semn, pentru a demonstra prin asta că el există în continuare nevăzut. După cinci ani de la moartea lui Roy Black, exact în ziua în care murise, Peter s-a trezit dimineața, s-a uitat la ceasul lui electronic de pe noptieră, la care se puteau vedea zilele săptămânii și lunile, și dintr-o dată și-a dat seama: *„Astăzi e ziua în care a murit Roy. Și încă nu mi-a dat nici un semn de viață".* Dintr-o dată se auzi un zgomot pe hol. Peter a sărit din pat, s-a grăbit să ajungă pe hol și a descoperit că acolo căzuse pe jos un tablou înrămat, cu un peisaj de munte. Dar cuiul era încă în perete. Cum era posibil acest lucru?

Odată, când discutam cu Peter despre reîncarnare, el mi-a povestit următoarea întâmplare. În anul 1990 făcea încă practică la Goldach, în cantonul St. Gallen. O clientă de-a lui îi povestea despre fiica ei clarvăzătoare și îi relata cum aceasta poate citi scrisori ținute la mare distanță, chiar și cu partea nescrisă spre ea. Peter a vrut neapărat să o cunoască, astfel că la următoarea vizită femeia a venit cu fetița în vârstă de nouă ani. În timp ce Peter discuta cu mama, Ines îi privea. Deodată, i s-a adresat lui Peter: *„Eu te știu pe tine mai demult."* Mama, îngrozită, începu s-o mustre: *„Nu poți să îl tutuiești pur și simplu pe domnul Singer. Ce ți-a venit?"*

„Dar îl cunosc." Și i se adresă lui Peter: *„Odată ai fost fratele meu. Eu eram sora ta, Silvia. În această viață, am fost sora ta, dar am murit de mică. Apoi am venit din nou, dar la altă mamă".* Peter și-o aminti pe sora lui, Silvia, care murise la patru ani și jumătate, pe când el avea doar trei ani. El a rugat-o pe Ines să-i mai povestească și alte lucruri din viața lor împreună. Fetița continuă: *„Pe atunci locuiam în cantonul Appenzell. Acolo am și murit."* Peter aduse un tablou din camera vecină și îl ținu cu spatele spre ea. *„Tu poți, după cum mi-a spus mama ta, să citești scrisori ținute cu partea albă spre tine. Poți să recunoști cine este în această poză?"* Fără să ezite deloc îi răspunse: *„Mama și tatăl meu de atunci sunt în poză, părinții noștri."*

„Ce altceva mai recunoști?"

„Mama poartă o bluză albă. Amândoi se țin de mână." Totul era exact așa. *„Ce mai poți spune despre mama noastră?"*

„Mama a venit și ea la mine după moartea mea." Mama lui Peter murise, într-adevăr, la douăzeci de ani după moartea micuței Silvia, în 1978. Ines continuă: *„Noi am mai avut și un frate mai mare"* și îi spuse numele. *„Dar pe ceilalți frați nu i-am cunoscut. Ei au venit mult mai târziu."*

Mama lui Ines urmărise scena cu uimire. Rămăsese din nou fără grai în fața fiicei sale. Peter o rugă acum pe fetița de nouă ani să descrie casa părinților. Tot ce a spus ea corespundea realității. Întrebată ce profesie avea tatăl ei, ea răspunse: *„Avea o afacere cu textile. Dar avea și un șirand, amenajat într-o vale".* Și acest lucru era adevărat, pentru că pe lângă magazin, tatăl lui Peter avea, pe atunci, și un șirand. Peter nu se mai îndoia de veridicitatea spuselor acestei fetițe. Cu toate acestea, a continuat să-i pună întrebări și ea a răspuns mai departe, pe măsură ce își aducea aminte. Ines a descris cu precizie și ceea ce se întâmplase după moartea sa. Mama ei avusese o cădere nervoasă. După ce a murit, fetița a încercat să-și aline mama, spunându-i: *„Mamă, îți voi trimite mulți oameni la magazin. Atunci îți va merge bine. Nu trebuie să-ți fie frică. Voi fi mereu cu tine."*

Ines a început să-l viziteze mai des pe fratele ei „mai mare" și din când în când participa și la seminarii. Ea a reușit între timp să stăpânească **scrisul automat**, iar în timpul ședințelor putea să transmită participanților mesaje din lumea nevăzută.

Peter a păstrat multe foi de hârtie scrise cu mesaje recepționate de ea. De exemplu, odată s-a prezentat un meșteșugar care murise și a rugat-o pe Ines să scrie ce îi dictează el pentru soția sa, ceea ce, spre mirarea văduvei, s-a și întâmplat. Scrisul primit de Ines, ca medium, avea exact caracteristicile scrisului celui decedat. Peter chiar a luat această scrisoare și a dus-o unui grafolog cunoscut, care i-a spus că scrisul trebuie să aparțină unui bărbat cu mult spirit practic, probabil un meșteșugar.

Atunci când Ines se afla undeva într-o excursie cu colegii, sau în vacanță cu părinții, ea îi trimitea întotdeauna o vedere lui Peter, care de obicei începea cu: *„Salut, fratele meu!"*

Ines era foarte cunoscută în cercurile de specialitate și era căutată de tot felul de oameni, care fie că doreau să ia legătura cu cei care muriseră, fie căutau răspunsuri pe cale mediumică la diversele probleme pe care le aveau. Când a împlinit paisprezece ani, i-a spus mamei sale: *„Mamă, în curând voi avea un accident grav. Întorcându-mă de la școală, voi fi lovită de o motocicletă. Voi fi grav rănită. Dar nu trebuie să-ți fie frică pentru mine. Nu voi muri, chiar dacă medicul va zice că nu voi supraviețui".*

După câteva săptămâni se întâmplă cu adevărat accidentul. Ines a stat multă vreme în comă, și medicii nu credeau că mai scapă. Și într-adevăr s-a trezit și și-a revenit. Dar ceva se schimbase la ea. Toate capacitățile ei de medium dispăruseră dintr-o dată.

L-am rugat pe Peter, care nu o mai întâlnise demult pe Ines, să-mi dea numărul ei de telefon, ca să pot afla mai multe despre experiența ei de

atunci. Dar Peter a vrut să o sune el primul, pentru a o înștiința. A răspuns chiar ea la telefon, dar mi-a zis să renunț la a o căuta, pentru că nu mai voia să intre în această poveste. A spus că înainte s-a lăsat împinsă de la spate în tot felul de întruniri, dar că și-a făcut o faimă neplăcută pentru ea cu aceste capacități de medium. Acum dorea să se distanțeze de toate astea.

Peter îmi spusese despre Ines cea de atunci: *„Nu poți să te îndoiești de veridicitatea relatărilor ei."* Dar un spirit critic ar putea să adauge: *„Poate că nici nu a fost sora mai mică a lui Peter, ci pentru că era medium, aceste gânduri i-au fost induse"*. Acestuia i s-ar putea răspunde că Peter, atunci când a întrebat-o de meseria tatălui său, nici măcar nu se gândise la strand, și că ea i-a spus de multe ori lucruri de care nici el nu-și mai aducea aminte, dar pe care le-a verificat mai târziu (pentru unele l-a întrebat pe fratele său și a aflat că erau corecte). (22, pag. 20)

„Mama mea locuiește în Charles City"

Romy este fiica lui Barry și Bonnie Crees, care locuiesc în Des Moines, în statul american Iowa, unde s-a și născut Romy. Micuța vorbea tot timpul despre faptul că înainte ea fusese un băiat cu numele de Joe Williams. Cu timpul, părinții fetiței au aflat tot mai multe despre viața lui Joe. Bineînțeles, ei au considerat la început toate relatările fiicei lor ca fiind rezultatul unei fantezii înfloritoare, de copil. Ea zicea că locuise în Charles City. Ei bine, poate că luase numele acestui oraș, care se afla la vreo 250 de kilometri de Des Moines, de la televizor. Mai zicea apoi că fusese însurat cu o femeie pe nume Sheila; împreună avuseseră trei copii. După scurt timp a dezvăluit și numele mamei ei de atunci, o chema Louise Williams; iar Joe crescuse în casa ei care avea țigle roșii. Odată, Joe provocase un incendiu, iar în timp ce se stingea focul, mama și-ar fi ars mâna. De asemenea, mama ar fi avut, din același motiv, dureri mari la picior, și Romy le arăta părinților exact locul durerii, la piciorul drept. Tot timpul îi ruga pe părinții ei să o ducă în Charles City, deoarece voia să o viziteze pe mama ei de acolo ca să-i spună că „totul era în ordine". Dar părinții ei tot nu știau ce să creadă despre toate astea. Într-o zi, când Romy era împreună cu părinții ei pe stradă, pe lângă ei a trecut o motocicletă vuind. Micuța s-a speriat foarte tare, având adevărate accese de panică. Părinții și-au amintit că fetița le povestea mereu cum, pe când era Joe, avusese o motocicletă, și în urma unui accident își pierduse viața împreună cu soția lui, Sheila, care stătea în spate. Și cum Romy îi ruga în continuare să o ducă în Charles City, ca să le poată arăta totul și mai ales să le-o prezinte pe mama Louise, toate aceste lucruri ciudate li s-au părut până la urmă părinților suficient de importante ca să cedeze. Dar ce să facă, unde să se ducă?

Auziseră de un profesor din California care urmărea astfel de cazuri, în care copiii își aminteau lucruri din vieți anterioare. Au reușit să ia legătura cu cercetătorul respectiv, de origine indiană, Hemendra Banerjee, care a venit în 1981 împreună cu soția sa și doi jurnaliști suedezi de la ziarul *Allers* la Des Moines, pentru a cerceta cazul lui Romy Crees. Era vorba de un caz ideal din punctul de vedere al cercetătorului reîncarnării, pentru că încă nu fusese dezlegat de cei implicați. De obicei, cercetătorul ajunge după ce cazul a fost elucidat de cei implicați direct, astfel că se poate baza doar pe relatările celorlalți, cu speranța că toate datele sunt corecte. După ce a mai ascultat o dată ce aveau de spus părinții lui Romy, și mai ales Romy însăși, cu lux de amănunte, profesorul Banerjee i-a luat pe toți în mașină și au pornit.

Cu cât se apropiau de Charles City, cu atât Romy era mai nerăbdătoare. S-a cocoțat pe scaunul din față și când au intrat în oraș a spus: *„Mai trebuie să cumpărăm flori pentru mama Williams. Cel mai mult îi plac florile albastre. Și nici nu putem intra pe ușa din față. Trebuie să ocolim după colț și să mergem la ușa din mijloc."* Au cumpărat, așa cum își dorise Romy, un buchet cu flori albastre. Pe urmă au căutat în cartea de telefon și au găsit, spre bucuria tuturor, numele de Louise Williams și adresa ei. De altfel, Romy le-a putut arăta, ca și când era un lucru obișnuit pentru ea, drumul spre casă.

În cele din urmă au ajuns la casa descrisă de fiica lor, într-o suburbie a orașului. Era un bungalow alb, dar nu avea deloc țigle roșii, așa cum spusese Romy. Au găsit însă o tăbliță pe care scria: *„Vă rugăm să folosiți intrarea din spate."* Când au bătut la ușa laterală, mai în spate, a ieșit o femeie în vârstă care se sprijinea într-o cârjă, iar în jurul piciorului drept avea legat un bandaj. Au întrebat-o dacă era doamna Louise Williams. Bătrâna a încuviințat. *„Ați avut un băiat pe nume Joe?"*

„Da."

I-au spus că ar dori să stea de vorbă cu ea despre lucruri mai intime, dar doamna Williams le-a replicat că nu era posibil, pentru că trebuia să meargă la doctor, deoarece avea programare, dar că peste o oră le stătea cu plăcere la dispoziție. Romy era foarte dezamăgită, pentru că își imaginase altfel întâlnirea cu fosta ei mamă. Și nu îi dăduseră nici florile albastre. Ochii i se umplură de lacrimi.

După o oră, grupul lor de șapte persoane reveni la ușa doamnei Williams. Lăsând impresia că-i aștepta, aceasta îi pofti înăuntru. Acum micuța Romy îi putu da florile. Femeia păru foarte surprinsă și bucuroasă, și îi spuse că un buchet asemănător primise ultima oară de la fiul ei, Joe. Apoi i-au relatat cine era Romy, și că își putea aduce aminte de o viață anterioară în care fusese tocmai fiul ei, Joe. Doamna Williams îi ascultă, dar începu să-și iasă din fire. Probabil se simțea ca și când se afla în fața unor

extratereștri care povesteau lucruri din trecutul său. Trebuind însă să confirme toate amănuntele povestite, întreba mereu: *„De unde știe ea toate astea?"* Nu înțelegea cum o fetiță știa atâtea despre ea și despre fiul ei decedat; era absolut sigură că nu cunoștea pe nimeni în Des Moines, care i-ar fi putut povesti lui Romy ceva despre ea. Când au întrebat-o de ce Romy descrisese casa având țigle roșii, ea le-a explicat că fusese cu câțiva ani înainte o vijelie mare care stricase acoperișul în așa măsură, încât a trebuit refăcut total și nu mai folosiseră țiglă roșie. Ei i-au povestit că Romy știa că se intră în casă printr-o ușă laterală. Femeia le spuse că Joe îi ajutase odată să repare casa și îi sfătuise ca iarna să țină ușa din față încuiată.

Deși doamna Williams nu credea în reîncarnare și multe din cele auzite trebuie să-i fi părut de neconceput, ea se simțea atrasă de Romy. Amândouă au mers în camera alăturată. Când s-au întors, se țineau de mână. Doamna Williams, care ținea în mâna cealaltă o fotografie, a anunțat radiind de fericire: *„I-a recunoscut pe toți!"* Le-a arătat și celor prezenți fotografia, care fusese făcută la ultimul Crăciun cu Joe și Sheila, înainte de moartea lor. Și doamna Williams a confirmat din nou că Romy știuse corect toate numele celor care apăreau în imagine.

În timpul conversației, doamna Williams a putut confirma multe dintre lucrurile pe care Romy le spusese părinților ei în Des Moines. Era adevărat că Joe și Sheila muriseră într-un accident de motocicletă în 1975, și că aveau trei copii. De asemenea, corespundeau numele rudelor pe care Romy le indicase încă de acasă. Ea a confirmat și existența acelui incendiu de care vorbise Romy, în timpul căruia într-adevăr își arsese mâna.

Nici doamna Williams, nici părinții actuali ai fetiței nu erau pregătiți să creadă în reîncarnare. Erau mult prea împovărați de dogmele bisericești pentru a putea accepta posibilitatea renașterii lui Joe prin Romy. Pentru toți trei, cele povestite rămân un fenomen inexplicabil. Cu toate acestea, doamna Crees exclude o minciună din partea fiicei ei: *„Eu știu foarte sigur că fiica mea nu minte"*.

Ne dăm seama din acest exemplu cât de greu se desprind oamenii de vechile tipare de gândire. Spre deosebire de acești trei oameni, mulți poate că ar fi acceptat mai ușor ideea de reîncarnare. Dar poate că gândul la posibilitatea reîncarnării îi frământă azi și pe doamna Williams și pe părinții lui Romy, și poate că au doar nevoie de mai mult timp ca să accepte. (22, pag. 29)

„Îmi e atât de dor de bunica Alice!"

Familia Pirosko din Louisiana are trei copii. Cel mijlociu este o fetiță și se numește Courtney. Când avea trei ani, aceasta stătea la masa din bu-

cătărie și mâzgălea ceva pe o hârtie, în timp ce mama ei pregătea ceva de mâncare. Deodată, mama o auzi pe micuță zicând: *„Mi-e atât de dor de bunica Alice!"*.

„Cine e bunica Alice?"

„Bunica Alice este bunica mea."

„Tu ai două bunici, dar pe nici una nu o cheamă Alice." Fetița o privi acum cu foarte multă importanță și spuse: *„Știu asta, bunica Alice a fost bunica mea înainte să fiu Courtney."* Doamnei Pirosko i s-a făcut deodată pielea de găină. O întrebă ce are să-i povestească despre bunica Alice, și micuța îi spuse că ea locuise la bunica și bunicul ei, după ce îi muriseră părinții. Bunica o iubise întotdeauna; o lăsa să se joace cu ea pe un balansoar și o lăsa să câștige întotdeauna când jucau ceva. În timp ce povestea toate astea, Courtney, micuța de trei ani, chicotea de parcă își amintea exact fragmente din viața ei anterioară.

În tot acest timp, continua să mâzgălească pe hârtia din fața ei.

Ceea ce a surprins-o pe doamna Pirosko era faptul că fetița era foarte liniștită; spre deosebire de starea ei obișnuită, parcă stătea la taifas. Courtney continuă spunând că, atunci când a împlinit șaisprezece ani, bunica a murit. Și oftă adăugând: *„Mi-e tare dor de bunica Alice."* Mama ei îi spuse: *„Dar eu sunt fericită că acum ești cu mine."* La care Courtney răspunse, neliniștind-o și mai mult pe doamna Pirosko: *„Știu că mă iubești. De-aia te-am și ales pe tine. Bunica Alice m-a îndemnat să te aleg pe tine ca noua mea mamă pe Pământ."*

Pe doamna Pirosko o trecu un fior puternic. Pur și simplu nu știa cum să reacționeze în situația respectivă (e limpede faptul că un concept ca reîncarnarea era dincolo de puterea ei de înțelegere). Atunci încercă să schimbe vorba imediat ce fetița vorbea despre viața ei de demult; îi spuse că o să povestească altădată, nu atunci. Doi ani mai târziu îi căzu în mână cartea lui Carol Bowman, *Am fost odată*. Acolo, autoarea scria cum ea însăși nu credea în reîncarnare, dar datorită relatărilor copiilor ei a început să se convingă că fenomenul respectiv există. După ce a înțeles mai multe despre aceste lucruri, după lectura cărții pomenite, a putut să asculte mai relaxată ce îi povestea Courtney despre viața ei de atunci, la bunica Alice.

Fetița îi povestea multe lucruri din viața ei anterioară. Acolo unde locuise ea erau dealuri și copaci care își pierdeau frunzele înainte să vină iarna friguroasă. Acolo era foarte frig iarna, nu ca aici în Louisiana.

Odată, când toți copiii doamnei Pirosko făceau baie în cadă, Courtney a povestit că, mai demult, la bunica Alice nu aveau cadă și în loc de toaletă trebuia să se folosească de closetul din curte. De-abia mai târziu bunicul a cumpărat din oraș un vas de toaletă și l-a adus pentru a-l instala în casă. De

unde putea ști aceste lucruri o fetiță care între timp abia împlinise cinci ani? Cu un an înainte, fratele lor mai mic o întrebase pe sora lor mai mare, privindu-i pozele de bebeluș, unde era el atunci când au fost făcute pozele. Aceasta îi explică frățiorului că el pe atunci se afla în cer, așteptând să vină la ei; micuța Courtney se băgă și ea în vorbă și le spuse că nu e chiar așa. O dată ce ajungi în cer, ai voie întâi să te odihnești, dar după aceea trebuie să muncești. Trebuie să te gândești ce vrei să înveți în următoarea ta viață pe Pământ. Apoi îți cauți o familie care să se potrivească cu ceea ce vrei să înveți. Din ce în ce mai tulburată, mama o întrebă dacă acolo l-a văzut pe Dumnezeu; fetița îi răspunse că l-a văzut pe Dumnezeu numai cu sufletul ei.

Când Courtney a împlinit șase ani, într-o zi se uita împreună cu ceilalți la televizor la o emisiune în care era vorba despre o mamă care își plângea fiul pentru că urma să fie executat deoarece comisese o crimă. Fetița îi explică mamei sale că mama aceea de la televizor nici măcar nu înțelege că moartea fiului ei nu este de fapt o pedeapsă pentru el, întrucât el își stricase viața în asemenea hal și acum i se dădea o nouă șansă să înceapă o nouă viață pe Pământ, la o altă familie, pentru a învăța, în sfârșit, ceea ce trebuia să învețe. Așa că doamna respectivă nu avea motive să fie tristă.

Micuțul de trei ani își găsește ucigașul

Această poveste provine de la cunoscutul medium israelian, profesor de medicină, Eli Lasch:

Druizii, un popor de aproximativ două sute de mii de oameni, s-au așezat cu foarte mulți ani în urmă în Liban, în Siria, în Iordania și pe tărâmul actualului Israel. Nu sunt nici musulmani, nici creștini, având o religie proprie. În Israel se găsesc mai ales pe înălțimile Golan. Unii dintre ei fac parte din armata israeliană, fiind încadrați ca ne-evrei. Reîncarnarea constituie centrul credinței lor. Imediat cum apare pe lume un copil, îi sunt căutate pe corp semne din naștere, pentru că ei sunt convinși că acestea provin de la rănile datorită cărora în viața anterioară a murit un soldat. Dacă se găsesc la un copil astfel de semne, ei încearcă, imediat ce copilul începe să vorbească, să afle de la el ceva în legătură cu viața lui anterioară, pentru a obține date referitoare la moartea lui de atunci. Se știe că, de fapt, copiii mici nu pot deosebi exact întâmplări din viața de dinainte de cele din viața de acum, și trăiesc, prin urmare, într-o *singură* viață. Dar, o dată ce un copil împlinește vârsta de trei ani, se presupune că poate să deosebească trecutul din viața lui anterioară de prezent. În cazul în care copilul vorbește despre vreun loc în care susține că a trăit, se pleacă împreună cu el în acel loc. Acesta este un eveniment deosebit, fapt pentru care se creează un fel de comisie de cercetare, plasată sub conducerea bătrânilor satului.

Odată, unui copil care tocmai împlinise trei ani i-a apărut pe frunte un semn mare care mergea spre creștetul capului. Imediat s-a format un grup de cincisprezece oameni din care făceau parte tatăl și rudele băiatului, câțiva bătrâni ai satului și câțiva reprezentanți ai celor trei sate vecine. În acest grup l-au invitat și pe profesorul Eli Lasch, pentru că se știa că este interesat de fenomenul reîncarnării. Au mers cu băiețelul în primul sat vecin. L-au întrebat dacă îi este cunoscut, dar el le-a replicat că trăise în alt sat. Atunci au mers în satul următor. Băiețelul repetă răspunsul negativ. În sfârșit au ajuns în cel de-al treilea sat. Aici băiatul spuse că acesta este satul *lui.* Dintr-o dată îi veni în minte numele pe care-l purtase în viața anterioară.

El spusese deja cu o lună mai înainte că fusese lovit de un om cu un topor, dar nu-și putuse aminti numele său și nici pe acela al criminalului. Acum i se iviră în minte prenumele și numele sale. Unul dintre bătrânii satului, care făcea parte din grup, îi cunoștea pe toți bărbații numiți de copil. El și-a amintit că unul dintre ei dispăruse în urmă cu patru ani; a fost dat dispărut, pentru că s-a crezut că a căzut în luptele din această regiune, unde erau frecvente ciocnirile între israelieni și sirieni (oamenii prinși în această zonă erau luați prizonieri sau împușcați, fiind considerați spioni). Au mers prin sat. Sub privirile multor locuitori curioși, băiatul le-a arătat casa lui. Dintr-o dată, făcu un pas spre un bărbat și îl strigă pe nume; bărbatul confirmă că acela e numele lui. *„Mai demult am fost vecinul tău. Ne-am certat. Tu m-ai omorât cu toporul."* Omul, după cum povestește Eli, a devenit alb ca varul. Micuțul de trei ani continuă: *„Știu și unde mi-ai îngropat corpul."*

Acum, întregul grup, însoțit de curioși, a plecat spre câmpurile de dincolo de intrarea în sat. Pe bărbatul pe care cel mic l-a recunoscut ca fiind ucigașul său l-au obligat să vină cu ei. Băiatul i-a condus spre un câmp și, oprindu-se în fața unui morman de pietre, le-a spus: *„Sub aceste pietre mi-a ascuns corpul. Iar acolo a îngropat toporul."* Ei au dat deoparte pietrele și au descoperit dedesubt niște haine țărănești și scheletul unui adult. Craniul era crăpat în față, lucru care se observa foarte clar. Acum toți se uitau la criminalul identificat de copil. Acesta și-a recunoscut fapta în fața tuturor. Au cercetat apoi locul în care băiatul spusese că este îngropat toporul. Nu a fost nevoie să sape prea mult pentru a găsi arma crimei.

Pentru acești oameni reîncarnarea este ceva obișnuit, nu mai este nevoie de dovezi pentru a crede în asta. Și totuși, chiar și ei sunt uimiți să vadă cum reîncarnarea se adeverește prin cazuri ca acesta.

Eli s-a interesat după o vreme ce s-a întâmplat cu ucigașul acela. I s-a explicat că nu a fost dat pe mâna justiției, ci că își va primi pedeapsa din partea comunității. (22, pag. 37)

A izbucnit în plâns în brațele mamei din viața anterioară

India, cu multele milioane de oameni care locuiesc în ea, este considerată un centru al reîncarnării. Aceasta pentru că cele trei mari religii originare, hinduismul, budismul și jainismul, la care s-a adăugat mai târziu sikhismul, au fost constituite pe ideea reîncarnării. De-abia islamismul și creștinismul au reușit să schimbe concepția multor persoane care credeau în reîncarnare. Acest lucru nu a fost prea dificil, pentru că oamenilor declasați și desconsiderați de ceilalți le-a fost ușor să treacă la altă religie, care îi elibera de degradare. În India, se pare că au existat din toate timpurile copii care își aminteau vieți anterioare. Doctorul Pahricha a condus un studiu cu aplicații practice, în colaborare cu studenții, a căror sarcină era să descopere în mai multe sate dacă există sau au existat copii care își aminteau de viețile lor anterioare. Profesorul Banerjee conducea, înainte să fie chemat în America, secția de parapsihologie a Universității din Rajahstan, în Jaipur. În cursul activității sale, el a putut cerceta sute de cazuri în care copiii își aminteau din viețile lor anterioare. Ca om de știință, el a considerat că nu e esențial să-i facă pe oameni să creadă din nou în reîncarnare, ci mult mai important este ca fiecare caz să aibă o rezolvare; acest lucru însemna pentru el o realizare științifică. De multe ori, oamenii de știință le demonstrează celor care caută dovezi pentru reîncarnare că, dintr-un motiv sau altul, în mod sigur cercetarea nu se va opri aici. Cu siguranță, pentru foarte mulți dintre cei vizați procedeul lor științific este o dezamăgire, dar știința e știință. Accentele emoționale trebuie controlate perfect atât în timpul cercetării, cât și în momentul elaborării raportului final, aceasta fiind o condiție obligatorie pentru obiectivitatea metodei. Altfel, întreaga muncă de cercetare ar fi discreditată.

Următorul caz a fost cercetat și în final descris într-o lucrare de specialitate de către profesorul Banerjee, în colaborare cu colegii lui de la Universitatea din Jaipur.

Pe malul Gangelui se află cătunul Chandgari, care are până în o mie de locuitori. În anul 1951, o pereche căsătorită a avut un fiu pe care l-a numit Munesh. Când acesta a împlinit patru ani și se juca împreună cu alți copii de vârsta lui, a început să le povestească despre un loc care se numea Athanni. Prietenii lui au râs de el, pentru că nu auziseră niciodată de un astfel de loc. Într-o zi, când a fost neascultător, mama lui i-a dat o palmă. Munesh i-a spus: *„Mamă, nu da în mine, altfel voi pleca de aici."*

„Și unde vrei să pleci?"

„Mă întorc în Athanni. Acela este satul meu. Acolo locuiesc eu. Eu nu aparțin acestui loc."

Ea nu auzise de un astfel de sat, și continuă să-l descoasă. Din povestirea copilului își dădu dintr-o dată seama că se referea la Itarni, dar încă nu putea să pronunțe corect acest nume. Mama îi spuse: *„Nu ai voie să mai vorbești despre astfel de prostii."*

„Nu sunt prostii" spuse micuțul *„Pe mine nici nu mă cheamă Munesh. Mă numesc Bhajan Singh. Locuiesc în Itarni. Acelui loc îi aparțin eu, nu acestuia."*

„Dar aici locuiește familia ta, nu în Itarni."

„Nu", spuse Munesh *„familia mea locuiește în Itarni, acolo avem o fântână, o grădină și câmpuri. Eu am o soție, un frate, o mamă și o fiică."*

Mama lui i-a interzis să mai susțină astfel de lucruri, dar copilul a continuat, cu îndărătnicie, să pretindă că acesta e adevărul gol-goluț. În cele din urmă, exasperată, femeia i-a dat o palmă. După această întâmplare, băiatul nu a mai vorbit acasă despre trăirile lui dintr-o viață anterioară.

Când a mers la școală, le-a povestit colegilor de clasă despre viața petrecută la Itarni, relatându-le multe întâmplări de pe vremea când era Bhajan Singh. Colegii găseau aceste lucruri foarte amuzante și glumeau pe seama lui. Nimeni nu-l credea, și singurul care-l asculta era bunicul lui. Acesta își spuse că cel mai simplu ar fi să urmărească firul povestirilor și să constate că de fapt nimic nu este adevărat, pentru a-i putea scoate nepotului din cap pentru totdeauna fanteziile despre o altă viață. El cunoștea un om care locuise mai demult în apropierea satului Itarni. Se duse la acesta și îl întrebă dacă își aducea aminte că în Itarni trăise un anumit Bhajan Singh, care după spusele nepotului murise în 1951 de febră mare, lăsându-le în urma lui pe soția și fiica sa. Bărbatul îi răspunse, după ce se gândi puțin, că își amintește de un om cu acel nume, care murise, și care avusese o soție și o fiică. După câte știa el, cele două trebuie să locuiască și acum în Itarni. Bunicul îi scrise o scrisoare văduvei lui Bhajan Singh, fără a cunoaște adresa exactă, în speranța că poștașul din sat va ști despre cine era vorba. El îi scrise despre nepotul său, despre credința acestuia referitoare la viața lui anterioară, și îi dădu câteva date convingătoare pe care le aflase de la Munesh.

După câteva zile, fratele și cumnatul lui Bhajan Singh au venit la Chandgari, ca să afle adevărul. Când au apărut în casa familiei lui Munesh, băiatul tocmai era la școală. A fost luat imediat acasă. Vizitatorii erau doi bărbați care încă nu-și dăduseră numele. Îndată ce i-a văzut pe cei doi bărbați, copilul s-a îndreptat spre cel mai tânăr, s-a oprit în fața lui, a ridicat brațele și a spus: *„Tu ești fratele meu, și te cheamă Bhure Singh"*. Pe celălalt bărbat nu-l cunoștea.

Domnul Singh nu avea încredere în toată această istorie, pentru că era posibil ca vreo persoană să se fi interesat de el în Itarni și să i-l fi descris

lui Munesh, astfel încât copilul să-l recunoască ușor. Așa că domnul Singh îi puse micuțului mai multe întrebări din viața lui anterioară. Spre uimirea lui și a cumnatului său, copilul a răspuns corect la toate aceste întrebări. L-au întrebat dacă avusese mai demult un prieten apropiat, iar Munesh răspunse că a avut un prieten bun pe numele de Bhagwati. Ambii bărbați erau mai mult decât surprinși. Când au vrut să-și ia rămas bun, Munesh se agață de fostul lui frate și îl rugă să mai rămână. Pentru a liniști copilul, acesta îi zise: *„Bine, în mai puțin de o săptămână mă voi întoarce și te voi lua cu mine la Itarni."*

După câteva zile, au apărut două femei, care au venit să viziteze familia lui Munesh. Era vorba despre Ayodhya Devi, văduva lui Bhajan Singh, și cumnata ei. Amândouă deveniseră curioase, după relatările celor doi bărbați, și voiau să se convingă dacă era vorba într-adevăr de o reîncarnare a lui Bhajan Singh. Nici una nu și-a spus numele și au rămas cu fața acoperită de voal tot timpul, pentru ca să evite orice încercare de înșelătorie. Vizita celor două femei era așteptată; în sat se auzise deja că cei doi bărbați care fuseseră acolo cu câteva zile în urmă erau rude de-ale lui Munesh dintr-o viață anterioară. Cele două femei veniseră, deci, pentru a-l testa pe Munesh. La sosirea lor, în fața casei se strânsese o mulțime de gură-cască. Când Munesh fu adus în fața celor două femei, ale căror fețe ascunse de voaluri nu puteau fi văzute decât ca niște umbre neclare, bunicul lui, vrând să-l testeze, îl întrebă: *„O recunoști într-una din aceste femei pe fosta ta mamă?"* Micuțul răspunse, luând mâna uneia dintre femei în mânuța lui: *„Aceasta este soția mea."* Doamna Ayodhya Devi își trase mâna, pentru că era suspicioasă, gândindu-se că acolo se desfășoară un joc foarte bine pus la punct; prea ușor o recunoscuse Munesh pe soția decedatului Bhajan Singh. Copilul se îndreptă către cealaltă femeie și îi spuse: *„Iar tu ești Bhabhi."* Băiatul începu să plângă de emoție. Doamna Ayodhya Devi îl luă deoparte și îi spuse, ceea ce a confirmat și în scris mai târziu: *„Dacă tu ești, cu adevărat, soțul meu care a murit, atunci înseamnă că poți să-mi spui ceva despre căsnicia noastră, un lucru pe care să nu-l știe nimeni altcineva, decât noi."* Băiatul îi aminti că odată, când s-a întors de la Agra, unde dăduse un examen, a aflat de la mama lui că soția sa se certase cu ea; asta l-a înfuriat atât de tare, încât a bătut-o pe soția sa cu o lingură de făcut unt. Femeia își aminti de acel incident neplăcut, dar nu se mulțumi cu atât, ci îl mai întrebă și de alte întâmplări. Munesh îi putu povesti multe despre căsnicia lor. Doamna Ayodhya Devi era din ce în ce mai convinsă că acest băiat fusese soțul ei. Îl invită la Itarni, iar bunicul se hotărî să-l însoțească acolo pe băiat.

Când băiatul ajunse în Itarni împreună cu bunicul lui, în sat se știa deja despre această înfăptuire a unei recunoașteri dintr-o viață anterioară, astfel

incât cei doi fură întâmpinați de o mare mulțime de oameni. Printre cei prezenți, Munesh recunoscu deodată pe cineva. Se apropie de el și îi spuse: *„Tu ești prietenul meu, Bhagwati Prasad."* Acela recunoscu că așa îl cheamă și că fusese prietenul lui Bhajan Singh. În continuare, îi puse băiatului multe întrebări despre diversele întâmplări de demult, și trebui să recunoască și el că toate răspunsurile au fost corecte. Bhagwati era acum convins pe deplin că acest băiat era prietenul lui de odinioară. De acolo Munesh i-a condus pe cei care au vrut să-l urmeze la casa lui din trecut. Când o văzu pe mama lui așteptându-l pe un scaun, fugi la ea, se așeză în brațele sale și o îmbrățișă plângând în hohote. În timp ce era plimbat prin casă, a putut indica toate schimbările care interveniseră între timp. Își recunoscu fostul palton, scaunul său deosebit și cărțile. Adresându-se fostei sale soții, o întrebă: *„Unde este sari-ul pe care ți l-am adus din Agra?"* Acum toți erau convinși că Munesh era decedatul Bhajan Singh.

Câți copii, nu numai din India, ci din întreaga lume, nu-și amintesc lucruri dintr-o viață anterioară și sunt dornici să fie duși acasă la fosta lor familie, dar nimeni nu-i crede, așa că sunt nevoiți să trăiască singuri cu această taină? De data asta, însă, bunicul i-a acordat nepotului său crezare, măcar pe jumătate, ceea ce a dus până la urmă la dovedirea spuselor copilului. Chiar și în India, unde oamenii mai cred în reîncarnare, este greu pentru copiii care își amintesc de o viață anterioară să fie convingători și, ca urmare, să fie luați în serios. Eu cred că noi, adulții, ar trebui să-i ascultăm cu mai mare atenție pe copii atunci când vorbesc despre ceva neobișnuit, da, să-i învățăm să ne spună tot ce li se pare interesant, chiar tot, decât să-i privim de sus și să le spunem să tacă. (22, pag. 47)

„Eu am pictat mai demult acest tablou"

Autoarei Carol Bowman i s-a povestit următoarea întâmplare de către o bunică (o femeie numită Hilda Swiger). Tatăl său era preot într-o *biserică a Domnului*, în Indiana: Datorită educației primite, nici nu se punea problema să fi auzit vreodată de reîncarnare, dar, cu toate astea, ea credea în această posibilitate. În 1977 fiul ei, Richard, murise într-un accident de mașină. Ea îl rugă din toate puterile pe Dumnezeu să-l lase să vină din nou la ea. Odată l-a întâlnit în vis și i-a șoptit să se înapoieze. Dar el i-a răspuns: *„Nu, eu sunt de prea multă vreme de partea cealaltă. Nu vreau să mă întorc."*

Totuși doamna Swiger îl asigură pe fiul ei: *„Cu siguranță că la mine îți va fi cel mai bine."*

După o vreme, fiica ei născu un băiat, căruia îi dădură numele Randy. După două săptămâni, doamna Swiger o vizită pe fiica ei, pentru a-l vedea

pe micuț. Când se apropie de acesta, el își întinse mânuțele spre ea, și femeia îi zise fiicei sale: *„Eu știu cine e sufletul acesta. Este Richard."*

Peste câțiva ani, doamna Swiger căută tabloul cu îngeri pe care îl pictase mai demult fiul ei, Richard, și i-l dădu nepoțelului. Văzând tabloul, Randy îl luă în mână, fugi cu el la tatăl său și îi spuse: *„Ia uite, tată, ia uite! L-am pictat eu mai demult."* Când a împlinit trei ani și jumătate, i-a povestit bunicii: *„Am fost în burta ta, înainte să merg la mami. Dar apoi am murit și am ajuns în cer, și acolo l-am întâlnit pe bunicul John. Dar eu știam că tu ai nevoie de mine, așa că am coborât în burta mamei ca să pot fi lângă tine."* John fusese într-adevăr bunicul lui Richard.

Povestea nu se sfârșește aici. Când Randy a împlinit patru ani, părinții săi au intrat cu el într-un restaurant în care ambii adulți nu mai fuseseră de cinci ani. Randy le spuse că de data asta tatăl său a ales o altă masă decât în urmă cu cinci ani (și indică masa la care stătuseră atunci). Tatălui îi fu clar că fiul lui spunea adevărul. Dar de unde putea ști aceste lucruri, când atunci încă nici nu se născuse? Ghicindu-i parcă gândul, Randy răspunse în felul următor: *„O, eu te-am urmărit pe tine și pe mami o zi întreagă, atunci când ați venit aici, înainte ca eu să mă nasc."* Multiplele relatări despre viața lui Richard au convins până la urmă această familie de faptul că fiul lor le era în același timp și frate și cumnat. Iar doamna Hilda Swiger a putut spune ușurată: *„Eu am știut lucrul acesta de la început."* (22, pag. 66)

Fobia bubuiturilor de tunuri dintr-o bătălie a unui război civil a fost adusă în viața de acum

Carol Bowman povestește în cartea ei, *Am fost odată*, cum a ajuns să accepte reîncarnarea datorită spaimelor cumplite ale copiilor ei. Avea doi copii, fiica, Sarah și un fiu pe nume Chase. În data de 4 iulie este sărbătorită ziua națională a Statelor Unite. În fiecare an, în această țară sunt parade, dansuri și artificii, iar copiii ei participau cu mare plăcere. Și în Ashville, Carolina de Nord, unde locuiau Carol și soțul ei, Steve, împreună cu copiii lor, această sărbătoare națională începea în fiecare an cu mare pompă. Ziua părea a fi obișnuită pentru copii: când a început să se întunece, tinerii au aprins artificii, iar apoi, în noapte, un foc gigantic de artificii proiectat deasupra orașului a captat atenția tuturor. În timp ce corpurile luminoase au fost aruncate spre cer cu niște sunete asemănătoare unor bubuituri de tunuri, iar mulțimea a scos strigăte de uimire, Chase începu să plângă, dintr-o dată, amarnic. La întrebarea mamei lui, ce se întâmplase, nu i-a dat nici un răspuns. Femeia îl strânse lângă ea, încercând să-l împace, însă plânsul nu se oprea, se înrăutățea și mai mult. Carol avu deodată sentimentul că trebuie să-l ducă imediat pe fiul ei acasă și îi spuse soțului ei că ea va pleca

înainte, împreună cu Chase. Băieţelul de cinci ani plângea cu sughiţuri, atât de tare, încât se văzu nevoită să îl ia în braţe. Odată ajunşi acasă, se aşeză într-un balansoar şi, ţinându-l în poală pe Chase îl întrebă, după ce se mai opri din plâns, ce îi lipsea, dacă îl durea ceva. Dar el scutură din cap. Când îl întrebă dacă zgomotul artificiilor îl speriase în halul acela, începu din nou să plângă violent. A durat mai mult timp, până când a reuşit să adoarmă. Mama lui crezu că această criză de plâns se datora unei zile foarte lungi şi istovitoare, pentru că până atunci, în anii trecuţi nu avusese un astfel de comportament.

Dar peste câteva săptămâni criza se repetă. Din cauza căldurii foarte mari, Carol îşi dusese odraslele la un bazin, unde sute de copii îşi arătau bucuria prin strigăte, urlete şi chiuituri. Dintr-o dată, Chase începu din nou să plângă neconsolat, cu sughiţuri, şi îndată începu să ţipe aproape isteric, obligând-o pe mama lui să-l ia imediat de acolo. În faţa bazinului, băieţelul de cinci ani se linişti încet, dar nu putu să-i explice mamei de ce se pornise aşa pe plâns. La propunerea ei de a se întoarce în bazin, refuză cu înverşunare. Carol îşi aminti de criza lui de plâns de la 4 iulie şi-l întrebă dacă sunetele puternice făcute de cei care săreau de pe trambulină în apă, cu efecte de ecou în sală, îl speriaseră atât de tare. Băiatul dădu din cap, confirmând că aşa stăteau lucrurile. Deci, asta era! Chase avea o fobie faţă de sunetele puternice. Cum se putuse naşte aceasta în el, dintr-o dată? Ce se putea întâmpla dacă avea să sufere un astfel de acces de plâns undeva unde mama lui nu era lângă el să-l poată linişti? Ce să facă pentru a rezolva cât mai repede această fobie faţă de zgomote?

Cu siguranţă, n-a fost o coincidenţă faptul că peste câteva săptămâni în locuinţa soţilor Bowman era invitat un hipnoterapeut, care se mutase de curând în oraş şi dădea consultaţii la domiciliu. El se ocupa şi de întoarceri în vieţile anterioare. Carol era curioasă să afle mai multe despre asta. Când stătea cu Norman, aşa îl chema pe acest om, şi cu copiii, singuri la masa din bucătărie, îi relată despre comportamentul ciudat al fiului ei, în momentul în care auzea sunete puternice. Femeia îl întrebă dacă putea să-i dea vreun sfat ca să-l ajute pe fiul ei. În replică, Norman a întrebat-o pe ea şi pe fiul ei dacă erau de acord să facă un mic experiment, pe loc, cu Chase. Pentru că le inspira încredere, cei doi au fost de acord.

Norman i-a spus băiatului să se aşeze în poala mamei lui şi să-şi închidă ochii.

„Spune-mi ce vezi atunci când zgomotele puternice te sperie". Chase începu, imediat, să-şi descrie viaţa ca soldat. Ţinea în mână o puşcă şi la capătul ei era un vârf ascuţit, cum descria el, cu propriile lui cuvinte, baioneta. *„Ce haine porţi?"*, îl întrebă Norman, mai departe. Chase povesti, cu ochii

închiși, că avea haine închise la culoare și cizme maro. Spuse că se afla în mijlocul unei bătălii, că în acel moment se adăpostea în spatele unei stânci, că din când în când se uita cu atenție înainte, de după stâncă, și după aceea trăgea cu pușca sa într-un dușman.

Carol și Sarah s-au privit uimite. Până atunci, Chase nu spusese nimic despre un război sau o luptă, dar nici nu-i plăcuse să se joace, ca alți băieți de vârsta lui, cu puști și pistoale de jucărie cu care să tragă de jur împrejur. Copilul povesti mai departe ce i se întâmpla. Peste tot se auzeau pocnituri și se vedeau fulgerările de la gura puștilor și a țevilor de tun. Strigăte și urlete se amestecau cu zgomotul armelor. În colbul ridicat și în norii de praf de pușcă abia dacă mai putea să vadă cine era dușman și cine era prieten. Îi era frică și trăgea în tot ce mișcă. Era sigur că nu ar fi vrut să participe la această bătălie în care trebuia să împuște alți oameni. Era uimitor ce putea ieși dintr-o dată din gura unui băiețel de cinci ani; el descria bătălia ca și cum o trăia atunci. De unde putea să știe aceste lucruri el, care nu văzuse încă filme de război la televizor. În afară de asta, războiul era de obicei prezentat mult mai atractiv în filme, pe când Chase era cu totul înfricoșat de asprimea luptelor. Dintr-o dată s-a cuibărit speriat în poala mamei sale, căci a simțit cum un glonț îl nimerise în mână. Acum, ca acel soldat de demult, se ținea de mâna rănită și descria cum îi curgea sânge din ea. Apoi a povestit cum un alt soldat l-a dus într-un loc special amenajat, un fel de punct sanitar, în care cei răniți erau așezați pe niște tărgi de lemn. Bandajat rapid, a fost trimis înapoi în bătălie, cu ordinul de a ajuta la manevrarea tunului. Acum simțea teamă și îi era dor de familie. Dar dintr-o dată deveni neliniștit, deschise ochii și se uită împrejur; ochii lui străluceau ca și cum era fericit că a ieșit sănătos din acea bătălie. Atunci sări jos din brațele mamei sale și, întrebat cum se simte, spuse *„Cât se poate de bine!"*, luă un biscuit și fugi în camera lui. Tot ce trăise nu durase mai mult de douăzeci de minute.

Norman era convins că Chase retrăise o parte dintr-o viață anterioară și că, desigur, fobia lui față de zgomotele puternice provenea din această viață. Nu intrase el spontan în asta atunci când a fost provocat să găsească motivul fricii sale? Norman era de părere să mai aștepte pentru a vedea dacă se schimbă ceva în comportamentul băiatului. El nu mai lucrase până atunci cu copii atât de mici și era surprinzător și pentru el cât de ușor fusese să-l transpună pe băiat în alte vremuri, fără a folosi vreo metodă de inducere în hipnoză, tehnică pe care o folosea în mod normal cu ceilalți clienți, cu care era absolut necesară. Carol observă că Chase avea, în locul în care fusese lovit de glonț în viața lui anterioară, o eczemă. Atunci își aminti, minunându-se, că Chase avea pe mână, încă de la naștere o eczemă care îi

dădea mâncărimi, făcându-l să se scarpine până la sângerare. Din această cauză, Carol era nevoită adesea să-i bandajeze mâna. Fusese la mai mulți medici cu băiatul din cauza rănii provocate de scărpinat, dar nici un medicament nu-l ajutase. Testele de alergie nu reușiseră să descopere cauza acelei răni neplăcute.

Atunci se petrecu un fapt uimitor. În câteva zile, eczema se vindecă și nu se mai ivi niciodată. Dar minunea nu se opri aici; teama de zgomote puternice dispăru pentru totdeauna.

Carol le spuse răspicat copiilor ei să nu vorbească cu nimeni despre întoarcerea în trecut, de teamă ca nu cumva să încerce cineva să-i determine să mai facă acest lucru, ceea ce cu siguranță le-ar fi cauzat durere, mai ales că oamenii din ținutul lor nu erau pregătiți să accepte reîncarnarea și amintirile posibil de mijlocit prin ea.

Familia Bowman s-a mutat peste un an în Philadelphia, Pennsylvania. După ce și-au aranjat noua locuință și copiii s-au adaptat găsindu-și prieteni de vârsta lor, Chase, care între timp împlinise vârsta de șase ani, îi spuse într-o zi mamei sale: *„Mamă, îți mai aduci aminte cum am văzut cu Norman că am fost soldat?"* Lui Carol i se făcu dintr-o dată pielea de găină. De când se întorsese în timp cu Norman, fiul ei nu mai vorbise de viața lui anterioară și ea credea că reușise să uite tot ce i s-a întâmplat. Băiatul i-a explicat, că în timpul reîntoarcerii în viața anterioară, el își retrăise acea viață în amănunt și vorbise într-un anume dialect specific persoanelor de culoare. Și apoi a adăugat: *„Da, eram negru."* Șocată, Carol îl întrebă dacă luptase împreună cu alți soldați de culoare. Chase îi răspunse: *„Da. Soldații negri au luptat împotriva celor albi"*. La insistențele mamei sale de a-i povesti mai multe, el spuse că asta fusese tot.

După această relatare a fiului său, Carol a început să caute date pentru a afla în ce război luptaseră negrii împotriva albilor. După descrierile fiului său, trebuia să fie vorba despre războiul civil desfășurat între anii 1861-1863. Dar fuseseră într-adevăr recrutați soldați de culoare? Cum destinul ne ajută de multe ori, în ziarul din ziua următoare apăru un reportaj în care erau relatate pe larg aspecte din războiul civil, articolul fiind însoțit și de fotografiile unor soldați negri. Carol îi arătă fiului ei aceste poze și îl întrebă dacă i se pare ceva cunoscut; răspunsul fu un *„da"* laconic.

După un an, când tocmai începuse ofensiva împotriva Irakului în războiul din Golf, Chase veni acasă de la școală și îi spuse mamei sale: *„Nu mă voi mai lăsa niciodată obligat să fiu soldat!"* Replica venea în urma faptului că băieții din clasa lui urmăriseră la televizor războiul cu tot entuziasmul și discutau înflăcărați ultimele evenimente. Ei se identificau cu compatrioții

care luptau acolo, aceștia fiind eroii și idolii lor. Toate aceste tulburări îl făcură pe Chase să o roage pe mama sa să se mai întoarcă o dată cu el în timp, pentru a afla mai multe despre acea viață. Carol învățase între timp de la Norman și de la Roger Woogler tehnicile de întoarcere în timp. Ea își dorise, în secret, să-i mai provoace băiatului o asemenea revenire, dar voia să aștepte până când el însuși avea să lanseze propunerea. Acum știa că sosise momentul.

Carol scrie despre toate acestea în cartea ei *Am fost odată*:

„Învățasem că aceste întoarceri în timp nu sunt periculoase. Inconștientul, în care sunt depozitate amintirile reîncarnărilor, alege exact ce trebuie să reveleze conștientului și ce nu; el lasă oamenii să meargă numai atât de departe cât este necesar." Ea îl lăsă pe Chase să se întindă alături, să închidă ochii și îi spuse: *„Întoarce-te la acele imagini pe care le-ai văzut atunci cu Norman, din vremurile când erai soldat."* De data aceasta, Carol avea un carnet în poală, pentru a-și putea nota totul. Fiul ei era deja în miezul bătăliei, povestind cum se ascunsese în spatele stâncii și doar din când în când avea curajul să se uite înainte; atunci când i se părea că vede un dușman mișcându-se, îndrepta pușca spre el și trăgea. Îi era foarte frică. În final, glonțul acela îl nimeri în mână. Deodată, totul se întunecă în jurul lui. Până atunci dăduse scurte indicii despre toate lucrurile pe care le trăia. Dar acum amuți.

„Ce se întâmplă acum?" îl întrebă Carol. Fiul ei descrise cum fusese trimis înapoi în bătălie, cu un bandaj în jurul mâinii. Trebuia să meargă la o unitate de tunuri. Pentru o clipă i s-a părut că lupta se sfârșise. Observă cum găinile zburătăceau pe stradă și i se făcu din nou frică la gândul că trebuie să continue lupta. Ceilalți din jurul lui se temeau la fel de mult ca și el. Într-o inspirație de moment, după cum scrie doamna Bowman, l-a rugat pe fiul ei, respectiv pe soldatul de culoare, să se întoarcă acolo unde trăise înainte de război.

Soldatul negru începu să-și depene viața. Se vedea în anul 1860 (deci își amintea chiar și anul cu exactitate!), într-un oraș al cărui nume seamănă cu „Colosso". Acolo locuia într-o suburbie populată de negri. Era proprietarul unei căsuțe de lemn, cu o mică verandă pe care se găsea un balansoar. Avea în jur de treizeci de ani și era fericit. Avea o soție și doi copii. Meseria lui era cea de zugrav și tâmplar, iar în timpul liber făcea vase din lut. Apoi văzu oameni agitați, adunați în fața unui afiș pe care scria cu litere mari: „Război". Deși nu știa să citească, știa ce însemna cuvântul acela, și știa despre ce era vorba. Textul de pe afiș îi chema să intre în armată și să lupte. El era foarte tulburat. În sfârșit începea acest război care avea să aducă libertatea sutelor de mii de negri din statele din Sud. S-a prezentat voluntar și a semnat

hârtia prin care se obliga să-și îndeplinească îndatoririle în război, deși nu știa să citească documentul. Cel mai trist moment din viața lui a fost, după cum își dă seama acum, acela în care a trebuit să-și ia rămas bun de la familie. Copiii plângeau. Apoi amintirile avansează și el ajunge să vorbească din nou de semnele rămase din război; fusese lovit de un glonț în spatele tunului, fiind omorât pe loc. Începe să povestească ce se întâmplă cu el după moarte. *„Plutesc deasupra câmpului de luptă. Este un sentiment plăcut să las totul în urma mea. Văd bătălia și praful sub mine".*

Chase continuă să descrie ce a trăit după moartea sa fizică. *„Plutesc deasupra casei mele. Îi văd pe soția și pe copiii mei. Îmi iau rămas bun de la familia mea. Ei nu mă văd, pentru că am luat forma unui spirit, dar cu toții știu că sunt mort."*

Apoi, spre uimirea mamei sale, micuțul continuă: *„Fiecare om trebuie să participe o dată la un război – asta înseamnă echilibru. Nu trebuie neapărat să mori în război, ci doar să participi. În el înveți despre sentimentele tale. Îți dezvoltă capacitatea de a înțelege ce simt alți oameni. Totuși, războiul este ceva foarte rău."*

După o pauză, copilul urmă: *„Am lăsat să treacă al Doilea Război Mondial. Atunci eram sus. Am așteptat până au venit timpuri mai liniștite ca să mă pot întoarce aici. Între timp, am mai avut o viață scurtă".*

Dintr-o dată, Chase deschise ochii. Părea să se simtă foarte bine; în câteva clipe, a sărit de pe scaun și a dispărut în camera lui, unde a început să se ocupe de noul său joc LEGO. Carol rămăsese încă nemișcată, foarte mirată. Oare ce voise să spună prin „sus", unde așteptase până când s-a întors în viața de azi?

Dacă i se va mai ivi o șansă de a se întoarce în timp prin calitățile fiului său, ea ar putea conduce această întoarcere în așa fel încât să afle ce este „sus", între cele două lumi, și să afle mai multe adevăruri de la el decât au transmis oamenilor spiritele bisericești pe Pământ. Acest lucru s-a și întâmplat, și ea a mai trecut prin multe întoarceri în timp cu copiii săi, câștigând multă experiență în acest domeniu. Odată l-a întrebat pe Chase, după ce acesta trecuse prin moarte, ce se întâmplă de fapt atunci când murim. Copilul îi răspunse: *„Când cineva moare, el poate hotărî singur ce vrea să facă. Poate revedea scene din viața trăită, pentru a găsi răspuns la întrebări care se referă la această viață. Poate vedea ce se întâmplă cu oamenii pe care îi lasă în urmă. Se poate întoarce sub formă de spirit să-și ia rămas bun de la ei și poate să urmărească ce se va întâmpla cu ei în viitor. Dacă vezi că totul e în ordine cu ei, ești liber să părăsești tărâmul pământesc."*

Carol subliniază că acestea sunt chiar cuvintele rostite de micuțul de numai șapte ani. Este greu de imaginat, dar e adevărat! Carol Bowman l-a

întrebat apoi pe Chase ce se întâmplă atunci când simți că oamenii pe care îi iubești foarte mult au greutăți. Cu ochii închiși, băiatul, care intrase într-o stare avansată de conștientizare, îi explică faptul că treci repede în alt corp – el se referea la corpul astral – pentru a fi cu cei dragi. În acest corp te poți mișca rapid, ajungând oriunde unde ai locuit înainte. Observi ce se întâmplă pe pământ, dar cu toate astea trăiești într-un alt timp decât cel de aici. Mergi înapoi în cer, după care te hotărăști să te întorci într-un corp pământesc.

Copiii noștri pot fi o adevărată comoară de cunoștințe ascunse, dacă știm cum să citim în ei cu sufletele deschise. Iar Carol Bowman, care crescuse într-o familie de evrei ortodocși, recunoaște că întoarcerile în trecut trăite au devenit un punct de referință în viața ei. (22, pag. 111)

A murit în flăcările casei sale

Atunci când micuțul Chase, de cinci ani, a fost întors în timp de către Norman, Carol, mama lui, și Sarah, sora lui de nouă ani, erau de față și se mirau de ce putea ieși din gura micuțului. După ce copilul plecă în camera lui și ceilalți rămaseră să mai discute, Sarah îl întrebă pe hipnoterapeut dacă putea s-o întoarcă și pe ea în timp, mărturisindu-i că simțise întotdeauna o frică imensă de foc.

Cu un an în urmă, ea conștientizase această frică în următoarea împrejurare. Rămăsese peste noapte la prietena ei, Amy. Stătuseră treze până târziu, uitându-se la un film în care a apărut o secvență cu un foc ce cuprindea o casă; o persoană era învăluită de flăcări. Sarah a început să plângă cu sughițuri și nu și-a mai putut controla criza de nervi, așa că mama lui Amy a fost nevoită să sune în plină noapte la familia Bowman, anunțând că o aduce imediat pe Sarah acasă. Ajunsă în siguranță în brațele mamei sale, fetița le povesti ce se întâmplase în film și le spuse că ei îi fusese întotdeauna frică de incendii; de câtva timp își pusese sub pat păpușa preferată și o geantă cu toate cele necesare, pentru a le avea la îndemână în caz că trebuia să fugă. Abia atunci află mama ei de ce așeza ea în fiecare seară aceste lucruri sub pat. Sarah era altfel o persoană sigură pe ea, care nu părea să aibă vreo grijă sau teamă ascunsă. Mama o liniști, asigurând-o că la ei în casă nu va izbucni niciodată un incendiu, vor avea mereu grijă de asta și vor fi lângă ea. Îi arătă și toate ieșirile de serviciu din casă. Cu toate astea, în zilele următoare teama ei de foc crescu foarte mult, așa încât se speria și atunci când părinții ei voiau să aprindă o lumânare. Părinții sperau că această frică va dispărea de la sine, în timp. Acum trebuia profitat de prezența lui Norman în casa lor, mai ales după ce au văzut modul lui uimitor de a descoperi cauza fricii de tunete a lui Chase. Norman o rugă pe Sarah

să închidă ochii și să se gândească la spaima pe care o simțise la vederea incendiului.

„Ce vezi?" o întrebă Norman. Fetița începu să descrie o viață în care avea doisprezece ani și locuia într-o casă din lemn cu etaj, împreună cu părinții ei și cu un frate mai micuț care era handicapat. Ea îi ajuta mamei la treburile gospodărești și muncea și în grajdul cu animale. Nu avea voie să meargă la școală, pentru că se considera că fetele nu au nevoie de educație. Norman o invită să le povestească întâmplarea din cauza căreia îi era frică de foc. Dacă până atunci povestise ca o observatoare, acum era în mijlocul evenimentului pe care îl reda cu multă emoție.

Se trezește în mijlocul nopții și simte că miroase a fum; își dă seama imediat că în casă arde ceva. Sare din pat și fuge pe hol. În ciuda faptului că era un fum gros, poate vedea că flăcările sunt peste tot. Din holul cuprins de flăcări fuge în camerele celelalte, dar flăcările care pătrunseseră prin podea i-au aprins cămașa de noapte. Totuși, reușește să ajungă în camera părinților, dar aceștia nu sunt acolo. Paturile lor nu sunt desfăcute. Unde sunt? Intră în panică, se simte neputincioasă. Oriunde încearcă să scape, vede venind noi flăcări spre ea. O grindă cade de sus și face o gaură în podea. Ea își dă seama că nu mai poate scăpa cu viață din acel infern. Respiră tot mai greu. Nu mai vorbește. Se pare că a murit.

Norman o întreabă din nou: *„Ce ți se întâmplă acum?"* Fetița îi răspunde că acum zboară liber deasupra copacilor și că se simte delicată ca un fulg. Nu mai simte nici o durere și e ușurată să știe că a murit. Plutește deasupra casei care arde în continuare. Își vede familia stând în curte, pe fratele ei stând pe jos, tatăl o ține pe soția lui în brațe, în timp ce aceasta ridică deznădăjduită brațele spre clădire. Dintr-o dată, Sarah începu să plângă amarnic. Începea să înțeleagă de unde venea ranchiuna ascunsă pe care o manifesta față de părinții ei actuali.

Sarah vede că părinții ei încearcă totul ca să o salveze, dar sunt împinși înapoi de flăcări. Părinții sunt disperați. Sarah se simte mișcată de deznădejdea lor. Până acum, păstrase în subconștient, ca ultimă impresie de la moartea sa în incendiu, ideea că părinții se ocupaseră numai de ei și o lăsaseră să moară lipsită de ajutor. Acum își dădea seama că făcuseră totul pentru a o salva. O ușurare profundă se vedea pe fața ei. Apoi deschise dintr-o dată ochii și le văzu fețele încordate privind-o cu atenție, în timp ce chipul ei strălucea de bucurie.

Discutară amănunțit despre aceste trăiri, iar Sarah, care nu putuse relata decât o parte din cele întâmplate, completă cu ce mai știa. Își amintea că la început, când își căuta părinții, se înfuriase pe ei, fiindcă o lăsaseră singură. Această furie o adusese cu sine și în viața de acum.

Apoi spuse cu înțelepciune că frica de foc trebuia să-i amintească faptul că mai purta cu ea ceva nerezolvat. Se întâmplă un lucru uimitor. Câteva zile mai târziu, Sarah își scoase de sub pat păpușa și geanta pregătite de plecare; fobia ei de foc dispăru și n-a mai apărut niciodată. (22, pag. 125)

Bandit fiind, s-a împușcat singur

Istoria care urmează pare o poveste polițistă, dar nu e inventată, ci s-a întâmplat cu adevărat în sud-estul Turciei, în provincia Hatay. Cemil Hayik era fiul lui Mehmet Hayik și se născuse în 1912, la Kaharnub, făcând parte din minoritatea arabă din regiune. După instaurarea ocupației franceze, mulți localnici nemulțumiți au luat drumul munților de unde lansau adesea atacuri, intrând în conflict atât cu poliția franceză, cât și cu cea locală. Tatăl lui Cemil făcea parte dintr-o asemenea grupare din munți, era chiar conducător, așa că fiul său și-a început devreme viața de partizan. Ca să supraviețuiască, erau nevoiți să fure, fiind asemuiți mereu cu o bandă de hoți. Cemil avea două surori. Tatăl lor îl refuzase pe unul din pretendenții surorii sale. Pentru a se răzbuna și a lovi în familia Hayik, acesta intră, împreună cu un prieten, cu forța peste cele două fete, violându-le. Pentru o astfel de faptă nu exista decât un singur răspuns: răzbunarea. Sarcina de a o înfăptui îi reveni lui Cemil, care atunci avea douăzeci de ani. Părea să fie priceput și obișnuit cu astfel de lucruri, pentru că mai pedepsise cu moartea doi trădători care divulgaseră poliției locul unde era ascuns tatăl său. Pe cei doi i-a prins și i-a omorât destul de repede. Acum, poliția a început să-l caute. Sfătuindu-se cu prietenii, atunci când situația ajunsese fără speranță, s-a predat poliției. Spera că, fiind vorba de legea răzbunării sângelui său, va avea circumstanțe atenuante și i se va da o pedeapsă redusă, poate chiar va fi achitat. Cu toate acestea, a fost condamnat la moarte. Sentința i-a provocat o durere atât de mare în tot corpul, încât a fost dus la spital, unde a primit vizita soției. Profitând de ocazie, a făcut schimb de haine și a părăsit spitalul fără să fie recunoscut.

Mulți locuitori din Hatay, care îi urau pe francezi, s-au bucurat de această izbândă, așa încât Cemil a devenit foarte popular, și mai târziu, după moarte, a fost chiar sărbătorit ca un erou național. Poliția franceză a reușit să-l prindă pe fratele lui Cemil, Ibrahim, și să-l țină în temniță, astfel încât Cemil și tatăl lui să știe că trebuie să renunțe la banditism, în caz contrar arestatul urmând să aibă necazuri. Dar și Ibrahim a izbutit să evadeze și să se ducă în munți la Cemil. Cei doi frați ajunseră să fie tot mai cunoscuți; îi tâlhăreau adesea pe călătorii care aveau drum prin zonă, dar fără a le lua viața. Oricum, se descurcau fără a fi prinși de poliție, și în cele din urmă au ajuns să fie cei mai vânați bandiți din regiune.

Dar într-o bună zi, un bărbat care acceptase să-i găzduiască a anunțat în secret poliția, divulgând numele celor pe care-i primise în ospeție. Poliția a înconjurat casa și, în schimbul de focuri care a urmat, au murit trei polițiști și șapte au fost răniți (cei doi frați trăgeau de la fereastră, deci aveau suficient loc să se ascundă, și erau buni țintași, în timp ce polițiștii erau prost acoperiți). Polițiștii recurseră la o metodă disperată și dădură foc casei, turnând benzină pe acoperiș. Dându-și seama că nu mai pot ieși vii din casă, frații se hotărâră să se sinucidă. Mai întâi, Cemil îl împușcă pe fratele lui. Apoi îl trase prin balta de sânge într-un colț, astfel încât capul să-i fie îndreptat spre Mekka, puse pușca sub partea dreaptă a bărbiei și apăsă pe trăgaci. Se așezase în așa fel, încât corpul lui mort să cadă lângă al fratelui său, de asemenea cu capul spre Mekka.

Auzind cele două împușcături, polițiștii s-au apropiat cu grijă de clădire și au găsit cele două cadavre pe care au reușit să le scoată din casa în flăcări. Trupurile au fost legate pe cai și purtate ca două trofee prin capitala provinciei, Antakya. Aici s-a ordonat ca cele două cadavre să fie ținute două zile în fața clădirii tribunalului, pentru a-i speria pe ceilalți bandiți, după care membrii familiei puteau veni să-i ia și să-i îngroape. Mii de oameni au venit să vadă leșurile. Toate acestea se întâmplau în decembrie 1935, cu patru ani înainte ca francezii să se retragă din provincie; din păcate, aceștia au luat cu ei sau au distrus și documentele tribunalului și pe cele ale autopsiilor.

Mikail Fahrici era un țăran din acea provincie. Soția lui era gravidă. La o zi după ce se aflase despre moartea celor doi frați Hayik, a căror rudă îndepărtată era, el a visat că cel mai mare dintre ei a venit în casa sa. După încă o zi, soția i-a dăruit un fiu care a primit numele de Dahham. Copilul nou-născut avea un semn din naștere sub partea dreaptă a bărbiei și un altul pe cap. Când a împlinit doi ani, Dahham a refuzat numele pe care-l avea, spunând că îl cheamă Cemil. Deși tatăl avusese înainte de nașterea lui visul acela în care se făcea că Cemil Hayik venise în casa lui, și deși crezuse și el la început că fiul său este reîncarnarea celui împușcat, nu-i plăcea faptul că veneau atât de mulți oameni la ei pentru a-l cerceta pe băiat, întrebându-l de viața lui anterioară. Vestea că eroul popular renăscuse prin fiul său se răspândise ca fulgerul. Prin urmare, îi interzise băiatului să mai spună că îl cheamă Cemil. Deoarece interdicția nu era respectată, de fiecare dată când susținea că se numește Cemil, părinții îl obligau să înghită o substanță amară sau îl scuipau pe gură. Dar toate aceste măsuri nu l-au putut face să renunțe. De aceea au căutat un „hoca", un om religios, care le-a recomandat părinților să țină seama de dorința fiului lor. Atunci, aceștia s-au dat bătuți și i-au permis fiului lor să-și schimbe în mod oficial numele

în Cemil. Micuțul care împlinise trei ani, începu să povestească tot mai multe lucruri din viața în care era banditul împușcat, Cemil Hayik, și toate amănuntele corespundeau realității. Auzind povestea, membrii familiei lui Cemil Hayik au venit să afle dacă era într-adevăr vorba de reîncarnarea celebrului bandit. Mai întîi au sosit trei femei care l-au întrebat cine erau ele. Copilul a răspuns că erau cele trei surori ale lui. Întrebat care era numele soției lui Cemil, acesta a dat din nou răspunsul corect. I-au arătat fotografii în care a identificat după nume toate personajele. Răspunsurile băiatului la numeroasele întrebări, printre care erau și întrebări capcană, le-au impresionat atât de tare pe femei, încât au ajuns să-l privească într-adevăr ca pe reîncarnarea lui Cemil. El le putuse oferi și amănunte despre moartea sa. Când îl prezentară pe Cemil mamei celui împușcat, aceasta fu sceptică la început, nevrând să-l recunoască pe fiul său în acest copil. Dar răspunsurile concrete la nenumăratele ei întrebări au convins-o, în final, atât de puternic de veridicitatea fostei lui identități, încât ea și soțul ei îl întrebară pe țăranul Mikail dacă le dă voie să-l adopte pe fiul lor, ca să se poată întoarce la ei. Dar țăranul nici n-a vrut să audă așa ceva. Când Cemil mai crescu, își vizită fosta familie de multe ori și întotdeauna se despărțea cu lacrimi de ei. În schimb, nu părea să le placă prea mult pe fostele surori. După cum i-a spus surorii lui de acum, ele îi cauzaseră prea multe probleme în cealaltă viață. Toți oamenii din regiune îi spuneau „Cemil Hayik", unii chiar crezând că este reîncarnarea eroului popular, alții doar din obișnuință. Copilului îi era frică de polițiști și de oamenii în uniformă, dar în același timp îl apuca furia când îi vedea. De când era foarte mic, arunca cu pietre în ei de câte ori îi întâlnea. Adusese cu el în această viață și o fobie față de sânge. Când avea zece ani, văzuse, zăcând într-o baltă de sânge, un bărbat care fusese împușcat de polițiști. Când vedea sânge îl apucau durerile de cap. Până la vârsta de șapte ani, a avut mereu coșmaruri în care se vedea luptându-se cu jandarmii francezi.

Între timp a devenit brutar. Când a împlinit treizeci de ani, a venit la el profesorul Stevenson, specialist în fenomenele de reîncarnare. Cemil își putea aminti multe amănunte din viața anterioară, dar nu mai știa la ce vârstă începuseră aceste amintiri. Stevenson cercetă atunci cu atenție capul și gâtul tânărului. Acesta îi povesti că, atunci când el și fratele său fuseseră înconjurați de polițiști și acoperișul de deasupra lor începuse să ardă, ei nu mai vedeau nici o scăpare. De aceea i-a zis fratelui său să închidă ochii, și l-a împușcat. Apoi și-a pus țeava puștii sub bărbie și a apăsat pe trăgaci. În locul pe unde pătrunsese glonțul se vedea o crestătură lungă de doi centimetri și lată de un milimetru. Rana sângerase destul de tare la naștere, după cum povestea mama lui, așa încât a fost nevoie să i-o coasă. Prin

această operație semnul se mărise. De multe ori simțea dureri în gură, în zona dinților, pentru că glonțul intrase prin maxilar în cap. Deși rana de la gât fusese cusută la naștere, îi mai curgea sânge din ea și după aceea.

Stevenson i-a văzut și celălalt semn din naștere, de la cap, atunci când Cemil și-a dat părul la o parte cu mâna. Cicatricea care fusese cauzată de glonț în viața anterioară avea doi centimetri lungime și doi milimetri lățime. Rana cauzată de ieșirea glonțului este de obicei mai mare decât cea prin care a pătruns glonțul, pentru că la ieșire glonțul poate rupe bucăți de țesut sau de os mărind plaga. (22, pag. 151)

Într-un accident și-a pierdut piciorul, și s-a născut din nou fără picior

Tatkon este un oraș mic din Myanmar, situat chiar lângă calea ferată. Majoritatea trenurilor opresc aici, prilej care este folosit de mulți localnici, de obicei femei și copii, pentru a le oferi pasagerilor prin geamul deschis, în timpul staționării trenului, sticle cu apă, fructe și alte produse. Aici se împrieteniseră două femei, Daw Than Kyi și Daw Ngwe Kyi. Amândouă vindeau călătorilor apă. Prima avea o fiică de șaisprezece ani, care vîndea și ea diverse lucruri. În acea zi de august, în 1966, fata vindea trandafiri roșii, dar nu stătea ca mama ei pe un peron, ci pe un spațiu aflat între două linii pe care știa că nu vine nici un tren. Pe fată o chema Ma Thein Nwe și, din cauza pielii ei închise la culoare, fusese poreclită Kalamagyi.

În acea zi, se întâmplă că acarul nu putuse schimba macazul cu mâna, deoarece se înțepenise. Așa că trenul nu apucă pe linia obișnuită, ci o luă pe aceea din mijloc. Dar acolo se afla Kalamagyi, care nu își dădu seama de pericol, știind din experiența celorlalte zile că trenul care venea în spatele ei o va lua pe cealaltă șină. Acarul o văzu pe linia din mijloc, îi strigă să se dea la o parte, dar era prea târziu. Trenul o lovi. Oamenii i-au găsit mai târziu partea de jos a piciorului drept la câțiva metri de restul corpului, care era făcut bucățele sub roți. Părinții i-au îngropat resturile în mormântul familiei.

La scurt timp după aceea, prietena mamei fetei accidentate a avut un vis, în care o vedea pe Kalamagyi stând în fața ei, pe deplin sănătoasă; aceasta îi zise: *„Voi veni ca să fiu cu tine."* Cea care visa îi răspunse: *„Cum ai putea să vii la mine, doar ai fost călcată de tren?"*

La puțin timp după aceea, o visă din nou pe nefericită. Aceasta o ruga s-o lase să vină pe Pământ, să se nască din nou ca fiica ei. Până la urmă femeia a fost de acord. Ea povesti mai multor vecini acest vis. Cam după două luni a rămas însărcinată. Un alt lucru interesant a fost acela că Kalamagyi i-a apărut și mamei ei în vis, după ce a murit, spunând că datora niște bani unei anumite femei, că avea de recuperat niște bani de la o altă femeie, pe

care o numi, și că mama sa ar trebui să-i ceară. Când mama se duse să întrebe de datorie, femeia respectivă îi spuse că și ei îi apăruse Kalamagyi în vis și îi reamintise de acele datorii.

La 26 iulie 1967, doamna Daw Ngwe Kyi născu o fetiță căreia îi puse numele Ma Khin Mar Htoo. Micuței îi lipsea partea de jos a piciorului drept. Mama a știut imediat că această fetiță era Kalamagyi, care o rugase în vis să o primească drept fiica ei. Nu după mult timp, când mai crescu, aceasta începu să-și spună Kalamagyi. Când împlini trei ani, îi povesti unchiului ei că ea era Kalamagyi și că fusese călcată de tren în gară. Unei alte rude îi spuse și numele fostului ei tată din viața anterioară. O mătușă a vrut să o testeze și îi spuse că ea îi adusese trandafirii roșii pe care îi vindea în ziua când a călcat-o trenul, din grădina ei. Dar micuța o contrazise și îi spuse de unde proveneau de fapt trandafirii, iar mătușa recunoscu adevărul susținut de fetiță. Odată, când fetița o conduse pe mama ei la gară, o descoperi printre vânzătoare pe fosta ei mamă și o strigă: *„Mama!"*

Aceasta luă fetița în brațe, o duse la ea acasă și îi arătă poze de familie. Micuța numi persoanele din poze cu nume derivate de la numele lor adevărate, nume pe care ea li le dăduse uneori, în joacă. Deoarece ambele familii se cunoșteau, ea fu recunoscută și de această familie ca fiind nefericita Kalamagyi și o primiră în casa lor. Cele două case erau la o distanță de doar 350 de metri una de alta. Când avea aproximativ patru ani, Kalamagyi avu dorința să-și viziteze fostul tată, care atunci locuia în altă parte a orașului. Când o duseră la el, îl recunoscu imediat, vru să stea în poala lui și îl îmbrățișă.

Mai târziu, fetița cu un picior își aminti și starea ei de după moarte. Mai rămăsese un timp la locul accidentului și apoi participase la înmormântare. A insistat asupra faptului că un picior nu fusese îngropat cu celelalte bucăți din corpul ei. Fiind întrebată când se hotărâse să se nască la această mamă, spuse că o cunoștea deja bine pe aceasta și o observa tot timpul când vindea apă. Într-o zi a urmărit-o până acasă. În timpul copilăriei, Ma Khin Mar Htoo a avut o mare fobie față de trenuri, nesuportând nici măcar să se apropie de calea ferată. La fel ca și Kalamagyi, nu-i plăcea deloc carnea de porc.

Când Stevenson a vizitat-o pe fată, care de acum împlinise treizeci de ani, ea mergea cu cârje. I-a mărturisit că încă mai avea dorința să trăiască mai degrabă cu fosta ei familie. La întrebarea cum își explica deformațiile ei și lipsa degetului mare de la mână, a fost de părere că le pierduse atunci când roțile au trecut peste ea. Își putea aminti destul de bine de viața ei dinainte. Când Stevenson o vizită, peste patru ani, își mai amintea doar vag de viața ei anterioară. Între timp i se pusese o proteză, astfel încât se putea mișca cu ușurință. (26, pag. 132)

A fost împușcat, fiind american, în războiul din Burma, și s-a născut iarăși acolo

Burma, Myanmar-ul de astăzi, a fost ocupată în timpul celui de-al Doilea Război Mondial de către japonezi. La sfârșitul conflagrației, britanicii i-au alungat pe inamicii lor japonezi, în timp ce americanii au sprijinit asaltul britanic lansând din India raiduri ale aviației militare. Mulți britanici și japonezi și-au dat viața în aceste lupte, iar artileria japoneză a doborât numeroase avioane americane. În următorii ani, după terminarea luptelor, în Burma au apărut mai multe cazuri în care au fost născuți copii cu pielea foarte albă, și asta într-o perioadă în care nu mai erau deloc albi în această zonă. Mulți dintre aceștia, când au mai crescut și au putut să vorbească, susțineau că ei sunt englezi sau japonezi care fuseseră omorâți în război. În parte le era greu să se adapteze noii culturi: nu voiau să mănânce mâncărurile foarte condimentate, cum le plăceau celor din Burma, cereau linguri și furculițe, ca să nu fie nevoiți să mănânce cu mâna ca ceilalți, iubeau hainele și pantofii moderni, așa cum le purtau „albii", refuzau să poarte „lungyi" (un batic petrecut peste șolduri, care cădea până la glezne), pe care îl purtau oamenii din acest popor, preferau jucăriile cu care se joacă de obicei copiii albi, își puneau adesea numele pe care le avuseseră înainte sau își exprimau dorința să plece din nou acasă. Printre acești indivizi ciudați, cu pielea extrem de albă, Stevenson a găsit și reîncarnarea unui copilot american care fusese împușcat în războiul din Burma.

La aproximativ 120 de kilometri la sud de orașul birman Mandalay este situat orașul de provincie Meiktila. Învățătorului U Tin Aung, care mai târziu avea să devină directorul școlii elementare, și soției sale Daw Kjin Htwe li se naște primul copil la 9 mai 1950. Mama s-a speriat groaznic văzând că fiul ei are o piele foarte albă și trăsături asemănătoare celor ale europenilor. Ce ar fi putut spune lumea despre așa ceva? Noroc că de doi ani nu mai fuseseră europeni albi în oraș, altfel ar fi putut fi vorbită pe la spate și acuzată că și-a înșelat bărbatul. Această teamă i-a revenit în timp, pentru că, printre cei unsprezece copii pe care i-a avut, încă trei s-au mai născut cu pielea albă. Faptul era cu atât mai surprinzător, cu cât, niciodată până atunci, în familiile celor doi soți nu se născuse vreun copil albinos (deci nu puteau da vina pe factorul genetic). Primul lor copil fu numit Maung Zaw Win Aung.

Băiatul a crescut în parte la părinții săi, și în parte la cele două mătuși. De la vârsta de trei ani, micuțul Zaw începu să spună că pe el îl cheamă John Steven, că luptase în aviația militară americană și că fusese doborât. Deja dădea relații amănunțite despre acest fapt. Spunea, de exemplu, că nu el fusese pilotul, ci un prieten al lui. Înainte de a porni în cursă, aveau

obiceiul să bea alcool. Japonezii le nimeriseră avionul în apropierea orașului Meiktila. Când adulții discutau, în prezent, despre bombele care fuseseră aruncate asupra localității în 1945, micuțul de trei ani spuse în mod spontan: *„De ce să vă fi speriat? Doar eu eram cel care a zburat peste oraș".* Zaw avea o atitudine contradictorie față de avioane. Pe de o parte era fascinat și începuse deja să deseneze diverse tipuri de aparate, dar pe de altă parte îi era frică de ele. Dacă se juca cu alți copii și zbura un avion deasupra lor, el striga intrând în panică: *„Ascundeți-vă!"* sau: *„La pământ!"* Părinții au cedat într-o bună zi rugăminților lui și l-au dus la un aeroport, unde le-au povestit câtorva piloți că Zaw fusese militar în aviația americană. Unul dintre piloți s-a oferit să-l ia cu el în avion, însă copilul a refuzat spunând: *„Nu vreau, pentru că atunci când zbori cu avionul ești doborât!"* Acasă primi cadou o tricicletă; odată, mergând cu ea în viteză, spuse brusc: *„Veniți cu mine! Acum merg în America!"* Mătușa lui vru să-i potolească dorința de a se întoarce în acea țară și îi dădu ouă de rață, care erau considerate în regiune mijlocul cel mai bun pentru a-i face pe copii să uite amintirile dintr-o viață anterioară. Dar asupra lui nu avură nici un efect.

Uneori se arăta a fi fost un soldat deosebit de bun, alteori regreta că bombele lui au ucis oameni. Lucrul acesta nu-i dădea pace. Pe la patru-cinci ani a început să meargă la călugării budiști și să-i roage să-l absolve de păcate. Unul dintre aceștia i-a explicat că el s-a reîncarnat în Burma și nu în America, tocmai pentru că acum trebuie să trăiască aici, din motive karmice, pentru a repara răul făcut. Trebuia să se căiască de păcatele sale. Drept urmare, atitudinea lui milităroasă, prin care se lăuda că ar fi fost un mare luptător al aerului, s-a schimbat. Totuși, la șaisprezece ani a vrut să devină pilot, însă ai lui l-au convins să nu facă acest pas. Odată văzuse, copil fiind încă, o machetă pe care erau construite o casă americană și o biserică; el spuse spontan că aceasta îi amintea de casa lui. Nostalgia pentru America i-a rămas, mulți ani la rând exprimându-și dorința de a zbura într-o zi acolo.

Încă de la o vârstă fragedă, Zaw își dorise să poarte pantofi, spre deosebire de ceilalți copii, care fie mergeau desculți, fie cu sandale. Apoi a cerut să primească o uniformă ca acelea care se purtau înainte. În orice caz, el a obținut aprobarea de a nu purta lungyi, așa cum purtau toți copiii și adulții, ci pantaloni. Lui Zaw nu îi plăcea mâncarea deosebit de condimentată din țara unde se născuse. Cel mai mult îi plăcea să bea băuturi ușoare și lapte, să mănânce biscuiți, și întotdeauna mânca cu lingura și nu cu degetele cum făceau ceilalți. Avea și o slăbiciune pentru alcool. Deja de când era copil îi ura pe japonezi, pentru că ei trăseseră în el. În vecinătate era un băiețel care susținea că în viața anterioară fusese soldat japonez. De fiecare dată când îl vedea pe Zaw, intra în panică și începea să țipe:

Când era mic, ținu odată o carte în limba engleză în mână și spuse melancolic: *„Da, mai demult puteam să citesc asta."* Când ajunse la școală, deveni un elev strălucit la limba engleză. Compunerile lui au fost premiate, unele chiar tipărite și trimise ca modele la alte școli. Profesorii erau uimiți de cunoștințele sale de engleză. Mai târziu, Zaw a devenit un medic de succes.

Pe când băiatul era în vârstă de zece ani, mama lui avusese următorul vis: O femeie albă, în vârstă de 25 de ani, îmbrăcată în haine europene, cerea permisiunea să se nască din nou ca fiind copilul ei. Doamna Daw Kyin Htwe îi răspunse: *„Te rog, nu veni la mine. Noi suntem foarte săraci."* Dar femeia spuse: *„Îmi este totuna. Important e să fiu din nou împreună cu fratele meu."* La 21 aprilie 1961, doamna Daw Kyin Htwe născu o fiică albinoasă, care în afară de faptul că avea o piele foarte deschisă la culoare, avea trăsături ale feței caucaziene, deci total diferite de acelea specifice Orientului Îndepărtat. Când o văzură prietenii, au comparat această fetiță cu o păpușă, care în engleză se numește *„doll"*. Din acest motiv, părinții îi dădură numele Dolly. Această fetiță nu se exprima în nici un fel care ar fi putut să indice faptul că ar fi avut o viață anterioară. Dar avea multe trăsături aparte care nu se potriveau cu societatea birmană. Insista să mănânce cu lingura, și când nu voiau să i-o dea, începea să țipe. Deseori vorbea singură într-o limbă pe care nimeni nu o înțelegea. Tatăl ei era de părere că ar fi fost limba engleză. Avea o afecțiune deosebită, chiar neobișnuită pentru fratele ei Zaw. Noaptea se așeza lângă el pe saltea. Vorbea adesea cu el în limba aceea neînțeleasă. Când se plimbau, îl lua pe Zaw de mână, alt lucru neobișnuit pentru Burma. Când a trebuit odată să plece de la mătușa ei, iar Zaw rămăsese la aceasta, a ținut neapărat ca și el să-i însoțească sau ca ea să rămână cu el. A izbucnit în hohote de plâns când au fost despărțiți. De asemenea, își săruta părinții pe gură, ceea ce nu era deloc un lucru firesc în Burma. Demult nu mai voia să mănânce orez, ci întreba de pâine, unt și lapte. Ca și fratele ei, voia să poarte haine occidentale.

Dolly îi povesti odată fratelui său că în familia lor se va mai naște cineva, care va arăta ca ei doi. Și așa a și fost. În octombrie 1969 se născu al treilea copil albinos. După ce mama lor a născut al unsprezecelea copil, soțul ei hotărî ca ea să se sterilizeze. Dar la scurt timp înainte de operație, ea avu un nou vis: un tânăr bărbat blond venea spre ea pe un elefant, spunându-i: *„Te rog, nu te opera încă. Îngăduie-mi să vin și eu la tine, pentru că eu aparțin celor care trebuie să se nască la tine."* Și, în noiembrie 1974, doamna Daw Kyin Htwe a născut al treilea băiat albinos. (26, pag. 140)

Cam atât despre relatările lui Trutz Hardo. El a scris mai multe cărți pe această temă, și nu numai că ține conferințe și seminarii cu acest subiect, dar înainte de toate este un foarte experimentat terapeut, care poate întoarce oamenii în timp, pentru a găsi vechi blocaje și a le îndepărta, pe cât posibil. (În cazul în care cineva dintre dumneavoastră vrea să studieze mai adânc această problemă, găsește adresa unde îl poate contacta la punctul 2 din indicele bibliografic.)

Nu-i așa că aceste relatări documentate sunt impresionante? Putem să ne oprim un moment și să lăsăm aceste povestiri să-și facă efectul asupra noastră, să cugetăm la ele.

Încă mai există oameni care cred că după moarte nu mai urmează nimic, și anume că nu ne naștem din nou. Pot să spun un singur lucru: *„Vina e a lor!"*

Dar înainte de a trece la alte lucruri povestite de copiii-medium, doresc să vă mai prezint un caz de reîncarnare, unul care mai înviorează puțin acest subiect.

Așa-numiții „Walk-Ins"

Walk-Ins sunt numite sufletele care nu respectă „regulile spiritelor" și nu intră în corpul mamei în momentul procreării, ci pătrund într-un corp care deja a crescut.

Așa ceva este posibil, dar numai cu titlu excepțional, atunci când sufletul încarnat hotărăște să se întoarcă în lumea de dincolo înainte de vreme.

Iată cum aș descrie eu acest schimb de suflete: Un suflet și-a ales niște sarcini pe care vrea să le îndeplinească pe Pământ, dar deja, pe la opt ani, și le-a îndeplinit. Atunci, corpul respectiv ar putea deja să moară, iar sufletul să se întoarcă în viața de dincolo, pentru că timpul care i-a mai rămas de trăit pe Pământ ar fi cumva risipit. Dar e posibil să apară un alt suflet care poate renunța la faza de bebeluș, datorită experiențelor pe care deja le-a acumulat (se poate chiar să aibă de îndeplinit o sarcină specială), și împreună cu îngerii lor păzitori și cu însoțitorii spirituali, ambele suflete se decid să facă schimb. Sufletul iese din copil, acest lucru este posibil printr-un accident, și când copilul își revine din starea de comă, părinții se vor mira că

fiul lor este dintr-o dată „altfel" decât înainte. Logic, pentru că acum celălalt suflet a intrat în corpul său.

Așa ceva nu se întâmplă foarte des, dar există și astfel de cazuri.

De un asemenea exemplu am aflat recent, și pentru că este vorba de un caz petrecut în Germania, vreau să vi-l povestesc și dumneavoastră.

Relatarea provine de la o prietenă care a cunoscut persoana în cauză la locul ei de muncă, și care, datorită experienței sale în domeniul spiritual, a fost foarte atentă la povestirea acesteia despre copilăria ei.

*„Când am cunoscut-o pe **Alexandra**, în 1991, tocmai împlinise șaptesprezece ani. În ciuda marii diferențe de vârstă dintre noi, s-a înfiripat repede o relație bazată pe încredere reciprocă, și puteam discuta amândouă despre multe lucruri fără să ne plictisim una pe alta.*

Cine îi cunoștea personalitatea – felul ei receptiv, interesat și ambițios de a fi – nu s-ar fi gândit că ea avusese o copilărie îngrozitor de grea. Trupul ei micuț, lipsit de vigoare, vegeta de la naștere prin orfelinate, fiind neglijat, neprimind nimic de la viață, nici atenție, nici afecțiune. Dar în ciuda faptului că viața Alexandrei se arăta a fi fără vreo șansă, i-a surâs și ei norocul; tocmai când credeau că nu mai pot salva trupul acela plăpând, s-a găsit o inimă care s-o ajute. O bonă a luat copilul și l-a îngrijit zi și noapte. A dus pătuțul micuței în dormitorul ei și nu s-a despărțit de copil zile, săptămâni, luni, ani.

Când bona muri, Alexandra avea șase ani și încă nu putea mânca singură, nu putea să se așeze, să meargă. Din nou a fost plimbată de la cămin la cămin, pe la părinți adoptivi, și întotdeauna înapoi la cămin. Dar într-o zi, după ce fetița împlinise nouă ani, incredibilul s-a produs. Fără o perioadă de tranziție, viața Alexandrei a devenit dintr-o dată alta. A început să vorbească, să alerge, să se descurce singură, și în cele din urmă chiar să meargă la școală, aproape fără nici un ajutor.

La scurt timp după aceea, a devenit liderul unui mic grup de copii, fiind chiar însărcinată cu supravegherea felului în care se respecta regulamentul de la cămin. Ca reprezentantă a cercului ei de prieteni, îi apăra cu curaj atunci când erau acuzați pe nedrept de către conducerea căminului și aveau necazuri. În scurt timp, ea ajuns să fie apărătoarea celor slabi. Era incredibil, și nimeni nu-și putea explica acest fenomen.

Era ca și când niciodată n-ar fi fost altfel. Și așa a rămas până când, în al doisprezecelea an al vieții ei, Alexandra a aflat cu surprindere că niște posibili părinți adoptivi, care se interesau de ea, aveau s-o viziteze a doua zi. Așa că, în ziua următoare, fetița stătea la ușă pregătită, cu valiza alături, când familia respectivă a venit s-o ia.

Această zi a reprezentat un punct de cotitură în viața Alexandrei. A rămas la acești părinți, a fost adoptată și a cunoscut, în sfârșit, o viață de familie ordonată, cu tată, mamă, chiar și o soră.

S-a acomodat extrem de rapid în această familie bine situată, nelipsindu-i nimic. Dar ea își păstra felul ei de a fi. Datorită situației financiare bune a părinților, a fost posibil și să meargă la o școală de calitate, iar de la tatăl ei a preluat pasiunea pentru limbi străine, primind și un ajutor de început în această direcție. Astfel a reușit, ca elevă vorbitoare de limba engleză, să viziteze diferite țări. Când a ajuns să lucreze la firma noastră, a călătorit chiar și în Noua Zeelandă. După ce s-a întors de acolo, am vorbit mult despre experiențele ei din această călătorie. La un moment dat, mi-a povestit următorul episod: „M-am gândit de multe ori la dumneavoastră, pentru că spuneați că noi, oamenii, avem mai multe vieți pe Pământ. Eu nu credeam acest lucru pe de-a-ntregul, dar când m-am întâlnit cu familia care m-a găzduit în Noua Zeelandă, am fost foarte surprinsă. «Părinții» mei de acolo m-au primit ca pe copilul lor, cu cuvintele: «În sfârșit ai revenit, hai în casă, ne bucurăm foarte tare să te revedem. Poți să-ți duci singură bagajele sus, doar știi unde e camera ta.» Eu nu eram deloc uimită, pentru că știam cu adevărat unde era camera mea, cunoșteam casa pe dinăuntru și pe din afară, ca și cum ar fi fost a mea. Iar părinților de acolo le ziceam mama și tata, pentru că mă simțeam ca și cum aș fi fost copilul lor.

Tot în acea zi am aflat de la «părinții» mei din Noua Zeelandă că avuseseră un fiu de șaptesprezece ani care într-o zi nu a mai venit acasă și nu s-a mai întors niciodată.

Acum erau convinși că fiul lor se întorsese, mai bine zis renăscuse prin mine, și în felul meu de a fi îl recunoșteau pe el. Când am plecat, mi-au spus, la despărțire, că au petrecut cu mine cele mai frumoase clipe de când a dispărut băiatul lor, cu doisprezece ani în urmă".

Am calculat atunci împreună și am aflat că momentul dispariției băiatului era același cu cel al „trezirii la viață", moment trăit de micuța Alexandra. Părea, într-adevăr, că micuțul murise, iar sufletul lui intrase în micuța Alexandra, care pe atunci se lupta să trăiască. Ea devenea „alt" om de la o zi la alta, pentru că trupul ei fusese preluat de un suflet nou; cel care dă viață corpului este sufletul din el!

Alexandra și-a vizitat adesea «părinții» din Noua Zeelandă în anii care au urmat." (14)

Și acum ajungem la partea practică a cărții, care nu numai că pe mine m-a determinat să-mi privesc propriul corp cu mai multă atenție, dar sunt sigur că vă va incita și pe dumneavoastră.

Semnele din naștere și petele hepatice

Dacă într-o viață anterioară cineva a fost omorât cu brutalitate, de pildă printr-un glonț sau prin spânzurare, se poate observa în locul respectiv un semn din naștere. Ne amintim, nu-i așa, de povestea banditului turc care avea aceste semne, indicând pe unde intrase și pe unde ieșise glonțul cu care fusese împușcat.

În cazul *petelor hepatice* este vorba, de obicei, tot de răniri din viața anterioară. S-ar putea spune, deci, că semnele din naștere și petele hepatice sunt foste răni cauzate de agresiuni sau acțiuni traumatizante. Încă nu e clar de ce în anumite cazuri asemănătoare aceste semne apar la unii oameni, iar la alții nu. Dacă încerci o întoarcere în timp cu ajutorul hipnozei, poți găsi chiar și locul sau momentul în care victima a fost subiectul unei brutalizări. Dar dacă vrei să mergi mai departe și să continui cercetările pentru a afla cum de ai ajuns victima unui astfel de fapt, trebuie să te întorci și mai mult în timp, într-o viață de și mai demult. Și astfel, de multe ori poți afla că la un anumit moment tu însuți ai fost autorul unei astfel de fapte, și prin asta ai creat un motiv ca mai târziu să fii victimă.

Prin reîntoarcere dobândești cunoștințe despre cauza și efectul unor fapte dintr-o viață anterioară, pe care le-ai luat cu tine într-o viață din prezent, pentru a le putea compara; acest proces duce de multe ori la o vindecare – a eczemelor, a proastei vederi, a alergiilor și așa mai departe.

În legătură cu acest subiect, doresc să introduc aici o altă poveste.

De curând, am fost cu niște prieteni și cu copiii lor în apropiere de Kitzbühel, la o cabană unde am împărțit camera de zi cu cei doi băieți. Până seara târziu am stat în fața căminului conversând despre lucruri spirituale, un subiect „arzător" pentru copii. Era atât de captivant, încât puștii nu-și puteau lua ochii de la mine, astfel că s-au schimbat în pijamale în timp ce continuau să mă asculte. În momentul acela am remarcat pe burtica lui Johannes, care avea unsprezece ani, două semne din naștere și l-am întrebat spontan dacă visase vreodată că a fost împușcat. Acesta, foarte surprins, m-a întrebat dacă citeam gândurile și mi-a mărturisit că de mai multe ori visase că era împușcat. În timp ce povestea acest lucru, i-am șoptit scurt, cu mâna la gură, prietenului meu, în așa fel încât Johannes să nu audă: *„Împușcătură în burtă"*.

Pe urmă m-am adresat iarăși lui Johannes și am vrut să știu unde îl nimeriseră gloanțele în vis; el arătă spre burtă. L-am întrebat apoi dacă putea să-mi arate exact locul, și i-am ridicat bluzița de pijama. A indicat exact locul unde se afla semnul lui din naștere. Dar și mai interesant era faptul că Johannes avea semne și pe spate, acolo pe unde ar fi ieșit gloanțele.

Fobiile, fricile și coșmarurile dispar adesea imediat ce este găsită cauza lor. De exemplu o teamă nejustificată de șobolani, de înălțimi sau de apă provine de obicei dintr-o experiență traumatizantă fie din copilărie, din perioada prenatală (deci din burta mamei), fie dintr-o viață anterioară. Poate că odată te-ai înecat sau ai fost mușcat de șobolani și acum afli de unde vine această teamă. Dacă te întorci mai departe în timp, se poate întâmpla să descoperi că într-o viață anterioară mai îndepărtată ai băgat un alt om într-o cușcă cu șobolani, și acesta a fost motivul pentru care ai fost atacat de șobolani într-o viață de mai târziu, pentru a afla cum i-a fost atunci celui căruia i-ai făcut rău.

Marea în care te-ai înecat sau un pod de pe care te-ai aruncat și ai murit pot declanșa fobia. Uneori un simplu miros, alteori o anumită persoană, îți pot aminti de o astfel de întâmplare.

Dacă într-o viață anterioară ai fost spânzurat, decapitat sau sugrumat, e posibil ca astăzi să ai o aversiune față de lucrurile purtate în jurul gâtului, cum ar fi un lanț, un guler rulat sau un guler de cămașă. Alții, care într-o încarnare de demult au fost sclavi sau deținuți și erau legați ori puși în lanțuri, pot avea astăzi greutăți dacă vor să poarte ceva la mână...

Pentru a înțelege astfel de aversiuni pentru ceva anume, trebuie neapărat să te întorci în timp. Prin intrarea în subconștient se poate ajunge la dispariția fricilor, a fobiilor, așa cum s-a întâmplat în cazul copiilor doamnei Bowman.

Important este să învățăm din astfel de experiențe. Să învățăm să ne iertăm pe noi înșine, dar și pe alții. Și, mai ales, să ne comportăm altfel față de tot ce ține de reîncarnare, pe viitor. Totdeauna să fim conștienți că tot ce le facem altora se va întoarce spre noi la un moment dat, atât lucrurile plăcute, cât și cele neplăcute.

O nouă viață, alt sex?

În multe relatări este vorba despre copii care nu sunt mulțumiți cu condiția de fată sau cu cea de băiat. De exemplu, vedem o fetiță care nu vrea să îmbrace rochii, nu vrea să se joace cu păpuși sau să stea la școală lângă altă fetiță, cu atât mai puțin să se joace cu alte fetițe. Care ar fi motivul unei astfel de atitudini? Ei bine, din când în când sufletul se decide să intre într-un corp de sex opus, pentru a avea anumite trăiri și a învăța lucruri noi posibile doar în cazul celuilalt sex (de exemplu, să fii mamă, respectiv tată).

Sufletul nu are sex, dar adesea trăim multe vieți, una după alta, cu aceeași temă, pentru a înțelege cu adevărat lucrurile. În viața de dincolo, noi

alegem, atunci când părăsim un corp, ce vrem să fim mai departe, ce vrem să învățăm în continuare și optăm pentru următoarea încarnare. Poate vrem să aprofundăm cunoașterea asupra puterii politice, astfel că alegem să fim mai departe, pentru următoarele opt vieți, politicieni, în diferite țări, pentru a putea afla toate aspectele legate de acest subiect. În acest caz vor fi alese încarnări bărbătești.

După aceea, vrem să experimentăm ce înseamnă să fii mamă și atunci schimbăm sexul. Și se poate întâmpla, așa cum am aflat din relatările copiilor, să se ajungă ca impresiile fostei încarnări, de exemplu într-un corp de femeie, să aibă efecte feminine asupra următorului corp, de bărbat. Așa se ajunge la tot felul de complicații.

De ce se simte un om atras de același sex, sau de ce poartă o femeie pantaloni și arată ca un bărbat? Știința reîncarnării poate da cele mai bune răspunsuri, iar homosexualitatea își găsește astfel o explicație logică. Amintirea unei vieți trecute este încă atât de prezentă, încât persoanele respective vor să o trăiască în continuare. Acum ei sunt siliți să fie altfel decât sunt de fapt, și uneori ei înșiși nu știu ce sunt de fapt, pentru că uneori primează certitudinea că sunt bărbați, alteori aceea că sunt femei.

Dar asta nu este întreaga problemă. Dacă un suflet și-a ales celălalt sex în această viață, înseamnă că el vrea să trăiască aceste *noi* experiențe și atunci nu ar trebui să repete ce a făcut în viața anterioară. Noua încarnare este o provocare care trebuie înfruntată. În astfel de situații, o întoarcere la condițiile unei încarnări anterioare poate clarifica și adesea rezolva problemele, dacă persoana în cauză își dă seama cine a fost înainte și ce și-a propus pentru această viață.

Pentru problematica sexului „greșit" mai există o explicație, pe care am aflat-o în primul capitol despre spiritism: este vorba despre posedări. Se poate întâmpla ca de un bărbat să se atașeze o femeie decedată al cărei potențial energetic să fie atât de puternic, încât să-l influențeze considerabil pe cel posedat de ea. O persoană clarvăzătoare poate să-și dea seama, într-un astfel de caz, dacă este vorba de o influență străină și, dacă răspunsul este afirmativ, cum poate fi ea înlăturată.

Ce se întâmplă când un copil vorbește dintr-o dată o limbă străină

Un alt fenomen interesant este existența unor copii care, dintr-o dată, încep să vorbească o limbă străină. Așa se întâmplă cu o fetiță americană care vorbește tot timpul franceza cursiv, în timp ce doarme, sau cu un băiețel din Thailanda, care pe nepusă masă a început să vorbească limba laoțiană.

Expertul Trutz Hardo oferă următoarea explicație:

„Există foarte multe cazuri în care unii copii sau adulți au vorbit sau au scris în limbi care nu le erau cunoscute. Știința denumește aceste situații xenoglosie (vorbirea într-o limbă străină necunoscută) sau xenografie (scrierea într-o limbă străină necunoscută). Criticii au încercat să discrediteze dovezile prezentate, zicând că un astfel de copil a putut auzi cândva pe cineva vorbind limba respectivă, subconștientul lui a înregistrat-o și acum, în anumite momente când doarme, copilul repetă ce a înregistrat atunci. Ca atare, spun ei, xenoglosia nu are nici o legătură cu viața anterioară. Alți critici, care desigur și-au făcut o idee despre aceste lucruri, care încă nu sunt foarte accesibile oamenilor, încearcă să explice xenoglosia prin posedare. În astfel de cazuri – și bineînțeles că ele apar tot timpul – cel care vorbește e un om care a murit, dar al cărui suflet încă nu a ajuns în lumea de apoi, ci mai stă încă printre oameni, fiind invizibil pentru cei mai mulți chiar și atunci când se exprimă. Mai există și fenomenul în cursul căruia persoana decedată, ba chiar și unele spirite mai înalte, sălășluind în sfere superioare, vorbesc prin cineva într-o cu totul altă limbă sau cu un accent puternic, sau într-o cu totul altă tonalitate și articulare, sau cu un cu totul alt vocabular decât cel pe care-l folosește de obicei omul respectiv.

Din când în când se poate întâmpla ca la intervale de timp, oamenii să vorbească din nou în acea limbă pe care au vorbît-o în viața anterioară". (22, pag. 131)

Trutz Hardo a formulat excelent problematica. Adevărul e că nu putem exclude întotdeauna existența unui spirit care vorbește printr-un copil într-o limbă străină.

Numai o persoană clarvizionară poate vedea dacă este vorba despre un spirit care vorbește prin copil, sau dacă într-adevăr subiectul își amintește de o viață anterioară.

Experiențe de déjà-vu

Un alt fenomen legat de reîncarnare este recunoașterea unui loc. Aproape fiecare dintre noi l-am trăit măcar o dată. Ești în concediu, într-un loc străin, dar brusc ai senzația că ai mai fost cândva acolo. Da, uneori putem spune chiar că după colț se află un pod sau un loc deosebit. Sau stăm acasă, ascultăm o anumită muzică, deodată ne repezim să luăm o carte de pe masă și... ne dăm seama că am mai trăit o dată această situație, că ne-am mai întâlnit cu ea în trecut. Și știm, în acel moment, că imediat va intra fiica noastră în cameră și va zice, cu siguranță, o anumită propoziție. Exact așa se

întâmplă. Exact în momentul în care devenim conștienți de faptul că deja cunoaștem această situație, ea a și trecut.

Astfel de trăiri, care sunt denumite, în general, **déjà-vu**-uri (în franceză: *văzut deja)*, pot avea diferite cauze, și anume:

1. le cunoaștem dintr-o **viață anterioară**, în care am trăit în același loc sau acolo s-a întâmplat ceva care ne-a impresionat foarte tare;
2. am **visat** despre acest eveniment, înainte să se fi întâmplat; sau
3. se întâmplă uneori ceva **sortit**, ce este stabilit în planul vieții noastre și este vorba, în acest caz, de o *sincronizare.*

1. În cazul amintirilor dintr-o viață anterioară se potrivește clasicul exemplu de mai sus, cel al vizitării unui oraș necunoscut. Ceea ce se potrivește la locuri se potrivește, bineînțeles, și la oameni. Putem întâlni un om pe care nu l-am cunoscut până atunci, de care să ne îndrăgostim în primul moment, în care să avem încredere, ca și cum l-am cunoaște de secole. Dar la fel se poate întâmpla și în sens invers, și anume să întâlnim un om față de care să avem un sentiment de respingere de la început, deși nu-l cunoaștem și nici măcar nu a apucat să spună ceva.

Acest fenomen se bazează pe *legea rezonanței.* Dacă se întâlnesc doi oameni care au aceeași frecvență, ei se atrag unul pe altul, se simt „atrași". Așa-zisa „chimie" corespunde. Dar este mai mult un fenomen fizic, o rezonanță a două corpuri care vibrează la fel. Același lucru se întâmplă și cu locurile pe care le-am vizitat deja într-o altă viață. Bineînțeles că poți ajunge și într-un loc în care n-ai mai fost niciodată, și totuși să percepi într-un mod intuitiv că aici s-a întâmplat ceva (de exemplu o crimă), sau să simți că undeva se manifestă o vibrație foarte plăcută și mai târziu să afli că acolo mulți oameni merg să se roage sau că este un loc de întâlnire pentru perechile de îndrăgostiți.

Tot ce a dus într-o viață anterioară la o experiență dureroasă sau chiar la moarte rămâne în câmpul nostru de energie, rămâne depozitat în aura noastră. Aceste depozite de energii pot fi reactivate prin trăiri de același fel sau asemănătoare din prezent. Așadar, în cazul respingerii pe care o simți față de o persoană care de-abia a apărut în viața ta, se poate să nu fie de vină persoana respectivă sau vreo trăire care se leagă de ea și care ne amintește de ceva negativ. Poate fi vorba despre energia pe care persoana o poartă cu ea; sau chiar și expresia de pe fața ei ori un anumit miros pot trezi în noi depozitul cu amintiri dureroase care să se lege involuntar de persoana din fața noastră.

Dacă o persoană pe care de-abia am întâlnit-o ne inspiră încredere, faptul acesta ne poate duce înapoi într-o încarnare anterioară, caz în care

trebuie să fim atenți. Dacă avem sentimentul că am iubit odată acea persoană, nu înseamnă că trebuie s-o facem din nou. Unii nu țin cont de asta, și se leagă din nou de acea persoană, având o relație cu ea. Se poate ca într-o viață anterioară aceeași relație să nu fi fost atât de armonioasă, dar asta nu se mai știe, simți doar că îl cunoști pe celălalt extraordinar de bine.

Ar trebui să fim foarte atenți cu astfel de „reîntâlniri în care investim încredere" și să observăm ce anume s-ar putea ascunde în spatele lor.

La astfel de reîntâlniri le putem adăuga și pe cele problematice, adică cele în care întâlnim din nou suflete vechi în corpuri noi, pentru a compara ceva, o greșeală din altă viață. Aceste întâlniri nu se anunță, ci ne prind pe picior greșit, fără avertisment. (Dacă am ști dinainte, probabil, că am încerca să ne eschivăm de la o întâlnire sau alta.)

În loc să primim aceste întâlniri lăsându-ne dominați de emoții, ar trebui să le considerăm o linie de intersectare și să le „prelucrăm" în intelectul (spiritul) nostru.

2. Dacă o situație de déjà-vu e prevestită de un vis, vom avea bine cunoscutul sentiment de surpriză atunci când evenimentul va avea loc. Dar cum poți să prevezi ceva în timpul somnului, care e *fratele mai mic al morții*? Ce ne spun visele?

Când dormim ne deconectăm conștientul, gândurile încetează. Cu toate acestea, nu suntem nici pe departe inactivi. O dată ce adormim, sufletul părăsește corpul și se mișcă în zona imaterială. După ce sufletul s-a distanțat de corp, mai este legat de acesta doar prin *șnurul de argint*. Șnurul de argint, o fâșie de energie luminoasă, este așa-zisul cordon ombilical între suflet și corp, care poate fi comparat cu un cablu electric ce leagă viața de apoi cu viața de acum. (Dacă un om moare, acest șnur se dizolvă din corpul material, energia vieții se retrage. Așa cum tăierea cordonului ombilical de la mamă înseamnă nașterea unei vieți fizice, tot așa, „tăierea" șnurului de argint de la corpul fizic înseamnă nașterea în lumea de apoi.)

În lumea de dincolo ne întâlnim ajutoarele spirituale – îngerii păzitori sau mentorii spirituali, dar și rude sau prieteni care au murit, care ne „școlesc" sau dezbat împreună cu noi evenimentele zilei. Uneori ni se arată și episoade din viitor, pentru a ne pregăti pentru ce mai avem de înfruntat. În mod normal, pe timp de zi nu ne putem aminti de astfel de discuții purtate cu ajutoarele noastre spirituale, dar uneori le prelucrăm în visele noastre. Noi credem atunci că *am visat* viitorul, dar de fapt *ni s-a arătat* viitorul, un capitol care urmează, de exemplu, iar când acesta chiar se produce, îl numim *„o trăire déjà-vu"*

Putem spune că în timpul nopții suntem școliți spiritual. Se lucrează cu sufletul, uneori suntem eliberați de griji și emoții. În majoritatea cazurilor

se întâmplă să te culci cu griji în suflet, dar apoi, când te trezești, să constați că au dispărut. Uneori mergem în pat având o problemă la care ne chinuim să găsim o soluție. Atunci când o discutăm fără să știm cu îngerul nostru păzitor, primim de obicei soluția gata servită, numai că dimineața o uităm din nou. Uneori, o astfel de soluție introdusă de către îngerul nostru păzitor într-un vis nu dispare și ne amintim de ea dimineața.

Există și o altă variantă, ca dimineața, când ne trezim după ce am visat foarte intens despre un membru decedat al familiei, de fapt lucrul acesta să se fi întâmplat cu adevărat, în tărâmul imaterial.

Există trei feluri de vise:

• **Visele adevărate**, în care este vorba de vise vizionare, vise prevestitoare.

• **Visele de eliberare**, prin care subconștientul se eliberează de toate sentimentele cu care nu s-a confruntat și pe care nu și le-a exprimat. Stări cum ar fi: teama, rușinea, timiditatea sau altele asemănătoare sunt indicii că ar trebui să fie discutate astfel de sentimente pe care le trăim în realitate.

• **Visele cu dorințe** sunt visele care, așa cum arată și denumirea lor, exprimă dorințe, pe care le avem în timpul zilei, de exemplu dorințe pentru anumite obiecte, dar și referitoare la relația cu un bărbat sau o femeie anume, pe care i-am cunoscut. Știți și dumneavoastră cum e.

Pentru a afla mai multe despre visele noastre, pentru a ne da seama în ce categorie se înscriu, este bine să ne notăm visul imediat după ce ne trezim, și din când în când să citim ce am scris, să ne dăm seama care anume dintre ele s-au adeverit. Vom remarca în acest fel și că visele se schimbă în timp. Dacă înainte să adormim spunem o rugăciune sau discutăm foarte lejer cu un prieten invizibil, dar totuși prezent, din lumea spiritelor (așa cum fac eu) și apoi spunem și o rugăciune, atunci aceasta va fi ascultată. Se poate întâmpla ca ajutorul care ni se acordă să arate cu totul altfel decât ni l-am dorit sau decât l-am sperat. Poate că nici nu vedem acest ajutor, pentru că noi ne-am fixat pe ceva *anume*. Dar *„nebănuite sunt căile Domnului"* (ne mirăm iar și iar), și nici o rugăciune nu rămâne neascultată, însă trebuie tot timpul să luăm în considerare faptul că lucrul pentru care ne-am rugat poate arăta altfel decât ne-am așteptat. Uneori se poate întâmpla și să primim un răspuns care nu este corect sau pe care pur și simplu nu-l putem înțelege. De multe ori vrem ca lucrurile să stea într-un *anume* fel. Scopul vieții noastre este evoluția sufletului nostru, și lumea spirituală face tot ce poate pentru a ne ajuta să realizăm această evoluție. Doar că acest lucru poate să nu corespundă, de multe ori, cu ceea ce își imaginează ego-ul nostru că ar fi

important și bine pentru noi. Și de multe ori, din cauza problemelor dificile în care suntem implicați, nu suntem în stare să ne dăm seama de învățămintele care se află în spatele acestei situații. Și atunci, de cele mai multe ori ne doare. Puțină răbdare și atenție fac minuni în astfel de cazuri.

3. Cel de-al treilea caz, și anume faptul că uneori ni se întâmplă ceva **sortit**, care era scris să ni se întâmple în planul vieții noastre, are nevoie de o scurtă introducere. După cum vom observa într-unul dintre capitolele următoare, noi ne căutăm, împreună cu îngerul nostru păzitor și cu mentorul nostru spiritual, o nouă încarnare. Viața de pe Pământ poate fi comparată cu un teren de sport sau cu un program de calculator care are la bază un tipar anume. În acest software al vieții ne încarnăm cu programul nostru personal, pentru a avea cât mai multe experiențe noi în noua încarnare. Schema programului nu e foarte strictă ci, dimpotrivă, lejeră: e drept, în noua încarnare nu mai avem „mână liberă" sută la sută (cum am avut libertate atunci când am ales, fără constrângere, programul), dar ne rămâne posibilitatea de a ne schimba cursul vieții. (Vom reveni asupra faptului că, în cazul unui suflet care îmbătrânește pe măsură ce evoluează, propria sa voință va fi redusă la spațiul de desfășurare a încarnării lui. Modelul este construit de un suflet mai evoluat, care preia din sarcini. Un suflet tânăr poate experimenta mai mult și are mai multă libertate. Putem face o comparație între libertatea unui preșcolar sau a unui școlar din clasa întâi și stilul de viață al unui absolvent de liceu.)

În cadrul unor astfel de programe sau tipare de viață există porțiuni de drum marcate. Daca ajungem la un astfel de marcaj, avem de multe ori impresia că avem o trăire *déjà-vu*. Dar în acest caz, este un indiciu că suntem pe drumul cel bun, pentru că mai putem înfige liniștiți un steguleț care să marcheze distanța pe care am parcurs-o. Este un mod de a ne aminti de tiparul de viață pe care ni l-am stabilit singuri, odată. Este ca și cum în același moment, atât conștientul cât și subconștientul au primit confirmarea că sunt în acord cu modelul de viață. Sau altfel spus, este un indiciu că suntem *„în momentul potrivit, la locul potrivit"* – deci un caz de *sincronizare*.

Vise de zi și viziuni

Visele sunt în general un mod bun de a veni în legătură cu lumea spiritelor. Când ne imaginăm lucruri, de multe ori ne vin impulsuri și gânduri care nu provin de la noi, ci de la un ajutor spiritual.

Mie însumi mi se întâmplă acest fapt, atunci când scriu o carte sau o scrisoare. În timp ce scriu observ dintr-o dată cum țâșnesc propoziții din mine, iar la recitire mă mir mereu că aceste lucruri le-am spus chiar eu.

Și când scriu în jurnal mi se întâmplă, la notarea trăirilor de peste zi, la derularea zilei în fața ochilor minții, să simt dacă o anumită situație a fost plăcută sau dacă m-am simțit rănit...

Aici se amestecă mereu impulsuri de la însoțitorii spirituali. Mă refer la această stare mai ciudată, în care ești pe jumătate prezent și pe jumătate absent. Mulți cunosc acest lucru de la șofat. Ești la drum, pe autostradă și ai o cursă monotonă. În timp ce pe de o parte ești atent la trafic, pe de alta îți trec tot felul de gânduri prin cap. Este o stare asemănătoare celei între somn și veghe. Sunt domenii în care granițele dintre viața de acum și viața de apoi devine transparentă, noi primind astfel impulsuri de la cea din urmă. (2, 22, 26)

CAPITOLUL 4

Fenomenul „Copiilor-Indigo"

Ajungem la copiii model cu care, probabil, unii dintre cititori au mai avut de-a face până acum. Anume, este vorba despre **copiii-indigo**, o denumire despre care puțini au înțeles cu adevărat ce înseamnă.

Această denumire a devenit cunoscută și datorită lui Lee Carroll și Jan Tober, autori ai cărții omonime, *Copiii-Indigo*. Autorii au auzit tot mai des, de la prieteni sau cunoscuți, despre problemele relației dintre părinți și copii. Până aici nimic nou. Orice părinte o știe, nu-i așa?

Dar autorii mai adaugă aici următoarea descriere:

„Auzim tot mai des despre un nou fel de copii, sau despre un nou fel de probleme ale părinților. Sunt dificultăți foarte ciudate, atipice pentru generația noastră.

Am ignorat aceste relatări până când am aflat același lucru de la oameni care prin meseria lor se ocupă de copii. Mulți dintre ei erau disperați și li se terminase toată răbdarea. Colaboratorii și colaboratoarele unor instituții de copii din toate regiunile țării, unii dintre ei având peste 30 de ani de experiență în muncă, ne-au povestit aceleași întâmplări în care întotdeauna era vorba despre faptul că acum copiii sunt altfel decât erau odată". (6, pag. 9)

A devenit tot mai clar faptul că în lume se nasc tot timpul copii care se comportă altfel și nu se mai încadrează în niște tipare ca generațiile dinaintea lor.

Cartea este structurată științific, teza copiilor-indigo fiind susținută de relatări ale medicilor, psihologilor și oamenilor de știință în general. Din acest motiv nu se poate citi foarte fluent, însă după părerea mea are o funcție de pionierat, de deschizătoare de drumuri.

O persoană care s-a dedicat cercetării copiilor-indigo este Caroline Hehenkamp, născută în Olanda, care explică acest fenomen pe internet. Iată ce afirmă ea în cartea *Copiii unor timpuri noi*:

„De mult timp stă în centrul atenției următoarea întrebare: ce se întâmplă de fapt cu copiii noștri și cu tineretul nostru?! Tot mai mulți copii ne arată prin comportamentul lor că refuză normele date ale societății și nu vor să le respecte. Ei îi duc atât pe părinții lor, cât și pe ceilalți din mediul în care trăiesc într-o mare derută. Neatenția, lipsa de concentrare și hiperactivitatea

au devenit concepte arhicunoscute. Nici percepția supranaturală, înalta intuiție sau talentul paranormal nu sunt rare. Mulți dintre copiii nou-născuți au ajuns între timp la grădiniță sau la școală și deja fac reguli noi în mediul lor. Înainte de toate, pretind linii clare, sentimente și granițe clare, discuții clare, iubire clară, disciplină clară și multă libertate.

În modul de gândire tradițional al societății există definițiile conceptelor de „normal" și „deviat". Dar ce este de fapt normal? Este șocant să vezi câți copii sunt considerați cu dereglări psihice când de fapt sunt talentați ca medium și cât de repede se întinde moda, care vine din S.U.A., de a-i liniști cu medicamente. Este ca și cum ar exista un contract de a-i educa pe copii conform regulilor rigide ale societății, evitând orice procedee noi. După părerea mea, comportamentul copiilor nu mai poate fi explicat prin dezvoltarea noastră socială normală. Se află mult mai multe lucruri în spatele acestui comportament". (16)

Așadar, un copil-indigo pare să fie un copil care manifestă noi caracteristici și tipare de comportament diferite, în general, de cele din trecut. Aceste tipare sunt unice, așa încât cer de la părinți și de la învățătorii copiilor să-și schimbe întreg cursul vieții pentru a se ocupa de acești copii și de educarea lor. Cu toate acestea, transformarea copiilor nu a fost surprinsă de nici un om de știință și nu a apărut în nici un ziar, pentru a fi făcută publică. În loc de asta, li se dau copiilor medicamente – mai ales în SUA –, pentru a-i liniști. Este clar, că nu mai știm cum să ne ajutăm.

Dar ce este un copil-indigo?

În întreaga istorie a psihologiei au existat sisteme după care a fost clasificat comportamentul uman. Cu ajutorul acestor clasificări se încearcă să se identifice tipurile de comportament, modurile de acțiune și corelarea acestora (altfel spus, toate sunt categorisite în sistemul de sertărașe).

Pe lângă aceste sisteme psihologice de clasificare există și cele spiritual-metafizice, de exemplu astrologia, care folosește drept criteriu semnele zodiacale.

În anul 1982, cromoterapeuta americană Nancy Ann Tappe a publicat o carte cu titlul *Understanding your life through color* (Înțelegeți viața voastră cu ajutorul culorilor), în care autoarea asociază diferite moduri de comportament cu anumite grupuri de culori. Bazându-se în primul rând pe intuiția sa, doamna Tappe a creat un sistem precis și bogat în explicații prin care îți poți regăsi ușor trăsăturile de caracter proprii. Ea este de părere că fiecare om are o culoare aparte a vieții lui, uneori chiar două sau mai multe culori.

În viziunea sa, aceste culori ale vieții sunt ca niște învelișuri care sunt vizibile și în aura omului. Datorită acestui fapt, ea reușește să indice trăsături de caracter prin grupuri de culori. Fiecărui grup de culori îi corespunde și un anumit model de comportament, care poate fi recunoscut la oameni dacă știi pe ce să pui accentul. Peste ani, valabilitatea acestui sistem a fost dovedită de practică. Una dintre categoriile de culori despre care se vorbește în carte este albastru-indigo. Această categorie dezvăluie foarte exact ce se întâmplă cu noul tip de copil despre care discutam anterior.

Un copil-indigo este, așadar, un copil care are culoarea vieții *indigo* și caracteristicile corespunzătoare acestei culori. În contradicție cu culorile vieții cunoscute până acum, cum ar fi galben, albastru, verde sau roșu și combinații ale acestora, la copiii-indigo iese în evidență faptul că au trăsături caracteristice unor personalități foarte dificile, greu de asimilat în structurile clare și normale impuse de societatea noastră. Din această cauză, educatorii și părinții lor au nevoie de mult mai mult tact și sensibilitate.

Lee Carroll și Jan Tober ne explică ceva mai detaliat ce fel de copii sunt desemnați ca fiind *copii-indigo* și cum îi putem recunoaște.

1. Ei au sentimentul că vin pe lume ca fiind altețe regale, și adesea se și comportă ca atare.

2. Au sentimentul că „merită să existe pe acest pământ" și sunt surprinși dacă alții au alte păreri.

3. Sentimentul propriei lor valori este un subiect important pentru ei. Le spun adesea părinților lor foarte clar „cine sunt".

4. Au probleme cu autoritatea absolută (nu suportă autoritatea fără explicații sau fără posibilitatea de a alege din mai multe variante).

5. Sunt anumite lucruri pe care refuză să le facă (de exemplu, le vine foarte greu să stea la coadă).

6. Se simt frustrați când sistemele sunt raționalizate și nu necesită o gândire creativă.

7. Ei văd adesea căi prin care pot fi abordate altfel anumite probleme de acasă sau de la școală, și din acest motiv sunt adesea priviți ca niște rebeli care nu acceptă disciplina.

8. Se integrează foarte greu din punct de vedere social. Dacă în mediul în care trăiesc nu mai sunt și alții care au aceeași structură cu ei, atunci se pot ascunde în ei înșiși, având sentimentul că nu sunt înțeleși de nimeni. Școala este privită de ei ca foarte dificilă din punct de vedere social.

9. Nu reacționează la actele de disciplinare în care se încearcă să li se creeze un sentiment de vinovăție (de genul: „Așteaptă tu, să vezi ce pățești când o să vină tatăl tău acasă și o să vadă ce ai făcut!").

10. Nu manifestă reţineri atunci când trebuie să spună clar de ce au nevoie.

Caroline Hehenkamp a forat şi mai adânc şi a adăugat listei următoarele caracteristici:

- *Confirmare interioară despre adevărul vieţii;*
- *Viaţa trăită după principii înalte;*
- *Înţelegerea faptului că omul trebuie să trăiască în cooperare cu oamenii şi cu mediul înconjurător;*
- *Aceşti copii unesc de multe ori ambele aspecte în ei, cel feminin şi cel masculin (androgini);*
- *Ştiu că există mai mult decât ceea ce vedem;*
- *Cred că materia şi viaţa fizică sunt iluzii; ştiu că viaţa se compune din energie şi din conştiinţă vie;*
- *Ştiu că totul se leagă în acest univers; timpul şi spaţiul, distanţa şi forma nu sunt pentru ei lucruri separate, aşa cum le vedem noi;*
- *Simt că orice viaţă trebuie tratată cu atenţie, în integritatea ei, cu iubire şi compasiune;*
- *Înţeleg mai bine conceptele spirituale decât cele fizice;*
- *Nu se lasă îngrădiţi prin idealuri învechite sau prin credinţă impusă;*
- *Nu pot fi siliţi să facă ceva în care nu cred;*
- *Nu acceptă să fie conduşi de oameni care nu au aceleaşi vederi cu ei, din punct de vedere etic;*
- *Nici măcar presiunile sociale nu-i silesc să se subordoneze;*
- *Nu cred în conceptul de vinovăţie; se lasă foarte greu pedepsiţi;*
- *Nu se lasă îngrădiţi în nici un fel de tipare;*
- *Trebuie să-şi poată trăi viaţa orientată după cele mai înalte principii, altfel devin depresivi, furioşi şi îşi fac rău singuri;*
- *Sunt foarte oneşti şi independenţi;*
- *De multe ori nu-şi simt cu adevărat corpul;*
- *Au cele cinci simţuri foarte dezvoltate; din această cauză, sunt supraolicitaţi şi pot ajunge la oboseală;*
- *Sunt reticenţi în ce priveşte modul de hrănire; cea mai bună hrană pentru ei este cea naturistă şi cea organică;*
- *Comunică uşor cu animalele, plantele, cu alţi copii şi cu natura în general;*
- *Vorbesc adesea cu prieteni invizibili; din acest motiv sunt catalogaţi adesea ca având probleme psihice, sau, de către cei mai înţelegători, ca fiind copii cu o fantezie prea mare.*

Nancy Ann Tappe, care a definit termenul *indigo,* a fost și cea dintâi care a urmărit cu atenție copiii-indigo și care a observat o înmulțire a acestora cam prin anii '80. Studiindu-i, a înțeles că la vârste fragede acești copii nu au nici un plan despre ce vor să facă în viață. Abia după vârsta de 26-27 de ani, aceștia vor suferi o transformare crucială și vor simți foarte pregnant care e scopul existenței lor. Vor lua hotărâri clare cu privire la ceea ce vor cu adevărat să facă în viață.

Aproape toți copiii-indigo au coeficientul de inteligență (IQ) de 130 și 140. Dar sunt și unii care îl au peste 160. (Un IQ de 69 este considerat semn al înapoierii mintale, cel de 70-79 este la limită, 80-89 este considerat media de jos, 90-109 reprezintă media de inteligență, 110-119 este media superioară, 120-129 peste medie, iar începând cu 130 este considerat peste normal). Cu zece ani în urmă, poate un copil la o mie avea un IQ de 130, dar astăzi, pentru că acest IQ este întâlnit tot mai des, tinde să fie considerat normal. Asta înseamnă că inteligența oamenilor crește în mod spectaculos. Din această cauză nici nu ne mai miră că sunt făcute tot mai multe descoperiri și un program de calculator îl depășește pe altul abia creat. Rapiditatea cu care evoluează tehnica este impresionantă, dar această evoluție este dictată de creierele umane (și de suflete, bineînțeles). Acest lucru ne arată și ce se întâmplă cu umanitatea, și mai ales ne atenționează că **se întâmplă** ceva cu ea.

Nancy Ann Tappe clasifică copiii-indigo în patru subgrupe, pe care le descrie astfel:

1. Tipul umanist: sunt medicii, avocații, vindecătorii, profesorii și politicienii de mâine. Ei vor deservi masele și sunt hiperactivi. Sunt deosebit de sociabili, discută cu oricine și oricând, sunt tot timpul prietenoși. Au păreri foarte clare și bine întipărite, dar de multe ori se arată neîndemânatici. Sunt copiii care nu se pot juca doar cu o singură jucărie, trebuie să scoată tot ce au, toate jucăriile și apoi se vor juca, sau poate nu, cu ele. Sunt copiii cărora trebuie să le amintești mereu că trebuie să-și facă ordine în cameră, pentru că ei sunt absorbiți de cu totul altceva.

2. Tipul orientat spre idee: sunt copiii care se simt mult mai atrași de proiecții decât de oameni. Ei sunt inginerii, designerii, arhitecții de mâine. Ei au de obicei o alură sportivă și au o problemă în privința controlului. Încearcă tot timpul să-și manipuleze părinții. La băieți este vorba despre mamă, la fetițele-indigo despre tată. Dacă cedezi în fața acestor copii se ivește o mare problemă; când sunt tineri se pot îmbolnăvi de boli de dependență, uneori se poate ajunge la dependența de droguri.

3. Tipul artistic: copilul încadrat aici este mult mai sensibil; de obicei mai mic de statură decât celelalte tipuri (dar nu întotdeauna). Acești copii

se orientează mai ales spre artă și sunt creativi. Indiferent ce meserie vor ajunge să aibă, se vor implica mai ales în partea creativă a acestei profesii. Între vârsta de patru și zece ani, e posibil ca ei să fie atrași de multe și diferite arte, de care să se ocupe câte zece minute, după care să le lase baltă. Cu acești copii se recomandă să închiriezi instrumente, nu să cumperi, pentru că a doua zi se vor răzgândi și vor cere altul. E posibil totuși ca acești copii să lucreze în paralel la cinci-șase instrumente, și apoi, când devin adolescenți, să aleagă fără nici o greutate unul dintre ele și să atingă virtuozitatea în domeniul respectiv.

4. Tipul interdimensional: sunt copii mai mari din punct de vedere fizic decât ceilalți copii-indigo; la vârsta de unu-doi ani, deja nu mai aveți ce să le spuneți. Ei răspund întruna: *„Dar știu asta, pot să fac asta singur. Lasă-mă!"* Sunt cei care în viitor vor elabora noi filozofii, vor fonda noi religii. Aspectul negativ al firii lor este acela că pot fi grosolani în comportare, nu prea sunt prietenoși (fiind mai voinici decât ceilalți copii de vârsta lor, îi domină și nu se pot împrieteni cu ei). Nancy Ann Tappe numește acest tip *interdimensional,* pentru că e de părere că aceste ființe sunt venite de pe o altă planetă, deci nu au fost încarnați, înainte, pe pământ ca ceilalți.

Bineînțeles că există și copii-indigo clarvăzători sau cu proprietăți de medium, dar aceștia nu formează o categorie aparte. Calitățile marcante ale acestora sunt intelectul puternic dezvoltat și sentimentul foarte intens al propriei valori.

Copiii-indigo „simt" la venirea lor pe Pământ cine sunt și vor să fie recunoscuți și tratați ca atare. Ei au sentimentul propriei valori echivalent cu cel al unui om de treizeci de ani, și acceptă foarte greu sau deloc să se abată de la o părere de-a lor. Acești copii impun o altfel de educație. Ei nu pot fi obligați (în genul: „Acum așază-te, acum spală-te!"). Ei vor să li se explice totul, să fie consultați, nu acceptă ordine și reacționează cu încăpățânare atunci când sunt controlați, deși ei înșiși controlează cu mare plăcere.

Autorii Tober și Carroll amintesc în cartea lor de un băiat pe nume **Travis**. El aparține, în viziunea lor, copiilor-indigo talentați în muzică. La vârsta de patru ani a susținut primul său concert de mandolină cu public; la cinci ani avea o formație împreună cu niște prieteni, iar la vârsta de nouă ani câștigase deja concursuri naționale, înregistrându-și primul CD. La paisprezece ani și-a scos primul album solo, cu care a ajuns în „Top Ten". Avea deja compoziții și aranjamente proprii și nu mai avea nici o problemă să cânte în fața a trei sute sau cinci sute de oameni.

Pe pagina de internet a lui Caroline Hehenkamp există un formular cu întrebări pentru copii în general, pe care îl pot completa toți copiii (inclusiv

copiii-indigo), pentru a putea afla mai multe despre ei, despre ce îi impresionează. O pagină interesantă este cea completată de un copil-indigo în vârstă de 21 de ani, Kiriako Nedelkos, prin care noi, adulții, putem înțelege mai bine ce se întâmplă cu astfel de personalități. Iată răspunsurile lui:

1. Când ai știut că ești un copil-indigo? Cum ai aflat acest lucru?

„Când am citit cartea «Copiii-indigo» a lui J. Tober și L. Carroll, am știut ce se întâmplă cu mine. De fapt, am simțit tot timpul cine eram, dar prin această carte am primit confirmarea."

2. Ce însușiri ale tale sunt altfel decât ale celorlalți copii?

„Când eram mic puteam să intru într-un fel de transă. Stăteam ca o statuie, fără a avea emoții, până când conștientul meu ieșea din corp și plutea prin cameră. Ryan Maluski, unul dintre coautorii cărții, a descris bine acest lucru. Uneori stăteam în poziții ciudate și formam figuri cu degetele, și numai așa mă simțeam bine. Peste ani am aflat că acestea erau exerciții de yoga, și că aceste poziții ale degetelor te ajută să meditezi. Atunci încă nu știam nimic despre yoga sau ceva asemănător. Cu timpul, am început să observ că uneori sunt clarvăzător sau un bun medium. Gândurile mele sunt foarte rapide și din această cauză îmi este greu să comunic cu oamenii care nu sunt la fel de rapizi. Eu gândesc mai degrabă în imagini decât în cuvinte, iar limbajul uman nu este destul de complex pentru a-mi exprima ideile sau imaginația prin el. Copil fiind, m-am ocupat cu plăcere de taoism, de diferite filozofii, am reflectat la celelalte dimensiuni și la Univers. Mi-a fost repede clar că nu puteam vorbi cu nici unul dintre prietenii de aceeași vârstă (pe atunci 10-12 ani), despre așa ceva. Când priveam cerul înstelat, simțeam că sunt un copil al stelelor și că mai existau copii ca mine pe planetă. Aproape că puteam vorbi deja cu ei (prin spirite). În afară de asta, tot timpul era o energie luminoasă albastru-închis și aveam vise în care eram o ființă a Luminii din această energie. Îmi amintesc de viziuni în care ființe deosebit de frumoase din această Lumină erau lângă mine, iar ochii lor străluceau nebunește. E posibil ca aceasta să fie energia de care ați scris în cartea dumneavoastră?".

3. Cum este pentru tine să fii un copil-indigo?

„Foarte solicitant și frustrant! Pot să mă apropii de foarte puțini oameni, iar în mulțime mă simt straniu, ca și când aș fi de pe altă planetă. Eu nu vreau, de fapt, să fiu altfel sau excepțional, ci numai să găsesc oameni care sunt la fel cu mine. M-a durut extraordinar de mult să fiu atât de diferit. Ani la rând am suferit de o paranoia care mă făcuse să mă închid în mine și să

fiu foarte retras. Am avut mari probleme cu faptul că, mi se părea mie, ceva nu era normal cu genele mele ! Eram foarte precoce, atât trupește cât și spiritual. La doisprezece sau treisprezece ani eram deja aproape bărbat. Am început să mă rad, aveam păr pe picioare și arătam cu câțiva ani mai mare (din această cauză găseam și numai fete mai mari decât mine). Conștientul meu exploda și înghițeam totul despre filozofie, energie (în sensul energiei spirituale, «Chi» sau «Reiki»), despre sensul vieții și întrebările existențiale. Ca pregătire, eram cu ani de zile înaintea colegilor de clasă și din această cauză mă înstrăinasem de ceilalți. Nu puteam discuta cu nimeni despre preocupările mele. Undeva, pe internet, am citit odată că acești copii-indigo au alt fel de gene, că două dintre genele pe care le au majoritatea oamenilor la noi sunt activate, dar la ei nu."

4. În ce privință semeni cu ceilalți copii-indigo?

„Fac cu plăcere prostii, am puțin respect față de părinții mei sau față de alte persoane cu autoritate, în primul rând față de profesori, ascult cu plăcere muzica dată tare și port blugi rupți. M-am îmbătat de multe ori doar ca să mă distrez împreună cu alți tineri. Un timp am și fumat și am luat droguri. Chiar dacă nu sună a mare distracție, măcar atitudinea asta m-a ajutat pentru scurt timp să aparțin unui grup, să mă întovărășesc cu cei de vârsta mea. Îmi place la nebunie să merg cu viteză mare prin oraș, așa cum fac toți cei de vârsta mea care au mașini, și mi-am încercat norocul și la fete. La fiecare sfârșit de săptămână aveam petreceri, vara mergeam la strand și înotam. Nu am fost tot timpul exclus, ci, în perioada când făceam toate acestea, aveam prieteni și uitam de problemele mele."

5. Cunoști alți copii-indigo? Cum sunt aceștia?

„La cursurile de Reiki [formă de medicină tradițională japoneză bazată pe o anumită tehnică a masajului, n.a.], *am întâlnit o fetiță de opt ani care avea gradul al doilea. M-am uitat o singură dată, scurt, în ochii ei și am știut cine era. Și ea m-a recunoscut în același moment. În timpul cursului se uita tot timpul la mine. Părea foarte matură și înțeleaptă, ca un om mare, și dădea impresia că e foarte plină de sine. Când fiecăruia dintre noi i s-a dat câte un novice în Reiki pentru a avea grijă de el, ea mi-a fost repartizată mie de către vindecătoarea practicantă care ținea cursul. Asta da coincidență! Alți copii de vârsta mea, care să fie copii-indigo, nu cunosc; cred că există foarte, foarte puțini ca mine."*

6. Ce știi despre scopul vieții tale? De ce exiști pe Pământ?

„Sunt aici pentru a mă dezvolta spiritual, corporal, sufletește, de fapt în toate domeniile. La asta se adaugă și conectarea mea cu Universul, pe care

trebuie să o adâncesc și să las energia să mă străbată mai puternic. În afară de asta, vreau să-mi dezvolt și să înțeleg iubirea pentru toți și toate și să nu fac rău nimănui. Realizările pe plan social îmi sunt indiferente. Ce rămâne după moarte este sufletul, spiritul, și de aceea contează cât de mult ai putut evolua în interiorul tău. Eu sunt muzician și mă gândesc în această perioadă la o metodă prin care să pot aduce această energie universală în muzica mea și să o transmit altor sute sau poate mii de oameni, în cazul în care voi avea suficient de mult succes. Aș vrea ca oamenii să se simtă după un concert ca după un tratament Reiki și să meargă acasă cu o mai mare conștientizare a propriei persoane. De fapt, vreau să ridic energia de pe întreaga planetă și să creez împreună cu ceilalți copii-indigo o lume nouă și fantastică, pe care majoritatea oamenilor încă nu și-o pot imagina. Nu este o simplă vorbă ezoterică. Eu sunt pregătit să investesc întreaga mea putere în această sarcină și, de fapt, sunt deja implicat în ea. Cred că voi deveni un fel de vindecător sau o persoană care știe să manevreze energiile și frecvențele oamenilor, schimbându-le spre binele lor. Este greu să exprimi clar aceste lucruri în cuvinte".

7. Ai greutăți la școală? Dacă da, descrie-le și explică ce faci ca să le poți depăși.

„La școală nu se predă ce trebuie. Gândirea creativă nu este susținută, este înlocuită cu învățatul pe dinafară. În afară de asta, accentul este pus pe partea rațională și analitică a creierului – partea stângă a creierului – iar jumătatea dreaptă, cea creativă, este ignorată. Chiar și în domeniul muzicii, care este o materie artistică și aparține deci părții drepte a creierului, sunt analizate tot timpul operele, sunt descrise teoretic, în loc să se dezvolte creativitatea. Mai mult, profesorii nu știu să se controleze, își revarsă de multe ori ticurile psihice asupra copiilor. Eu m-am plictisit de MOARTE (!) la școală. Eram foarte neliniștit, nu puteam sta locului, îmi mișcam în permanență mâinile pe sub bancă, fie bâțâind ritmic, fie ocupându-le cu creioane sau alte obiecte. După aceea mă fâțâiam continuu pe scaunul meu sau deveneam extrem de nervos. Oricum nu sunt o persoană liniștită și mă simt tot timpul sub presiune. Datorită plictiselii de la școală, toate acestea deveneau mai puternice. Cu ceilalți copii nu mă înțelegeam foarte bine; cei mai mulți mă sâcâiau și mă împingeau, dar nu reușeam să stabilim o comunicare. De multe ori eu înțelegeam deja următoarele două etape dintr-un exercițiu, în timp ce ei nu pricepeau ce li se spune. Pentru că era prea plictisitor pentru mine să stau după ei, ridicam mâna și spuneam rezultatul. Urmarea a fost că profesorul m-a certat că sunt prea grăbit, deci mi s-a dat de înțeles că nu este dorit acest lucru. Majoritatea profesorilor

ignorau compunerile cu adevărat originale dacă ieșeau puțin din planul lecției. Acest lucru mă dispera de fiecare dată și m-a determinat să nu mai fac nici o compunere pentru ore. De fiecare dată când exprimam o idee personală, ceilalți se holbau la mine de parcă ar fi fost de neconceput ca cineva să poată gândi așa ceva."

8. Ce fel de sfaturi le-ai da oamenilor (părinți, profesori), care au grijă de copiii-indigo? Cum te pot sprijini cel mai bine persoanele din jurul tău?

„Profesorii și părinții ar trebui să stimuleze mai mult interesele unui astfel de copil, și asta cât mai repede posibil. Părinții ar trebui poate să nu se poarte atât de tradițional, orientați după ritualuri, cu copiii lor, să elimine modelele de comportament rigide care nu au nici un sens, dar sunt păstrate cu atâta încăpățânare pentru că au devenit obișnuință. Nu pot vorbi în numele tuturor copiilor-indigo, pentru că în principiu am crescut lângă copii normali. Copiii-indigo m-ar putea ajuta cel mai mult căci se dezvoltă mai creativ și se deschid pentru sfere mai înalte, spirituale. Poate că acești copii ar trebui să învețe în școli speciale, în care să fie predate în primul rând tehnici menite să intensifice câmpul de energie din corpul nostru și să ne ajute să-l controlăm."

9. Cum vezi tu lumea noastră? Ce-ți dorești?

„Îmi doresc o schimbare a oamenilor înspre facerea de bine, dezvoltarea înțelepciunii, a iubirii și a puterii, îmi doresc mai mult interes față de lumea imaterială, pentru a ajuta această planetă să se înnoiască, aș vrea libertate totală și conștiință de sine, o armonizare a tuturor contrastelor – de exemplu, tehnicile vestice să se armonizeze cu înțelepciunea profesorilor din Orient sau cu tehnicile de coborâre a energiei (hihi) – pe scurt: să vină Cerul pe Pământ. A, și multă voie bună!"

Autorii americani Lee Carroll și Jan Tober estimează că 80 până la 90 la sută dintre copiii născuți în SUA sunt copii-indigo. Și mai interesant este faptul că acești copii-indigo apar și în alte țări, și anume în cele în care este foarte răspândit calculatorul. Ai senzația că astfel de suflete, oricine ar fi ele, știu unde pot trăi o încarnare orientată spre tehnică și unde nu pot.

Cum trebuie să ne comportăm, în mod special, cu copiii-indigo?

Spre deosebire de copiii clarvăzători, respectiv copiii-medium, cu copiii-indigo trebuie să ne comportăm altfel, aceștia fiind adesea considerați hiperactivi. După lista dată în acest capitol vă puteți da seama dacă aveți un copil-indigo sau nu.

Copiii-indigo au un potențial ridicat de energie, sunt mai plini de viață și au mai multă putere. Ei se comportă deosebit față de copiii normali, și de multe ori ne transmit mesaje subtile de care nu putem decât să ne mirăm, căci e incredibil ca un copil la o vârstă fragedă să știe asemenea lucruri. Cu toate astea, sunt foarte sensibili. Pentru că nu știu ce să facă cu toată energia pe care o au, se plictisesc ușor, se simt foarte repede frustrați, nu pot sta liniștiți, au multă compasiune, dar și mai multe temeri decât ceilalți copii. Ei dezvoltă metode proprii de învățare și învață cel mai repede prin cercetare, de unii singuri.

Ei caută adesea compania adulților, pentru că nu se simt înțeleși pe deplin de către cei de vârsta lor. Au găsit repede și un truc prin care își impun voința în fața unei persoane, de exemplu în fața bunicilor. Joacă jocuri inteligente. Asupra lor nu au efect constrângerile, trebuie convinși cu argumente valabile, altfel nu acceptă nimic.

De asemenea, nu se lasă implicați prea ușor în situații emoționale. Prin asta se diferențiază net de ceilalți copii, ei fiind mult mai lucizi și raționali decât alții de vârsta lor.

Nu e ușor să te descurci cu acest fel de copii. Mulți părinți se simt frustrați și nu mai știu cum să reacționeze la problemele ridicate de ei. Educatoarea de la grădiniță dă telefon părinților plângându-se că fiul sau fiica lor a zăpăcit toată grupa, la școală profesorii se plâng că n-o mai scot la capăt cu acești copii. Ce e de făcut?

Exceptând faptul că noi, părinții, trebuie să învățăm un nou mod de a ne purta cu astfel de copii, putem apela și la grupe de întrajutorare, în care părinții pot învăța cum să reacționeze mai bine în situațiile create de copiii lor. (Căutați: www.indigokids.com, sau www.indigokinder.de sau www.pranalight.de).

În cartea lui Lee Carroll și Jan Tober găsim câteva modalități, câteva sfaturi despre cum să ne purtăm cu copiii-indigo. Sunt date sugestii și exemple practice pentru părinți. Vremurile noi duc la probleme care te fac să fii inventiv. Suntem chemați să mergem pe un drum nou, un drum care va schimba lumea.

La început, când a apărut fenomenul, profesorii și psihologii au crezut că acești copii sunt înapoiați la învățătură, până când s-a aflat, datorită testelor IQ, că mai degrabă este vina sistemului școlar pentru faptul că sunt insuficient solicitați și se plictisesc de modul clasic de predare. Le vine greu să urmărească ore întregi aceeași temă, pur și simplu îi plictisește. Profesorii au crezut că acești copii nu se pot concentra asupra temei respective. Dar problema este sistemul școlar, nu copiii. Media coeficientului

de inteligență crește în continuare, astfel că, în mod logic, sistemul școlar trebuie adaptat acestor schimbări, și nu invers. Totul devine foarte clar atunci când unui copil-indigo, care nu se concentrează la școală, care deranjează orele și nu este atent, i se dă de îndeplinit o sarcină care-i face plăcere sau i se pune în față o temă care îl interesează. Atunci el înflorește și rezolvă totul în jumătate din timpul în care ar reuși alți copii.

Dar asta nu înseamnă că toți copiii hiperactivi sunt copii-indigo, sau că toți copiii-indigo trebuie să fie cei mai buni din clasă; nu este chiar așa! Ei sunt înzestrați cu o inteligență peste medie, dar de obicei, doar în anumite domenii (spre exemplu la socotitul în gând, în muzică, creații poetice). Per total, realizările școlare rămân de nivel mediu. Dar dacă găsim acest domeniu în care copilul este foarte dotat, el ar putea să fie ajutat s-o pornească cu dreptul în activitatea respectivă.

Ne putem da seama dacă un copil **hiperactiv** este un **copil-indigo** doar bazându-ne pe experiența noastră. Urmăriți listele cu trăsăturile principale ale copiilor-indigo prezentate în acest capitol și comparați-le cu cele ale copilului dumneavoastră. În general, se poate spune că un copil-indigo este considerat un copil problemă pentru că mediul în care trăiește, fie acasă fie la școală, nu este un mediu care-l acceptă.

Candice Creelman, o fetiță-indigo care între timp a devenit adultă, descrie anii de școală în modul următor:

„Școala a însemnat pentru mine o luptă. Nu doar pentru că am fost izolată și considerată mereu altfel decât ceilalți, ci și pentru că știam că tot ce ne era predat în clasă erau numai porcării și nu aveau nici o legătură cu lumea reală. Am știut tot timpul că nimic din ce ne învățau nu ne va trebui în viață. Și chiar dacă mulți încercau să mă convingă de contrariu, știam că tot ce învățăm la școală era inutil. În afară de câteva noțiuni de bază, la citire, scriere și socotit, ca și o prezentare vagă a altor câteva lucruri, în rest erau numai informații inutile. Deși atunci nu aveam o privire de ansamblu și nu înțelegeam perfect acest lucru, mi-am dat seama mai târziu de acest adevăr. Pe măsură ce se apropia examenul de absolvire, îmi devenea tot mai clar faptul că profesorii ne educaseră să gândim la comandă, fără să ne folosim intelectul, rațiunea. Cum ar fi putut să ne ajute acest lucru în lumea reală?" (6, pag. 224)

Când scriu aceste rânduri, îmi saltă inima de bucurie, pentru că am urât întotdeauna școala. Din fericire am și uitat o mare parte din ceea ce mi se impunea în timpul școlii; învățam pe dinafară înaintea lucrărilor de control, dar altfel mintea mea era preocupată de punerea la cale a următoarei farse.

Bine, recunosc, cunoștințele de bază la germană, matematică și mai ales la limbile străine ne sunt necesare, dar nu timp de zece sau treisprezece ani. Așa se pierde cea mai bună perioadă a vieții noastre. Și acest lucru este făcut cu riscul de a cauza cele mai multe pagube, de a le spăla creierele copiilor, în această perioadă în care ei se pot dezvolta cel mai bine. Ființele lui Dumnezeu sunt chinuite cu atâtea lucruri inutile, le sunt anihilate gândurile, până când ajung să se potrivească cu sistemul nostru bolnav. Ce om cu o gândire clară ar putea să stea ca un robot opt ore pe zi în fața unui ecran, sau să lucreze într-o hală a unei uzine murdare? Sau ce angajat într-un concern, al cărui șef este un adevărat mitocan, se poate supune orbește purtând mereu cravata pe care n-o poate suferi? Acest sistem verificat înțelege că ego-ul uman, care este mai puternic prin impulsul interior spre adevăr și conștiință, trebuie constrâns pentru a fi ușor manipulat.

Stimați oameni, aceste lucruri nu au nici o legătură cu *viața* în sine, cu conștiința noastră, asemenea oameni sunt marionete care se lasă conduse în orice fel de josnicii, chiar dacă deocamdată nu în Germania, respectiv în vestul Europei. Partea proastă este că asemenea oameni se lasă conduși de bunăvoie! Dar noii copii nu se vor mai lăsa manipulați. Prieteni, puteți fi siguri de asta!

Există alternativă la sistemul școlar obișnuit?

Da, există. Astfel de sisteme nu sunt chiar perfecte, dar sunt o alternativă la învățătura schematică, orientată numai spre existența materială, din școlile de stat.

Un exemplu îl reprezintă **școlile Waldorf**. Acestea sunt cele mai cunoscute școli din Germania, care sunt puse la dispoziția oamenilor ca o alternativă la sistemul școlar de stat. Fondatorul lor, dr. Rudolf Steiner, a avut ca scop educarea unor copii liberi, creativi, independenți, integri din punct de vedere moral. El a spus: *„Poartă-te cu copiii cu respect, educă-i cu iubire și lasă-i să plece în libertate"*. (6, pag. 113)

O altă școală cunoscută în toată lumea este **Școala Montessori**. A fost creată în 1970 și denumită după fondatoarea ei, dr. Maria Montessori. Ea vede copiii ca fiind „elevi independenți". De la fondatoare provine următorul citat: *„Scopul nostru nu este ca acești copii doar să înțeleagă ceva, și cu atât mai puțin vrem să-i constrângem să învețe ceva pe dinafară; noi vrem să le dezvoltăm fantezia, cea pe care o au deja în interiorul lor."*

Spre deosebire de școlile de stat, această școală încearcă să vadă copiii ca personalități complexe și să-i ajute să-și folosească întregul potențial în

toate domeniile cu care se confruntă. Unui copil trebuie să-i facă plăcere să învețe, iar în această școală disciplinele de învățământ sunt adaptate cerințelor copiilor și nu invers.

Cele două școli amintite sunt cele mai cunoscute și cel mai bine structurate, și de asemenea cele mai răspândite în lume. Dar mai există și alte numeroase variante școlare, cum ar fi internatele sau școlile private destinate copiilor ai căror părinți și le pot permite. Unii părinți recurg chiar la profesori particulari. Școlile de la mânăstiri sau cele organizate de biserici sunt bune, dar aici sunt acceptați numai creștinii.

Cei care nu sunt de acord cu aceste forme de învățământ, poate datorită ideologiilor care se ascund în ele (antropozofia, învățătura bisericească), au posibilitatea să adune mai mulți părinți și să angajeze profesori privați. Există și țări cu alte moduri de școlarizare; unele în care școala nu este obligatorie, lăsând educația copiilor doar în seama părinților. În SUA există și școli ale diverselor organizații de credincioși, cum ar fi Osho, Yogananda, instituțiile de pe lângă mânăstiri. La mormoni, școala este făcută să corespundă crezului lor.

Dar acestea sunt, în general, niște organizații care le impun copiilor o anumită filozofie asupra lumii.

Cel mai important este ca acești copii să se simtă în largul lor, să le facă plăcere să învețe și să se împace bine cu profesorii. La rândul lor, profesorii trebuie să vină în întâmpinarea copiilor, nu să le impună lucruri care nu-i interesează. Există destui profesori deosebiți, care predau cu har și care-și dau silința să descopere și să țină seama de talentele copiilor. Dar din cauza numărului mare de elevi, a schimbării planurilor de predare și a caracterului multicultural al claselor din școală, acest lucru nu prea este posibil. Există și școli de stat în care profesorii și-au unit forțele și au schimbat câte ceva. Am auzit și de astfel de cazuri, dar din păcate ele reprezintă excepțiile.

Tipurile de școli pe care vi le-am prezentat sunt doar câteva exemple. Fiți, dumneavoastră înșivă, creativi, vorbiți cu alți părinți, căutați pe internet soluții.

Autorii Lee Carroll și Jan Tober au o pagină proprie pe internet, din care vă puteți informa despre cele mai noi școli din SUA. E posibil chiar să primiți răspuns la vreo întrebare. Vă mai pot indica încă o adresă de internet la care sunt prezentate și descrise amănunțit școlile alternative din Germania: www.paritaet.org/bfas/adressen.htm.

Vă invit să veniți dumneavoastră cu o idee nouă, în cazul în care tot ce v-a fost prezentat nu vă este pe plac. Trebuie să fiți conștienți că este vorba

despre copiii noștri, de ei trebuie să țineți cont, nu de un sistem! Omul trebuie să stea pe primul loc. Sistemele se schimbă, așa cum am văzut că s-a întâmplat cu RDG (Republica Democrată Germană) și cum o să se întâmple și cu RFG (Republica Federală a Germaniei), din această cauză nu ne putem baza pe ele.

Notați-vă diferitele tipuri de școli, comparați-le, mergeți la fața locului, luați-vă și copilul cu dumneavoastră și nu vă grăbiți. Trebuie să facem orice efort, la urma urmei este vorba despre copiii noștri.

Cum ne putem purta altfel cu copiii noștri?

Să ne purtăm cu ei de la egal la egal, ca și cum am fi buni prieteni, să păstrăm mereu un ton prietenos, să nu le dăm ordine. Decât să certăm copilul și să-i stârnim accese de furie, ar fi mult mai bine să privim situația fără supărare, chiar cu umor, dacă se poate, și abia mai târziu să stăm de vorbă cu el și să-i explicăm ce-a greșit.

Dacă nu vrea să mănânce, este preferabil să-l lăsăm să ne ajute la gătit ca să-l atragem, decât să forțăm copilul să mănânce, să-l amenințăm că nu iese din casă sau că nu are voie să se uite la televizor. Dacă în continuare refuză, să încercăm cu jocul: *„O lingură pentru bunica, una pentru mama Barbie, una pentru pisică..."*.

Atunci când am la mine doi sau mai mulți copii, iar unul dintre ei nu vrea să mănânce deși știu că-i place mâncarea, în nouă din zece cazuri funcționează jocul cu „îmbucătura cea mai mare". *„Cine poate să mestece și să înghită îmbucătura cea mai mare? Eu nu cred că această îmbucătură încape în gură. Ia să vedem care reușește s-o înghită cel mai repede"*. Sau se începe cu îmbucătura cea mai mică. *„Cine reușește să ia cea mai puțină mâncare pe furculiță?"*. Și mai târziu urmează o îmbucătură pentru monstru. (Altfel, copiii-indigo nu-și iau porția mai mare.)

La toate aceste jocuri trebuie să fim atenți să nu mănânce ce nu le place. Nu ni s-a întâmplat și nouă, atunci când eram copii, să mâncăm ceva ce nu ne plăcea? Am supraviețuit, ce-i drept, însă... De ce atunci să-i obligăm să facă ceva, chiar dacă suntem de părere că este foarte important pentru oase, pentru sistemul imunitar... Părinții și bunicii noștri au avut motivele lor pentru care trebuia să mai acceptăm o îmbucătură groaznică. Așa că și aici avem de învățat din propria experiență, întorcându-ne în copilăria noastră.

Dacă fiul dumneavoastră a făcut în pantaloni, vă rog să nu-l certați sau să-l pedepsiți, pentru că înrăutățiți lucrurile; mai bine reacționați cu umor, fără să-l stresați, căci tocmai acest stres se eliberează pe „jos"

Dacă a mințit, vă rog să nu strigați la el sau să deveniți furioși, ci să-l faceți să înțeleagă că întristează foarte tare pe cineva atunci când îl minte.

Apoi îi puteți da un exemplu în care el ar fi cel mințit: *„Spune-mi, cum ar fi dacă prietenul tău cel mai bun ți-ar povesti ceva, tu te-ai bucura, dar apoi ai afla că te-a mințit? Cum te-ai simți atunci? Ați mai fi prieteni?"*. Atunci ar putea urma întrebarea despre cum ar putea să-și repare greșeala. Trebuie învățat că primul lucru pe care trebuie să-l facă este să se scuze la persoana respectivă, iar apoi să învețe ceva din această întâmplare. În loc de a fi pedepsit să nu iasă din casă, cel mai bine ar fi ca acest copil să fie lăsat să scrie o compunere despre cele întâmplate, cu argumente pro și contra.

Dacă unui copil îi este frică de ceva, el nu trebuie silit să facă lucrul respectiv. O astfel de teamă sau fobie poate avea rădăcini într-o altă încarnare, deci să fie o amintire legată de teamă. Doar și nouă, când am fost copii, ne-a fost frică de ceva și ne-am dorit să nu fim siliți să facem acel lucru. Și aici putem depăși situația fără grabă, cu chibzuială, îndepărtând frica prin joc și umor. Este mai bine să-i trezești curiozitatea unui copil, decât să-l constrângi să facă ceva. Eu însumi nu doresc să fiu constrâns în nici un fel. Și copiii noștri sunt oameni, chiar dacă încă foarte mici.

Puteți găsi mai multe exemple în cartea lui Jan Tober și Lee Carroll, care și-au dat toată silința să înțeleagă acești copii hiperactivi și să dea sfaturi practice..

Cât de des auzim de la părinți propoziția: *„Ce putem face cu copilul nostru?"* În spatele acestei afirmații stă, de obicei, ideea: *„Vrem ca el să se schimbe."* Părinții vor ca să-și educe copilul așa cum ar vrea ei să fie. Bine, dar atunci cine spune că *acest copil* face ceva greșit? Poate că *părinții* ar trebui să schimbe ceva. Sau amândouă părțile. Poate că într-adevăr ambele părți ar trebui să găsească noi căi de a fi împreună. Și, după cum am aflat deja, copiii nu au ajuns întâmplător la părinții lor, ci i-au ales pe aceștia pentru a învăța ceva de la ei.

• Din momentul în care încep să vorbească, copiii trebuie atrași în discuțiile noastre, trebuie tratați ca adulții, trebuie ținuți la curent cu ce avem de gând să facem, la fel cum am proceda cu un partener adult. Nu trebuie să-i privim de sus, ca și cum ar fi micuți și prostuți, ci să-i respectăm întotdeauna, și în loc să le ordonăm ceva, mai bine să le explicăm. Copiii nu se pot exprima la fel de bine ca adulții, dar de simțit simt cel puțin la fel de mult, dacă nu cumva chiar mai intens decât adulții. Ei percep orice emoție și observă imediat dacă cineva a mințit sau nu.

• Dacă nu vrem să cedăm voinței lor incredibil de puternice de a obține ceva, atunci răspunsul „mă voi gândi la asta" poate să aibă un efect mult mai bun decât un refuz categoric.

• Este foarte important să reprezentăm un exemplu pentru ei, aplicând în practică concepte ca: morală, onoare, mândrie, adevăr și corectitudine.

Dacă povestim despre pace, iubire și fericire, atunci să și practicăm ce spunem despre ele. Dar cine face așa? I se spune copilului *„nu te apuca de fumat, că îți face rău!"* dar persoana care dă sfatul fumează. Atunci copilul ce va gândi? Că tatăl lui e un prost? Alții le povestesc copiilor despre pruncul Iisus, despre iubire și iertare, duc copilul la biserică unde toți credincioșii par niște sfinți, iar după ce ies de acolo bârfesc pe cineva de nu mai pot. Ce să creadă copilul? Astfel de întâmplări îl marchează pe viață. El nu va uita niciodată! Nu e de mirare că tot mai mulți oameni părăsesc învățăturile creștine în care au intrat prin botezul oficiat fără voia lor. Nu mai au încredere în aceste învățături tocmai din cauza celor care povestesc copiilor lor despre iubire, respect etc. fără a le și practica.

Sinceritatea este, așadar, un factor foarte important în educație. Bineînțeles că părinții vor să ascundă unele lucruri de copiii lor. Pe lângă fumat și băut, e posibil să-și ascundă unele sentimente, să și le reprime. Ei nu vor să-și arate slăbiciunile. Dar copiii simt asta, simt că ceva nu e în regulă, că tristețea sau cearta plutesc în aer. Atunci îi întreabă pe părinți ce s-a întâmplat, caută o confirmare pentru ce au simțit ei, iar dacă părinții neagă că s-ar fi întâmplat ceva, se simt dezorientați. Ajung la o contradicție, simt ceva, dar părinții neagă. Ce va înțelege acum copilul despre propriile-i sentimente sau despre integritatea părinților? Cum se va comporta acest copil pe viitor? Va spune el adevărul? Sau va nega precum părinții lui?

Este o mare greșeală să-i liniștim cu medicamente, ceea ce, din păcate, se întâmplă foarte frecvent, mai ales în America, unde toți cei care au o problemă aleargă la psihanalist sau iau pastile. Americanca Doreen Virtue, medic psiholog, relatează următoarele aspecte din experiența ei:

„Nu este o coincidență că în această eră, înaintea schimbării secolului, numărul celor atinși de sindromul deficienței de atenție, legat de hiperactivitate, a crescut exponențial. Numărul tinerilor care iau Ritalin (Metilfenidat) împotriva acestui sindrom s-a dublat între 1990 și 1995, după un studiu realizat în 1996 de Johns Hopkins University Medical School.

Rapoartele elaborate de cercetători au arătat că numărul rețetelor ce prescriau acest medicament a crescut în proporție de 600 la sută. Ritalinul este atât de popular, încât în unele școli și-l administrează 20% dintre elevi. Paradoxul constă în faptul că Ritalinul corectează purtarea școlară, dar nu și pe cea de acasă, după cum arată un studiu amplu. În afară de asta, medicamentul acesta este considerat atât de nociv, încât **armata refuză potențialii recruți, dacă au luat Ritalin după ce au împlinit treisprezece ani.** *Medicamentele nu reprezintă, deci, o rezolvare."*

(În cazul în care aveți un copil hiperactiv, vă sugerăm să citiți cartea profesorului Karl J. Adams, *Deficitul atenției și hiperactivitatea – alternative la tratarea cu medicamente*; www.bluegreen.de)

Bineînțeles că trebuie să le arătăm drumul cel drept copiilor, atunci când este nevoie, dar depinde de modul în care o facem. Contează foarte mult procedeul. Uneori este important să le arătăm și anumite granițe. Dar eu, ca și alți autori, vrem să vă stimulăm spre un alt fel de educație. Noi nu vrem să rămânem pe loc și să acceptăm lucrurile așa cum sunt. Vreau să spun că nu trebuie să fim mulțumiți cu ceea ce știm, ci să căutăm drumuri noi. Și eu sunt doar în faza de început. Doar de când am devenit tată m-am confruntat cu tema școlii, a autorității și a învățatului, care a însemnat un iad pentru mine în toată copilăria și adolescența, sau cu ideea de a fi silit să faci ceva. Eu nu vreau ca fiul meu *să fie nevoit* să facă ceva, ci *să aibă voie* să facă ceva, să afle singur ce își dorește și ce nu, ce îi face o bucurie și ce nu. Eu îl direcționez în acest scop, îi trezesc curiozitatea, dar îl și frânez atunci când țelul lui e prea sus. Educația este o aventură nesfârșită. Faza de învățare nu se încheie niciodată, deși unii cred contrariul. Există și unii oameni care au convingerea că democrația este cea mai bună formă de organizare statală. Aceștia vor avea ce învăța în următorii ani. Nu putem rămâne nici cu construcții ridicate doar pe jumătate, nu-i așa?

Sistemul nostru școlar de stat este astfel creat, încât să selecteze în ideea adaptării la sistem și nu ca să stimuleze, să promoveze. El se bazează pe presiune și iar presiune. În cazul unei ratări, copiii sunt pedepsiți, în loc să fie susținuți. Cine nu învață cu succes și nu se subordonează este exclus, trebuie să părăsească școala sau este pur și simplu lăsat baltă. *„Copilul trebuie să se adapteze sistemului, nu invers"*, se argumentează tot timpul.

Copiii noștri nu merită doar foarte mult timp din partea noastră, ci și să fie respectați, au dreptul la replică la fel ca adulții.

În ciuda atitudinii lor adulte și a reacțiilor mature, copiii-indigo rămân totuși niște copii. Ei au nevoie de ocrotire, de căldură și mai ales de iubire.

Părerea mea este că nu trebuie să citim atâtea cărți, să întrebăm terapeuții sau să ne sfătuim cu alți părinți. Toți am fost odată copii și ne putem aminti multe situații din copilărie care ne-au fost neplăcute. De exemplu, că trebuia să mâncăm ce nu ne plăcea, că la școală trebuia să stăm lângă un prostănac și să ascultăm ce zice un profesor antipatic de la care ne era neplăcut de-a dreptul să învățăm... E drept că am supraviețuit, dar ce învățăm din toate astea?

Am făcut multe compromisuri, când eram copii: *„Când voi fi mare, o să mănânc numai ce-mi place; o să mă îmbrac doar cu hainele care îmi plac; o să-mi aleg singur prietenii; o să joc, în sfârșit, fotbal, în loc să stau la orele astea stupide de pian... Acum trebuie să fac asta pentru că sunt copil..., dar când voi fi mare, atunci...".*

Nu ne recunoaștem în aceste cuvinte? Iar astăzi cum e, ce facem noi cu copiii **noștri**? Nu ne purtăm de multe ori cu ei exact așa cum se purtau cu noi părinții noștri, care bineînțeles că ne voiau binele și știau întotdeauna ce era bine pentru noi?

Sunt convins că unii dintre dumneavoastră nu trebuie neapărat să dea bani pentru un seminar despre educația copiilor obișnuiți sau a copiilor-indigo. Cheia acestei educații stă **în noi.** Întoarcerea în propria noastră copilărie și cercetarea ei ne pot fi extraordinar de folositoare. Nu credeți? Dar bineînțeles că sunteți liberi să cereți sfaturi, dacă *dumneavoastră* doriți și simțiți nevoia. A fost doar o propunere din partea mea.

Caroline Hehenkamp, care lucrează de ani de zile cu copiii-indigo, ne prezintă punctul ei de vedere despre cine sunt acești copii și de ce vin ei la noi:

„Noi trăim niște vremuri în care viața de pe pământ este tot mai dezechilibrată. Trăim într-o lume care pune puterea și banii înaintea dragostei și păcii. Această lume a început să se fărâmițeze în ultimii ani. Religia, guvernarea și alte instanțe își pierd credibilitatea și prin asta, își pierd și susținătorii. Sistemele noastre de valori sunt găunoase. Puțini sunt cu adevărat fericiți și și-au realizat visele, cei mai mulți, nu. Omenirea a pierdut legătura cu natura și respectul de sine din cauza compromisurilor făcute și a înlăturării altor oameni, în toate domeniile. Relațiile noastre sunt de multe ori unele de suprafață, conduse de mândrie, gelozie, învinuiri și nevoi. În loc să domine iubirea, domină mai degrabă plăcerea și egoismul. Mulți nu mai îndrăznesc să-și investească încrederea, își joacă rolurile și își uită visele: „Cerul să coboare pe pământ!" Părinții își amână visele până când copiii lor devin adulți, dar atunci se văd în situația de a fi prea bătrâni.

Contactul cu eul nostru superior, cu ceea ce este dumnezeiesc în noi este atrofiat, iar ajutorul lumii spirituale nu este luat în considerare, pentru că de fapt oamenii nu cred în spirite. Viața noastră comună nu tinde, de cele mai multe ori, spre calitatea vieții. Obsedați de câștig, în afacerile noastre vehiculăm adesea marfă de care nu avem nevoie cu adevărat, multe alimente sunt nesănătoase fiind denaturate de pesticide, conservanți sau iradieri. Mulți simt un gol în viața lor, pe care încearcă să-l umple cu lucruri materiale. Încercăm să refacem contactul cu propriul nostru corp, contact

pe care l-am pierdut de mult. Dar nu mai știm să ascultăm corect de el, și nu le putem transmite acest lucru nici copiilor noștri.

Trăim într-o lume ireală, dar dorința de pace și iubire a continuat să se dezvolte în noi și aceste sentimente ne fac să ne întoarcem la tărâmul ezoteric." (166)

Doamna Hehenkamp are următoarea convingere:

„Copiii-indigo au în fața lor o mare sarcină. Ei ne pot aduce pacea globală. Dar pentru a se putea dezvolta, au nevoie ca noi să fim cu inima deschisă spre ei.

Ei vin într-o lume în care mulți oameni sunt suferinzi, dar cu toate astea le e frică de schimbări. Omul a renunțat la visele lui și de multe ori privește lumea doar prin ochii altora. El a uitat cum este să trăiești viața în esența ei și din această cauză este adesea trist. În astfel de cazuri este bine să ne amintim cine suntem și că fiecare dintre noi are drumul lui individual și că e dreptul lui să-și aleagă acel drum.

Copiii noului mileniu cer înapoi libertatea. Ei simt cine sunt și ce au de făcut, ce este bine pentru ei și ce nu. Ei știu de obicei foarte bine cum pot realiza ceea ce au de făcut. Sunt plini de iubire necondiționată, sunt talentați și nu judecă pe nimeni. Dorința lor colectivă este să-i susținem, să folosim talentele care le-au fost date pentru a putea înfăptui scopul vieții lor. Își mai doresc și ca omenirea să își amintească de visele ei pentru a le exprima în viață.

Aș vrea să fac să dispară sentimentele de vină ale părinților care au copii-indigo și să le spun că prin ei se desfășoară un minunat proces de evoluție, un proces de transformare pe care ni-l doream de foarte multă vreme. Haideți să încercăm să trecem împreună prin greutățile pe care le aduce cu ea această schimbare. Eu le fac cadou părinților toată știința mea, pentru a le da curaj.

Acestor copii noi le este mai ușor, pentru că în timpurile noastre există oameni din toate straturile sociale care renasc din punct de vedere spiritual. Ei sunt capabili să-i ajute pe copiii-indigo, fiind ei înșiși un exemplu." (16)

Pe de altă parte, în descrierea pe care o face Nancy Ann Tappe acestor copii se simte îngrijorarea. Potrivit cromoterapeutei americane, copiii-indigo sunt computerizați, adică decid mai mult cu capul decât cu sufletul. De când au apărut pe pământ, și-au stabilit propriile reguli pentru vizualizările spirituale. Sunt copii orientați spre tehnologie și care se vor orienta tot mai mult spre tehnologie. La vârsta de trei-patru ani, acești copii lucrează la calculator, ceea ce mulți adulți nu reușesc nici la cincizeci de ani.

Sunt copii ai tehnologiei, copii care s-au născut pentru a înțelege tehnica. Din acest motiv, ne putem imagina cum se vor dezvolta: vor aduce lumii tehnologii la care nici nu îndrăznim să visăm. Rămâne întrebarea: acest lucru este oare o binecuvântare pentru evoluția noastră?

Un adevăr amenințător despre categoria aceasta de copii este că toți cei care au ucis elevi în școlile americane erau copii-indigo. Nancy Ann Tappe îi descrie ca fiind neînfricați, sunt copii care nu știu ce este teama. Dacă sunt blocați, dacă nu sunt lăsați să meargă pe drumul lor, atunci ei caută o altă cale de supraviețuire gândindu-se la moartea altora.

Acesta este aspectul negativ.

CAPITOLUL 5

Masacrele comise de copii în școli

V-ați pus, desigur, și dumneavoastră întrebarea cum se face că în ultimul timp se ajunge tot mai des la masacre în școli, înfăptuite de copii, respectiv de tineri.

Doar în ultimii opt ani, SUA au fost zguduite de șaptesprezece mari vărsări de sânge în școli, aproape toate fiind declanșate de adolescenți. După C.N.N., zece la sută din elevii americani au participat la câte o manifestare de violență în anul școlar 1996/1997. Printre aceste manifestări se numără crime, sinucideri, abuzuri, furturi, folosirea armelor. Tot mai mulți tineri, dar și adulți o iau razna. Motivele unor astfel de masacre irațională rămân misterioase. Ce credeți că se află în spatele lor?

Ei bine, eu vă pot prezenta două posibilități; fiecărui făptaș i se poate aplica una dintre ele. Este vorba, așa cum cititorii probabil că intuiesc deja, jocurile video și cele pe computer, jocuri care sunt cerute cu mare interes de copiii noștri.

Editura Dr. Böttiger din Wiesbaden a publicat în mai 2000 o lucrare interesantă a locotenentului major american David Grossman. Grossman nu este un oarecare, ci este profesor de psihologie, instructor de tir în armata SUA. Are el însuși un fiu la școala din Jonesboro, unde la începutul anului 2000, doi elevi au împușcat patru colegi de-ai lor, alți doi fiind grav răniți. În raportul publicat în anul 2000, ofițerul arată cum jocurile pe computer (care sunt folosite și în antrenamentele armatei și poliției), ca și demonstrațiile de forță prezente în mediul în care trăiesc copiii noștri, îi motivează pe aceștia și chiar îi antrenează pentru înfăptuirea crimelor. Grossman este coautorul unei cărți care a apărut în 1999 în SUA, cu titlul *„Încetați să-i învățați pe copiii noștri să ucidă – apel împotriva scenelor de violență din filme, de la televizor, de pe video sau din jocurile pe computer"*.

Grossman și-a obținut gradul militar în armata americană, a studiat la Academia militară din Westpoint și la Universitatea din Arkansas. Astăzi el antrenează militari, polițiști și membri ai forțelor de securitate în folosirea armelor. El a condus ancheta care a investigat înfricoșătorul masacru școlar de la liceul din Jonesboro, Arkansas.

În raportul său, Grossman începe cu demonstrațiile de forță din mediul în care trăim. Explică faptul că ceea ce s-a scris despre violența copiilor de până la opt ani nu a impresionat și că totul este filtrat prin rațiunea celui care citește. Violența exprimată acustic nu este percepută de copiii până în patru ani, pentru că discuțiile despre fapte violente trebuie prelucrate în minte, înainte să aibă efect emoțional. Dar altfel se întâmplă în cazul imaginilor. La optsprezece luni, intelectul unui copil este atât de dezvoltat, încât poate percepe mersul unei acțiuni și poate să îl copieze. După optsprezece luni, imaginile faptelor de violență de la televizor, din filme sau din jocurile pe computer ajung, prin ochi, direct la centrul emoțional.

Grossman aduce argumente pentru a dovedi că acțiunile violente din cultura noastră (din toată lumea), la care se adaugă barbariile războaielor, sunt copleșitoare; în acest scop, folosește date provenind de la instituțiile în activitatea cărora este implicat. (El colaborează cu Societatea Americană de Medicină, Societatea Americană de Psihologie, Ministerul Sănătății, Institutul de Sănătate Spirituală, UNESCO și Crucea Roșie Internațională.)

Un studiu al Națiunilor Unite din anul 1998 vorbește despre această violență și desemnează mass-media americane ca principale responsabile pentru ceea ce se întâmplă. La fel cum unii columbieni exportă droguri, mijloacele americane de informare în masă exportă moartea și oroarea pentru a se îmbogăți. Adevărul acesta este atât de evident, încât oamenii care ar nega nocivitatea mass-media ar avea aceleași șanse de a fi crezuți ca și cei care ar susține că fumatul nu are nici o legătură cu cancerul.

Grossman explică detaliat cum sunt instruiți soldații de elită din armata SUA. Pentru că este împotriva naturii omenești să-și omoare semenii, soldatul american are nevoie de ani întregi de antrenamente dure pentru a dobândi capacitatea și voința de a ucide. Dar fiecare individ are pragul său biologic pe care trebuie să-l treacă pentru a putea omorî membri ai propriei specii.

Pentru exemplificare, autorul face referire la războiul civil american. Cu armele și cu strategia de atunci, un regiment putea omorî cinci sute până la o mie de oameni pe minut. Dar de fapt n-au căzut decât unu sau doi oameni pe minut. După lupta de la Gettysburg, au fost strânse de pe câmpul de luptă 27 000 de arme abandonate. Dintre ele, cam 20% erau încărcate. Faptul este greu de explicat, mai ales știindu-se că, din timpul necesar pentru încărcare și tragerea cu o armă, 95% se consumă pentru încărcat și numai 5% pentru tras. Și mai curios pare faptul că dintre armele încărcate, mai mult de jumătate fuseseră încărcate de mai multe ori. Lângă o armă, de

pildă, s-au găsit 23 de gloanțe nefolosite. Cu alte cuvinte, oamenii erau pregătiți să moară, dar nu să ucidă. Să ucizi, spune Grossman, este un lucru care trebuie învățat.

El evocă și al Doilea Război Mondial, amintind că și de data asta majoritatea soldaților americani din infanterie nu au fost capabili să ucidă pe front. Se făcuse o greșeală capitală în pregătirea lor. După ce, la antrenamente, au tras la țintă, soldaților li s-au dat arme bune și au fost trimiși pe front. Dar majoritatea dintre ei au refuzat să tragă atunci când nu mai veneau plăcuțele spre ei. Nu făcuseră exercițiile adecvate. Supuși stresului, fiindu-le foarte frică și aflându-se în plin câmp de luptă, aceștia nu au putut să tragă.

S-a ajuns astfel la concluzia că e necesar un alt fel de exercițiu – moartea simulată. La fel cum piloții sunt lăsați mai întâi să zboare în simulatorul de zbor, uciderea trebuia învățată printr-o simulare a morții.

La astfel de simulări, pe ecran se mișcă imagini cu oameni în care trebuie să tragi. În acest mod este construit un proces asemănător cu cel de pe front. Una este să fii un bun cetățean (să aperi onoarea țării!), și alta să poți omorî oameni. Pentru a trece acest prag, instructorii trebuie să atingă un anumit nivel de complexitate; soldatul să nu învețe numai cum să tragă, ci să i se creeze starea de pe front, să i se solicite atitudinea pe care trebuie să o aibă pe front.

Grossman relatează în continuare că de atunci au primit aparatura corespunzătoare pe care o folosesc pentru pregătirea militarilor. Corpul marinei folosește, de exemplu, jocul de computer *Doom* ca exercițiu de tactică. Armata folosește Super Nintendo. Unii dintre dumneavoastră cunosc cu siguranță jocul *Vânătoarea de rațe*, din sălile de calculatoare. Militarii au înlocuit pistolul de plastic cu un M-16 și în loc de rațe vin spre ei, pe ecran, imagini cu oameni. Armata americană dispune la ora asta de câteva mii de astfel de aparate pe care le instalează în toată lumea cu scopul de a se exersa pe ele. S-au dovedit a fi foarte folositoare!

Grossman descrie cum se exersează la un astfel de simulator al morții:

„Soldatul stă în fața unui simulator de exerciții de tras cu arma și ține o armă în mână. Când trage, simte reculul. Dacă ochește ținta de pe ecran, aceasta cade. Dacă greșește ținta, trage aceasta în el. Mergeți într-o sală de jocuri și jucați jocul „Criza de timp". În acel joc, veți ține un pistol în mână, veți trage și veți simți cum sunteți împins în spate. Dacă nimeriți ținta, aceasta cade. Dacă nu o nimeriți, atunci va trage ea în dumneavoastră. Acesta este un simulator al uciderii. Acesta este un aparat care stă la îndemâna copiilor, iar unicul său scop social este acela de a-i induce copilului dorința de a ucide." (10)

Spre deosebire de soldați și polițiști, care poate că exersează tragerea la țintă de câteva ori pe an, copiii fac acest lucru uneori seară de seară. Ei trag în toate ființele care vin înaintea țevii armei lor, până când se termină toate țintele sau rămân fără muniție.

Grossman explică mai departe:

„Suntem aproape siguri că în evenimentele care s-au soldat cu focuri de armă în Pearl, Mississippi, Paducah, Kentucky sau în Jonesboro, Arkansas și în alte părți, adolescenții respectivi aveau de gând să omoare o singură persoană, de regulă prietena sau profesorul care i-a dezamăgit foarte tare. Dar apoi, când au început să tragă, nu se mai puteau opri. Au tras în tot ce mișca înaintea lor, până când i-au doborât toți sau li s-a terminat muniția. Înțelegeți ce vreau să spun? Când au arestat un adolescent, poliția l-a întrebat: «Bine, ai omorât persoana pe care erai furios; dar de ce i-ai ucis pe toți ceilalți? Printre ei erau și prieteni de-ai tăi!» Copiii nu puteau răspunde, nici ei nu știau.

Dar noi știm. Este ca la simulatorul de zbor. Ce au îngurgitat în timpul jocurilor pe calculator iese la iveală automat într-o situație similară, sub stres. Prin asemenea jocuri, îi lăsăm pe copiii noștri să exerseze reflexe de ucis, iar ei omoară fără discernământ, la întâmplare. În astfel de jocuri, când reușești să ucizi ești recunoscut ca fiind valoros. Așa, calculatoarele îi fac pe copii să se bucure și să facă glume când pe ecran este ucis sau rănit cineva. Rezultatul este pur și simplu cutremurător. Lipsa de responsabilitate a celor care comercializează astfel de jocuri, pe care exersează militarii și polițiștii, este de neconceput. Este ca și când i-ai pune în mână unui copil o pușcă încărcată sau un pistol." (10)

Dar în afara jocurilor pe computer ca simulatoare de ucis, nu trebuie să trecem cu vederea nici televizorul, pentru că înaintea cazului din Flint și a focurilor de armă din Michigan, a fost cazul de la Washington. Un adolescent a scos gloanțe din dulap, și-a încărcat arma și a plecat. Pe drum, a tras de două ori într-un grup de copii. Când poliția l-a întrebat unde a învățat să încarce pistolul și să umble cu el (se bănuia că tatăl său, total irresponsabil, îi arătase acest lucru), băiatul a răspuns: *„Am văzut la televizor cum se face."* Șeriful l-a arestat pe tatăl băiatului, și din cauza faptei fiului său acesta e la închisoare. Tatăl a declarat următoarele: *„Imediat ce am văzut la televizor știrea despre acest caz, mi-a trecut un fior rece pe spate. Am știut imediat că era vorba de băiatul meu. Pentru că lui îi plăceau la nebunie filmele cu violență."*

Avem deci un copil căruia îi plăcea să se uite la filmele cu violență, cu un tată care îi permitea acest lucru, un copil care se uita la astfel de filme și se bucura, râdea, făcea poante când vedea suferință umană și moarte. În mod normal, copiii mici sunt înspăimântați de asemenea scene. Dar dacă sunt încurajați să se uite la astfel de filme, pe la vârsta de șase ani începe să le placă. Iar acest lucru este oribil!

La fel și-au pregătit japonezii soldații, explică Grossman, învățându-i să simtă plăcere când vedeau imagini cu suferințe umane sau moarte. Luau soldații tineri, care nu participaseră încă la nici o luptă, și îi puneau să se uite la masacrele comise contra chinezilor nevinovați, a prizonierilor englezi sau americani. Îi făceau pe acești soldați să râdă de suferințele prizonierilor, să aplaude, să facă glume. După aceea, seara li se dădea cea mai bună mâncare, primeau alcool și fete. În acest mod au fost aduși în stadiul de a simți plăcere în fața suferinței umane și a morții.

Tragedia din Jonesboro, Arkansas, a avut loc într-o școală generală. Chiar lângă ea se afla liceul, frecventat de frații mai mari ai copiilor în care s-a tras. O profesoară de la liceu i-a povestit domnului Grossman că, în ziua respectivă, a intrat în clasă și le-a povestit ce se întâmplase elevilor săi, care auziseră împușcăturile și zgomotul sirenelor de la mașinile poliției. Cum credeți că au reacționat copiii? Au râs și au început să aplaude. Noi suntem îngroziți de această cruzime. Dar de unde vine ea? Noi înșine o lăsăm să se întâmple, deci suntem răspunzători pentru ea!

O fetiță de la școala Chatham din Littleton, Colorado (este o școală cunoscută de lângă un liceu), a relatat următoarele: când s-a aflat în școală ce se întâmplase lângă ei, și anume că la liceul Columbine cineva împușcase mai mulți elevi, copiii de la Chatham au început să aplaude. Aplauzele au fost atât de puternice, încât răsunau pe coridoare chiar până la cancelaria de la capătul coridorului.

Copiii noștri au învățat să se amuze când văd suferință umană și moarte. Este exact ceea ce s-a întâmplat cu acel copil de șase ani care a devenit criminal.

Grossman este convins că e numai vina jocurilor de pe computer.

Iată cum își argumentează el teoria:

„Persoana a tras numai o dată, și a țintit exact pe cine voia. Nu este deloc simplu să nimerești cu pistolul, dar jocurile de pe calculator îi învață să facă acest lucru. În multe astfel de jocuri primești un bonus dacă nimerești

omul chiar în cap. Cred că este evident că băiatul s-a antrenat la un simulator de ucidere. Tatăl său nu l-a lăsat doar să se uite la filme cu violență la televizor, ci l-a lăsat și să se joace la calculator. Acum culege ce a semănat. Îngrijorător este faptul că media de vârstă a copiilor educați în acest fel este tot mai mică.

Un exemplu clasic este Paducah, în statul Kentucky. Acolo, un băiat de paisprezece ani a furat un pistol de calibru 22 dintr-o casă vecină. Înainte să fure pistolul, nu mai trăsese niciodată cu o armă adevărată. Noaptea, înainte să ajungă să tragă, a încercat pistolul de câteva ori cu băieții vecini cu el. Apoi a luat arma cu el la școală. Acolo a tras de opt ori.

FBI-ul susține că un agent antrenat de ei nimerește, de regulă, într-un schimb de focuri în care trage de cinci ori, o singură dată. În cazul spectaculos al adolescentului Amadou Diallo, agenții au tras în total 41 de focuri într-un om neînarmat. Doar nouăsprezece gloanțe au nimerit victima. Omul care a intrat vara trecută într-un lăcaș de cult evreiesc din Los Angeles a tras de 70 de ori și a nimerit doar cinci copii neajutorați.

Ei bine, acest copil a tras doar de opt ori. De câte ori a nimerit? Din opt împușcături a nimerit opt copii diferiți, dintre care cinci au fost nimeriți în cap. Celelalte trei gloanțe au nimerit în părțile superioare ale corpurilor. Ni se taie respirația! Eu am instruit polițiști în Texas și California, am antrenat un batalion întreg de Berete Verzi. ***Niciodată în istoria poliției, a armatei sau în analele criminalistice nu s-a întâmplat o asemenea performanță.*** *Dar aici nu este vorba de un ofițer, cum sunt eu, aici este vorba de un băiat de paisprezece ani care încă nu trăsese niciodată cu o astfel de armă înainte să fure pistolul. Unde a deprins această abilitate pe care nu am întâlnit-o până atunci? El trebuie să se fi pregătit pentru această crimă. Dar după mărturiile tuturor celor intervievați și după declarațiile martorilor, el nu se evidențiase încât să atragă atenția și să fie pedepsit pentru ceva. A ținut arma cu amândouă mâinile. Nu a tras nici spre stânga, nici spre dreapta. A tras doar câte un glonț în fiecare țintă care apărea în câmpul său vizual, ca pe ecranul calculatorului. În nici un caz nu este un lucru normal ca la fiecare împușcătură să nimerească altă țintă. Mai normal ar fi fost să tragă într-o țintă până când cade. Oricine a vânat vreodată cu o armă automată sau a tras pe câmpul de luptă poate confirma că este foarte normal să tragi atât de mult într-o țintă până când aceasta cade (nu moare imediat), și de-abia atunci să te îndrepți spre următoarea țintă. Dar ce exersează copiii la jocurile pe calculator? O împușcătură, o crimă și un punct în plus dacă ai nimerit în cap."* (10)

Nici televizorul nu este cu nimic mai bun. Să discutăm o problemă de foarte mare actualitate: **Pokemon**.

În Japonia a avut loc un eveniment care s-a mediatizat și la noi. La emisiunea respectivă au fost folosite culori cu lungimi de undă care au dus la crize de epilepsie la mai mult de o sută de copii. Din acest motiv, Pokemon a fost scos din program.

Industria televiziunii depune eforturi mari pentru a găsi noi frecvențe de succedare a cadrelor și culorile potrivite asociate cu intervale cât mai scurte între două imagini. Aceste lucruri costă miliarde de dolari. De ce fac asta? Pentru că în acest mod îi fac pe copii dependenți de calculator. În ce scop? Pentru că astfel ei pot fi manipulați de această industrie de consum.

Grossman atinge și tema patimei mâncatului, care se extinde tot mai mult printre copiii din toată lumea. Cercetătorii americani au stabilit că există o legătură foarte strânsă între televizor și obezitate. Dar de unde provine această patimă pentru mâncat?

„Mai întâi este vorba de dependența de televizor. Mulți oameni au devenit dependenți. Imaginile care se succed foarte repede au efectul unui drog. Acest efect este sporit dacă imaginile sunt violente. Ele acționează în primul rând asupra copiilor. Ei nu reușesc să se dezlipească de televizor. Astfel de imagini le atrag atenția din motive biologice. Cunoașteți fabula cu iepurele de casă și șarpele. Din punct de vedere biologic, contactul cu violența este excitant. De la vârsta de optsprezece luni, copiii își dezvoltă capacitatea de a căuta în mediul lor astfel de excitații. Imaginile despre care vorbim se transformă la copii într-o dependență psihică și corporală. Urmarea este pofta de mâncare exagerată.

În mod evident, noi înșine le oferim copiilor noștri un fel de drog. Ei devin la fel de dependenți de televizor și de mâncare cum alții sunt dependenți de droguri. Dar mai este ceva. Cei mai creativi, inventivi, talentați oameni din America își sporesc enorm profiturile atunci când vă conving pe dumneavoastră sau pe copiii dumneavoastră să mâncați exagerat de mult. Ei găsesc frecvențele potrivite, tonuri potrivite de culori și succesiunea potrivită a imaginilor pentru a vă determina să vă ridicați și să mergeți la frigider sau să dați iama prin dulciuri. Vă va cuprinde o poftă de mâncare nestăvilită, care va duce la o proliferare explozivă a diabetului, chiar și în rândul copiilor. Și în toate astea, după cum ați înțeles, cauza principală este legătura cu televizorul." (10)

Televiziunea dăunează sănătății și pe alte căi. De exemplu, extrema cealaltă, abținerea exagerată de la mâncare. Anorexia nu era cunoscută până când televiziunea nu a început să promoveze imaginea femeii slabe – idealul de frumusețe american. Nu a durat mult și fetițele s-au înfometat de moarte pentru a ajunge la acest ideal.

Un alt exemplu este deficiența atenției. Frecvențele mari cu care se succed imaginile TV îi lovesc pe copii în moalele capului. Schimbarea aceasta bruscă a imaginilor are efectul unor lovituri de ciocan asupra copilului. Se întâmplă următorul lucru: copilul se obișnuiește să primească conținuturi de imagini rapide, schimbătoare. Din acest motiv, el se dezvață cu totul de a-și exersa încordarea atenției.

Ce înțelegem prin deficiență de concentrare? Ea se regăsește la copiii care nu au avut când să își dezvolte o încordare de mai lungă durată a atenției. Televizorul distruge această încordare. Copilul se lipește de televizor și primește aceste schimbări rapide de imagini ca niște lovituri de ciocan în creier. Pe la vârsta de cinci-șase ani, îi trimitem la școală. Acolo profesorul stă în fața clasei și vorbește fără intonație, încet și plictisitor în comparație cu televizorul, și mai ales despre lucruri care nu-i interesează, iar copilul privește și încearcă zadarnic să schimbe canalul! Înnebunește din cauza nerăbdării! (10)

Care este replica la atitudinea lui? **Pastilele!**

Ele par să fie cel mai bun remediu pentru două boli psihice: depresia și hiperactivitatea. Dar adevărul din spatele acestor reacții este altul.

Citim de exemplu în ziare: *„Băiatul de zece ani nu a avut nici un fel de emoție la interogatoriu. Se pune întrebarea dacă făptașul este nebun."* Dar de ce ar fi nebun?

În cazul masacrelor pe care le voi aminti în continuare, copiii făptași ai crimelor erau sub influența medicamentelor.

- 20 aprilie 1999; doi elevi comit un masacru printre elevii liceului Columbine din Littleton, Colorado. Unul dintre ei se trata cu *luvox* împotriva depresiei.
- 21 mai 1999; Kip Kinkel îi împușcă la întâmplare pe colegii lui dintr-o școală din Springfield, Oregon. El lua *prozac,* un antidepresiv foarte cunoscut.
- 24 martie 1999; un băiat de nouă ani, împreună cu unul de cincisprezece ani, declanșează alarma de incendiu la școala lor din Jonesboro, Arkansas, și apoi trag în mulțimea care ieșea din clădire. Un profesor și patru elevi mor, alți unsprezece sunt răniți. Unul dintre cei doi băieți era tratat cu mijloace farmaceutice pentru comportament violent.
- 22 noiembrie 1996; Julie Meacle este omorâtă de cinci polițiști cu cel puțin zece gloanțe. Ea avea în posesia ei o armă și striga să fie împușcată, altfel se va omorî singură după ce va trage în ceilalți. Julie Meacle era

o fată normală, care tocmai se pregătea să intre la colegiu. Lua de peste patru ani *prozac*.

Deși în mass-media s-au prezentat detaliat aceste vărsări de sânge, în mod curios, nu s-a spus nici un singur cuvânt despre medicamente. De ce?

Ce este **prozacul?**

Acest medicament schimbă conținutul de serotonină din creier și prin asta ar trebui să înlăture depresiile. În America este foarte răspândit, iar medicii îl prescriu cu ușurință, deși a fost făcută în mod repetat legătura dintre acest medicament și sinucidere sau crimă.

Iată ce spune dr. Joseph Tarantolo, psihiatru american, despre prozac și alte medicamente pentru boli psihice:

„Toate aceste mijloace distrug sentimentele pacientului. El devine mai puțin empatic, are mai puțină încredere în oameni și își dezvoltă atitudinea de tipul «mi-e indiferent». Asta poate să însemne și: «pentru mine e simplu să fac rău». Dacă un medic tratează pe cineva căruia îi trebuie multă putere să gândească drept, atunci administrarea unui asemenea medicament îl poate împinge pe pacient spre un comportament violent." (29)

Exemple sunt destule. Unii adolescenți se află în penitenciare, fiind închiși pe viață pentru că și-au omorât prieteni sau rude într-un acces de furie ucigătoare inexplicabilă. Aproape toți fac tratamente cu antidepresive!

Pastile împotriva hiperactivității

Părinții și profesorii au o nouă povară, care uneori îi duce pe adulți în pragul disperării: copiii hiperactivi. Diagnosticul corect, în termeni medicali, este sindrom al deficienței de atenție, și l-am mai întâlnit în legătură cu copiii-indigo.

Cum îi putem liniști pe acești micuți care nu se pot concentra și care ne mănâncă nervii? Nici o problemă! Industria farmaceutică abia așteaptă să rezolve problema.

Pastila miraculoasă se numește **ritalin** și face dintr-un strengar obositor un elev ascultător. Dar acest lucru are prețul său! În 1986 a apărut un studiu în *International Journal of the Addictions* citând publicațiile științifice care s-au ocupat cu reacțiile adverse ale ritalinului. Rezultatul este cutremurător: sunt înșirate peste o sută, toate demonstrate științific ca fiind foarte grave. Printre ele găsim:

- psihoze paranoide și deliruri
- simptom maniacal și hipomaniacal

- halucinații vizuale și auditive (mai puternice decât în cazul drogurilor)
- izolare extremă
- stări de anxietate
- insomnii
- pericol de dependență
- dependență psihică
- convulsii nervoase și spasme
- agresivitate

Experiențele pe animale au mai arătat, în afară de asta, că ritalinul este înrudit chimic cu drogul *speed*, la ingerarea căruia cantitatea de sânge din creier scade cu 20 până la 30%. Acest lucru este îngrijorător, pentru că provoacă mari probleme creierului.

Psihiatrul dr. Peter Breggin face următoarea afirmație: *„Stimulentele de felul ritalinului și amfetaminelor au efecte nocive asupra creierului. Reduc circulația sângelui, dăunează metabolismului glucozei și cauzează o degenerare a creierului"*.

În 1996, un reporter de televiziune a descoperit că cea mai mare organizație *non-profit* americană, care s-a ocupat cu sindromul deficienței de atenție și care a dus campanii de informare în școli, era sponsorizată în secret, cu milioane de dolari, de *Ciba-Geigy* (astăzi *Novartis*), concernul care producea ritalinul. Se înțelege de la sine că această organizație prezenta *ritalinul* ca pe cel mai bun tratament împotriva hiperactivității. (Cei interesați pot găsi informații despre *ritalin* în cartea *Hiperactivitatea – de ce ritalinul nu este o soluție – strategii sănătoase care ajută cu adevărat* de Barbara Simonsohn, editura Goldmann).

Pastilele destinate bolilor psihice pentru copiii noștri, pentru micuții noștri îngerași, împreună cu alte lucruri fără valoare care se vând în cutiuțe sclipitoare ... iată tratamentele diabolice! (29)

Aș vrea să mă mai întorc puțin la televiziune.

Cazul *Pokemon* este, din păcate, doar cel mai cunoscut dintre metodele de manipulare apărute ca rezultat al dezvoltării industriei. Cu ajutorul configurării imaginilor de pe ecran, folosindu-se anumite culori și o succesiune rapidă a imaginilor, se creează o dependență deosebit de puternică. Din această dependență apare violența pe care copiii noștri o preiau de la televizor. Violența este ca nicotina, un mijloc excitant care te face dependent.

Faptul că această violență duce la crimă nu este de mirare. În Japonia, violența în rândurile adolescenților a crescut cu 30% numai în 1997. În India nu există categoria răniri corporale grave, statisticile cuprind doar crimele. Conform statisticilor Interpolului, în India rata crimelor s-a dublat în ultimii cincisprezece ani. De ce? Cu puțin timp în urmă, în fiecare sat au fost instalate televizoare! Seară de seară, sătenii se adună în fața aparatelor. Efectul puternic avut asupra societății este evident. (10)

Grossman susține necesitatea luării unor măsuri prin legi mai dure împotriva producătorilor de programe agresive, care trebuie trași la răspundere, dar înainte de toate, el consideră că este necesară o educație mai vigilentă.

Este știut faptul că *Pokemon* a fost scos din programele japoneze după cazurile de epilepsie apărute în rândul copiilor. Dacă serialul nu se mai dă pe post în Japonia pentru că este atât de dăunător, de ce este difuzat încă în Germania? Unde sunt oamenii noștri de bine și așa-zisele organizații pentru drepturile omului, care altfel pentru orice fleac ies în stradă și fac manifestații? Copilul german este mai puțin important decât cel japonez? Of!

Ce contradicție în societatea noastră (ca să nu mai folosim termenul de popor)!

O aplicare mai severă a legilor noastre este, cu siguranță, importantă. Dar jocurile pe calculator și filmele cu violență sunt numai o parte a problemei. Trebuie să ne întrebăm și ce se petrece cu acești oameni (cu producătorii), că vând așa ceva, și cu cei care cumpără și dau pe post aceste materiale. Acești oameni oare nu au conștiință, oare nu au propriii lor copii? Se pot face și vinde și jocuri foarte frumoase, fără violență, pentru computer (pentru că totuși computerul nu poate fi eliminat din viața noastră, el rămâne un drog pentru omenire). Dar din păcate, doar 2% din jocurile pe computer pot fi considerate valoroase, restul sunt porcării, violență, crimă. La fel se întâmplă și cu televizorul. Există cu siguranță filme foarte frumoase despre natură, filme despre animale pentru copii, moș Ene, albinuța Maja, sau Pan Tau – nici o problemă. Dar majoritatea emisiunilor sunt fără valoare. Numai de noi, părinții, depinde să le arătăm copiilor cum să selecteze programele la care privesc.

Desigur, motivul principal al apariției unor emisiuni și jocuri nocive este profitul. Producătorul, normal, dă vina pe consumatori, motivează că atât copiii, cât și părinții lor cer astfel de distracții. Bineînțeles, și consumatorul de droguri își cere drogul.

Mulți părinți consideră că, dacă le cumpără calculatoare copiilor lor, aceștia vor avea mai multe șanse în meseria pe care și-o vor alege. Dar copiii folosesc computerele ca să se joace, ca să navigheze pe internet, unde găsesc cu siguranță pagini care depășesc violența jocurilor prin decadența întâlnită în ele.

E necesar să privim toate acestea din perspectiva unui copil. Copilul nu știe ce este bine și ce este rău, el îi observă pe părinți și pe adulți în general și face ca ei. Pentru copil nu este nici o diferență între emisiunile de știri la care se uită tatăl lui, în care se prezintă fapte reale, și un film de acțiune la care tatăl se uită după ce s-au terminat știrile. De-abia de la o anumită vârstă un copil poate să facă diferența între poveste și realitate. Dacă un copil de trei-patru ani reușește să vadă emisiuni care ar trebui să-i fie interzise, el are impresia că adulții umblă pe stradă fiecare cu câte un pistol în mână și, în cazul în care îi deranjează tonul unui om care li se adresează, îl împușcă imediat și fără remușcări. Dacă un extraterestru s-ar putea uita la programele noastre de la televizor și și-ar face în urma acestui fapt o părere despre noi, probabil că ar fugi imediat de aici sau ar șterge cu totul această planetă din Univers, înainte ca brutalitățile să se extindă și în Cosmos. Eventual, ar ajunge și la concluzia că oamenii sunt mai degrabă la nivelul animalelor. Există și posibilitatea ca acest extraterestru, care ar veni de departe la noi și care e evoluat nu numai din punctul de vedere al tehnicii pe care o cunoaște, dar și psihic, să se hotărască să fie de partea noastră. La urma urmei ceea ce ne lipsește este iubirea, nu-i așa? Poate că vizitatorul își amintește cum era odată pe propria lui planetă și vede viața de pe Pământ ca o paralelă.

Dar să ne întoarcem la copii. Aceștia fac doar ce văd la noi. Este cunoscut prea bine faptul că producătorii sunt lipsiți de scrupule, la fel de lipsiți de scrupule ca și fabricanții de arme. Ceea ce mă miră însă este că părinții tolerează aceste jocuri, ba chiar le cumpără. De ce au voie copiii să se uite la filme cu violență și la filme de groază? Am ajuns în situația în care lumea adulților de azi nu mai ține la valorile umane și spirituale. Decadența e strigătoare la cer. Cine își petrece o după-amiază uitându-se la televizor la emisiuni de divertisment, sau la așa zisele talk-shows, iar seara se uită la Big Brother și după aceea la seriale cu crime și eventual la un film porno, nu trebuie să se mai mire că propriii copii au un vocabular și o ținută care scandalizează; de fapt, copiii trădează modul de viață al părinților lor.

Ce s-a întâmplat cu gândirea sănătoasă, cu educația morală, cu compasiunea?

V-ați gândit vreodată că în spatele acestei situații stă de fapt sistemul și că evoluția în această direcție greșită este de fapt dorită? Cei care dețin cu adevărat puterea pe această planetă se folosesc de mass-media, mai ales de televizoare, pentru a produce confuzie în capul oamenilor. Televizorul este astăzi factorul numărul unu, factorul decisiv. Unde sunt create cele mai multe lucruri lipsite de valoare care otrăvesc mințile copiilor noștri? La Hollywood!

Articolele care ocupă locul doi în exporturile SUA, producțiile Hollywood-ului, sunt, la fel ca și articolele de export de pe locul întâi, armele, concepute ca să distrugă.

Tatăl meu, care din fericire a fost înzestrat cu o minte ascuțită și cu un suflet mare, scrie în cartea lui, *Iisus 2000*, următoarele:

„Filmele și televiziunea stăpânesc întreaga noastră planetă, iar sistemul mafiot de la Hollywood ține în mână piața celor mai tari programe din toată lumea. Peste tot este propagată puterea, peste tot găsim manifestări ale violenței și hedonism, plăcerea de a câștiga cu orice preț ocupând mereu locul întâi. Dr. Renate Möhrmann, specialistă în comunicare, explică: televiziunea manipulează prin informații unilaterale, televiziunea ne lasă fără cuvinte și, datorită faptului că ne bombardează cu imagini care se succed foarte repede, ne face aproape incapabili să o criticăm. Mai mult decât atât, ea ne intră în casă prin teleshopping; multitudinea de produse de pe piață pătrunde, prin tehnica de transmitere prin satelit, în toată lumea. Spiritul Hollywoodului fără întrerupere, all over the world: *dimineața, la programul pentru copii, violența rezolvă conflictele, seara, la programele pentru adulți, tot violența e vioara întâi, iar noaptea – sex și porno. Gustav Sichelschmidt tratează tema prostirii sistematice a oamenilor în cartea sa* «Germania prostită, televiziunea ca instrument al puterii», *arătând clar strategia puterilor «One World» care are ca unic scop nimicirea.*

Prin intermediul televiziunii ne lăsăm informați pasiv, dar adevărata informare trebuie să fie activă, prin lectură, prin discuții. Stilul de informare pe care-l oferă televiziunea îi va reda cu greu încrederea în sine unui om, mai degrabă va duce la plafonare.

Dr. Gebhard Müller (1900-1990), fost președinte al Curții Supreme de Justiție, a declarat odată public că morala în Germania de Vest a ajuns la un nivel foarte jos datorită filmelor și publicațiilor. Din cauză că statul nu ia nici o măsură împotriva acestor lucruri, chiar și părinților care tratează cu simț de răspundere educația odraslelor le este aproape imposibil să-și țină copiii departe de pericolele care apar din punct de vedere moral și sexual.

Bancherul londonez Sir James Goldsmith aduce alte critici. Societatea, spune el, începe să se despartă în mai multe categorii. Generațiile mai vârstnice încep să se retragă în adevărate orașe de pensionari, iar copiii trăiesc departe de bătrâni, într-o societate depersonalizată în care sunt niște anonimi. În cazurile dificile, familiile se despart, iar copiii caută un înlocuitor al familiei intrând în bande de adolescenți." (15, pag. 65)

Și cuvintele lui *Mihail Gorbaciov* (fost președinte al Rusiei și câștigător al premiului Nobel pentru pace) ar trebui să ne dea de gândit:

„...un pericol serios amenință cultura europeană. Pericolul vine de la cultura de masă, care vine de peste Atlantic. Nu poate decât să ne mire că o cultură ca aceea europeană, deosebit de inteligentă, de puternică, umanistă prin natura ei, cedează în fața animațiilor primitive pline de violență și pornografie, în fața unei gândiri ieftine."

Privind obiectiv aceste influențe, nu mai trebuie să ne mirăm că nu iese nimic din copiii noștri, dacă propriii lor părinți nu-i mai pot călăuzi cum trebuie.

Îmi aduc aminte de exclamația unui prieten, Mario, șofer de autobuz din Chemnitz, care după ani întregi în care și-a observat pasagerii a ajuns la concluzia: *„Dacă Darwin ar fi știut că evoluția merge și înapoi..."*

Dacă deja nu mai există valori etice și umaniste, dacă tradiția este desconsiderată, dacă pentru unii părinți basmele și Crăciunul sunt niște prostii care doar îi zăpăcesc pe copii, nu mă mai miră că adolescenții caută droguri. Dacă micuța lor lume curată este distrusă de părinții lor, care pe de o parte îi grăbesc spre o carieră profitabilă, iar pe de alta îi împing spre decadență, nu mă mai miră că noul lor prieten se numește *computer.*

Gândindu-mă la copiii-problemă, îmi amintesc de un mic episod urât trăit de o prietenă, profesoară, care într-o dimineață s-a confruntat cu o scenă șocantă: cel mai popular băiat din clasă nu a avut altceva mai bun de făcut înaintea orelor, decât să iasă în fața elevilor, să-și dea pantalonii jos și să se masturbeze. La întrebarea mea indignată, cum a reacționat ca profesoară a lui, ea a spus că a așteptat până „și-a încheiat afacerea", pentru a-l duce după aceea la rectorat.

Când am auzit povestea, am întrebat-o imediat dacă nu i-a tras una pe loc. Ea a susținut că și-ar fi pierdut postul de profesoară.

După ce m-am mai gândit, am întrebat-o ce era cu părinții lui; ea mi-a relatat că băiatul nu era localnic, ci venise împreună cu părinții lui dintr-o

țară din Est. Cu o vizibilă indispoziție, a povestit că acest elev îi arunca de multe ori în fața clasei expresii pe care nu le putea repeta, și că nu mai știa ce să facă. Când i-a chemat pe părinți la școală, și-a dat seama, dezamăgită, că părinții erau și mai răi decât copilul, că îl băteau în mod regulat acasă, că ei înșiși vorbeau foarte urât, vulgar, și așa mai departe.

Știind aceste lucruri, furia pe care o simțeam la adresa băiatului a dispărut repede, lăsând loc unui sentiment de compasiune. Da, îmi părea rău de băiat, pentru că el nu ar fi putut să fie altfel cu asemenea părinți. Tot ce poți să faci cu un astfel de copil este să încerci, în liniște și cu tact, să te apropii de el, să-i câștigi încrederea, pentru a salva ce se mai poate salva și pentru a-i arăta că în afară de lumea lui de acasă sau de lumea violenței de la televizor mai există și o altă formă de conviețuire.

Acest exemplu îmi amintește de discuția despre câinii de luptă. Acești câini au fost formați, antrenați. Răufăcătorii sunt cei care i-au format astfel. Să transformi câinii, ființe vii, în arme – acest lucru ne lasă fără replică. Atunci cum își educă acești oameni copiii?

Așa cum se spune: „Așa tată, așa fiu!" sau „Aschia nu sare departe de trunchi!"

Copiii nu prea au ce face în astfel de cazuri. Cine știe câte suflete talentate se află în acești micuți neastâmpărați? Cu forța sau cu constrângerea nu ajungem la nici un rezultat. Copiii au nevoie de iubire, nimic altceva decât iubire. De cele mai multe ori ei nu cer mult; să jucăm fotbal o oră cu ei, să facem un puzzle împreună sau să mâzgălim alături de ei pe o foaie de hârtie... toate acestea reprezintă atitudinea de a fi prezenți, bucuria de a fi împreună, prietenia, amuzamentul. Nu trebuie să existe discuții foarte înalte pentru a face o bună educație – bineînțeles că și așa ceva ar fi binevenit, dar copiii se mulțumesc adesea cu mult mai puțin. Pentru ei este important să simtă sinceritate și iubire. Copiii merg pe drumul lor, dar cum merg, numai noi îi putem învăța.

Vă mai amintiți de propria dumneavoastră copilărie? În ce situații ați fi dorit să-l aveți aproape pe tatăl dumneavoastră? Când v-au lipsit cel mai mult părinții dumneavoastră? Pentru ce sunteți supărați încă și acum pe părinții dumneavoastră, prin ce v-au dezamăgit? Nu au fost în fond situații simple, dar care au însemnat mult pentru copilul de atunci, de pildă o festivitate sportivă, un concert sau un spectacol la care ați participat și la care ați așteptat în zadar să apară părinții?

Dar să revenim la tema acestei cărți. Este cunoscut faptul că se nasc tot mai mulți copii care au capacitatea de a determina o schimbare profundă

a familiei, educației, societății și așa mai departe; atunci când nu sunt împiedicați să o facă, ba, dimpotrivă, sunt încurajați pe deplin, ei pot să transmită și altora aceste capacități. După relatările pe care le-am citit împreună în această carte, putem începe să visăm: „Ce aș face eu dacă aș putea vedea aura oamenilor, dacă aș putea să vindec cu mâinile mele, dacă aș putea vedea și eu ielele și zânele...?"

Nu-i așa că sunt închipuiri minunate? Că este un lucru extraordinar de frumos, atât de plin de speranță și vindecare, de lumină, de armonie și de bucurie? Nu asta este ceea ce ne dorim pe viitor? Credeți că este un vis irealizabil? Mă îndoiesc categoric, și dumneavoastră veți face probabil la fel, după ce veți citi următorul capitol.

Copiii noștri trăiesc pur și simplu fără să-și facă prea multe gânduri inutile. Dar ce facem noi, adulții? Distrugem totul prin luciditatea, claritatea, seriozitatea, responsabilitatea noastră.

De ce ne plac oare poveștile, legendele cu eroi, întâmplările pline de aventuri? Pentru că ne imaginăm că noi înșine suntem în ele, nu-i așa? Și eu fac asta, bineînțeles, dar pe urmă începe o nouă zi lucidă...

Exact de asta le e frică celor care dețin puterea. Le e frică să nu li se strice jocul prin care controlează, manipulează și dețin puterea (monopolul)! Le e teamă că ne vom lăsa animați de copiii noștri să credem din nou în ceva, să dăm deoparte luciditatea asta blestemată, să ne trezim și să aflăm că există ceva mai important decât ceea ce aflăm din presa zilnică și de la televizor, mai mult decât ne spun marile secte despre Dumnezeu, Allah sau Manitu, mai mult decât ne-au povestit oamenii de știință despre apariția omului și a universului.

Mai gândiți-vă și la alte lucruri care îi deviază pe copii, le distrug creierele, le ruinează sentimentele, le manipulează gândirea și comportamentul. Deținătorilor de putere le este frică, în primul rând, că ceea ce relatează copiii-medium în această carte va deveni o știință pe înțelesul tuturor – și asta pe bună dreptate!

Atunci, să continuăm cu noi fapte într-un nou capitol, care poate este un nou capitol pentru întreaga omenire!

CAPITOLUL 6

Copiii chinezi super-mediumici

Despre ce este vorba?

În martie 1979, în China a devenit cunoscut cazul unui băiețel care putea „vedea" cu urechile. Ziarul *Sichuan Daily* a relatat atunci că Tang Yu, în vârstă de doisprezece ani, vedea cu urechile așa cum alții văd cu ochii, chiar mai bine. Reporterul Zhang Naiming a investigat acest caz și a scris un articol mai amplu despre el. A povestit cum i-a pus băiatului în mână o foaie de hârtie împăturită de șase ori, pe care scrisese cu cerneală albastră patru litere. Tang Yu ținu puțin bilețelul la ureche și spuse corect conținutul. Mai târziu experiența s-a complicat, au fost scrise poezii întregi pe foi împăturite, pe care el le-a citit fără greșeală.

Acesta era doar începutul unei povești neliniștitoare. Datorită articolului din ziar, care a uimit China întreagă, s-au prezentat părinții altor copii cu aptitudini asemănătoare, care au fost la rândul lor testați. Mii de copii din China pot citi cu ochii legați, nu numai cu urechile, ci și cu nasul, cu mâinile sau cu picioarele. Fiecare copil testat era dotat diferit.

De exemplu, două surori cu aptitudini asemănătoare au fost testate intensiv de mai mulți jurnaliști și oameni de știință sau medici. Surorile spuneau că atunci când țineau o bucată de hârtie scrisă la urechi, la nas sau la subraț, în spiritul lor apăreau imaginile cuvintelor care erau scrise pe hârtie. Dar numai pentru o clipă, după care dispăreau. Ele nu știau precis *când* le apăreau aceste viziuni; uneori erau nevoite să aștepte câteva minute, alteori chiar și o jumătate de oră, alteori apăreau imediat.

Stimulați de aceste articole, au venit mulți doritori de a se ocupa de acest fenomen, și a ieșit la iveală faptul că nu era vorba neapărat de un fenomen nou. În al Doilea Război Mondial s-a descoperit că unii bărbați care lucraseră în stații radar erau în stare să audă semnalele microundelor. În anul 1964 a fost găsit un adolescent care vedea prin pereți și prin alte obiecte. (5)

Din revista *Licht Forum* aflăm următoarele lucruri despre copiii-medium chinezi:

„Prin 1984, guvernul chinez a găsit pentru prima dată un băiat cu abilități mediumice diferite de toate cele cunoscute până atunci. Când i-au fost

testate aptitudinile de medium, acestea au corespuns sută la sută cu ceea ce se auzise despre el. Dar după aceea, au fost descoperiți și alți copii cu aceleași caracteristici, și tot căutându-se astfel de cazuri, s-au găsit atât de multe încât s-a ajuns la ordinul miilor. Revista americană «Omni» s-a ocupat de acest fenomen la invitația ministerului chinez al Cercetării. Jurnaliștii de la «Omni» au pornit de la premisa că ar fi putut fi vorba de o înșelătorie și din acest motiv au tratat cazurile cu foarte multă atenție. Guvernul le-a trimis în jur de o sută de copii cu care să lucreze. Grupul de cercetători, constituit pe lângă revistă, a creat teste pe baza cărora au fost examinați subiecții. O foaie dintr-o carte a fost împăturită și pusă la subsuoara persoanei testate. Copilul a citit cu exactitate fiecare cuvânt din pagină! Chiar după ce mulți dintre copii au trecut testul fără probleme, ziariștilor tot li se părea imposibil să fie adevărat, ei nu-și puteau explica acest fenomen. Articolul lor poate fi citit în numărul din ianuarie 1985 al revistei «Omni». De atunci au fost găsiți astfel de copii în Rusia, Japonia, Canada, Europa și în Statele Unite." (19)

Articolele acestea au avut un ecou puternic. Chiar și revista de știință *Nature* a scris despre acești copii chinezi, afirmându-și încrederea în autenticitatea celor povestite.

În cartea lui Paul Dong și Thomas Raffill, intitulată *„Școlile-indigo, metodele de pregătire a copiilor-medium în China"*, apărută de curând, autorii dau o listă cu numele unor băieți și fete, însoțite de pozele lor, copii care la teste au demonstrat următoarele capacități:

- Cititul și recunoașterea culorilor cu urechile, mâinile, subsuoara, fruntea, palmele, picioarele, nasul.
- Pot mișca obiecte și pot rupe crengi ale copacilor cu puterea minții.
- Pot vedea prin corpul uman, prin cartoane și pereți (privire Röntgen).
- Pot face calcule grele mintal mai repede decât un calculator de buzunar.
- Pot mări obiectele uitându-se la ele și le pot transporta prin puterea minții.
- Pot deschide lacăte prin puterea minții.
- Pot vedea cuvinte pe hârtia mototolită sau tăiată bucățele.

Aceste fenomene nu există numai în China, ci în întreaga lume.

De exemplu în Mexic s-au descoperit în capitală peste o mie de copii cu capacități asemănătoare celor pe care le au copiii chinezi; sunt în stare să citească cu diferite părți ale corpului. Pare că aceste capacități ale copiilor

chinezi s-au transmis copiilor din Mexic și din alte părți. (În capitolul *„Câmpul morfogenetic"* vom mai discuta despre această problemă.)

După ce guvernul chinez a început să cerceteze fenomenul copiilor, s-a ajuns la concluzia că cititul cu alte părți ale corpului decât ochii nu este singurul fenomen deosebit. Astfel, Paul Dong relatează că mii de vizitatori au participat la o manifestare în timpul căreia s-a dat fiecărei persoane câte un boboc de trandafir. După ce toți s-au așezat pe scaune și în sală s-a făcut liniște, o fetiță chinezoaică de aproximativ șase ani a intrat singură pe scenă și s-a uitat în direcția publicului. După aceea, după o mișcare a brațelor ei, miile de boboci pe care oamenii îi țineau în mână au început să se deschidă și să se transforme sub ochii lor în niște trandafiri minunați.

Paul Dong descrie încă o manifestare demonstrativă, la care au luat parte în jur de cinci mii de copii chinezi. Un copil stătea în fața unei sticluțe de medicamente în care erau niște pilule mici. După ce această sticluță a fost acoperită, în fața publicului, cu un capac și capacul a fost lipit cu scotch, aceasta a fost așezată în fața copilului. Lângă el a fost instalată o cameră video care a înregistrat totul. Copilul a anunțat că va începe, iar publicul și-a concentrat privirea asupra lui. Dintr-o dată, pilulele din interiorul sticluței au început să se miște, trecând într-o altă sticlă care se afla pe masă, unde au și rămas. Copilul făcuse acest lucru fără vreun gest, doar prin puterea minții. Într-un alt caz, un alt copil a făcut o încercare asemănătoare cu o monedă, care a început să se miște spre un recipient de sticlă, a intrat în el și pe urmă a rămas acolo.

După cum povestește Paul Dong, au mai existat multe alte fenomene în China, care între timp au fost recunoscute și de guvernul chinez. Bineînțeles că la început guvernul chinez era convins că este vorba de trucuri à la David Copperfield, dar numărul copiilor care vădeau aceste capacități a crescut. Când a apărut cartea lui Paul Dong în 1997 în SUA, în China se înregistraseră deja peste o sută de mii de cazuri cu astfel de copii.

După ce veridicitatea acestor cazuri nu a mai putut fi contestată și a fost recunoscută importanța lor pentru China, au început să apară școli speciale, în care copiii cu astfel de capacități puteau fi susținuți. Acum, imediat ce este descoperit un copil cu diverse aptitudini, acesta este dus la o astfel de școală și este încredințat profesorilor.

Un efect interesant este acela că și unii copii care nu au astfel de aptitudini devin mediumuri.

Acest lucru îmi amintește de Uri Geller, care era cunoscut în toată lumea ca *„îndoitor de linguri"* și între timp a devenit un om foarte bogat datorită capacității sale de a găsi aur, diamante și petrol. Uri Geller, care în

cartea lui *Viața mea – plină de minuni* afirmă că are o legătură cu nepământenii care îl ajută să găsească aceste lucruri, a participat la o emisiune de radio și mai târziu la una de televiziune în care îndoia linguri și alte obiecte metalice cu puterea minții. El i-a rugat atunci pe ascultători și pe telespectatori să așeze și ei, acasă, linguri sau cuțite pe masă pentru a vedea dacă efectul se transmite mai departe. Și așa s-a întâmplat că mii de linguri au fost îndoite acasă de oameni, fără ca aceștia să le fi atins. La fel și furculițe, chei, cuie, lanțuri, brățări... Tacâmurile s-au îndoit chiar și în dulapurile cu tacâmuri. Oamenii se uitaseră o singură dată la ele.

Cel mai cunoscut copil chinez cu astfel de aptitudini a împlinit între timp 30 de ani și se numește Zhang Baosheng. El a devenit o celebritate în China, a apărut de mai multe ori la televizor, își demonstrează uimitoarele capacități dinaintea demnitarilor străini. El a primit chiar, de la guvernul chinez, o mașină și doi bodyguarzi care i-au fost puși la dispoziție.

Zhang poate face ca obiecte care se găsesc în sticle închise să se miște înăuntrul recipientului; de asemenea, poate scoate obiecte din sticle închise și să le vâre apoi la loc. Profesorul Song Kongzhi l-a supus pe Zhang mai multor texte și a confirmat că acesta este în stare să treacă prin pereți de lemn sau de piatră obiecte ca: sticle, chei, pantofi și odată chiar un sac cu zahăr. În cursul unui test a fost încuiat într-o încăpere, iar examinatorul l-a găsit în scurt timp acasă la el. Mai mult, el este în stare să se translateze în altă parte. Zhang a lucrat și în Ministerul Apărării.

Spre deosebire de ce se întâmplă în Germania, în China astfel de oameni nu sunt luați în râs și discreditați, ci sunt descoperiți cu mândrie de propria lor țară. Guvernul chinez dă atât de multă importanță acestor aptitudini, încât oameni ca Zhang au fost integrați în proiecte de cercetare militară și științifică. Odată, fiind examinat de autoritatea astronautică (echivalentă cu NASA din SUA), a scos pilule dintr-o sticlă de medicamente închisă, în fața oamenilor de știință care-l observau și care l-au filmat cu o cameră video foarte rapidă (400 de imagini/secundă). Filmele developate arătau o pilulă care se afla la jumătatea distanței dintre fundul sticlei și gâtul acesteia.

Zhang nu numai că a făcut să „călătorească" monede din buzunarul bodyguard-ului în buzunarul șoferului sau a adus un măr de la un kilometru distanță în mâna lui, ci a făcut chiar mai mult, a făcut să ia foc hainele de care se dezbrăca cineva, acestea fiind în flăcări în mâinile respectivei persoane.

Paul Dong relatează despre o fetiță chinezoaică, Yao Dong, care, de asemenea, făcuse să se miște pastilele dintr-o sticluță de medicamente închisă,

îndoise linguri și dăduse foc la obiecte vestimentare prin puterea minții. Asemenea capacități pot fi folosite și în scopuri practice. În 1994, fetița a descoperit petrol și apă în prezența unei echipe de la Bohai Oil Company.

Găsesc că este interesant să-i evocăm și pe cei care fac calcule rapide. Pentru micuțul Shen Kegong, un băiat de treisprezece ani, nu reprezintă nici o dificultate calculele care duc la un rezultat cu 26 de cifre; astfel, a socotit cât face 625 la puterea a noua (14.551.915.228.366.851.806.640.625) în douăzeci de secunde. El a făcut acest calcul la *China Agricultural Bank* (Banca Agricolă Chineză), în fața funcționarilor băncii.

În septembrie 1997 a avut loc un concurs al maeștrilor calculelor, la care au participat două mii de oameni din întreaga provincie Shanxi, categoriile competiției erau calcule cu numere formate din multe cifre, cifre zecimale, calcule cu fracții, rădăcini pătrate și pătratele numerelor. Sheng a câștigat acest concurs, rezolvând problema 639 x 33 + 3 ÷ 884.736, cu rezultatul 21.183, mai repede decât orice calculator (el a avut nevoie de 3,4 secunde). La un alt concurs, a calculat 4.789.240 ÷ 45 în 1,6 secunde (106.427,555), sau 35 x 45 x 25 în 1,8 secunde (39.375).

După cum vedem, se întâmplă lucruri minunate în fața ochilor noștri. Acești copii vor schimba lumea; ar trebui, de fapt, să spunem că dacă aceștia nu schimbă lumea, atunci nimeni n-o va mai face. Prin capacitățile lor fenomenale, ei vor obliga știința și lumea să se schimbe.

Așa cum în China există deja școli în care acești copii sunt susținuți să-și cultive aptitudinile, va trebui să apară odată astfel de școli și în lumea occidentală, deci și în Germania.

Dacă vă interesează să aflați mai multe despre copiii super-mediumici chinezi, puteți găsi aceste relatări și multe altele în cartea lui Paul Dong. Tot acolo sunt și informații despre acei copii care au capacitatea să oprească mașini din mers, care pot trece prin pereți, pot schimba culori sau structuri moleculare. Apar și copii cu capacități telekinetice și alții care sunt în stare să leviteze – adică să plutească.

Atât despre copiii chinezi.

Inge Bardor

Drunvalo Melchizedek, organizator de seminarii și întemeietor al cursului *Flower of Life*, s-a îndeletnicit cu această tematică, a cunoscut astfel de copii și i-a prezentat în seminariile lui. În iulie 1999, la o astfel de ședință

din Denver, Colorado, Drunvalo a prezentat o fetiță din Mexic, pe nume Inge Bardor, care și-a demonstrat aptitudinile. Ea putea vedea fotografii cu mâinile, având ochii legați. Spectatorii îi întindeau poze și Inge descria cu detalii nu numai ce era în poză, ci și lucruri care nu se vedeau, cum ar fi pantofii sau starea de spirit a persoanei din imagine. Mai mult chiar, putea descrie și împrejurimile unei case sau locul în care se afla persoana. Putea spune cine a făcut poza, în ce era îmbrăcată persoana respectivă atunci când a fotografiat.

Dar să aflăm chiar de la Inge Bardor, care între timp a împlinit nouăsprezece ani, cum este să fii copil-medium:

„Când mama mea era însărcinată cu mine, avea dureri foarte mari, atât de mari încât medicii i-au recomandat să facă o consultație cu ultrasunete pentru a afla de unde vin durerile. În încăperea în care avea loc consultația, se afla o fetiță indiană care s-a uitat la mama și i-a spus: «Acesta nu este un bebeluș normal. Este mai curioasă decât este firesc să fie. Dar nu vrea să fie născută!». Din aceste cuvinte, mama a știut de la nașterea mea că va avea un copil care va fi altfel decât cei obișnuiți.

De când eram bebeluș și stăteam în pătuțul meu, făceam jucăriile din pluș să plutească până în partea cealaltă a camerei, prin puterea gândului. Luam jucăriile mele cu ochii și le aruncam în altă parte. Mama când a văzut aceste lucruri, a știut clar că nu eram un bebeluș obișnuit. Ea m-a protejat încă de la început.

Îmi amintesc că tatăl meu fuma, iar mie îmi făcea mare plăcere să ridic cutia cu țigări de pe masă și să o las să stea în poziție verticală. Ne amuzam copios.

Când am mai crescut, mama îmi împletea părul în codițe. Dar eu nu voiam codițe. De aceea, în momentul în care ea termina de împletit, îmi făceam părul să sară înapoi în starea lui inițială, despletit. Mamei nu-i venea să-și creadă ochilor când vedea așa ceva. Oricât de strâns împletea codițele, în momentul următor erau despletite. Eu nu făceam acest lucru chiar intenționat, cu toate astea, știam că o fac.

În unele momente în care mă simțeam singură sau deprimată, mă jucam folosind aceste capacități ale mele în cele mai diverse direcții, pentru a mă binedispune. Acest lucru mă umplea de bucurie și îmi dădea sentimentul de siguranță. La școală eram, de obicei, într-o altă lume. Când eram adâncită în gânduri și eram brusc privită de profesori, era ca și când mă trezeam dintr-un vis cu ochii deschiși, iar aceștia mă întrebau dacă totul e în ordine cu mine. Uneori mă luptam cu mici monștri, deși profesorii mei susțineau că nici nu există. Dar atunci cum se face că aveam vânătăi pe corp de la ei?

Profesorii au discutat de mai multe ori cu părinții mei despre aceste stări de visare și despre faptul că făceam lucruri pe care alți copii nu le făceau, cu siguranță.

Îmi plăcea să vorbesc cu pomii și cu plantele sau cu mine însămi. Când mă întrebau adulții cu cine vorbesc, eu le spuneam, dar ei nu înțelegeau. În anumite momente nu doream să fie oameni în preajma mea, pur și simplu mă simțeam mai bine atunci când eram singură. Din acest motiv nu prea aveam nici prieteni în copilărie, și nu înțelegeam ce se întâmplă cu mine de puteam face anumite lucruri numai cu mintea, fapt ce era atât de neobișnuit pentru ceilalți.

Că era greu pentru cei de lângă mine, știu, dar și pentru mine era greu. Cel puțin îi mulțumesc lui Dumnezeu că am înțeles ce se întâmplă și că am avut și oameni care m-au sprijinit. Bunicii mei m-au înțeles și m-au susținut cu felul meu de a fi.

După ce a fost atât de greu pentru mine când eram în creștere, am început să mă tem un pic de situația în care eram cu capacitățile mele spirituale, dar am început să acord mai multă atenție aspectelor spirituale din jurul meu. Încercam să aflu ce înseamnă ele. Eu am știut tot timpul că există ceva dincolo de lumea materială. De exemplu, am știut întotdeauna ce se va întâmpla în viitor. Eram sigură că există și alte lumi, alte dimensiuni și alte ființe. Nu era posibil să existe doar o lume materială. Când mama mea, Emma, a văzut filmul The 13-th floor *(Etajul 13), mi-a spus: «Asta este fiica mea, asta ești tu».*

Pentru mine este o povară, simt o enormă presiune când vreau să fiu normală și să încetez să-mi mai folosesc capacitățile spirituale. De fapt, nu am renunțat niciodată la ele. Au fost prea importante pentru mine.

În cele din urmă, am găsit un profesor care m-a ajutat să merg mai departe. Numele lui este Memo – Señor Guillermo Altamirano – și trăiește în Mexic. El însuși a studiat cu un profesor indian de când a împlinit vârsta de treisprezece ani. Cu învățătura lui m-a ajutat să înțeleg ce se petrece cu mine. Memo a fost cel care m-a învățat să văd cu mâinile și cu picioarele. El a mai învățat alți o mie de copii să vadă în același fel.

Ne lega la ochi, astfel încât nu mai puteam vedea nici un fel de lumină, și ne spunea să ne imaginăm un ecran în fața ochilor noștri spirituali. Acest ecran ne lăsa să vedem ceea ce trebuia să percepem. Dacă un elev nu era capabil să vadă acest ecran în fața ochilor săi spirituali pe parcursul a două săptămâni, era trimis acasă. După un timp, ne-a învățat să ne imaginăm niște ecrane mai mici înaintea ecranului mare, care ne permiteau să obținem niște informații și mai detaliate. După mulți ani în care am practicat acest lucru, mi-am dat seama că în majoritatea cazurilor nici nu mai am

nevoie de aceste ecrane. Știu, pur și simplu, tot ceea ce vreau să aflu. Informația vine, pur și simplu, spre mine și o simt în corpul meu, mă străbate un fior, mi se face pielea de găină, mi se zburlește părul în sus, și știu.

În momentul de față al vieții mele mă schimb în continuare. Când citesc o carte, nu mai citesc cum se obișnuiește, ci m-am decis să citesc în interior. De exemplu, dacă mă uit la numărul de înregistrare de pe tăblița unei mașini, închid ochii și o văd în continuare. În acest mod mi se pare mult mai natural și mai simplu să percep lucrurile. De exemplu, puteți să mă legați la ochi și să-mi dați în mână o fotografie cu casa dumneavoastră, și eu o pot vedea. Mai mult decât atât, eu pot vedea chiar înăuntrul casei dumneavoastră, și vă pot povesti ce văd acolo.

Știu că se poate și mai mult decât atât și eu vreau să aflu cât mai mult. Vreau să fiu în stare să cercetez ideea, să fiu în stare să pătrund cu adevărat în aceste spații și lumi și să le fac să devină reale – atât de reale încât să fiu în ele cu corpul meu. Este posibil chiar și mai mult decât atât, și nici nu mă pot feri de faptul că mă mișc în această direcție.

Dintotdeauna am privit lucrurile din cel puțin două puncte de vedere: din cel normal și din cel al lumii în care trăiesc **eu**. *Între timp mi-am dat seama că felul meu de a fi (altfel!), de a vedea și de a percepe, m-a ajutat în întreaga mea viață să mă simt în siguranță, să cred în niște valori, să fiu mai naturală, să am mai multă experiență și să fiu mult mai fericită față de ceilalți copii.*

Există explicații ale medicinei moderne și ale științelor, care ne fac să înțelegem cum de sunt posibile aceste capacități spirituale. Există modalități de **a vedea** *și de* **a ști** *care depășesc tot ce cunoaște fizica modernă. Nu pot să explic acest lucru, dar îl știu.*

Există mulți, foarte mulți copii ca mine, care se nasc așa în zilele noastre. Dacă propriul dumneavoastră copil vă aduce la cunoștință că are capacități asemănătoare cu cele pe care vi le-am descris și pe care le-am trăit eu, vă rog să nu vă fie frică de ele și nu fiți neliniștiți. Ele sunt în ordine. Pur și simplu, iubiți-i pe copii și susțineți-i. Spuneți-le copiilor că sunt altfel, prețuiți-le acest fel de a fi și fiți mândri de ei.

Acest mod diferit de a fi este de fapt motivul pentru care suntem aici. Este noutatea unei vieți și a unei speranțe în această lume veche și obosită." (12)

Ei, ce mai spuneți acum? Îmi vine greu să-mi imaginez ce simte cineva care nu a mai auzit niciodată până acum o asemenea relatare, în fața acestui caz. Pentru mine *aceasta* este normalitatea. Nu mai este ceva extraor-

dinar, pentru că există o mulțime de oameni care sunt capabili de asemenea fenomene. Sunt convins că și dumneavoastră vă veți obișnui cu ele.

Noii copii pot chiar mai mult decât atât; ei sunt în stare să-și manifeste dorințele, iar ce gândesc ei, devine realitate!

Copiii imuni

Să schimbăm din nou terenul și să vorbim despre un tip de copii pe care eu îi denumesc **copiii imuni**. Revista *Licht Forum* a relatat despre un caz în care, cu vreo zece ani în urmă, s-a născut un copil cu o deficiență imunitară care în vremurile noastre este diagnosticată drept SIDA.

Când băiatul respectiv a fost testat după șase și apoi după douăsprezece luni, deficiența imunitară era și mai avansată. La un nou test, la vârsta de cinci ani, medicii au constatat cu uimire că deficiența imunitară dispăruse. [Se poate citi despre acest caz în *New England Journal of Medicine*, numărul din data de 30 martie 1996, documentarea fiind făcută de Yvonne J. Bryson; de asemenea într-un articol din *Science News* din aprilie 1995]. Universitatea din Los Angeles a început să se intereseze de acest caz. Oamenii de știință voiau să descopere cum au dispărut toate indiciile unei deficiențe imunitare. Au început cu o serie de teste. Unul dintre teste se ocupa cu ADN-ul băiatului. Rezultatul a fost șocant: copilul nu avea un ADN uman. El arăta ca un om, dar nu era. În ADN-ul uman sunt patru acizi nucleici, care se pot combina în șaizeci și patru de feluri diferite, formând așa numiții codoni. ADN-ul uman conține douăzeci de astfel de codoni. Modul de funcționare al unui codon ar putea fi comparat cu un software de computer. Acest copil avea la dispoziție cu patru în plus față de un om normal. Oamenii de știință de la Universitatea din Los Angeles au mers mai departe cu cercetările și au descoperit lucruri cu adevărat spectaculoase.

Ei au amestecat o doză letală de retrovirus, o doză de câteva ori mai mare decât este necesară pentru a infecta un om și au introdus câteva celule ale băiatului. Acestea nu au fost infectate. Atunci, cercetătorii au mărit din nou doza, și iarăși nu s-a întâmplat nimic.

Uimiți, cercetătorii au testat celulele copilului și cu alți agenți patogeni – dar au avut același rezultat: băiatul părea să fie imun la toate bolile. Ei au mai găsit un alt astfel de copil, pe urmă sute și în final mii. (19)

Revista *Licht Forum* explică în continuare:

„Datorită acestor rezultate și testelor ADN făcute în toată lumea, cercetătorii Universității din Los Angeles bănuiesc că un procent din populația lumii are această formă ne-umană de ADN. Se pare că în jur de 60.000.000 de oameni (nu numai copii), și-au schimbat cumva ADN-ul în această formă

care nu este umană. Astăzi există atât de mulți oameni cu acest nou ADN, încât oamenii de știință presupun că în prezent apare o nouă rasă umană pe Pământ." (19)

Priviți din afară, acești copii nu sunt cu nimic deosebiți față de ceilalți copii. Ei arată la fel ca și tații sau bunicii lor și din punct de vedere al fizionomiei, dar pe plan molecular sunt diferiți. Pentru că acești copii imuni la boli nu au, din punct de vedere pur științific, un ADN „uman", ei chiar nu sunt umani. ADN-ul uman este clar definit, iar ADN-ul acestor copii este atât de diferit, încât trebuie numit altfel.

Dar cum poate fi posibil acest lucru? ADN-ul se poate modifica? Știința modernă pornește de la faptul că odată toți oamenii – indiferent cărei rase aparțineau – aveau aceeași grupă de sânge, deci că la începuturi exista o singură grupă de sânge: grupa 0. Se presupune că acum cincisprezece mii de ani s-a produs o mare schimbare pe Pământ. Drunvalo Melchizedek crede că o cometă a căzut și a scufundat Atlantida. Alții sunt de părere că extratereștrii – una sau mai multe rase – au vizitat Pământul și s-au „amestecat" printre oameni.

În orice caz, se pleacă azi de la faptul că, indiferent ce anume a declanșat schimbarea, oamenii au început să se stabilească într-un loc, în loc să se tot mute, cum făceau nomazii cu secole în urmă. Așa s-a născut nevoia de agricultură, iar modul de hrănire s-a schimbat. Consumul de legume, fructe și cereale cultivate pe terenuri proprii a dus la o schimbare a ADN-ului. Cum acest fel de hrană era nou, corpul s-a adaptat apărând o altă grupă, grupa A. Este posibil ca, după aceea, prin combinarea hranei cu alte fructe și noi feluri de cereale care au fost aduse pe mare, împreună cu schimbările climaterice, să se ajungă la apariția grupelor de sânge cunoscute azi, patru la număr. Acum s-a ajuns la un nou stadiu – în orice anotimp putem cumpăra alimente de peste tot din lume, fie din junglă, fie din ocean. Acest lucru poate din nou să aibă influență asupra corpului nostru, chiar și în sânge.

Drunvalo afirmă că acești copii au un alt fel de ficat, ceea ce indică din nou o schimbare a ADN-ului. Chiar dacă pare o glumă proastă, se pare că acest nou ficat e destinat „junk-food"-ului, hranei consumate în fast-food-uri (hamburgeri, cartofi prăjiți etc.), adică felurilor de mâncare americane. Ce fac acestea din oameni, puteți vedea dacă vizitați SUA (nu Hollywood-ul, în care puteți vedea modele foarte bine plătite și actori bine făcuți). Omul se îmbolnăvește în timp, dacă îngurgitează prea multă mâncare sintetică.

Care este adevărul referitor la noii copii care au un ficat rezistent la junk-food? Ei bine, Drunvalo dă ca exemplu concludent gândacii de bucătărie, care, dacă sunt hrăniți cu otravă, întâi amețesc și pe urmă mor. Dar nu toți. După un scurt timp, ei încep să-și schimbe ADN-ul și nu numai că devin imuni la otrava respectivă, dar încep chiar să o iubească. Se pare că și omul se comportă la fel, fără să fie conștient de acest lucru. Din cauză că le dăm copiilor noștri – în SUA nu numai copiilor, ci întregului popor – această mâncare nesănătoasă, copiilor nu le rămâne altceva de făcut decât să fie rezistenți la ea.

Și mai interesant este faptul că știința a descoperit un fenomen, denumit *mutație genetică spontană*, adică o modificare genetică petrecută în timpul vieții, nefiind congenitală. Dar voi reveni asupra acestui lucru la sfârșitul cărții.

Fiind ținut sub observație strict științifică și în fața camerelor care filmau, unul dintre copiii chinezi a putut să schimbe o moleculă umană de ADN prin puterea minții. Asta înseamnă că spiritul transformă materia și că noi ne aflăm în fața unor transformări fundamentale ale locuitorilor acestei planete.

Posibilitatea ca în viitorul apropiat să se ajungă la o schimbare dramatică a ADN-ului uman este tot mai mare. Exact acest lucru a putut fi observat în ultimii ani, anume că se nasc tot mai mulți copii cu un alt ADN. Iar dacă ADN-ul nostru se schimbă, atunci ne schimbăm și noi. Aceste schimbări au loc în toată lumea. Mutațiile de care vorbește știința sunt de fapt o recunoaștere mascată a unui proces de evoluție, care poate să însemne apariția unei noi rase pe această planetă.

Drunvalo afirmă chiar că se vor naște trei rase noi care vor fi reprezentate prin trei feluri de comportamente ale copiilor: *copii-indigo*, *copii-medium* sau *super-medium* (care sunt și subiectul principal al acestei cărți) și *copii imuni*, rezistenți la boli. (33)

PARTEA a II-a

CAPITOLUL 7

Viața din perspectiva copiilor-medium

M-am gândit mult cum pot să prezint cel mai bine diferitele relatări ale copiilor pe care i-am vizitat, pe care i-am intervievat și cărora le-am testat capacitățile. În final m-am decis să schițez o imagine a lumii care să fie formată din multe relatări ale copiilor care se intersectează în punctele esențiale. Începem cu nașterea și tratăm în paragrafele următoare cele mai importante etape ale vieții, printre care am introdus diferitele povestiri ale copiilor. Cred eu că am obținut astfel o formă a cărții mai ușor de citit. Sper ca această alegere să fie și pe gustul dumneavoastră.

(Pentru că am promis părinților că nu voi face publice numele copiilor-medium, le voi dezvălui doar prenumele. Vă puteți imagina cu siguranță, că nu numai cititorii, dar și reprezentanții mass-media, reporterii ziarelor și posturilor de televiziune ar da buzna la ei, pe de o parte din dorința de a trăi senzații deosebite, pe de altă parte pentru a fi tratați de diferite boli; nici copiii, nici părinții lor nu doresc așa ceva. Acești copii au și ei dreptul la copilărie, și în afară de asta ei nu vor să apară un cult al persoanei lor, ei vor să rămână anonimi. Sunt sigur că înțelegeți această dorință justificată.)

Zămislirea și nașterea

În cercurile de specialitate se presupune că acești copii cu capacități de medium se nasc în împrejurări neobișnuite. Așa și pare să fie. După cum am arătat deja în relatările mele despre copiii care își amintesc despre viața lor anterioară, aceste suflete ale copiilor s-au anunțat în majoritatea cazurilor printr-un vis al mamei, adică au apărut în visul ei și au întrebat-o dacă pot *veni* sau au anunțat-o pur și simplu pe viitoarea mamă că *vor veni.*

Cu fiul nostru Amadeus s-a întâmplat în mod asemănător: în ziua zămislirii lui, soția mea Victoria a văzut mai multe ființe ale Luminii. (Ea văzuse și înainte de multe ori aceste făpturi pe care le numise „îngeri". I-a descris ca fiind strălucitori și transparenți, având un fel de mici nervuri care străluceau în culorile curcubeului. După părerea Victoriei, nu arătau ca îngerii clasici pe care îi cunoaștem din calendarele bisericești, nu arătau nici ca

oamenii, ci erau asemănători celor din serialul hollywoodian *Abyss*, doar că aveau aripile pe spate și, după cum spunea ea, fluturau din ele. Una dintre aceste ființe îi spuse Victoriei că va rămâne însărcinată în acea noapte. Așa s-a și întâmplat, deși cu o zi înainte încă avusese ciclu menstrual, ceea ce ar fi trebuit să împiedice faptul de a rămâne însărcinată. În momentul în care au apărut îngerii, Victoria a simțit cum sufletul fiului nostru a venit la ea. Exact această descriere – mama vede în timpul actului de a face dragoste *„venirea"* sufletului viitorului copil – am auzit-o deja de nenumărate ori. Multe mame mi-au povestit că în timpul unirii trupești, venirea sufletului a fost percepută ca o lumină care intră în burtă. Altele au văzut în ochii partenerului un înger sau o lumină deschisă la culoare.

Putem fi siguri că în cursul zămislirii îngerii păzitori „se află acolo" și urmăresc minunatul eveniment.

Dar nu toate sufletele vin în timpul zămislirii în burta mamei. Unele vin, dar apoi pleacă din nou și se întorc în luna a treia sau a patra de sarcină. Deci nu se poate trasa o schemă precisă. Ceea ce se întâmplă foarte rar, dar este posibil, este ca acest fenomen să se producă de-abia în timpul nașterii, sau chiar după.

O explozie de lumină a simțit în timpul zămislirii mama lui **Flavio.** Băiatul argentinian Flavio M. Cabobianco este un copil foarte special printre mediumuri. El a tulburat imaginea despre lume a părinților săi, nu numai prin exprimările lui despre Dumnezeu, despre viață, despre destin și alte lucruri spirituale, ci și prin desenele lui, pe care le-a făcut la vârsta de trei ani. În cartea publicată de părinții săi, intitulată *Eu vin din soare*, la care el a fost coautor la vârsta de cincisprezece ani, se găsesc desene despre crearea universului, interacțiunea dintre materie și antimaterie, formarea spațiului și a timpului, existența sufletului și efectele sale, energia planetelor din sistemul nostru solar, diferitele niveluri din lumea de apoi și multe altele.

La întrebarea tatălui său, cum poate fi posibil să-și amintească toate aceste lucruri, Flavio explică faptul că sufletele știu totul înainte să se nască, pentru că ele sunt conștiente de adevărul lui Dumnezeu. Dar în momentul nașterii îi sărută pe buze *îngerul uitării* și prin asta le fereacă gura.

Despre el însuși, Flavio i-a povestit tatălui său că, atunci când a venit îngerul uitării, și-a întors capul într-o parte, și atunci îngerul l-a atins doar un pic. Din această cauză, își putea aminti aproape totul din lumea de dincolo. Și fratele său Marcos, care e cu trei ani mai mare decât el, are înclinații asemănătoare.

La nouă ani, **Flavio** povestea următoarele lucruri din timpul dinainte de a se naște:

„Îmi amintesc mai bine de perioada dinaintea nașterii mele decât de primii trei ani din viața mea. Îmi pot vedea viața dinaintea nașterii din toate unghiurile. Privirea mea nu are granițe, pentru că eu nu văd cu ochii mei fizici. Pe această planetă sunt pentru prima dată. Am fost pregătit pe alte planete, pe care am putut să exersez corporalitatea. Este ca și cum ai scrie în aer fără creion. Dar aici este cu totul altfel: am un corp fizic. Regulile de bază pe care le aduc cu mine pentru a putea exista aici, sunt: Da și Nu, Spațiu și Timp. Aceasta este lumea opusurilor [...] Îmi amintesc de sute de biluțe strălucitoare; fiecare om sau vietate este o biluță luminoasă. Unele dintre ele îmi pot fi folositoare, pentru a-mi găsi locul pe această planetă dificilă. Eu vedeam două mame, care ar putea să fie mamele mele, una cu un ego foarte puternic, cealaltă foarte fină, adică exact cea potrivită. Aceasta, a doua, era legată de o biluță care strălucea foarte puternic. Sferele acestea mă atrăgeau pentru că erau legate prin iubire. Ele aveau să fie părinții mei. Știam că trebuie să plec și mă simțeam tot mai mult atras de ele. Atunci a apărut un tunel luminos, în jurul căruia era întuneric. Când am intrat în el, m-am simțit foarte strâmtorat, încuiat." (31)

Antoinette din Saarbrücken, care a împlinit șaisprezece ani, nu vede aura, ci aude o voce care îi vorbește; după povestirile ei, se pare că este mentorul ei spiritual. El se numește Abronsius și îi explică următoarele, despre intrarea în corpul mamei:

„O dată ce un suflet și-a ales o pereche de părinți, poate merge la ei înainte de a se naște. Uneori este fixat pe tată, și atunci stă la el, dar de obicei stă la mamă. Prin această prezență la părinți, sufletul poate deja să-și dea seama de caracterele și emoțiile lor, înainte să se nască. El își urmărește părinții și alege cel mai bun moment pentru a pătrunde în ei. Dacă părinții traversează o perioadă mai dificilă, sufletul așteaptă câteodată până când situația devine mai bună. Alteori, el vine tocmai în vremuri mai tulburi pentru a aduce pacea prin prezența lui, și pentru a-i uni pe cei doi părinți."

S-a întâmplat și ca una din rude, de exemplu soacra sau bunicul, să perceapă sufletul. Două cupluri de părinți mi-au povestit că, așa cum s-a întâmplat și la noi cu Amadeus, spiritele s-au arătat cu două zile înainte la mamele respective și au cercetat ca totul să fie în ordine. Acești îngeri care anunță, care uneori apar și sub forma unor lumini misterioase, plutind prin cameră, indică faptul că există o relație specială de rudenie cu copilul care se va naște.

Se întâmplă însă de multe ori ca și copiii-medium să aibă parte de o naștere dificilă. De la cezariană la sarcini pelviene – ca la Susanne – totul este posibil. Adesea sufletele vor să dispară din nou, imediat, pentru că nu le place viața de pe pământ. Copiii-medium sunt adesea foarte bolnavi din cauza sensibilității lor. Se îmbolnăvesc în momentul în care intră în contact direct cu agresivitatea mediului în care se nasc.

Începând cu cele două cazuri prezentate deja, al Susannei și al lui Paul, toți copiii pe care i-am vizitat au avut cel puțin încă un caz de medium în familie, asta însemnând că bunica, mătușa sau străbunicul au fost la rândul lor copii-medium. Sau, dacă nu a fost vorba chiar de aptitudini de medium, atunci cel puțin a fost cineva care s-a ocupat cu studierea unor aspecte asemănătoare, s-au interesat de astfel de lucruri. (În general, oamenii obișnuiți sunt reticenți față de asemenea subiecte.)

De cele mai multe ori, părinții sunt cei care observă că fiul lor e medium (de exemplu, copiii se poartă într-un anumit fel atunci când stau la masă cu bunica lor moartă, sau când cineva din altă lume stă seara lângă patul lor).

Clarvăzătorul **Michael** din Detmold a avut până la vârsta de paisprezece ani tot felul de experiențe cu lumea spirituală. El și-a făcut cunoscute aptitudinile de medium când avea aproximativ trei ani. Se manifesta mai ales față de femeile însărcinate. Le spunea acestora că vor rămâne însărcinate înainte ca ele să știe, atrăgându-și astfel antipatia lor. El putea spune și dacă pruncul va fi fată sau băiat. Mi-a povestit că uneori vedea plutind pe umărul femeilor o lumină, în spatele căreia câteodată era și un mic suflet. Prezența acestuia îi arăta că la mama respectivă venise deja un suflet pentru a se încarna în ea. Era numai o chestiune de timp ca această femeie să rămână însărcinată.

Dacă unui suflet nu-i place momentul în care trebuie să apară, sau nu-i place viitorul tată, e posibil să-și schimbe dintr-o dată hotărârea; așa se ajunge la o sarcină pierdută. Dacă împrejurările se schimbă, apare un alt bărbat în viața femeii respective sau momentul devine prielnic, atunci acea femeie poate să nască cu succes același suflet.

Este posibil și să aibă loc un schimb de suflete. De exemplu, un suflet care trebuia să devină bărbat hotărăște dintr-o dată că o încarnare ca femeie ar fi mai propice pentru a-și îndeplini sarcina specială pe care și-a ales-o, și atunci părăsește mama. Și așa se poate explica o sarcină pierdută.

Michael a avut și altfel de experiențe cu sufletele femeilor. Uneori vede un suflet la o femeie care a făcut un avort. Comunicând cu acel suflet, acesta

îi spune cum a fost omorât trupul său. Totuși, sufletul rămâne la mamă, pentru că încă mai vrea să se încarneze în ea. Există și situații în care sufletul pleacă de la mama respectivă și își caută alta.

Multe femei au probleme de conștiință, complexe de vinovăție și cad în depresii. După cum explică Michael, acest lucru apare din cauză că au simțit că au omorât o ființă umană, dar și pentru că femeile percep că sufletul este în continuare cu ele. Michael spune că el poate vorbi cu sufletul respectiv și apoi le transmite mamelor mesajul acestuia; de obicei, sufletul spune că nu e supărat, vrea doar să-și ia rămas bun și o roagă pe mamă să-l lase să intre data următoare.

Acestea sunt adesea momente foarte triste, când mamele conștientizează că micuțul fetus a avut un suflet care acum poate lua legătura cu ele.

Este posibil ca uneori sufletul să aibă înțelegere pentru mamă, în situații mai speciale, de exemplu când a rămas gravidă în urma unui viol sau datorită unei vieți haotice. Michael spune că sufletul o aude dacă vrea să vorbească cu el.

În copilărie

În momentul în care micuții au ajuns la vârsta când încep să se exteriorizeze, poate apărea următoarea situație: copilul se întoarce din grădină și, la întrebarea cu ce s-a jucat, el răspunde: *„Cu piticul"*. Astfel de situații am întâlnit deja în povestea Susannei.

Am vizitat odată, în Pădurea Neagră, o fetiță de unsprezece ani care din copilărie se juca cu astfel de ființe ale spiritelor și le lua chiar și la școală cu ea. Am vizitat-o pe **Claudia** de mai multe ori, am discutat mult cu părinții ei, am stat cu ea în pădure și în acest timp mi-a povestit că un pitic stătea pe umărul meu (ba chiar mi-a transmis ce zicea acesta).

Cu timpul, de la Claudia am adunat foarte multe relatări despre diversele aventuri pe care le-a avut cu piticii. Îmi tot amintesc de povestea maestrului Eder și a Pumuckl-ului său, pe care o ascult în mașină de fiecare dată când fiul nostru pune o casetă în casetofon.

Claudia este o ființă delicată, cu un fel de a fi vesel; sigură pe sine pentru o fetiță de vârsta ei, mi-a vorbit și mi-a răspuns cu îndrăzneală. Restul a căzut în sarcina mamei, care și-a dat osteneala să-mi înregistreze pe casete mai multe episoade trăite împreună cu fiica sa. Doar despre această fată s-ar putea scrie o carte întreagă. Dar după ce am aruncat o privire în lumea ielelor, prin Susanne, nu vreau să mai intru din nou atât de adânc în lumea zânelor.

Claudia mai are o capacitate: noaptea, își părăsește trupul și merge în călătorii cu îngerul ei păzitor (călătorii ale sufletului sau călătorii astrale).

Cel mai des vizitează cu îngerul său păzitor *regatul zânelor*, unde trăiește adesea aventuri amuzante. Interesant este că dimineața, când se trezește, își poate aminti de toată călătoria.

Ziua sau noaptea, oricând se întâlnește cu zânele, acestea îi povestesc despre natură, despre plante, ce se întâmplă cu ele, și sunt foarte curioase. De exemplu există *Molly*, un pitic de vreo 40 de centimetri. Îl cheamă Molly pentru că e cam dolofan (*mollig*). Domeniul de activitate al lui Molly este o pajiște specială, pe care cultivă intensiv ierburi. El ajută ierburilor să crească sănătoase și puternice și pentru asta trebuie să se asigure de fertilitatea pământului. De asemenea, ajută reptilele, gândacii, insectele și șoarecii care trăiesc pe pajiște. Se îngrijește de ele și dacă un animal are probleme încearcă să-l ajute. Dacă un gândac s-a pierdut și nu mai știe să se întoarcă la mama lui, el este acolo ca să-l îndrume.

Lui Molly nu-i plac câinii, pentru că aceștia îl confundă adesea cu oasele și din cauza asta se teme de ei. El înțelege de glumă, dar nu când îl vânează un câine. Bineînțeles că nu i se întâmplă nimic, deoarece spiritele naturii sunt create dintr-o energie subtilă, dar oricum îi este neplăcut.

Molly își poate modifica și mărimea, la fel ca toți piticii, după cum mi-a explicat Claudia. Molly poartă de obicei o cipilică verde dar, potrivit fetiței, mai are și una roșie și una maro.

Mai există și alte ființe:

Serenzeno este un *elf* minunat cu aripi mari de fluture. Sarcina lui este să ajute la dezvoltarea mirosurilor anumitor flori. *Simbalso*, pe de altă parte, este un pitic bătrân de 850 de ani a cărui sarcină este să aibă grijă de rădăcinile plantelor pădurii, la fel ca și *Sisilius*, care tocmai și-a sărbătorit al 500-lea an de viață și datorită acestui fapt este un pic mai slăbit decât celălalt.

Claudia a scris câte ceva despre mulți pitici și elfi pe care îi cunoaște și i-a și desenat. Dar cei mai importanți reprezentanți ai lor sunt Persel și Kerbel, care sunt prezenți de mulți ani. Iar întâmplările lor sună chiar ca poveștile cu Pumuckl.

Și anume, aventura cu acești doi pitici a început în felul următor: într-o seară de iunie 1998, Claudia împreună cu mama ei stăteau în pat; deodată, ea văzu două siluete sărind pe deasupra patului și așezându-se apoi pe cearșaf. După cum află Claudia chiar de la acestea, era vorba de un pitic bătrân în vârstă de 180 de ani pe nume Persel, înzestrat cu o față zbârcită, ochi veseli și o burtă mică. Pe celălalt, care era mai tânăr, îl chema Kerbel. Avea doar 80 de ani, era slab și purta o cipilică. Kerbel era cel mai hazliu, avea multe gânduri comice, dar nu putea să vorbească limba oamenilor. Bătrânul Persel trebuia să traducă tot timpul ce zicea el. Ei i-au povestit

Claudiei că sunt pitici de casă și de curte, iar locuința lor este ultima în care au ajuns. Totul era neobișnuit. În mod normal ei ar ocoli oamenii, pentru că în zilele noastre aceștia nu mai vor să asculte de sfaturile piticilor. Oamenii le îngreunează munca, distrug natura, aruncă gunoaie peste tot, ceea ce îi face foarte furioși pe pitici.

De bunica ei, care tot timpul lucra grădina cu sapa, nu puteau decât să se minuneze. Pentru Persel era excelentă ideea de a planta trandafiri lângă pătrunjel. Combinația de mirosuri e atât de ciudată!

Spre deosebire de oameni, piticii nu dorm.

Într-o seară, Claudia îl întrebă pe mai vârstnicul Persel dacă Kerbel are voie să meargă cu ea în excursia școlară. Acesta i-a dat voie, după ce Kerbel a promis sus și tare că nu va produce neplăceri. În noaptea excursiei a stat într-unul din pantofii de sport al Claudiei, care, după cum a spus el, *„erau călduroși și încă nu miroseau urât"*.

În timpul excursiei, Kerbel a stat pe umărul Claudiei, a ajutat-o să facă mâncare; în rest, se juca cu copiii, sărea printre ei, le zburlea părul celor care erau răi. Pentru mai mult decât atât se pare că nu i-a ajuns energia sa subtilă. Consuma foarte multă energie dacă voia să influențeze ceva în lumea naturală. În autobuzul școlii, și-a schimbat de mai multe ori înfățișarea – o dată era o floare, apoi un animal, iar pe urmă s-a făcut invizibil.

Kerbel îi spuse odată Claudiei că, în mod normal, ei nu prea aveau de a face cu lumea oamenilor, nu înțelegeau multe lucruri pe care le făceau aceștia, majoritatea oamenilor nici măcar nu-i puteau vedea, și cei câțiva care puteau s-o facă îi goneau și îi certau.

Claudia îl întrebă de ce oamenii nu mai puteau să-i vadă. Piticul îi răspunse:

„Acest lucru are legătură cu iubirea dintre oameni, dar și cu hrana. Un om care poate vedea piticii sau poate avea încredere în pitici are întotdeauna o aură luminoasă. Noi vedem asta și ne putem da seama că de la acel om nu vine nici un pericol. Asemenea oameni ne pot vedea, dar nu neapărat. Unii nu pot pentru că nu au timp, nu au nici un interes să o facă, sau pur și simplu nu pot, așa cum e mama ta. Piticii nu înțeleg multe lucruri din lumea oamenilor. Este o experiență nouă și plăcută, dar și periculoasă să te apropii de oameni, cum ne-am apropiat noi de tine, Claudia. Este periculos mai ales pentru că tu ne poți vedea."

Într-o altă excursie, Claudia și mama ei au ajuns într-un magazin de pietre prețioase, unde Persel și Kerbel s-au împrietenit cu ființele care apărau bijuteriile. Acestea au explicat că lor li se datora energia vindecătoare a pietrelor prețioase.

Într-un raion cu plante pentru grădină, ei au văzut pentru prima dată pomi care stăteau în ghivece. Piticii au devenit furioși, dar și extrem de triști pentru că oamenii puteau face așa ceva pomilor și plantelor. Ei au explicat că acolo unde oamenii pun îngrășăminte plantelor, piticii nu se mai pot apropia, căci pentru ei mirosul este insuportabil.

Asemenea povești, și încă multe altele, a trăit Claudia cu piticii.

Probabil că multor cititori le va fi greu să considere aceste povestiri realitate. Dar să ne amintim că foarte mulți copii spun asemenea povești. Dacă un copil din Kärnten, un băiețel din Lüneburger Heide, o fetiță din Pădurea Neagră, alta din Hawaii și una din Noua Zeelandă descriu asemănător zânele, atunci cu greu se poate accepta ideea că este vorba doar de fantezia lor. Cu toate astea, înțeleg dacă cineva nu poate să creadă. Dar noi, părinții, trebuie să fim pregătiți pentru faptul că tot mai des odraslele noastre vor întâlni asemenea copii care vor povesti despre aceste ființe; este mai bine dacă suntem puși în temă, ca evenimentele să nu ne ia pe nepregătite.

Există și destui adulți care pot vedea spiritele naturii. Aici îmi amintesc de povestea lui **Erich**, un om de știință care nu mai e în viață. Erich căuta anumite roci în apropiere de Detmold, el fiind unul dintre cei mai buni cunoscători în domeniu. Iată ce mi-a povestit într-o zi:

„Plimbându-mă, ajunsesem la o distanță de aproximativ trei kilometri de rocile pe care le căutam. Era o zi însorită și mergeam cu pași mari pe un drum de câmpie, când dintr-o dată mi-a apărut în față un om micuț într-un tufiș. Avea o înălțime de aproximativ 80 de centimetri, purta costum și pălărie. S-a apropiat foarte prietenos și m-a întrebat dacă mă poate însoți o parte din drum. Voia și el să meargă la roci și spera că îi pot arăta drumul. I-am răspuns afirmativ și am pornit împreună. Cred că am mers cam zece minute, până când i-am indicat cu mâna direcția în care trebuia să meargă pentru a da de roci – eu mai doream să vizitez pe cineva. El a fost nevoit să se suie pe o piatră ca să poată vedea ce i-am arătat. Mi-a mulțumit prietenos, mi-a strâns mâna cu putere, și-a ridicat pălăria ca să mă salute, și pe urmă a zburat în înălțimi. Eu am mai făcut câțiva pași și m-am întors să văd dacă a luat-o în direcția bună. Dispăruse. Pur și simplu nu mai era. Nu era nici un copac sau tufiș în care s-ar fi putut ascunde, nu mai era nicăieri. Astăzi mă întreb mereu cum de nu i-am pus nici o întrebare, cine era, de unde venea... Dar, sincer vorbind, rămăsesem perplex, n-am fost în stare să scot nici un cuvânt."

O vindecătoare practicantă, clarvăzătoare, care lucrează în Germania cu copii-medium, mi-a povestit că atunci când a fost în Islanda a întâlnit o

întreagă familie de pitici. Ea a stat de vorbă și cu un profesor care ține în școli scurte conferințe despre OZN-uri și extratereștri. Se pare că acolo lumea este mai deschisă spre astfel de teme. Această vindecătoare practicantă a întâlnit în Islanda o femeie care era cunoscută în toată țara pentru relația ei cu spiritele naturii și era contactată de societăți de construcții de drumuri și șosele, când voiau să înceapă o nouă construcție și se temeau să nu distrugă vreo locuință a elfilor.

Nu credeți acest lucru? Ei bine, autostrada din Reykjavik, capitala Islandei, are de multe ori curbe strânse, total nemotivate, pentru că este vorba de o șosea dreaptă. Localnicii au prevenit firmele constructoare, înainte să treacă la lucru, că vor intra în țara piticilor și că aceștia se vor apăra. Aceste avertismente au fost considerate vorbărie goală și construirea autostrăzii a mers după plan, până când... până când mașinile constructorilor au ajuns în zona piticilor. Acolo s-au oprit dintr-o dată toate aparatele electrice. Mai întâi s-au gândit la defecțiuni tehnice și au schimbat multe din aparate. Dar noile mașini s-au oprit în același loc. Mai mult decât atât, dacă le împingeau cu cinci metri înapoi, funcționau fără probleme.

Ministrul a dorit să continue autostrada, așa că a cerut ajutorul specialiștilor de la Universitatea Tehnică, pentru a verifica dacă problemele sunt determinate de câmpurile electromagnetice. După trei săptămâni de cercetări și măsurători, au ajuns la concluzia că totul era normal.

Între timp, povestea devenise publică, costurile creșteau, dar construcția se oprise. Presiunea opiniei publice era din ce în ce mai intensă, stimulată mai ales prin televiziune. Nemaiștiind ce să facă, ministrul a renunțat la poziția lui rațională și l-a rugat pe „bătrânul" regiunii să vorbească cu piticii.

Acesta, un bărbat simplu dar un foarte bun mediu, a vorbit, într-adevăr, cu piticii care i-au spus următoarele: construcția a provocat multe stricăciuni câmpului energetic, și dacă oamenii nu sunt de acord să ocolească printr-o buclă domeniul lor, ei nu vor înceta să se opună.

Ministrul a cedat dorinței piticilor, autostrada a fost modificată, și la o distanță de treizeci de metri mașinile au început să funcționeze dintr-o dată. Totul s-a desfășurat sub obiectivul camerelor de filmat ale televiziunii.

S-au difuzat relatări despre această întâmplare neobișnuită la televiziunile germană, daneză și austriacă. Dovada vie este chiar autostrada, cu inexplicabila ei buclă.

Dar nu trebuie să mergem până în Islanda ca să aflăm astfel de lucruri.

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, copiii austrieci din Alpi se ascundeau în intrânduri mici săpate în munți, în care adulții n-ar fi încăput. Copiii găseau acolo veselă de dimensiuni minuscule pe care o scoteau afară. Cine construise aceste ganguri?

S-ar putea să găsim o explicație într-o relatare pe care am luat-o din cartea lui Viktor Farkas, intitulată *Fenomene inexplicabile*:

„Într-o râpă strâmtă, la poalele munților Pedro, la 60 de mile la vest de Casper, Wyoming, doi căutători de aur au aruncat în aer o stâncă și au descoperit o micuță peșteră naturală. După ce s-au risipit fumul și praful, pe cei doi i-a trecut un fior de spaimă. Din peșteră se holba la ei mumia unei creaturi mici, asemănătoare omului. Zăcea cu picioarele încrucișate și cu brațele strânse în poală. Fața era de un maro închis, cutată, cu niște trăsături care nu se puteau defini exact.

Căutătorii de aur au adus cadavrul la Casper și l-au predat specialiștilor, care l-au cercetat cu seriozitate. Nu era plauzibil ca mumificarea să se fi datorat șederii în lăcașul de granit. De asemenea, orice altă explicație era neverosimilă. În cele din urmă, au ajuns să presupună că fuseseră victimele unei farse.

O radiografie a înlăturat circumspecția. Expunând mumia la raze X, ei au ajuns la concluzia că trebuie să fi avut o înălțime de 35 de centimetri când era în viață. Nimeni nu știa când trăise. Biologii au stabilit că a murit cam la vârsta de 60 de ani.

Departamentul de antropologie al Universității Harvard a confirmat autenticitatea mumiei. Dr. Henry Shapiro, conducătorul departamentului antropologic de la American Museum of Natural History, a constatat că era un schelet complet de adult acoperit cu o piele uscată. Ființa trebuie să fi fost așezată de foarte mult timp în mormântul de granit. Conducătorul departamentului de egiptologie al muzeului din Boston a stabilit că este o mare asemănare între aceasta și mumiile egiptene care nu fuseseră înhumate.

A urmat cercetarea peșterii. Spațiul care măsura 1,20 x 1,20 x 4,50 metri nu arăta nici o urmă a existenței vreunui om, pe pereți nu erau simboluri sau alte semne artistice. Era ca și când mumia ar fi stat acolo un timp nesfârșit de lung, așteptând să fie descoperită. Secretul ei a rămas însă nedescifrat. Astăzi ea se află la Casper, Wyoming, unde poate fi văzută, ca atâtea alte dovezi palpabile care spun lumii că nu totul este clar și cunoscut în jurul nostru." (25, pag. 290-291)

Alte ființe

Continuăm cu un alt fenomen. Există copii care se urcă noaptea în patul părinților și le povestesc că iar au fost vizitați de „îngeraș", sau că „Iisus a stat pe patul lor", sau că bunica cea moartă iar a fost pe la ei.

Acestea sunt cazurile cele mai frecvente. Este clar că atunci când copiii sunt clarvăzători la o vârstă foarte fragedă, adică înainte să înceapă școala,

ei văd toate lucrurile pe care le-au descris și Susanne și Paul. În lumea spiritelor apar cele mai ciudate ființe: oameni morți, îngeri păzitori, extratereștri, pitici și așa mai departe. Acum cunoașteți aceste povești, în cazul în care copilul dumneavoastră este clarvăzător. Și mai e ceva, puteți arunca televizorul pe geam!

Copiii pot continua spunându-vă că tata a devenit iarăși tare „roșu" când s-a supărat. De fapt în acel moment ei percep culoarea aurei.

Nu vor fi rare nici relatările despre *„omul negru"* care a fost acolo și vrea „să-l ia pe bunicul care e bolnav". Ar putea fi vorba despre îngerul morții, cel pe care l-a descris băiețelul de doisprezece ani, **Kevin**? L-am căutat pe acesta la părinții lui în Westerwald. Exactitatea cu care se întâmplă lucrurile prevăzute de el în ceea ce privește moartea altor oameni este de netăgăduit. Kevin explică ce i se întâmplă: cu puțin timp înainte ca oamenii să moară, vede un înger mare, negru, care stă lângă aceștia, și atunci știe că le-a trecut timpul. Kevin nu vede aura, ci numai pe îngerul negru. Nu se teme de acesta, o dată chiar a vorbit cu el și îngerul i-a spus că a venit pentru a lua sufletul persoanei lângă care stătea, deoarece îi trecuse vremea. Interesant, nu-i așa?

Interesantă este și povestea lui Ivan, un tânăr de optsprezece ani. Eram odată cu el în casa scărilor și m-a întrebat dacă îl vedeam pe omulețul verde care stă în colț. După ce i-am răspuns că nu, el mi-a explicat că stătea acolo de două zile. Ultima oară stătuse acolo când o luase pe bunica lui, care murise cu o jumătate de an în urmă. Acum îl întrebase pe omuleț ce voia iarăși, și acesta i-a răspuns că acum venise să-l ia pe bunicul. Sunt sincer când recunosc că mi-a trecut un fior prin spate.

Ivan vedea unde duc apele freatice, fără să aibă pentru asta vreo baghetă magică. Mi-a povestit că putea vedea și pitici. Odată a văzut niște pitici care țopăiau pe un țăran când acesta ara cu tractorul pe câmp. Piticilor nu le plăcea deloc acest lucru. El vedea cum îl trăgeau de urechi și de păr pe țăran, și cum călcau tractorul cu picioarele lor micuțe. Auzind această poveste, nu m-am putut abține să nu râd, dar el a continuat netulburat să-mi povestească altceva despre pitici; aceștia săreau în grămada de gunoi pentru a urgenta procesul de descompunere.

Ivan m-a lămurit că dacă noi, oamenii, ne punem bine cu ființele naturii, anul următor vom avea o recoltă bogată.

Dragi cititori, este adevărat că în majoritatea cazurilor astfel de declarații ale copiilor sunt puse pe seama fanteziei, a poveștilor citite sau a filmelor văzute.

„Da, da, or să-ți treacă ție fanteziile astea... A venit timpul să mergi la școală, și or să-ți scoată ei gogoșile astea din cap!" Acesta este de cele mai multe ori răspunsul părinților. Și adesea chiar se întâmplă, așa cum spun părinții, ca atunci când micuții ajung la școală, aptitudinile lor să dispară. Cum se întâmplă acest lucru?

Capacitatea de a fi clarvăzător a unui copil se bazează pe faptul că ambele jumătăți ale creierului conlucrează în mod sincron. Așa se întâmplă atunci când corpul și spiritul sunt în armonie, mai pe limba noastră, când cineva face ce are el chef să facă. De obicei, în situația aceasta sunt copiii care trăiesc la țară și cresc în comuniune cu natura. Ei se joacă oricând vor ei, fac pauză când vor, mai mult sau mai puțin fac numai ce au ei chef să facă, urmându-și instinctele, sentimentele. Atunci când îți urmezi sentimentele și intuiția și ești în acord cu tine însuți (în engleză: *if you walk your talk*), atunci ușa spre lumea mediumică îți este deschisă.

Ei bine, toate acestea se schimbă adesea o dată cu intrarea la școală. Dintr-o dată trebuie să te trezești dimineața devreme, deși ai mai fi dormit un pic, trebuie să mănânci ceva la timp, chiar dacă atunci nu ți-e foame, sau trebuie să stai într-un autobuz aglomerat lângă cineva pe care poate că nu l-ai suferit niciodată, și e posibil ca un astfel de tembel să-ți strice tot cheful. Apoi trebuie să stai toată ziua jos, liniștit, pe un scaun, să asculți un tip plictisitor, care precis îți impune să faci lucruri pe care nu ai vrea să le faci. Dacă se întâmplă să fii stângaci, trebuie să înveți să scrii cu dreapta... Dintr-o dată, **trebuie** să faci o mulțime de lucruri, chiar dacă nu vrei. Fiecare dintre noi cunoaște acest sentiment, și poate să-și amintească de perioada școlii. Timpul petrecut cu voie bună s-a dus, ai devenit peste noapte serios iar, viața ta de acum se compune numai din lucruri pe care **trebuie** să le faci.

Doar puțini oameni, cum ar fi de exemplu muzicienii de profesie, artiștii în general sau inventatorii, reușesc poate să-și urmeze sentimentele cu bucurie și să treacă prin viață cu plăcere (chiar dacă uneori sunt luați în râs de cei din jurul lor, sau alteori sunt priviți cu invidie). Tocmai prin aceste acțiuni *împotriva* sentimentelor, care apar o dată cu începerea școlii, se naște o diferență de greutate între jumătatea dreaptă și cea stângă a creierului, o dezacordare care se observă în chakre și în aură. Prin asta se ajunge în multe cazuri la pierderea capacităților de medium.

În vremurile în care nu existau televiziunea sau atâtea aparate electronice, când oamenii nu aveau atâta contact cu violența, capacitățile de clarviziune erau mai puternice și mai des întâlnite. Dacă citim scrierile vechi din folclorul celților, sau în general al popoarelor nordice, vom găsi numai stafii, iele, elfi, zâne și așa mai departe. Fie că e vorba de legenda Graalului și de Avalon, de pe vremea când britanicii erau încă un mic popor care lupta

împotriva dușmanilor, sau de legendele austriece despre *Wotansberg* (în care Wotan, împreună cu oștirea sa, revin pe Pământ după ce se termină cel de-al Treilea Mare Război. Tot poporului lui Wotan îi aparțin și piticii muntelui său), ori chiar de povești cu OZN-uri văzute în ținutul suedez *Smalland* (Țara oamenilor mici).

Trebuie să mai adaug aici faptul că aceste *acțiuni împotriva propriilor sentimente* nu numai că duc uneori la pierderea capacităților de medium, ci provoacă uneori ceea ce oamenii numesc astăzi „boli". Dacă îți urmezi intuiția și prin asta îți poți îndeplini cu bine „planul dat de Dumnezeu", atunci câmpul energetic – aura – este echilibrat, viața își urmează cursul fără blocaje, și atunci bolile nu apar, pentru că nu sunt necesare.

Dacă ești în armonie cu tine însuți și nu trebuie să acționezi *împotriva sentimentelor tale*, fie la lucru, fie la școală, atunci aceste capacități, cel puțin o parte din ele, pot reveni.

Un alt aspect mediumic întâlnit la copii este frecvența undelor electrice ale creierului. Medicul german Hans Berger a descoperit, în 1924, proprietatea creierului de a emite unde electrice cu diferite frecvențe. Cu cât celula creierului este mai activă, cu atât undele sunt mai rapide.

Dr. Berger a împărțit undele creierului în patru grupe:

1. Unde Beta, foarte rapide (12 - 40 oscilații pe secundă, sau hertzi) – în timpul zilei;
2. Unde Alpha, rapide (8 - 12 hertzi) – atunci când ne aflăm într-o stare de agitație;
3. Unde Theta, încete (4 - 8 hertzi) – la granița dintre somn și starea de veghe și la relaxare profundă;
4. Unde Delta, foarte încete (0,5 - 4 hertzi) – în timpul somnului.

Creierul copiilor produce, de obicei, unde Theta, de frecvență joasă pentru că ei se pot detașa de propriile sentimente, au o mare putere de imaginare – după cum am văzut – și un potențial de gândire extrem de puternic. Când copilul crește și ajunge adolescent, apoi adult, creierul produce tot mai multe unde Apha și Beta, de frecvență mare, fapt care are legătură cu gândirea analitică și cu raționalitatea.

Aceasta este și o nouă dovadă a faptului că blocarea capacităților mediumice se datorează rațiunii, respectiv ponderii inegale a rațiunii în raport cu *sentimentul*, instaurate o dată cu înaintarea în vârstă. Cu partea stângă a creierului gândești, respectiv ***crezi***, cu cea dreaptă ***știi***.

Poluarea prin aparatura electronică

Deoarece sunt deosebit de sensibili, copiii-medium suferă acut din cauza perturbărilor frecvenței și intensității câmpului lor energetic. Microundele, undele emise și recepționate de telefonul mobil, dar și de televizor, radio, copiator sau computer, au un efect nociv asupra copiilor: sensibilitatea lor îi face să simtă aceste oscilații dizarmonice și reacționează la ele. Pe de o parte este vorba de tipul tehnologiei folosite, care este orientată împotriva naturii, iar pe de altă parte este vorba de conținutul producțiilor – filme, piese muzicale sau imagini care transmit negativitate, frică, ură și dezbinare. Aceste producții reprezintă, din punct de vedere spiritual, vibrații cu frecvențe scăzute, pentru că în spatele lor se ascund mobiluri josnice.

Copiii – în acest caz chiar toți copiii – reacționează negativ la aceste oscilații malefice: se simt speriați, devin agresivi, brutali, violenți.

Din acest motiv nu trebuie să-i lăsăm pe copiii noștri să se uite la filme horror, la filme cu violență sau altele asemănătoare, pentru că numai așa facem să dispară reacția lor. Dar cu siguranță știm acest lucru.

Ei reacționează și la elementele chimice din mâncare, la hrana moartă, la carne. Alimentația vegetariană, deci fără carne, este de preferat cărnii și peștelui. Dar dacă copilul cere, atunci el nu trebuie refuzat, bineînțeles păstrând proporțiile. Cei mai mulți copii-medium sau cei care au alte sensibilități au refuzat singuri să mănânce carne. Așadar, să fim atenți la acest aspect!

Sensibilitatea extremă are și părțile ei bune. Acești copii răspund foarte bine la remediile homeopatice și la alte mijloace de vindecare bazate pe vibrații.

Toți copiii sunt, până la un anumit punct, mediumuri, pentru că sufletele lor sunt strâns legate de viața de dincolo, mai ales bebelușii care dorm aproape toată ziua. În acest timp ei se tot întorc în lumea imaterială, de care suntem legați, mai mult sau mai puțin puternic, toată viața noastră.

Orice părinte o știe: dacă îi ținem în brațe pe bebeluși, ei, în loc să se uite în ochii noștri, se uită la frunte sau pur și simplu trec de noi cu privirea și încep apoi să râdă sau să scoată sunete vesele. Am putea avea impresia că au văzut ceva. Și așa și este.

Când se uită între ochii noștri, văd așa-numitul *al treilea ochi*. Este chakra care se află între sprâncene și a cărei funcție este să „vadă" lumea imaterială. Acesta se mișcă în culori vii și este o imagine frumoasă pentru bebelușii. Dacă se uită pe lângă noi și se bucură, ei văd, de obicei, un înger

sau un spirit protector, dar poate și aura, care la părinții fericiți și care se iubesc luminează foarte tare, în culori deschise. Dar poate că văd și un piticuț, elfi sau vreo altă ființă veselă din lumea spiritelor.

În nici un caz nu trebuie să-i deranjăm pe copii când se joacă cu prietenii lor invizibili.

La școală și în timpul adolescenței

Mulți dintre acești copii-medium, dar și dintre adulții care mi-au relatat despre copilăria lor, erau certați atunci când la școală mișcau creionul cu puterea gândului, când opreau ceasul sau făceau creta să alunece pe sub masă.

Așa cum acestor mediumuri, astăzi adulte, li se spunea să înceteze „pentru numele lui Dumnezeu", așa au fost sfătuiți de către cei mari și copiii cu care am discutat eu, să nu povestească nimic la școală despre elfi, spirite sau persoane pe care le văd în spatele profesorilor. Ba mai mult, li s-a cerut să renunțe la diverse scamatorii (cum ar fi să facă rigla să plutească în aer).

Credeți că exagerez acum? Ehei, dacă ați fi văzut ce am văzut eu...

Că adulții pot face așa ceva, era pentru mine un lucru normal, după ce mi-am petrecut o noapte cu un grup de vindecători ruși și așa-numiții *oameni magnet*. Doi dintre ei, de lângă mine, au îndoit tacâmurile și chiar au făcut un nod din cuțit pentru a enerva chelnerul. Altul și-a atârnat tacâmul de frunte, și a stat cu el așa lipit de frunte, în timp ce vecinul lui a luat un polonic mare și l-a fixat pe pieptul lui păros (probabil că în ultima lui încarnare fusese un vârcolac!). Un altul și-a răsturnat farfuria prin puterea gândului – pe scurt, a fost o cină normală!

La copii am observat până acum de trei ori cum împingeau obiecte pe o masă netedă prin puterea minții. Un singur copil, Tatjana din Uzbekistan, a făcut să zboare înaintea mea un pix. Ea lucra de mulți ani pentru KGB, care mai există și astăzi (în anul 2001); capacitățile ei sunt folosite în misiuni de spionaj. M-am întâlnit cu ea în Cehia, unde mi-a povestit că mai cunoștea și alți copii cu capacități similare, dar că erau mai mici decât ea. Ea spunea că există centre speciale pentru asemenea copii, care sunt luați de la părinții lor pentru a li se da o educație parapsihologică; acestea funcționează în cadrul unor școli normale, cu internat. Situațiile din Rusia sunt asemănătoare celor din China, după cum am aflat de la Paul Dong.

Oricum, este un pas spre progres faptul că părinții nu mai consideră capacitățile deosebite ale copiilor lor doar fantezie. Acceptarea din partea părinților și o atitudine firească față de puterile mediumice sunt cu sigu-

ranță cele mai bune premise pentru ca abilitățile lor să nu dispară, chiar dacă partea stângă a creierului este suprasolicitată.

Să ne avântăm acum spre tărâmul de dincolo, deși unii cititori poate că tocmai s-au gândit că prin aceste relatări am arătat deja ce e rău și ce e bine. Și totuși...

Viața de apoi

După cum am aflat deja din relatările de până acum, adevăratul nostru cămin este în viața de dincolo, din lumea spirituală. Este dimensiunea din care venim, este adevăratul nivel al existenței noastre, și în același timp este locul în care ne vom întoarce într-o bună zi. Acolo se află și adevărata noastră familie, familia de suflete. Părăsim acest loc la anumite intervale de timp, pentru a prelua o sarcină, un scop, sau, ca să o spunem într-un mod mai puțin vesel, pentru a juca „jocul". Am putea spune că este locul teoriei pe care îl părăsim pentru a cunoaște viața în mod practic.

Când ne întoarcem în lumea de dincolo, după moartea fizică, ne regăsim de cele mai multe ori familia spirituală așa cum am lăsat-o, ca și cum timpul nu ar fi trecut deloc. Apoi ne urmărim viața trăită, sarcinile pe care le-am avut și felul în care le-am realizat; de unele suntem mulțumiți, de altele nu. Ultima viață trăită pe Pământ poate părea unuia un vis urât, iar altuia o călătorie lungă prin lume din care se întoarce în patria natală.

Cineva care a trăit o moarte clinică mă va putea înțelege fără nici o problemă. Atât Susanne, cât și Paul Meek au relatat despre asta. Totuși, aș vrea să insist asupra câtorva aspecte pentru a vă împrospăta memoria.

Moartea clinică denumește situația în care omul este „mort" un anumit timp, fie după un accident, fie după o boală sau comă. Relatările celor care au trăit această stare se intersectează în următoarele puncte:

- Ieșirea din trupul uman ca printr-un tunel și plutirea deasupra corpului;
- Urmează întâlnirea cu lumea spiritelor (rude, prieteni, îngeri păzitori, extratereștri) care apar într-o lumină supranaturală;
- Îți vezi filmul vieții; toate etapele importante ale vieții se mai derulează o dată;
- Te întâlnești cu o ființă superioară, care strălucește într-o lumină extraordinară și te cuprinde un sentiment de armonie deosebită și de fericire;
- Ți se comunică faptul că trebuie să te întorci pe Pământ pentru a rezolva ceva;
- Întoarcerea în corpul fizic este resimțită ca o deziluzie.

Cine a trăit așa ceva o dată, știe ce înseamnă dorul de această stare. Înseamnă că a aruncat o privire în ceruri, în casa noastră, și dorul de casă rămâne. Îți amintești scurt de locul de pornire în călătorie, o lume a armoniei, fără violență, ceartă, răceală, durere și războaie.

Cum ne putem imagina viața de dincolo?

Pentru asta aș vrea să vă prezint relatarea lui **Harald**. Harald este fiul unui bine cunoscut om politic (al cărui nume nu pot să vi-l dezvălui, deși îmi pare rău), care nu era prea fericit din cauza capacităților fiului său. Băiatul său de nouăsprezece ani avea capacitatea de a vedea aura oamenilor și de a discuta cu morții.

Odată, Harald și-a pierdut un prieten care a murit într-un accident de mașină. Acest prieten i s-a arătat peste câteva săptămâni și i-a explicat următoarele:

„Când un suflet își părăsește corpul fizic, prin accident, prin ucidere sau moarte naturală, el ajunge în lumea imaterială. Pentru cei care au trăit pe Pământ o viață cinstită, plină de iubire și grijă pentru ceilalți, este un loc frumos, unde sufletul este primit de prieteni, cunoscuți și membri ai familiei care sunt deja acolo. Sunt grădini, pajiști, case, și soarele nu apune niciodată. Niciodată nu ești obosit, poți citi, studia, te poți specializa în ce vrei tu, poți purta discuții sau poți face ceea ce dorești.

Dar aceia care au avut o viață plină de ură, invidie, neîncredere, iubire de sine sau chiar au înfăptuit o crimă, vor fi întâmpinați de cei care au fost asemenea lor și care au murit. Asta este ceea ce oamenii numesc „iad". De aici, sufletele intră înapoi într-un alt corp, pentru a face mai bună următoarea lor viață. Dar ele se pot școli și aici, în lumea imaterială, și astfel pot aspira spre Lumină. Cine cere aici ajutorul îl primește imediat. Există multe ființe ale Luminii care își iau astfel de suflete în grijă și le sfătuiesc de-a lungul drumului lor.

Durata cât rămân sufletele aici înainte de a reintra într-un nou corp se stabilește în funcție de mai mulți factori. Copiii morți, în mod normal, merg foarte repede înapoi. Cu cât un suflet părăsește mai repede un corp fizic, cu atât mai repede se și întoarce, pentru că el nu și-a terminat sarcina în viață.

Adulții morți pot rămâne diferite perioade de timp aici. Unii se întorc imediat, alții rămân săptămâni, ani sau chiar decenii. De fapt, timpul nu are importanță pentru noi; așa ceva nu există aici.

Dar ceva s-a schimbat aici, în lumea imaterială: din cauză că pe Pământ au venit vremurile unor mari schimbări, tot mai multe suflete vor să fie prezente acolo, să învețe lucruri noi. Există un număr limitat de corpuri pe

Pământ, dar vin tot mai multe suflete care înainte au trăit pe alte planete, iar acum vor să se încarneze pe Pământ. „Se stă la coadă" pentru a reveni pe Pământ! Uneori sufletele nici nu mai așteaptă o naștere, ci iau un corp ocupat de un suflet care și-a încheiat sarcina și, pur și simplu, fac schimb. Astfel, un suflet poate economisi mult timp. Altele însă, iau drumul obișnuit spre naștere. Ele își caută, cu ajutorul îndrumătorului lor spiritual, o pereche de părinți care să corespundă planului pe care și l-au propus pentru această nouă viață."

Unii cred poate că lumea de dincolo se află în cer, înăuntrul sau în afara galaxiei noastre; acest lucru este la fel de greșit ca și credința că Dumnezeu este un bătrân cu barbă. De fapt lumea de apoi se află în mijlocul nostru, printre noi. Dar nu o putem percepe pentru că are o altă frecvență, mai mare, care îl împiedică pe cetățeanul de rând s-o vadă. Este ca un văl subțire care delimitează lumea de dincolo de lumea de aici. Spun intenționat „cetățeanul de rând", pentru că lumea spiritelor, după cum am văzut, nu este deschisă oricui. Clarvăzătorul vede câmpul energetic sau aura din jurul oamenilor. Cum? El poate simți o frecvență mai mare. La fel cum urechea percepe o anumită frecvență, tot așa se întâmplă și cu ochiul.

Să luăm ca exemplu fluierul pentru câini. Fluierăturile foarte înalte sunt perceptibile pentru câini, dar în mod normal nu și pentru oameni. Dar există oameni care percep sunetele foarte înalte. Dacă ați sta lângă un om și i-ați povesti acestuia că tot timpul auziți niște sunete (care sunt de la fluierul pentru câini al vecinului), probabil că v-ar considera nebun. Dar dumneavoastră știți ce auziți. Același lucru se întâmplă și în cazul vieții de apoi și al spiritelor naturii. Acestea din urmă se găsesc între cele două lumi și au o frecvență care este mai mare decât cea a lumii noastre materiale, dar nu atât de înaltă ca aceea a lumii de dincolo. Din această cauză este posibil pentru copiii care mai au încă în ei, în spiritul lor deschis de copii, frecvența înaltă adusă din lumea de dincolo, să vadă ființele naturii. Acestea pot fi văzute și de agricultori sau alți oameni foarte apropiați de natură, care nu s-au lăsat pradă lumii materiale și gândirii intelectuale.

Pe de altă parte, știm din parapsihologie că animalele, în special pisicile și câinii, reacționează la morți – latră sau devin neliniștite. Și ele pot percepe lumea imaterială.

Știința vine într-un fel în sprijinul nostru, susținând că nu există „moartea". Noi suntem făcuți din energie și energia nu poate să moară. Poate doar se transformă, așa cum o bucată de gheață nu „moare" când o pui la flacără – se transformă în apă. Își schimbă doar starea de agregare. Așa este și la noi,

oamenii. Avem un corp fizic cu o frecvență anume. Sufletul, pe de altă parte, are o frecvență mai mare, înseamnă că timpul trece altfel pentru el. Ca să rămânem la exemplul dinainte, putem compara corpul fizic cu gheața, sufletul cu apa, spiritul cu vaporii. Toate sunt formate din aceeași substanță, numai frecvența diferă.

Din diferitele descrieri a reieșit că tunelul prin care subiecții și-au amintit că au trecut nu era în Universul îndepărtat, în cer sau în spațiu, ci era undeva în apropiere de locul unde se afla omul intrat în moarte clinică.

Unii povestesc despre o pajiște situată lângă ei, pe care au recunoscut-o din lumea de dincolo, sau de un peisaj care se găsea la câțiva kilometri distanță, sau altele asemănătoare. Lumea de dincolo se află în jurul nostru și peisajele din lumea de dincolo ne apar asemănătoare celor din lumea materială. Totuși există diferențe. În lumea de dincolo există munți, mări și văi, așa cum nu sunt la noi, iar culorile sunt cu totul altfel. Eu însumi îmi amintesc de faptul că în călătoria mea cu sufletul, călătoria astrală, mă aflam într-un peisaj colorat în roz, în curcubee de culori, pe care nu le-am mai văzut niciodată în viața mea, și asta noaptea.

Acolo există și clădiri, cam ca la noi, unele însă mai futuriste. Se construiește după geometria sacră, și anume structurile geometrice care apar în sfera plantelor și a mineralelor sunt transpuse în arhitectură. Există foarte multe clădiri în formă de cupe de flori. În special sunt folosite rotunjimile, și nu arhitectura noastră cu construcții în patru colțuri care nu e prea des întâlnită în natură.

Numeroasele descrieri făcute de copii ne indică faptul că ei, în loc să meargă într-un ținut îndepărtat, așa cum ne-ar plăcea să ne imaginăm, merg doar pe un pod sau printr-un tunel spre lumea de dincolo, traversând *încolo* și nu mergând *în sus*, spre cer, sau *în jos*, spre iad. Deci dimensiunea energetică a lumii de dincolo nu este foarte departe, ci e în jurul nostru, motiv pentru care unii copii pot vedea morții.

„Nu există noțiuni ca spațiu și timp în viața de dincolo" a explicat o ființă extraterestră unei fete de cincisprezece ani, Christine, din Hamburg. Această ființă, care s-a arătat fetei sub forma unei femei înalte de doi metri, cu păr lung, blond și cu veșminte albe, susținea că vine de pe Sirius. Ea a încercat să-i explice Christinei inexistența timpului: trebuie să ne imaginăm nivelul existenței fizice, din punctul de vedere al vieții de apoi, ca pe o sferă în care există concomitent fiecare moment al timpului și fiecare punct al spațiului. Sufletul poate alege când și unde vrea „să se urce"

O secundă din viața de dincolo poate însemna aici, pe Pământ, o sută sau o mie de ani, dar și doar un minut. Depinde când vrem să ne încarnăm din nou. După spusele acestei ființe, e posibil, de exemplu, să te încarnezi în anul 100 după Christos, sau în anul 612 înainte de Christos; depinde ce experiență vrei să trăiești.

În lumea de dincolo nu te simți nici bătrân, nici tânăr, mai degrabă cam de treizeci de ani, deci în floarea vârstei.

Există legi sfinte care sunt valabile și în viața de dincolo?

Așa cum lumea fizică are legile ei, și lumea de dincolo le are pe ale sale. Se vorbește de așa-numitele legi „sacre" sau „cosmice". Cuvântul *Cosmos* vine din greacă și înseamnă *ordine*. Deci noi trăim într-o ordine, mai bine spus suntem o parte a acestei ordini. Ordinea are legile ei; altfel ar fi *haos*, cuvânt care vine tot din greacă și înseamnă *dezordine*.

Cele mai importante legi, pe scurt, sunt următoarele:

1. Legea cauzalității (legea Karmei)

Se poate exprima și prin propoziția: „Culegem ce am semănat". După această lege, dacă semeni ceva distructiv, culegi tot ceva distructiv, dacă semeni supărare și ură, tot pe ele le vei culege. Când semeni grâu în pământ, vei culege, sută la sută, tot grâu, și nu secară. După cum îți îngrijești ceea ce ai semănat și după câtă atenție îi acorzi, va crește mai mic sau mai mare rodul, indiferent ce este.

Această lege se numește și legea comparației sau ***legea Karmei.*** (Se numește Karma, fapta; se poate traduce și cu *drumul slujirii.)* Ideea ar fi că noi, oamenii, putem învăța corect cum să ne purtăm după legile sfinte ale lui Dumnezeu numai dacă, într-un anumit moment al vieții noastre, ne este arătat ce le-am făcut altor ființe. Aceasta nu este, în nici un caz, o pedeapsă, așa cum o văd mulți critici sau neștiutori, ci servește maturizării sufletului prin conștientizarea și înțelegerea experienței prin care a trecut.

Această lege are grijă ca fiecare om să fie confruntat cu aceeași problemă, până când o rezolvă. Fiecare gând, fiecare sentiment și fiecare faptă sunt nemuritoare și se întorc la noi ca un bumerang. Ele pretind oamenilor deplină responsabilitate pentru destinul lor.

Un clarvăzător poate vedea aura oamenilor, Karma lor, aceasta arătând ce a semănat omul respectiv prin gânduri, cuvinte, acțiuni. Clarvăzătorul nu vede neapărat viitorul unui om, dar poate vedea ce a realizat persoana în cauză până atunci și astfel poate intui consecințele, deci ce va urma. Acestea se vor potrivi în cazul în care persoana nu schimbă nimic în viața ei.

Destinul este schimbător. Am putea spune că ceea ce dorim ca *destin* altuia se întoarce spre noi, deci destinația suntem noi. Dacă în ziua următoare luăm o decizie care ne poate schimba viața în direcția iubirii și a construirii, atunci se schimbă și destinul.

2. Legea analogiei (cum e sus, așa este și jos). Este cunoscută și ca *legea hermetică* (după Hermes Trismegistos): *„Acela care este jos este egal aceluia care este sus. Iar acela care este sus este egal aceluia care este jos, pentru a îndeplini miracolele, a le face reale."* Unora le este cunoscut principiul *„Precum în Ceruri, așa și pre Pământ"*. În macrocosm, la fel ca și în microcosmos, domnesc aceleași legi.

Spiritul, conștiința și spiritualitatea sunt prinse în lumea noastră materială. Dar problema este calitatea și valența acestor noțiuni ale lumii de dincolo. Etica, iubirea, înțelepciunea, cunoașterea, adevărul și pacea, toate acestea sunt pe Pământ doar o imitație a celor din lumea de dincolo. Dacă ne gândim că, de fapt, creierul uman folosește în jur de 20% din potențialul său în comunicarea cu Dumnezeu, ne putem da seama ce mai poate însemna axioma *„cum e sus, la fel este și jos"*.

3. Legea rezonanței (latinescul „resonare" înseamnă „sună înapoi"). Atât omul cât și lumea spirituală se supun, ca un diapazon sau un aparat de radio, legii rezonanței. Un aparat care este fixat pe unde ultrascurte nu poate prinde pe cele medii sau lungi. Și la oameni este la fel. Dacă o persoană este agresivă și plină de ură, nu este deschisă pentru iubire. Fiecare poate percepe doar domeniile realității cu care e în rezonanță. Expresia: „Fiecare vede doar ce vrea să vadă" sau „Mediul în care trăiești este oglinda ta" se bazează pe această lege a rezonanței.

Mediul în care trăim ne va prezenta mereu ceea ce noi înșine ne arătăm a fi. Dacă mințim, vom fi mințiți. Dacă suntem fricoși, vom fi confruntați mereu cu fricile noastre. Dacă suntem în rezonanță cu iubirea, o vom atinge. Dacă trăim în bucurie, vom găsi întotdeauna ceva de care să ne bucurăm. Numim acest lucru capacitate de rezonanță. Dacă ne schimbăm punctul de vedere asupra lumii, mediul nostru înconjurător ne va arăta acest lucru ca pe o oglindă.

Referitor la lumea de dincolo, această capacitate de rezonanță ar fi mai ușor de înțeles ca legea afinității sau principiul atracției egalului. Este vorba despre puterea elementară care creează stările conștiinței, pe care le denumim „rai" și „iad". Pentru că, în lumea de dincolo, prin capacitatea de rezonanță, toate sufletele mincinoșilor sunt împreună, și cele ale sinucigașilor,

ale tuturor escrocilor, cămătarilor și așa mai departe, atunci acesta este adevăratul „iad". Dar dacă sufletele celor înapoiați acasă intră după un timp în dimensiunile energetice ale muzicienilor, ale iubitorilor de animale sau ale altora asemănători, atunci acestea formează „raiul". Este o construcție perfectă cu posibilități nenumărate.

4. Legea reîncarnării. Am vorbit deja despre ea și am aflat din relatările copiilor cum se desfășoară reîncarnarea. Această lege se bazează și pe *legea ritmului.*

Ritmul poate fi descris ca fiind o vibrație guvernată de reguli. Vibrația este, în comparație cu notele muzicale, cum este ritmul față de melodie. Ritmul presupune repetiții și cicluri. Întregul Univers poate fi definit prin noțiuni ca vibrații, ritmuri și unde; în cursul oricărui eveniment apare o reluare periodică a unor faze. Viața și tot ce aparține de ea se desfășoară într-o progresie de cicluri care alcătuiesc o spirală. În această idee se integrează și *legea* încarnării. Așa cum împărțim viața materială între doi poli – feminin și masculin – viața în ansamblul ei se împarte în viața de acum și viața de apoi. Dacă murim în viața de acum, ne naștem în viața de apoi și trăim viața de apoi ca pe o realitate. Dacă murim în viața de apoi, ne naștem din nou aici. Cine se poate detașa puțin de existența materială, va recunoaște că nașterea și moartea, respectiv viața de acum și viața de apoi sunt, în definitiv, două fețe ale aceleiași monede.

Drumul spre evoluție al unui suflet uman este un drum al învățării. Acest proces de învățare, al cărui scop este experiența vieții în întregimea ei, este un drum foarte lung, cu multe erori și corecturi. Încarnările pot fi comparate cu clasele de la școală. Viața de pe Pământ ar corespunde unei clase școlare, cu temele, problemele, testele, greutățile și succesele ei. Unei astfel de perioade de învățat îi urmează o perioadă de vacanță, în care pot fi recuperate anumite procese de învățare pierdute sau insuficient aprofundate. După aceea intrăm într-o nouă clasă. Și procesul se repetă mereu. Diferența dintre școală și viață este totuși aceea că viața are o răbdare nesfârșită cu noi și pregătește oamenilor, respectiv sufletelor, noi posibilități pentru a recupera ce nu au învățat.

Cu cât mai evoluat este un suflet, cu atât mai mare sunt responsabilitatea și nevoia de a le sluji altora, de a-i ajuta pe alții și de a-i susține pe cei mai slabi.

Asta nu înseamnă că din această cauză trebuie neapărat să mergem la mănăstire sau că trebuie să fim activi ca vindecători. Poți să te angajezi din punct de vedere umanitar și dacă ești miliardar sau un om cu afaceri de succes. Și un politician sau un bancher poate, dacă vrea, să-și folosească poziția pentru a-i alina pe cei care caută ajutor.

Flavio, *care are șapte ani, a ales acest exemplu: „În realitate, viața este o mare școală; unii tocmai încep, alții au rămas pe loc, și urcăm pe treptele învățării până când ajungem noi înșine profesori. Atunci suntem specialiștii eternității și avem sarcina să coborâm și să-i ajutăm pe elevi, ca să poată ajunge și ei, la rândul lor, atât de departe. Dacă ajung, li se comunică faptul că noi toți suntem o parte din Dumnezeu și că viața ne șlefuiește cât este nevoie, până când devenim fără cusur."* (31, pag. 38)

Toate legile adunate ar putea fi redate în următoarea propoziție: „Tot ce îi pricinuiești unei creaturi a lui Dumnezeu, fie că este bine, fie că este rău, fie că este om, animal sau plantă, se va întoarce odată, ca bine sau ca rău, înapoi la tine."

Multe dintre așa-numitele lovituri ale destinului au un *motiv karmic*, asta însemnând că acum avem posibilitatea să comparăm situația respectivă cu ceva ce i-am făcut altcuiva. Iată și un scurt exemplu pentru a explica mai bine: să ne imaginăm un magnet. Din cauza puterii pe care o are, va atrage cuiele de la o anumită distanță. Dacă luăm magnetul cu noi în Olanda, Grecia, Hawaii sau America de Sud, și acolo va face la fel.

Revenind la noi, oamenii, acest lucru înseamnă că oriunde ne-am afla, luăm cu noi aura noastră, respectiv câmpul nostru energetic, cu toate temerile, speranțele, programele și modelele noastre. Dacă acasă am atras banii sau cearta, la fel vom face și în Thailanda, pentru că noi rămânem aceiași. Dar dacă ne schimbăm modelul, adică interiorul, atunci se schimbă și frecvența de rezonanță, și vom atrage alți oameni și alte teme în viața noastră.

Așa este și cu **reîncarnarea.** Tocmai am discutat despre deplasarea spațială a câmpului nostru energetic (asemănat cu magnetul care are același efect și în nordul și în sudul Germaniei). Dacă am izola acest magnet în vid și l-am ține așa douăzeci de ani, încă ar mai avea același efect și din nou ar atrage cuiele de aceleași mărimi de la aceeași distanță.

La fel este și cu sufletele care se nasc din nou. Dacă la sfârșitul vieții avem un anumit model de viață în câmpul nostru energetic, care este personal, pe baza căruia ne însușim anumite tipare de comportament, temeri, speranțe, talente..., atunci acestea vor redeveni active la o vârstă adultă în următoarea viață – la unii mai devreme, la alții mai târziu. La fel ca magnetul. Este doar o chestiune de timp. Sufletul este același, numai corpul în care stă este unul nou.

O întoarcere în timp sau o consultație la un medium bun pot stabili, în cazul bolilor condiționate karmic, care este substratul unei suferințe, al unui

accident, al unei piedici sau al unui blocaj în viață. Cu cât înțelegem mai bine astfel de legături, cu atât reușim mai bine să rezolvăm, respectiv să corectăm astfel de încurcături karmice sau drumuri greșite în viață, prin:

1. recunoașterea lor
2. înțelegerea lor
3. iertarea – pe de o parte, pentru noi înșine, pe de altă parte pentru alții.

Doar noi înșine putem, respectiv, avem voie să ne eliberăm. Pentru că exact acest lucru ne face să fim oamenii lui Dumnezeu, cei prin care activează Dumnezeu; adică aceia pe care Dumnezeu i-a ales ca să se manifeste prin ei. Viața de sclav încetează, suntem independenți, gândim independent și suntem conștienți de noi înșine.

În special al treilea element este cel mai important – iertarea. Acesta este aspectul central al vieții trăite de Iisus. El este cel care a făcut să dureze învățătura iertării în toată lumea.

În mod greșit, legea karmei, legea compensării, este asociată numai cu experiențe negative, neplăcute și dureroase. Dar așa cum acționează într-o direcție, bineînțeles că acționează și în cealaltă, cea plăcută, pozitivă, constructivă. Unele lucruri pe care le considerăm în viață privilegii, o casă bună a părinților, condiții bune financiare, noroc în meserie, mână bună în educația copiilor, capacități de vindecător, toate astea pot fi „roade" culese acum dintr-o „semănătură" făcută într-o viață anterioară.

Expertul în reîncarnare Trutz Hardo ne explică următoarele:

„În opinia celor mai mulți dintre noi, karma este o pedeapsă pentru fapte injuste comise mai demult. De fapt, karma nu are nici o legătură cu o pedeapsă, pentru că în creațiile Domnului nu există pedeapsă. Karma înseamnă că culegi ceea ce ai semănat. Dacă privim în urma noastră și vedem ce fel de roade am cules din faptele noastre, vom învăța, cu timpul, să facem numai astfel de fapte care dau fructe dulci. Legea karmei are același efect asupra multor vieți prin acest proces de recunoaștere, și ne ajută să învățăm din experiență cum să gândim corespunzător legilor lui Dumnezeu despre iubire, cum să gândim, să vorbim și să acționăm corect." (22, pag. 173)

Nici o faptă bună nu este uitată în lume. Chiar dacă uneori avem impresia că suntem părăsiți pe de-a-ntregul.

Exact conform acestei idei se pregătește căutătorul spiritual. **Ezotericul**, cel care își explorează **propriul interior**, este diferit de **exoteric**, care trăiește în **lumea exterioară**, prin aceea că nu se mulțumește cu lucruri de suprafață, cu tot ce se referă la lumea materială, ci vrea să afle adâncurile și cauzalitățile.

El vrea să înțeleagă de ce este bolnav sau singur, și de ce, dintr-o dată, are succes și întâlnește tot timpul persoane ca el, sau de ce trăiește anumite întâmplări. El vrea să știe cum de există pe această planetă, ce sarcini are, ce rol joacă în această piesă de teatru, cum ar putea să joace mai bine acest rol...

În acest scop, ocupându-se cu temele sacre și spirituale, omul ar trebui să se liniștească, să devină mai echilibrat și mai înțelegător, mai tolerant, dar și mai direct, mai conștient de sine, mai curajos, mai pregătit să-și asume riscuri, pentru a putea merge pe propriul său drum, în concordanță cu legile sfinte.

Nu trebuie să trecem cu vederea faptul că unii oameni pot totuși regresa. Temele sacre și spirituale îi fac să le fugă pământul de sub picioare, pentru că „egoul" (nu sufletul) lor se simte chemat „sus", își părăsesc obligațiile zilnice (familia, serviciul...), se pierd în labirintul fantastic al gândurilor și apoi ajung într-un stadiu mai rău decât înainte.

Acesta, dragi cititori, este reversul medaliei. Și eu am dat, prin această carte, impulsul de a vedea lumea cu alți ochi, de a trăi viitorul mai conștienți și mai independenți. Dar am trăit și tristețea de a afla că unii cititori nu au știut cum să reacționeze, li s-a făcut frică, au dat în paranoia, furia a pus stăpânire pe ei...

Când aflu astfel de lucruri, mă întreb dacă nu era mai bine să nu scriu aceste cărți. Dar așa se întâmplă cu toate lucrurile în viață. Cel care a descoperit curentul electric, cu siguranță, nu a avut intenția să așeze oameni pe scaunul electric.

Prin urmare, dacă remarcăm că preocuparea noastră pentru o anumită temă nu ne duce nicăieri, atunci ar trebui să facem o pauză și să lăsăm totul deoparte; e mai bine, în asemenea situații, să ne orientăm spre practică, să urmărim ce anume din ceea ce am citit se poate cu adevărat aplica practic și poate aduce rezultate constructive.

Despre toate acestea, mai multe în capitolul despre *principiul aspirației*.

În orice caz, adevăratul substrat al legilor karmice nu trebuie înțeles în ideea că viață de viață trebuie să cărăm gunoiul cu noi, gunoi cu care ne-am încărcat pe noi, dar și pe alții. Ceea ce trebuie să înțelegem este că, dacă legea compensării funcționează perfect în sens distructiv, logic este să poată funcționa la fel și în sens constructiv. Și atunci va trebui ca în prezent să „sădim" cât mai mult bine, pentru a putea „culege" în viitor, fie în această viață, fie în alta, fructele bune.

În Talmud găsim totul comprimat în **cinci** propoziții:

Fii atent la gândurile tale, căci ele devin cuvinte, fii atent la cuvintele tale, căci ele devin fapte, fii atent la faptele tale, căci ele devin obișnuință, fii atent la obișnuințele tale, căci ele devin caracterul tău, fii atent la caracterul tău, căci el devine destinul tău.

Lui **Torsten**, care între timp a împlinit douăzeci de ani și este din Reit im Winkl, i-a fost explicată tema Karmei de către un extraterestru, pe nume Adin, cu care este în legătură:

„Nu-ți fă griji, prietene; de-abia retroactiv, când vei privi în urmă toată viața ta, vei recunoaște care este rostul diverselor realizări și care sunt planul și procesele de învățare necesare pentru asta, care stau la baza întregii tale vieți. De obicei, oamenii nu pot să-și dea seama care este scopul unei întâmplări într-un proces dureros și neplăcut și nu înțeleg de ce trebuia să se întâmple așa și nu altfel. De ce, de dragul creșterii și al maturizării sufletului, a trebuit să treacă prin aceste experiențe. Le rămâne numai posibilitatea să se descurce în situațiile grele ale vieții, cât pot mai bine. Nu sunteți singuri în aceste experiențe!

Pe Pământ se spune: ajută-te singur și atunci te va ajuta și Dumnezeu. Asta înseamnă că mereu tu trebuie să faci primul pas. Trebuie să fii activ și atunci noi, toți însoțitorii tăi spirituali, îți stăm alături pentru a te ajuta și a te îndruma cât mai bine. Te vom conduce prin visele tale, prin sentimentele tale, prin intuiția ta, îți trimitem semne prin ceea ce tu numești coincidență. Dar decizia de a face ceva trebuie să vină din partea ta. Și nu depinde numai de cât de bine te conducem noi, ci și de cât de bine te lași condus. Depinde de amândouă aceste lucruri.

Nu trebuie să-ți fie frică de ceea ce ai primit odată. Prietenii mei din navele spațiale și cu mine vom fi mereu de partea ta. Dar și de partea noastră sunt ființe care ne însoțesc și ne conduc. Și pe planeta noastră sunt valabile legile care domnesc pe Pământ. Și eu mă supun altora. Iar dacă nu mă las bine condus de îndrumătorul meu spiritual, atunci nu pot fi nici eu un bun îndrumător pentru tine. Înțelegi asta?

Ți-am explicat deja, la începutul colaborării noastre, că noi te vizităm pe tine și pe alți oameni mai ales când dormiți. Atunci vă dăm informații de care vă amintiți dimineața, numai că uneori memoria vă joacă feste. Atunci încercăm din nou. Toți oamenii pe care-i vizităm au fost odată de acord, când erau încă în cer, deci pe tărâmul existenței noastre; au fost de acord să conlucreze în felul acesta cu noi, să primească ajutorul nostru."

Torsten mai are și alte texte interesante adunate după luna martie a anului 1996, când a văzut într-o noapte o farfurie zburătoare deasupra casei părinților. În noaptea care a urmat, s-a trezit la miezul nopții și a simțit dintr-o dată impulsul de a scrie în jurnalul său. Ființa *Adin,* care se manifesta prin el, susținea că venea de pe Venus, și i-a explicat lui Torsten că ei aveau puncte de sprijin în pământeni, de unde puteau acționa și se puteau amesteca printre oameni. (Relatări mai detaliate despre asemenea colaborări cu extratereștri veniți pe Pământ găsiți, dacă sunteți interesați, în cartea mea *Lumea interioară – secretul Soarelui negru.*)

Dar să ne întoarcem la esența textului transmis „prin canal", de data asta în legătură cu persoana mea: privind înapoi la cei treizeci și patru de ani ai vieții mele în care am avut parte de multe întâmplări nefaste, cum ar fi accidente, boli sau pierderea unor ființe apropiate, nu pot spune că ceva rău a existat în viața mea. Au fost, ce e drept, foarte multe episoade dureroase care mi-au făcut rău... Totuși, privind retroactiv și luându-mi distanța necesară, pot spune astăzi că exact aceste trăiri *negative* m-au împins cel mai mult înainte. Din acestea am tras cele mai importante învățături, care astăzi prețuiesc mai mult decât aurul.

Probabil asta este ceea ce voia să spună venusianul *Adin.* Chiar dacă nu ne face plăcere să auzim, voi repeta: Noi înșine ne-am ales odată aceste procese de învățare, ca prin ele să învățăm iubirea și să ne maturizăm.

Ne putem pune din nou întrebarea ce se întâmplă, de fapt, cu liberul arbitru. Am discutat despre asta cu **Toni**, care are doisprezece ani și este din Bodensee. Toni este probabil unul dintre cei mai talentați clarvăzători pe care i-am întâlnit vreodată. De când se știe, vede aura împrejurul tuturor ființelor, vede îngeri, morți, făpturi ale naturii, demoni... Dar cel mai bun este la diagnosticarea bolilor. Toni vede, când meditează câte o oră (la doisprezece ani!), un fel de ecran înaintea ochilor săi spirituali. Sub acest ecran sunt diferite „butoane" sacre. Dacă, de exemplu, îl apasă pe primul cu gândul, atunci poate vedea aura unui om care stă lângă el, sau cu care vorbește la telefon, sau a cărui fotografie o ține în mână. Dacă apasă pe următorul buton, vede numai chakrele, pe următorul, numai oasele și scheletul, iar pe următorul, numai organele, apoi punctele de acupunctură și așa mai departe. Eu l-am vizitat de mai multe ori și i-am pus cele mai diverse întrebări.

De la părinții săi, care și ei sunt activi spiritual, am aflat cu groază că un vindecător practicant îl suna pe Toni regulat pentru ca acesta să le pună diagnosticul celor mai dificili pacienți ai săi. Eu i-am sfătuit imediat pe părinții lui să interzică acest lucru, pentru că fiecare copil are dreptul la copilărie.

Toni spune, printre altele, următoarele lucruri despre viață:
„Viața este un mare computer. Totul este programat dinainte, iar liberul arbitru există numai când ne hotărâm ce fel de viață vrem să trăim pe Pământ. Când meditez, pot merge la cartea cea mare. Există o carte în cer care este mare cât un teren de sport și în care apar numele tuturor oamenilor (Cronica-Akasha). *Acolo scrie când cineva s-a născut și când va muri. Și mai scrie și cine a fost el în altă viață."*

Într-o plimbare, când am ajuns la un helești și ne-am oprit, Toni mi-a descris cum arată spiritul apei, care, după el, locuia acolo. El mai povestea că, atunci când e furtună, vede pe cer demoni și îngeri care se întâlnesc acolo. Nu mai auzisem până atunci aceste lucruri.

Am spus că Toni este un bun diagnostician. El spune că în spatele fiecărei boli stă o cauză și fiecare om este el însuși răspunzător pentru ea.

Sub acest aspect, să cercetăm mai îndeaproape această problemă pornind de la întrebarea:

Ce cauze stau în spatele bolilor?

Bolile nu vin din cer și nici nu sunt „pedeapsa lui Dumnezeu". Bineînțeles că există virusi și agenți patogeni care afectează un organism, dar numai dacă sistemul imunitar este slab. Dumnezeu nu pedepsește niciodată. Tot ce ni se întâmplă este urmarea propriilor noastre acțiuni.

După analogia *„cum e înăuntru, așa e și în exterior"*, corpul este imaginea oglindită a sufletului. Dacă starea sufletului unui om este lipsită de armonie, atunci și corpul este la fel. Dacă starea interioară este de supărare, atunci și corpul se va supăra și va exprima asta printr-o boală.

Din acest motiv, este greșit să combați boala cu mijloace exterioare, pentru că ea este trimisă de prietenii noștri care vor să ne indice ceva. Aici este valabil principiul aspirației: cu cât ne e mai frică de o boală, cu atât mai repede o vom face. Cu cât ne luptăm mai mult cu o boală, cu atât mai mult se agravează. Cu cât vrem mai mult să o îndepărtăm, cu atât mai mult rămâne la noi. În schimb, dacă îi înțelegem mesajul sufletesc, pleacă de la sine, tocmai din cauză că nu este la noi pentru a ne face rău, ci din prietenie. Ea vrea să ne spună, ca un bun prieten, că trebuie să ne schimbăm, că am rămas pe loc în evoluția noastră sufletească. Boala nu este un adversar, ci un mesager.

Să luăm următorul exemplu: un alcoolic a ajuns la o stare în care corpul lui nu mai vrea să-l ajute. Ficatul său va ceda în curând, dar până atunci pacientului încă îi merge bine. „Bătrânul meu a băut și el, și în acest an a

împlinit nouăzeci de ani, așa că la fel se va întâmpla și cu mine". Camaradul nostru rostește astfel de cuvinte pentru a nu recunoaște că deja e dependent de alcool și a pornit spre ruinarea corpului, după ce și-a ruinat deja rațiunea. El cunoaște o mulțime de scuze, dar în secret știe cum stă, de fapt. Încă nu este pregătit să primească ajutor, pentru că nu este pregătit nici să ia o decizie.

Ar exista posibilitatea să schimbe ficatul distrus cu unul nou (traficul de organe a devenit foarte răspândit), sau să ia din industria farmaceutică cel mai modern preparat cu care să se trateze regenerând celulele ficatului. Poate că pacientul merge și la un vindecător care, așezându-i palma pe ficat, îl eliberează de dureri.

Ne întrebăm, bineînțeles, ce efect ar avea vindecarea spontană a ficatului asupra prietenului nostru alcoolic? L-ar face să-și schimbe gândirea și să renunțe la băutură? Cu siguranță că nu. De îndată ce ficatul ar funcționa din nou, va bea din nou, iar îngerul său păzitor și-ar smulge părul din cap. Toate indicațiile pe care i le-a trimis, despre conștiința lui, despre comentariile prietenilor și ale cunoștințelor... n-au ajutat la nimic. El nu a vrut să asculte nici ce îi spunea vocea interioară, nici ce îi spuneau vocile din afară și, din păcate, a pornit-o pe drumul care se abate de la împlinirea scopului vieții.

Un singur lucru îl mai poate ajuta: un amortizor puternic. Cu siguranță că ficatul lui va face grevă, ceea ce îl va sili vehement să îngenuncheze. Soția lui oricum a fugit de lângă el, după ce el nu numai că nu-și mai alegea cuvintele cum trebuie, dar și-a pierdut și controlul asupra agresivității; acum este singur în spital și e nevoit să recunoască faptul dureros că „prietenii" lui din cârciumă nu erau prieteni adevărați.

Deci: *boala* este bună sau rea? Va transmite ficatul distrus un mesaj pacientului, îndrumându-l pe drumul cel bun în viață, sau va trebui doar schimbat cu unul nou? Este posibilă însănătoșirea fără o schimbare a gândirii?

În spatele fiecărei boli se ascunde un mesaj. Chiar dacă e vorba de un strănut... sau de cancer. Boala nu cere o luptă împotriva ei, ci ea vrea să îi înțelegem mesajul, să ne schimbăm gândirea și modul de acțiune; dacă înțelegem, sarcina este îndeplinită și simptomul dispare.

Ce vreau eu să spun atunci când vorbesc de un *mesaj ascuns?* Permiteți-mi să vă dau câteva exemple în paginile care urmează, despre lucruri foarte interesante spuse de copii, pentru a vă face să înțelegeți mai bine.

• **Alergia** – presupune erupții pe piele, strănut, inflamarea căilor respiratorii sau a altor părți ale corpului. Alergia este o reacție *împotriva* unui lucru, este o încercare de apărare *împotriva* acestui lucru. Apărarea de ceva

este o reacție opusă iubirii. Iubire înseamnă să ai porțile sufletului deschise, să lași să intre, nu să te aperi. În starea alergică poate fi vorba de apărarea față de o anumită imagine a lumii, sau față de unele conținuturi interioare ale conștiinței. Sunt idei, gânduri și sentimente care ne produc teamă. Noul, necunoscutul, este un dușman pentru alergici. Floarea de fân sau părul de pisică sunt doar elemente simbolice. Cu cât un om are mai multe alergii, cu atât mai mult sistemul său imunitar se pregătește să se lupte cu dușmanii aleși de el, ceea ce este un indiciu că acest om are foarte multă agresivitate și un puternic sistem de apărare contra elementelor străine care prin subconștient au intrat în corpul său. Te lupți cu lucrurile de care îți este frică! Febra fânului este de fapt frica de sentimente, de apropiere, de tandrețe, de sexualitate și instincte, de care corpul se apără atât de agresiv. Alergiile mai pot însemna teama de a-i lăsa pe alții să se apropie, teama de a avea încredere în cineva, teama de tot ce nu e curat, de murdar. Alergicul evită substanțele care îi produc alergii (păr de pisică, praf, flori...), dar involuntar el evită domeniile din viață care stau la baza acestor alergii: sexualitatea, fertilitatea, mizeria... Deci alergicul are o poziție de luptă împotriva vieții, deoarece el duce o viață sterilă, aseptică, eliberată de instincte, o viață care nu mai e o viață deplină.

Un alergic ar trebui să-și pună întrebarea de care domenii ale vieții îi este atât de frică încât încearcă să le evite. Cel mai important este de știut cât de pregătit este el să lase noul să intre în viața lui, în primul rând iubirea, sentimentele, tandrețea.

• **Astmaticii** – sunt cei la care apare un atac de dispnee în timpul căruia persoana în cauză are nevoie intensă de aer, respiră gâfâind și, mai ales, expirația este sugrumată și însoțită de un sunet ca o fluierătură.

Pentru că astmaticul poate inspira normal, dar are probleme cu expirarea, deoarece după umflarea plămânului cu aer simte crampe extrem de dureroase, acest lucru înseamnă că astmaticul are o problemă cu dăruitul. Există un dezechilibru între a da și a lua. Astmul se numește în latină *angustus*, care înseamnă „strâns", ceea ce ne indică de asemenea teama. Astmaticul are pretenții foarte puternice de dominare, pe care nu și le recunoaște, dar care se recunosc după umflarea corpului său. Dacă este confruntat cu pretențiile altora de a avea putere, îi dispar cuvintele și rămâne fără aer. Este foarte posibil ca astmaticii să se folosească de simptomele bolii lor pentru a-i controla pe cei din jurul lor și a-și exercita puterea asupra lor. El pretinde ca totul în jur să fie curat, să dispară animalele de casă, praful, nimeni nu are voie să fumeze lângă ei... La astmatici, ca și la alergici, este clar că boala nu are legătură cu părul de pisică, cu polenul sau cu praful,

pentru că este cunoscut faptul că astmaticii pot avea o criză și numai uitându-se la o imagine cu o plantă. Acest lucru s-a întâmplat în cercul meu de cunoștințe.

I-aș întreba pe astmatici în ce domeniu vor mai mult să ia decât să dăruiască? Pe care domenii le consideră murdare și din această cauză luptă împotriva lor? Ce anume le provoacă frică?

Clarvăzătorul Toni, de exemplu, explică prin faptul că mulți astmatici provin din familii în care părinții erau divorțați. Copilul nu a primit destulă iubire și vrea să o silească acum să vină în viața lui.

• **Pielea** – este partea corpului omenesc unde pot apărea multe probleme: eczeme, iritații, mâncărimi, acnee, psoriazis... La apariția unor asemenea boli, trebuie să ne întrebăm dacă în spatele atitudinii de a-i îndepărta pe ceilalți nu se ascunde, de fapt, dorința de a ni-i apropia. Ce anume vrea să iasă dintre granițe (piele), pentru a atrage atenția? Sexualitatea, pasiunea, agresivitatea? Ce se petrece de fapt *pe sub pielea noastră*?

• **Gripa** sau răceala – În majoritatea cazurilor am avut atâta de lucru la serviciu, încât ne-am săturat, iar cei din jurul nostru ne-au solicitat prea mult, și avem nevoie de puțin timp pentru noi, pentru a ne restabili. Subconștientul preia această saturație și îi dă omului respectiv liniștea pe care și-o dorea.

• **Digestia** – dacă pofta noastră de mâncare este dublată de temperament, atunci impulsul nostru de a mânca tot timpul dulciuri și alte alimente este expresia unei necesități de iubire (foame de iubire). Acest lucru se explică foarte bine prin atributul cu care alintăm o femeie: femeie *dulce,* pe care ne-ar face plăcere s-o *ciugulim.* În special când copiii cer dulciuri și le place să ciugulească, acest lucru trebuie să ne semnalizeze foarte clar că vor să fie mai mult iubiți și alintați. Ei cer mai multă apropiere. Cel care simte nevoia de hrană sărată și mâncăruri consistente este un gânditor, un intelectual. Omul conservator se hrănește în mod conservator, cu ceai tare, care este mai degrabă amar. Alții, care mănâncă cu plăcere mirodenii, condimente, mâncăruri iuți, arată prin aceasta că sunt în căutare de noi impresii și excitații. Dimpotrivă, cei care cer mâncare fără condimente sau sare sunt cei care se menajează, nedorind excitații noi. Ei evită confruntările și provocările, spre deosebire de cei cu mâncarea condimentată.

• **Stomacul** – este locul unde mâncarea este digerată. Dacă, în timp ce stă la masă, un om lasă libere sentimentele care ies din subconștientul său, atunci stomacul lui trebuie să digere, pe lângă hrana fizică, și impresiile psihice. Nu degeaba se spune că *dragostea trece prin stomac.*

Stările psihice pot fi bune sau rele. Când ești supărat pe cineva sau când simți furie pentru ceva, aceste sentimente se transformă într-o aciditate gastrică, ce te roade pe dinăuntru.

Bolnavul de stomac este cel care nu vrea să creeze un conflict și ține în el agresivitatea și mânia; el le îndreaptă spre interior, împotriva lui însuși. Acesta ar trebui să se analizeze, să vadă de ce este supărat, ce înmagazinează în el, și dacă nu poate *digera* ceva. Trebuie să-și dea seama ce conflicte evită.

• Când cuiva îi este frică și de umbra lui, acest lucru arată că intestinul său catalizează și temeri. Dar și problemele bănești se reflectă în intestin. Avarul pune în evidență această legătură. El are afecțiuni intestinale.

Mai există un personaj, cel care se lasă dus în spate de alții, care nu are coloană vertebrală, în schimb are o garderobă cu care vrea să ajungă departe în viață. Lui îi este frică să-și dezvolte propria viață și propria personalitate și să se impună.

• **Afecțiunile dentare** – arată că persoana are dificultăți să-și exteriorizeze agresiunile și să intre în poziția de apărare. Această persoană nu este în stare să se impună peste zi și reia și prelucrează noaptea, în mintea sa, situațiile cu care s-a confruntat în timpul zilei.

• **Gingiile stricate** – arată că lipsesc siguranța de sine, încrederea în ceilalți, vitalitatea și pregătirea naturală pentru confruntări, și chiar *sprijinul* necesar în viață.

• **Ficatul** – capacitatea acestui organ de a dezintoxica organismul reprezintă aptitudinea de a te deosebi de alții prin valoare. Bolile de ficat înseamnă probleme cu valoare personală și cu valoarea pe care ne-o atribuie alții, ele indică celui în cauză greșeli făcute de el în luarea unei decizii, în legătură cu ce este folositor sau ce este distrugător. Ficatul se îmbolnăvește la prea mult: prea multă mâncare, alcool, droguri. Bolnavul de ficat nu păstrează măsura.

Eu l-aș întreba pe acest tip de bolnav în ce domeniu a pierdut capacitatea de a fi prețuit de către sine și de către alții.

• **Ochii** – Când vorbim despre ochi, vorbim despre organul unui simț prin care percepem lumea. Dacă acest organ nu funcționează bine, trebuie să ne punem întrebarea ce nu vrem să vedem, ce nu vrem să vedem așa cum e de fapt, sau ce ne enervează așa de tare, încât nu mai putem să vedem? Proverbul: *dragostea te face orb* ne confirmă acest lucru. *Nu vezi lucrurile clar,* nu le vezi așa cum sunt de fapt, privirea e încețoșată, și ochelarii sunt folosiți ca niște cârje, pentru a se împăca cu propriul punct de vedere îngust, care nu vrea să vadă realitatea. Aici ar trebui să ne punem întrebarea ce nu vrea să vadă cel care are probleme cu ochii. A folosit el de multe ori expresia că *nu mai poate vedea ceva?* A recunoscut că și-a construit o imagine despre lume după măsura lui și că respinge de fapt realitatea și nu vrea să o perceapă?

Faptul că o vedere proastă nu are nimic de-a face cu ochii bolnavi poate să reiasă și din următorul exemplu: un hipnoterapeut german cunoscut a întors în copilăria sa pe un ochelarist cu dioptrii foarte mari. Bărbatul se așezase pe un șezlong, își scosese ochelarii și închisese ochii. Hipnoterapeutul se întoarse împreună cu el în al zecelea an al vieții acestuia, în care omul, așa cum mărturisise înaintea ședinței, nu purta încă ochelari. Subiectul a început dintr-o dată să vorbească așa cum vorbește un băiat de zece ani, a relatat despre familia lui de atunci, despre tapetul vesel din camera sa și altele. Apoi terapeutul i-a dat pacientului o carte și l-a rugat să citească cu voce tare din ea. Acesta, încă fiind sub hipnoză, a început să citească fără greșeli din carte, fără ochelari, exact cum ar fi citit la zece ani când nu purta ochelari. Publicul a privit fascinat întreaga experiență. După ce a terminat de citit pasajul, hipnotizatorul l-a readus pe om în prezent, l-a lăsat să se ridice și l-a rugat să citească din nou același pasaj. Dar acesta spuse că nu poate recunoaște literele și că întâi are nevoie de ochelari, pentru că altfel nu vede.

Spectatorii erau surprinși. Li se făcuse demonstrația că vederea proastă a unui om nu era cauzată de *ochii* lui, pentru că el citise cu ei, ci că avea legătură cu punctul lui de vedere asupra lumii, cu părerile sale, cu modul în care vede lumea și pe sine în lume. Cu inima deschisă, pură, și cu perspectiva caracteristică unui copil de zece ani, el putuse să citească rândurile, deși erau aceiași ochi. Dar bărbatul a cărui imagine despre lume trecuse prin multe conflicte și deziluzii nu a mai putut. Deci este vorba despre cel care vede *prin* ochi – sufletul nemuritor, cel care locuiește în corp.

Să ne gândim la asta!

• **Urechile** – problema celor care nu aud bine este foarte clară: ei nu vor să *asculte*, se închid în ei, nu suportă critica. Le intră pe o ureche și le iese pe cealaltă ceea ce nu vor să audă, ceea ce nu le convine. Astfel de oameni se arată a avea o imobilitate spirituală.

O întrebare care li s-ar potrivi în acest caz ar fi ce nu vor să audă, pe cine sau ce nu vor să audă. Poate că propria voce interioară e mai importantă pentru aceștia.

• **Durerile de cap** – aparțin omului foarte ambițios, el reușind să treacă cu *capul* prin zid, dacă vrea. Este posibil ca această ambiție și aviditate de putere să i se urce la *cap*. Cine solicită prea mult capul, sau lucrează cu rațiunea, se poate dezechilibra. El și-a pus ceva în cap și urmează acest lucru fără abatere. Durerea de cap arată că ceva în gândirea celui în cauză este greșit; dacă își bate capul cu lucruri lipsite de importanță, e bine să-și ia măsuri de siguranță din toate părțile, să cântărească lucrurile iar și iar.

Întrebările pe care cel în cauză ar trebui să și le pună ar fi: de ce își bate capul cu tot felul de lucruri, nu cumva încearcă să ajungă prea sus prin

ambiția lui? Și-a pus ceva în cap care nu poate fi schimbat? Încearcă să înlocuiască acțiunea cu gândirea?

Toni spune că durerile de cap dispar rapid când îi pui subiectului mâna pe frunte. Pe de o parte, energia capului este înlocuită de energia vindecătoare, pe de altă parte cel în cauză încetează în acel moment să mai gândească și începe să simtă. El simte căldura care vine de la palmă, simte atingerea pielii unei alte persoane, ceea ce îl aduce măcar pentru un moment cu picioarele pe pământ, îl distrage de la gândurile lui.

Așa cum sufletul nostru ne transmite mesaje despre așa-numitele boli, viața face acest lucru și prin **accidente**. Și ele sunt o somație, ieșim pe șosea, intrăm în derapaj, pierdem controlul, suntem aruncați din drumul nostru, nimerim pe gheață, călcăm pe cineva sau nimerim în șanț. O fractură de oase *întrerupe* ceea ce tocmai făceam și ne împiedică să facem acel lucru în continuare. Boala ne întoarce din drumul nostru care nu este cel spre adevăr, ne face mai sinceri pentru că scoate la iveală tot ce încercăm să evităm. (18)

Pentru cititori poate fi un teren nou, dar pentru Toni și alți copii este normalitatea. Ei văd cauzele bolilor în câmpul energetic, în aura oamenilor și pun un diagnostic, apoi caută un tratament pornind de la premisele pe care le-am enumerat mai înainte. Dacă toate acestea nu v-au fost cunoscute și nu știți cum să interpretați propria dumneavoastră suferință, vă poate ajuta cartea lui Thorwald Dethlefsens și Rüdiger Dahlkes, *Boala ca drum.*

Prin cuvinte-cheie, autorii stabilesc corespondențe între organe și cauze psihice:

bila – agresivitate
dinții – agresivitate, vitalitate
ficatul – valori, punct de vedere asupra lumii, religie
gâtul – frică (ți se usucă gâtul)
genunchiul – umilință
gingia – încredere
gura – capacitate de asimilare
inima – capacitate de a iubi, emoții
intestinul gros – zgârcenie
intestinul subțire – prelucrare, analiză
labele picioarelor – înțelegere, perseverență, punct de vedere
mâinile – înțelegere, capacitate de a acționa
membrele – mișcare, flexibilitate

mușchii – mișcare
nasul – putere, mândrie, sexualitate
oasele – duritate, rezistență, îndeplinirea normei
ochii – înțelegere
organele genitale – sexualitate
părul – libertate, putere
penisul – putere
picioarele – revizuirea căii pe care ne-am ales-o
pielea – limitare, norme, contact, tandrețe
rinichii – parteneriat
sângele – putere de viață, vitalitate
spatele – sinceritate
stomacul – sentiment, capacitate de asimilare
unghiile degetelor – agresivitate, nesiguranță
urechile – supunere, disciplină, urmarea vocii interioare
vaginul – devotament
vezica – eliberarea presiunii
(18, p. 373).

Toni, de exemplu, ne explică faptul că în multe cazuri spiritele care ne apără sunt cele care ne trimit aceste simptome, pentru că nu mai știu cum să ne ajute în alt fel, pentru a ne întoarce pe drumul cel bun. Uneori, și în spatele unei ruinări financiare sau a unei lovituri a destinului stau prietenii noștri spirituali, pentru că aceștia știu exact ce ne doare și ce ne poate face să ne schimbăm.

Aici aș dori să introduc un scurt episod, care ne poate ajuta să înțelegem mai bine rolul îngerilor noștri păzitori:

La întoarcerea de la Veneția, un bun prieten de-al meu, tată a doi copii, m-a întrebat ce cred eu despre cum ar putea să-l aducă pe drumul cel bun pe fiul său, Niko, care nu mai voia să asculte nicicum. Niko nu urmează niciodată un sfat sau un îndemn, este leneș, indolent și are tendința să evite munca și alte activități. Altfel, este un băiat foarte inteligent și îndemânatic. Plăcerile lui sunt să se joace pe calculator și să mănânce. Dar nu ajută cu nimic dacă încerci să-l pedepsești cu interdicția de a face aceste lucruri care îi plac, deoarece în asemenea situații nici acestea nu-l mai interesează.

Așa că ne-am gândit, atrăgând-o și pe sora lui mai mare în discuții, cum să-l determinăm să aibă o viață mai activă; eventual prin laudă, nu prin amenințări sau interdicții. Nici „arestul" la domiciliu și alte lucruri asemănătoare nu dăduseră rezultate.

Vă puteți imagina situația noastră? Sunt convins că o cunoașteți. Mulți părinți au avut discuții despre cum ar putea să anime un fiu comod și să-l transforme într-un copil activ și conștient de sine. Această situație ne-a făcut să ne gândim ce simt oare îngerii noștri păzitori și îndrumătorii noștri spirituali, când își fac gânduri despre *noi* – gânduri despre cum ne pot aduce pe *noi* pe drumul cel bun.

Toni mi-a confirmat faptul că ar fi un bun exercițiu să ne gândim ce le trece îndrumătorilor noștri spirituali prin cap și ce căi găsesc pentru a ne influența pe *noi* să ne schimbăm modul de a acționa.

Multe din așa-numitele „lovituri ale destinului" sunt acțiunile prietenilor noștri spirituali, care vor să ne readucă pe drumul cel bun. Să ne gândim la lucrul acesta!

O eventuală „boală" poate fi și o cale pe care lumea spiritelor o alege, pentru a ne aduce într-un anumit loc. De exemplu, unui astmatic i s-a prescris o cură, merge în munți, acolo îi merge foarte bine, se îndrăgostește, găsește imediat de lucru și se stabilește acolo. Și aici boala a servit ca mijloc de a atinge un scop.

Nu trebuie să pierdem din vedere faptul că în viață noi suntem afectați de boală pentru a învăța ceva anume. O boală poate fi ca un fel de termometru pentru viață, un indiciu ajutător pentru fiecare dintre noi.

Să luăm ca exemplu **neurodermatita**, o boală care se întâlnește la fiecare al patrulea copil din Germania. Să privim această boală **din punct de vedere psihologic.** Neurodermatita este cunoscută ca eczemă. Este o boală de piele cu mâncărime. Din punctul de vedere al medicinei este vorba de o deficiență genetică, care se manifestă printr-o alergie cu o hipersensibilitate a pielii. La început copiii au mâncărimi în zona genunchilor și a coatelor, pe față sau la gât, dar se poate întinde pe tot corpul. Din punct de vedere genetic se poate constata o deficiență în funcționarea ficatului, care provine de la mamă. De multe ori, mamele au avut, în timp ce erau însărcinate, icter sau altă problemă cu ficatul (de exemplu, otrăvire cu substanțe folosite în stomatologie). Ele însele au avut o deficiență a ficatului, așa încât copilul nu reacționează normal la diferite alimente, dar și la substanțe naturale cum ar fi polenul. Bolnavului îi este teamă, este stresat și devine agresiv atunci când mănâncă produse lactate, albuș de ou, condimente, zahăr și altele. Aceste simptome sunt înrăutățite de amalgamul folosit la plombele dentare, de poluare și alte influențe deranjante din exterior.

Părinții care au copii cu această boală, sau care ei înșiși o au, știu bine cât de dificilă este. Prin faptul că ea e dificilă pentru nervi, ne apropiem de

tema noastră. Bolnavul crede adesea că e vorba de o alergie la anumite alimente, dar el se va putea convinge ușor de contrariu. Și anume, el își va putea da seama că, dacă își face concediul într-o țară însorită, va putea mânca alimente la care acasă ar fi reacționat imediat cu mâncărime. Mâncărimea dispare după o săptămână, iar în a doua, pielea este vindecată deja.

Dar de ce tocmai în concediu? Pentru că nu *suntem stresați*! Suntem relaxați, ne trezim când vrem, mergem la culcare când vrem, mâncăm ce vrem... pe scurt, *ne simțim bine în pielea noastră*. Când ne întoarcem ca să ne „înhămăm" iarăși, începe și boala care se manifestă prin fricile mai vechi, stresul la muncă, gălăgia, hărțuiala.

Este clar că modul în care trăim și diferite alte circumstanțe ne influențează, cum ar fi poziția în care dormim noaptea. Cu toate astea, cea mai importantă este *constituția psihică a bolnavului*. Dacă bolnavul este îndrăgostit, se vede imediat pe el, dar și când are neplăceri, când îl apasă ceva, când nu se poate hotărî la ceva, sau când îi e frică de ceva. De multe ori, ajunge să i se facă pe plac doar câteva zile, și pielea i se vindecă.

Să privim această boală și din punct de vedere spiritual. Bolnavul este silit să trăiască altfel decât majoritatea oamenilor, pentru că el reacționează la cea mai mică emoție cu o mâncărime a pielii. Nu numai că de-a lungul anilor învață automat să aibă grijă ce mănâncă și aplică o disciplină severă în diferite domenii ale vieții, dar mai e silit, și acest lucru este posibil, să-și supravegheze starea sentimentală. El va trăi automat mult mai conștient decât cei care se îmbolnăvesc foarte rar. Se ajunge la faptul că bolnavii de neurodermatită sunt mult mai dotați senzitiv decât alți oameni. Ei au o capacitate deosebită de percepție, orientată atât spre interiorul lor, cât și spre ceilalți oameni (simt cum le merge celorlalți).

Această boală poate deveni un blestem pentru cel care nu vrea să evolueze spiritual și din punctul de vedere al conștiinței. Dar pentru cei care caută să afle tot ce e legat de spirit e o binecuvântare, pentru că în fiecare împrejurare din viața lor ei pot recunoaște, după piele, în ce stare sunt. Pielea este un fel de „termometru" pentru acești oameni, după care pot citi cum îi merge sufletului lor. Cu cât un bolnav este mai înaintat în vârstă și cu cât este mai conștient de prietena sa, pielea, cu atât profită mai mult de boală. El este silit să-și asculte vocea interioară, intuiția, să-și urmeze sentimentele, și în felul acesta, își urmează automat și planul vieții.

Puteți să realizați și dumneavoastră acest fel de a privi o boală?

Ceea ce am arătat este doar un mic exemplu. S-ar putea aprofunda discuția și în direcția legăturii karmice dintre bolnav și mama lui, dar există deja destulă literatură despre asta. Ca și la bolnavii de neurodermatită, boala poate fi privită din diferite puncte de vedere.

Datorită faptului că tot mai mulți copii au neurodermatită, se poate trage concluzia că se încarnează tot mai multe suflete care și-au propus să fie intuitive, conștiente de sine, sensibile. Descoperim, așadar, o nouă calitate a sufletelor care sunt născute în timpurile noastre.

Bolile condiționate karmic

Toni mai subliniază o dată: înainte să ne încarnăm, proiectăm, împreună cu prietenii noștri spirituali și cu însoțitorii noștri, modelul de viață. Iar acesta conține și boli înnăscute, dar și boli potențiale, care vor apărea mai târziu.

Există și boli pe care le desemnăm ca boli condiționate karmic. Asta înseamnă că într-o viață anterioară este posibil să fi chinuit pe cineva lăsând să-i curgă săptămâni întregi picături de apă în cap, și din această cauză luăm cu noi într-o nouă viață migrena, pentru a simți la rândul nostru ce i-am făcut noi acestui om. Poate că unui dușman i-am înțepat ochiul, și acum ne naștem orbi sau ne pierdem lumina ochilor într-un accident.

Astfel de lucruri sunt posibile, dar nu sunt obligatorii. Se poate însă întâmpla ca la o astfel de boală condiționată karmic să nu fie posibilă o vindecare, tocmai pentru a putea simți mereu ce i-am făcut altui om. Asta nu am aflat-o doar de la mulți vindecători spirituali, ci și de la Tobias, Susanne sau Paul Meek, și mai ales de la Toni. Când acesta punea un diagnostic, stabilea clar că pe unii oameni *nu are voie* să-i ajute, pentru că trebuie să-și ducă boala și suferința până la sfârșitul vieții.

Câteodată este foarte trist pentru Toni să fie nevoit să lase o persoană să plece.

Să încercăm să ne reprezentăm acest lucru prin imagini. Puteți citi în ziar că un bărbat a săvârșit o crimă cumplită, a abuzat sexual de câțiva copii și după aceea le-a dat în cap cu toporul. Nu ați dori și dumneavoastră să-l vedeți spânzurat pe faptaș? Să plătească pentru ce a făcut? Să presupunem că acel bărbat moare peste câțiva ani într-un accident de mașină, se naște imediat din nou, și de la naștere este desfigurat și nu vede cu un ochi. Să presupunem că sunteți mediumul la care vine mama cu acest copil, și dumneavoastră recunoașteți, datorită calităților de medium, că acesta a fost brutalul ucigaș de copii. La ce v-ați gândi? Este corect ca viața să-l fi făcut să se nască desfigurat? Sau nu?

Acesta este doar un exemplu, și nu înseamnă că toți handicapații au fost înainte criminali. Lucrurile sunt destul de complicate. Un pedofil poate să aibă într-o nouă viață o familie foarte normală, cu trei copii reușiți, dar într-o zi copiii săi sunt omorâți de un ucigaș, pentru a simți și el ce trebuie să fi simțit părinții copiilor pe care i-a omorât el.

Pentru a înțelege mai bine ce este cu handicapații, citez două relatări ale mediumului Iris:

„Există suflete care vor de bunăvoie să intre într-un corp handicapat, pentru a le da altor suflete încarnate ocazia să-și dezvolte o iubire în întregime dezinteresată și prin acest lucru să poată ispăși ceva din viața lor anterioară."

Într-un alt loc ea mai explică:

„Iubirea de mamă este cea mai intensă iubire pe care natura – și noi oamenii – o putem avea. Copiii handicapați primesc deosebit de multă astfel de iubire și noi nu știm care este motivul pentru care ei au nevoie de o iubire atât de puternică".

Cum spuneam, trebuie să fim foarte atenți cu astfel de motive. Dacă cineva este handicapat sau desfigurat, nu înseamnă neapărat că este sau a fost un om rău. Nu numai Toni poate povesti astfel de episoade, ci fiecare terapeut specializat în hipnoză sau în întoarcerea în timp sau clarvăzător, pentru că astfel de tragedii apar des în ședințele lor. Totul se supune principiului deja discutat, *„Culegem ce am semănat"*.

Explicația unui alt copil-medium – **Doris** – care are șaptesprezece ani și care e din Westerwald, se potrivește și aici: cine și-a neglijat într-o viață puterile sufletului, acela are voie în noua viață, prin intermediul unei boli de piele, spre exemplu, să fie mai *sensibil*. Acest lucru ne trimite direct la temă:

Relații karmice

Uneori nu reușim să rezolvăm într-o viață tot ce trebuie încât să fim mulțumiți; atunci este posibil ca în următoarea noastră viață să apară o persoană care să rezolve această situație karmică. Și asta, uneori pentru a vedea dacă încă ne mai lăsăm folosiți, exploatați sau manipulați. Mai simplu: suntem confruntați cu o persoană care ne face viața un iad – poate fi și o căsnicie sau un partener de afaceri, un șef sau un vecin. Dar de ce? Pentru a vedea ca într-o oglindă ceea ce **nu** vrem!

Dacă am învățat lecția și îi spunem acestei persoane că nu mai jucăm acest joc, se poate sfârși aici. Nu trebuie să știm întotdeauna de unde cunoaștem pe cineva, ce a fost cel care ne-a eliberat. Toate acestea nu sunt necesare. Dacă acum ne simțim incomod, stresați sau strâmtorați, atunci ar trebui să schimbăm această situație cât mai repede posibil, ca să ne meargă iarăși bine. Este vorba până la urmă de libertatea noastră. Și *avem voie* să o realizăm. Acesta poate fi și un proces prin care să învățăm iertarea. Când adversarul dumneavoastră vă necăjește, nu se poartă frumos, vă șantajează, vă amenință ... atunci îl trimiteți la dracu' (vedeți, și dracul e bun la ceva!). Nu așteptați până este și mai rău, și nici nu încercați să

puneți totul pe seama karmei dumneavoastră. Karma dumneavoastră este să părăsiți un astfel de om și să începeți o viață mai fericită.

Nici un om nu merită să fie descurajat și doborât de altcineva. Toți suntem copiii lui Dumnezeu, și prin asta o parte din El. Dacă dai în cineva, dai și în Dumnezeu.

Veți da din cap cu îndoială, știind că există oameni care, deși sunt maltratați de alți oameni, tot rămân alături de ei. Aceste lucruri se întâmplă în fiecare zi. Mai apare un fenomen interesant: o femeie care a fost bătută ani la rând de tatăl ei alcoolic, adesea se mărită tot cu un alcoolic, care și el o bate atâta timp până când învață să se smulgă prin propriile ei puteri din această dependență.

Este posibil ca unii oameni, din cauza subaprecierii propriei persoane, să intre dintr-o relație proastă în alta la fel. Pentru cei dinafară este de neînțeles cum acești oameni fug într-o nouă experiență fără noroc. Dar aici nu este vorba nici de noroc nici de nenoroc, ci de o decizie liberă luată în trecut.

Cine locuiește oare în lumea de dincolo?

Să privim mai îndeaproape această lume și pe cei care o locuiesc. Din relatările de până acum am aflat deja despre elfi, zâne și îndrumători spirituali, îngeri păzitori și demoni. Să-i cunoaștem mai bine.

Într-o călătorie în America Centrală am întâlnit, în timpul cercetării unor orașe subterane locuite, o familie care trăiește într-o colonie germană și are un fiu demn de luat în seamă. El se numește **Arian** și la șaisprezece ani are deja 1,90 m. Are cei mai albaștri ochi pe care i-am văzut în viața mea, un păr blond auriu și este bărbatul viselor oricui. Pe lângă înfățișarea sa frumoasă, mai are și capacitatea să vadă aura, vorbește cu morții, cu extratereștrii și vindecă oamenii prin puterea palmei.

Zilnic face exerciții – *rune* – în care ia contactul cu ființe ale spiritelor. Arian mi-a demonstrat acest lucru: s-a așezat în mijlocul camerei de zi a părinților lui și a început să schimbe diferite poziții. Astfel de exerciții cer o mare putere. El spune că patru ființe uriașe apăreau în cele patru colțuri ale camerei, când stătea un minut în aceeași poziție runică (runa-om). Arian descrie înfățișarea acestor ființe care amintesc de zeii nordici – Thor sau Odin – cu păr lung, blond și robe albe. Acestea nu îl apără numai pe el, ci întreaga cameră, în care fie își exercită aptitudinile de vindecător, fie gonește demonii. Arian mi-a explicat că, întrucât mulți localnici făceau experimente voodoo, și deci comunicau cu ființe josnice, nici nu trebuia să se mire că-și atrăgeau demoni. El le spusese de multe ori oamenilor să înceteze să facă acest lucru, dar ei îl ascultau doar atunci când îl solicitau să-i

scape de demoni. El nu cunoaște teama în fața acestor ființe, râde și spune că spiritele sale, numite și „zeii Luminii", nu lasă nici o altă ființă, oricât de puternică ar fi, să ajungă până la el.

Datorită capacităților sale de clarvăzător, Arian este chemat tot timpul de oamenii din satele dimprejur atunci când li se pare că bântuie stafiile. Atunci el merge cu motocicleta sa și se uită la case.

Arian face o deosebire clară între:

- **morți**, care sunt conștienți că și-au părăsit corpul lor fizic,
- **stafii**, prin care el înțelege morții care *nu* sunt conștienți că au murit, dar care nu vor să facă rău cuiva, și
- **demoni**, care sunt conștienți de neființa lor și care fac rău cu bună știință.

Arian ne explică în detaliu:

„Cele mai multe suflete ale morților vor fi luate de către însoțitorii lor spirituali, își vor privi viața într-o derulare începând cu trecutul și se vor hotărî, apoi, dacă doresc să se încarneze din nou sau dacă vor să rămână în lumea spiritelor. Sunt și morți care sunt conștienți de moartea lor, care se află deja în lumea spiritelor, dar cu toate astea, din diferite motive, apar în fața oamenilor ca mine. Când mă vizitează pe mine, ei vin dintr-o sferă mai înaltă, spirituală. De aceea este mai greu și pentru mine să-i percep. De obicei, astfel de suflete vin imediat după moartea lor, când emoțiile și amintirile lor despre familie și prieteni sunt încă foarte puternice și la fel este și dorința de a-i mai vedea o dată. Atunci, ei vorbesc cu mine și eu le traduc celor prezenți, rudelor. Aceste suflete nu sunt legate de un loc, ci îi pot însoți pe oameni pretutindeni (la cimitir, în concediu), când vor. Cu timpul, aceste emoții dispar și sufletele se urcă în lumile cu vibrații mai înalte. Și atunci, în mod normal nu-i mai pot vedea.

***Stafiile** sunt, dimpotrivă, acele suflete care nu sunt conștiente de faptul că sunt moarte și care apar în fața diverșilor oameni. Din diferite motive, refuză să accepte moartea și să treacă în viața de dincolo. Ele stau adesea între cele două lumi și uneori nu sunt nici măcar în stare să-și vadă îngerul păzitor. De cele mai multe ori sunt confuzi și cred cu tărie că nu au murit și că sunt încă în viață, la fel ca și noi. Când îi vedem că „bântuie", o fac, de obicei, într-un loc de care sufletul a fost foarte legat emoțional în timpul vieții – casa, palatul, locul în care a murit. Ei sunt, ca să zicem așa, legați de Pământ. Uneori și din cauza partenerului, a copiilor, din cauza geloziei sau a tristeții.*

Și pentru că se agață atât de tare de ultima lor viață și nu vor să-i dea drumul, sufletele care „bântuie" sunt, dintre toate ființele imateriale, acelea

pe care le pot percepe cel mai ușor, ele stând cel mai aproape de lumea noastră materială. Ele sunt și cele care pot fi văzute cel mai des de către oamenii normali. Astfel de oameni normali spun atunci că au văzut un duh sau o „stafie". Și, cum sufletele acestea sunt convinse că de fapt trăiesc încă foarte „normal", ele vor să atragă atenția oamenilor asupra lor. Ele ne văd foarte firesc, doar noi nu le putem vedea decât în cazuri excepționale. Am purtat discuții extrem de interesante, pentru că de cele mai multe ori aceste suflete nu vor să creadă că sunt moarte. Le-a emoționat faptul că au vorbit cu partenerii lor, dar aceștia le-au ignorat tot timpul. Era ceva! ... De multe ori îmi venea să râd, ceea ce le-a tulburat și mai tare pe săracele suflete. Atunci am discutat mult cu ele, le-am arătat anunțul din ziar care le anunța decesul, în cazul în care îl aveam la îndemână, am mers cu ele la piatra lor de mormânt, și atunci, treptat, au acceptat că nu mai aveau ce căuta în casă sau în locul în care mergeau.

Pe sufletele care bântuie le pot vedea și auzi mult mai clar decât pe celelalte, care sunt conștiente de trecerea lor în lumea spiritelor".

Arian încearcă să facă deosebirea între un om, un mort care „bântuie" și celelalte suflete, prin exemplul cubului de gheață: cubul de gheață ar corespunde dimensiunii vieții de acum, pământene. Dacă cubul se topește, avem apă, care, ce e drept, e încă vizibilă, dar este mai transparentă și ceva mai greu de perceput decât un cub de gheață. Apa ar corespunde domeniului sufletelor care bântuie. Apa mai poate fi văzută, dar nu atât de bine ca cubul de gheață. Dacă apa se evaporă, avem vapori de apă, respectiv aer umed. Această stare ar corespunde sufletelor, care sunt conștiente de intrarea lor în lumea de dincolo. Această stare de fapt nu mai este vizibilă în afara unor condiții speciale. Și, deși aburii apei de-abia mai pot fi văzuți, combinația H_2O este încă prezentă.

Așa este și cu ființele spiritelor. Ele sunt încă aici, dar au o existență cu o frecvență mai înaltă decât a noastră și, din această cauză, pot fi percepute de foarte puțini oameni. Ne bucurăm foarte mult că există mediumuri – și datorită temei acestei cărți știm deja că în viitor vor fi mai numeroși –, și că ei află tot mai multe despre acest fel de tărâm al existenței atemporale.

Încă un mic exemplu: a trecut doar puțin peste un deceniu de când am cunoscut un **skinhead** clarvăzător. În acea perioadă eram încă punkist, așa că relația noastră era, pentru cei din afară, un amestec interesant. Acest skinhead, nu numai că putea vedea aura și chakrele, el vedea și morții, spiritele, dar și demonii, cu care de asemenea comunica.

El mi-a povestit într-o zi următoarea istorioară:

Tocmai mergea din nou pe pajiștile din împrejurimile Rothenburger-ului, plimbându-se de-a lungul limes-ului. Limes-ul este un zid de aproape o mie de kilometri construit la granița Imperiului Roman, ca stavilă împotriva năvălirilor barbare. Cum mergea așa, a simțit dintr-o dată în fața lui un cavaler care-și tot agita sabia. Băiatul meu vorbi cu el și-l întrebă direct cine e și cum de încă se lupta. Războiul trecuse de secole. Dar călărețul era convins că încă era în miezul bătăliei.

După o discuție lungă, tânărul reuși să-i explice acestui călăreț că a murit și că a venit momentul să se ducă în Lumină, să-și strige îngerul păzitor și să-l roage pe acesta să-l ajute să părăsească tărâmul pământesc, ceea ce apoi s-a și întâmplat.

Despre ce fusese vorba acolo? Cum de călărețul nu știa că murise deja? Pe câmpul de bătălie pe care se luptă om cu om, mor în scurt timp multe persoane. În mod normal, atunci când moare cineva se află un timp într-o fază de liniște neutră, între cele două lumi, dar apoi este primit de către prietenii noștri din lumea de dincolo. Uneori vin, de exemplu, bunica sau fratele care au murit deja, deci cineva pe care-l cunoaștem și în care avem încredere – și ne iau.

Dar atunci când mor mulți oameni deodată, se poate întâmpla ca aceștia nici să nu realizeze că au murit. Ei văd un altul căzut, exact în fața lor, care tocmai a ieșit din corpul lui. Deci ei se luptă în continuare. Se poate întâmpla ca ei nici să nu simtă prezența unei alte ființe imateriale care vrea să-i ia. Dar după ce bătălia trece, câmpurile sufletelor amețite se luminează, pentru că tot mai multe sunt luate de către prietenii lor – spiritele. Uneori, îngerii păzitori și prietenii morți trebuie să ducă muncă de lămurire cu ei, așa cum a făcut și prietenul meu cu călărețul, pentru a-i clarifica faptul că încarnarea lui a trecut și acum viața continuă în altă parte. Dar rămân mereu în urmă unele suflete care sunt legate în mod emoțional foarte puternic de anumite locuri. Acestea sunt cele pe care le percepem ca fiind *stafii*. Dar nu trebuie să ne fie frică de ele, pentru că nu vor să facă nimănui nici un rău. În afară de asta, ar trebui să știm că între două lumi nu există noțiunea timpului. Acest lucru explică multe, nu este așa?

Marcos Cabobianco povestea:

„Stafiile pot merge prin pădure, dar nu te pot apuca. Elé nu au corp, dar au rațiune. Au energie, dar nu au materie [...]. Materia se poate atinge cu mâna. Când cineva moare, își lasă hainele pe pământ, acesta este corpul, dar uneori lenjeria de corp rămâne pe ei; aceasta plutește aproape de pământ și nu poate urca...“ (31, pag. 79)

Iar fratele său mai mic, **Flavio** completează:

„Vreau să vă spun că oamenii care mai târziu devin stafii, au murit fără să vrea deloc acest lucru. Din acest motiv nu doar plutesc spre soare, ci rămân și în apropierea pământului. Stafiile au uitat că toți venim de la Dumnezeu și că după moarte ne întoarcem din nou la El." (31, pag. 80)

Dacă se întâmplă vreodată să vedeți bântuind un spirit sau o stafie, de exemplu într-o casă în care tocmai v-ați mutat, puteți cere sfatul cuiva care are aptitudini de clarvăzător, sau să încercați singuri să vorbiți cu aceasta – chiar dacă nu putem întotdeauna să vedem o astfel de stafie, de obicei ele ascultă – și să încercați să o convingeți că a murit și că este timpul să se întoarcă în Lumină.

De multe ori, o **stafie** nu are deloc de-a face cu morții, deci cu ființe sau cu suflete care aparțin unui loc. Parapsihologii din toată lumea au constatat în unanimitate că fenomenul de comunicare cu stafiile, dar și capacitatea de a face obiecte să zboare, de a defecta computerele sau de a închide aparatele de fax ori copiatoarele, apar mai ales la pubertate, deci într-o perioadă în care – și hormonal – corpul suferă mari transformări. Din punct de vedere spiritual s-ar putea spune, metaforic, că se încarcă un nou program de computer, pentru că adolescenții sunt confruntați cu un nou aspect al vieții. Dar aceste fenomene pot apărea și femeilor, în timp ce sunt însărcinate sau la menopauză. (11)

Demonii

Ce este diavolul, ce este Lucifer, ce sunt demonii? Există, de fapt, diavolul?

Să ne întoarcem la **Arian**, care curăță nu numai casele de energii străine, ci și oamenii care sunt posedați de ființe străine. Când era și mai tânăr, și-a întrebat *zeii Luminii* despre această chestiune, iar aceștia au încercat, în cuvinte mai mult sau mai puțin simple, să-i explice. Arian a rezumat astfel ideile ce i-au fost împărtășite:

„Zeii Luminii povestesc despre lumea de demult pe care a alcătuit-o Creatorul, Universul. La început, această lume era singură. Apoi Creatorul a făcut Lumina și automat lumea s-a împărțit în Lumină și Întuneric. Lumea a devenit polară, împărțită; dar noi nu trebuie să vedem Creația împărțită, pentru că ambele jumătăți îi aparțin, ambele sunt bune. Pentru că noi suntem toți ca unul. De aceea ne simțim atât de bine când suntem singuri în spirit, unul cu toți, și putem lua legătura în liniște cu Creatorul.

Când Creatorul a creat Lumina, s-a născut simultan și Întunericul. Nu este ceva rău, Întunericul e pur și simplu tărâmul în care nu există lumină. Dar Lumina este și Iubire, și atunci Întunericul este tărâmul fără iubire.

Creatorul a făcut ***toate ființele*** *din Lumină. Răul nu l-a creat, și nici ființele Întunericului, nici pe diavol. Unele ființe, care au fost create, s-au decis să respingă Lumina, au descoperit acel tărâm fără Lumină ca pe o nouă casă și s-au simțit bine acolo, în felul lor. A fost decizia lor. Lumina, respectiv Creatorul, nu întoarce spatele nimănui, dar nici nu sechestrează pe nimeni care vrea să plece. Creatorul știa că existența Luminii și dinamica proprie creației presupun o împărțire, pe care astăzi o denumim polaritate. Ea dă ființelor posibilitatea să ia o decizie. Așa s-a născut lumea pe care o știm astăzi: Lumină sau Întuneric, Îngeri sau Demoni, Iubire sau Ură."*

Am putea să ne imaginăm lumea de dincolo, respectiv lumea spiritelor, în care se află sufletele, îndrumătorii noștri spirituali, îngerii păzitori și așa mai departe, ca pe o clădire foarte înaltă, alcătuită complet din sticlă, deci transparentă. Iar sus, pe acoperișul clădirii, există un singur izvor de lumină. Astfel, parterul ar fi locul care primește cea mai puțină lumină. Acesta ar fi „iadul" – locul cel mai depărtat de lumină, în care se găsesc sufletele ucigașilor, cămătarilor și ale altora ca ei. Cu toate astea, este o parte a casei. Alegerea, cine stă la parter și cine sus, nu aparține proprietarului, ci chiriașului, corespunzând propriei vibrații sufletești.

Există o poveste care spune că Dumnezeu, când a constatat că tot mai multe ființe plecau din Lumină, i-a întrebat pe arhanghelii săi care dintre ei ar vrea să plece în Întuneric, pentru a-i aduce înapoi pe ceilalți. Cel mai frumos înger al lui spuse: *„Tată, voi pleca de aici pentru Tine și voi duce Lumina Ta acolo unde este cel mai întunecat, cei de acolo să-și poată aminti din nou cine sunt"*. Acest arhanghel era Lucifer – purtătorul de Lumină!

Aceasta este doar o poveste. Dar e și ceva adevărat în ea? În orice caz, copiii-medium au cu toții aceeași părere: Creatorul nu l-a creat pe diavol pentru a-i pedepsi pe oameni. Dar pentru că mulți dintre noi au ales drumul Întunericului, în noi sălășluiesc, de fapt, două părți ale aceluiași întreg – Lumina și Întunericul. Și uneori ne șoptește la ureche un înger, care vrea să ne ajute să ajungem la Lumină, iar alteori ne șoptește un demon care ne cheamă spre Întuneric.

Despre asta vorbea Iisus, când a spus: *„Raiul și Iadul sunt în noi"*. Depinde de noi în ce scop folosim puterile care sălășluiesc în noi, pentru lucruri luminoase sau întunecate. Bineînțeles că Întunericului îi este mai ușor să ne atragă, să ne șoptească, atunci când nu suntem siguri pe noi înșine, adică după consumul de alcool, droguri, în momente de agresivitate, ură sau depresie.

Arian explică în continuare:

„Demonii, sufletele neliniștite, nu-i posedă pe oameni la ordinul unui conducător al iadului, dar au nevoie de energie pentru a trăi, și o iau de la oamenii care dau naștere Întunericului prin gândurile, sentimentele și faptele lor, oameni care nu sunt luminați de iubire și din această cauză au o aură defectă, găurită. Sunt persoane care au foarte mare succes în domeniul afacerilor sau în politică, religie... dar care se evidențiază prin lipsă de menajamente față de ceilalți, prin răceală sau lipsa conștiinței. Aceștia au multe aspecte ale Întunericului în ei. Eu sunt convins că există multe încarnări ale Întunericului care încearcă aici, pe Pământ, să propage Întunericul. Rezultatul îl vedem în fiecare zi la televizor sau la copiii care pun mâna pe arme, le fac rău animalelor sau altor creaturi fără apărare.

Întâlnim asemenea oameni în viețile noastre. Ei discută despre lucruri spirituale, îi zâmbesc cuiva în față și vorbesc despre iubire; dar ei doar joacă teatru, faptele lor demonstrează altceva. Uneori încercăm să descoperim și partea bună a unui asemenea om, dar cel mai bun lucru este să te desparți cât mai repede posibil de el, pentru că nu poți salva pe nimeni. De salvat se poate salva fiecare singur, dacă se poate vorbi despre asta.

Partea întunecată încearcă tot timpul să ne momească, pentru a ne atrage și pe noi, dar acest lucru nu este foarte ușor, pentru că Lumina nu se șterge atât de simplu. Luminile pot fi doar slăbite pentru un timp. Creaturile Întunericului încearcă să trăiască din energia Luminii și astfel să strice ființele pline de Lumină. Sufletele întunecate nu vor să se convertească, ci să distrugă.

Nu există diavolul, ce-i drept, dar sunt demoni puternici care comandă o armată de demoni. Însă aceștia nu sunt niciodată adversari ai Luminii sau ai puterii de creație."

Aceasta este o relatare dură a lui Arian, din care reiese că există oameni cu adevărat întunecați, răi. De fapt, realitatea demonstrează acest lucru zilnic. De ce să dea un om droguri copiilor, să-și silească propriii copii să se prostitueze, să vândă copii, să-i folosească în filme porno, în care în final sunt făcuți bucățele în fața camerelor de luat vederi? Cine are interesul să producă filme cu violență, jocuri video cu ucigași? Este o singură explicație: lipsa iubirii, lipsa Luminii, Întunericul. Nici un om care simte măcar un gram de iubire în el nu poate face așa ceva, deci numai *ceilalți* o pot face.

Sunt ființe fără conștiință; nu are sens să încerci să le convertești, ar fi o prostie să te lupți cu ele pentru că tot ce trimiți în acest Univers ți se întoarce. Cel mai bun lucru pe care poți să-l faci când întâlnești un asemenea

om este să-l eviți, să treci pe lângă el. Poate că sună dur sau lipsit de iubire, dar credeți-mă, vă vorbesc din experiență. Iisus a spus odată: „Nu aruncați mărgăritare la porci". Cuvântul este dur, dar cine se comportă cu alți oameni, mai ales cu copiii, ca un porc, acela trebuie să fie ocolit. Bineînțeles că Iisus ne-a învățat să ne rugăm pentru astfel de suflete.

Trebuie însă să vă atrag atenția că s-ar putea întâmpla să judecați un om prea repede. Vă rog să nu cădeți în extrema cealaltă! Doar pentru că cineva ne-a cauzat suferință, nu înseamnă imediat că este din partea „cealaltă". Trebuie cântărite bine lucrurile.

Arian mi-a indicat în timpul întâlnirii noastre faptul că există zone sau locuri în care-și au sălașul ființe întunecate. De aceea ar trebui ca atunci când vrem să ne cumpărăm o locuință nouă, un teren, sau să ne mutăm în alt oraș, să ne interesăm dinainte despre zona respectivă, despre proprietarii anteriori. A avut acolo loc vreo crimă, vreo manifestare de violență? Au locuit acolo hoți sau oameni foarte bolnavi?

Dacă simțim că ceva nu e în regulă, ar trebui să ne ascultăm instinctele.

Același lucru este valabil și pentru obiecte, antichități sau cadouri aduse din străinătate (din alte culturi și tradiții). Poate fi vorba despre un inel moștenit sau despre haine folosite, pe care le-am primit cadou. Acest caz este cunoscut de fiecare, și anume, că nu ne simțim bine în pantofii purtați sau în haine folosite de altcineva. De ce? Pentru că energiile, gândurile, sentimentele fostului proprietar încă sălășluiesc în ele. Iar dacă acesta a fost bolnav sau egocentric atunci simțim asta în mod subconștient și ne apărăm.

Să fim atenți la astfel de sentimente; acestea pot fi bineînțeles și plăcute și pot chiar să ne facă bine.

Arian e de părere că atunci când deținem un obiect care are o strălucire ciudată, neplăcută, nu trebuie să începem să-l curățăm de aceste energii, ci cel mai bine este să ne despărțim imediat de el.

Mai greu este când e vorba de case. Există posibilitatea să alungăm unele energii, deci să curățim o casă sau un teren de ele. Există și posibilitatea să rostim rugăciuni sau, dacă cunoaștem un clarvăzător, să-l rugăm pe acesta să „privească" terenul sau casa și să ne spună ce vede. Dacă este vorba despre demoni, ca de exemplu în biserica pe care a descris-o Susanne, cel mai bine este să nu încercăm să ne descurcăm singuri; există exorciști și preoți care fac astfel de purificări, dar Arian ne sfătuiește că mai bine ar fi să nu cumpărăm un astfel de loc și cu atât mai puțin să locuim în el.

Dacă există morți care revin în clădire în neființa lor, atunci este bine să-i convingem pe aceștia să se ducă acasă, și problema poate fi rezolvată.

Exemplul clasic ar fi să ne imaginăm pe noi înșine în casa sau locuința noastră scufundată într-o lumină albă, strălucitoare și să-l rugăm pe Dumnezeu să ia acasă, în Lumină, toate sufletele fără Lumină și pe cele care au rămas pe Pământ. Acest lucru, exprimat sub forma unei rugăciuni, poate avea un efect puternic. Cu toate astea, eu aș verifica totul cu un alt clarvăzător. E bine să fie două păreri!

În cazul unor oameni care au o personalitate puternică, dominantă, dar sunt și foarte iubitori și inimoși, este posibil să locuiască în aceste încăperi posedate și să alunge energiile rele în mod natural. Pur și simplu, energia lor pozitivă este mai puternică!

Cum de cei buni sunt mai puternici?

Aș vrea să vă explic acest lucru printr-un exemplu simplu.

Să ne imaginăm o cameră pe lumină diurnă, deschisă la culoare. Nici o umbră nu poate fi atât de mare încât să alunge lumina din toată camera. Chiar și când afară e întuneric, tot mai e puțină lumină în casă. Acum să ne gândim la situația opusă. Ne găsim într-o încăpere întunecată. O minusculă rază de lumină ajunge ca să alungăm întunericul dintr-o mare parte a încăperii. Deci: lumina alungă întunericul, dar întunericul nu poate alunga lumina. Pentru că întunericul nici nu există în realitate; el nu este altceva decât lumina care lipsește – absența luminii! Așa că lumina este întotdeauna mai puternică!

Dacă discutăm despre energiile întunecate, putem spune că veselia și râsul alungă cele mai murdare energii.

Cum se ajunge la posedarea unui om?

Și acest lucru este foarte important. După cum am aflat mai devreme de la Arian, sufletele neluminate, numite demoni, își iau energia de care au nevoie pentru a trăi de la oamenii cu care intră în rezonanță – de la oamenii care au întunecime în gândire, sentimente și fapte, adică aceia cărora le lipsesc lumina și iubirea.

Nici un demon sau vreo altă ființă din întunecime nu poate așa, pur și simplu, să atace un om doar pentru că nu are altceva de făcut. Dar dacă cineva trece pe lângă ei având aura defectă, deci cu o fisură în scutul protector al sufletului nostru, care se aseamănă cu un cocon, atunci în locul fisurii se va fixa repede un demon și se poate vorbi de posedare. Demonii ne induc frica, pentru că frica este una dintre cele mai puternice emoții care creează energie pentru cei neluminați. Tatăl meu numește acest lucru în cărțile sale *vampirismul energiei*. Dar, în afară de asta, aceste ființe nu pot face nimic.

Posedare înseamnă în acest caz că o ființă întunecată, străină sau un demon se fixează, respectiv se agață de acești oameni. Astfel de ființe stau în apropierea noastră și așteaptă un moment mai slab sau mai plin de emoții, dar au în vedere doar anumite vieți. Atunci când cineva e în rezonanță cu o ființă întunecată, adică atunci când se poartă cum ar face-o o ființă întunecată – este agresiv, plin de ură, rău, nervos, supărat, avid de răzbunare, pus pe ceartă, amețit – atunci demonii primesc așa-zisul bilet de intrare, după legea *„Cei la fel se atrag"*. Atunci nu este demonul de vină, ci individul posedat, pentru că el l-a invitat să intre. Susanne ne-a povestit deja de la început ce a trăit ea în discoteci și printre consumatorii de droguri.

Din această enumerare nu au voie să lipsească filmele horror. S-a întâmplat în cazul mai multor producții hollywoodiene ca actorii care au jucat în filmele horror să moară în timpul filmărilor sau imediat după terminarea lor.

Nu este o coincidență, ci și în acest caz e vorba de rezonanță – cei la fel se atrag. Dacă se realizează un film despre demoni, vampiri și stafii, atunci nu trebuie să ne mirăm că aceștia se simt atrași de el. Se poate ajunge la posedări și prin filme, respectiv prin emoțiile trăite în ele. În cazul lui Bela Lugosi, celebrul interpret al lui Dracula, efectul a fost că în ultimii săi ani de viață a dormit într-un sicriu. Deci nu numai că s-a identificat puternic cu rolul, ci probabil i s-a alăturat și o astfel de ființă străină care l-a silit să facă așa ceva.

Invers, dacă vrem să scăpăm de această posedare, trebuie să ne apărăm refuzându-i elementele care ar satisface-o, energiile emoționale ca agresivitatea, ura și așa mai departe; aceasta este hrana ființelor întunecate. Dacă nu o mai primesc de la noi, își caută o nouă sursă de hrană. Așadar, să nu uităm: ființele întunecate au nevoie întotdeauna de o invitație din partea noastră, pentru a putea intra. Din păcate aceasta se poate întâmpla și prin subconștient, pentru că nu știm prea multe despre astfel de legi.

Și mai repede scăpăm de ființele neiubitoare, dacă ne îndreptăm către lumină. Dar cum se face asta? Ei bine, de exemplu, ne putem cere scuze unui partener cu care ne-am certat, cuiva de care ne-am despărțit prin dispute și minciună. Ne putem ruga pentru noi și pentru alții și putem să ne iertăm pe noi și pe alții.

Putem ierta! Acesta este punctul în care învățătura lui Iisus se deosebește de a altora. **Practicarea** iubirii este cea care face diferența. Ei îi aparține și iertarea, chiar dacă dreptatea a fost de partea noastră. „Cel mai deștept cedează!" se spune în popor. Este bine să ne schimbăm comportamentul și să fim mai potoliți, mai calmi și mai echilibrați, să evităm extremele, să căutăm soluțiile chiar în noi și să ne urmărim mai mult intuiția decât

emoțiile. Și, bineînțeles, pentru că trăim printre oameni, trebuie să ne dezvoltăm virtuțile – să fim mai prietenoși, mai atenți, mai pregătiți să-i ajutăm pe alții, mai fideli, mai corecți și mai sinceri.

Întotdeauna, măsura face diferența. Uneori se poate întâmpla să fie necesar să plângem cu capul pe masă, să ne confesăm cuiva și să suferim consecințele. Dar după aceea ar trebui să facem din nou să fie armonie. Știm cu toții exact ce înseamnă asta.

Nu există „diavolul" și „iadul", dar există în lumea de apoi un nivel energetic josnic și în același timp întunecat, cu o frecvență joasă, pe care se găsesc toate sufletele care nu pot cădea mai jos: nivelul ucigașilor, al escrocilor, al hoților, al violatorilor... Și când aceștia sunt între ei, este cu siguranță cu totul altceva decât „cerul". Este un iad, dar pe care ființele și l-au creat singure și pe care și l-au cauzat prin legea *„cei la fel se atrag"*. Aceasta nu este o pedeapsă a lui Dumnezeu, ci culesul a ceea ce au semănat.

Flavio, care are șase ani, ne explică acest lucru mai clar:

„Cu toții avem în noi magneți de iubire și de ură. Când deținem controlul, iubirea poate înconjura ura ca o capsulă. Iubirea este aranjată ca literele și cuvintele dintr-o carte. Ura este o dezordine cumplită, totul este amestecat. Un om este rău când se deschide o capsulă cu ură; atunci, el atrage alți oameni răi, și se strâng în jurul lui lucruri rele. Datorită acestei atracții a magnetului cu ura, ei se ceartă, se poartă urât unul cu altul, se iubesc într-un fel încurcat, confuz.

Iubirea, dimpotrivă, te ajută să înțelegi lucrurile, nu prin rațiune, ci prin inimă. Atunci atragi oameni care dispun și ei de acest magnet al iubirii." (31, pag. 90)

Dumnezeu nu pedepsește, dimpotrivă, uneori poate că e trist, când simte cum trebuie să se simtă toate aceste ființe care nu cunosc Lumina, și le simte suferința, singurătatea. Și cu toate acestea, așa au hotărât ele. Dumnezeu întinde mâna sa tuturor ființelor, întotdeauna și pentru totdeauna, pentru a se întoarce la El, trebuie doar să o acceptăm. El adoră să arătăm iubirea din noi și să o trăim. Deoarece să practici iubirea înseamnă să fii una cu Dumnezeu, să-L lași să trăiască prin tine, să iubească și să creeze prin tine.

Aceste lucruri se poate să vă pară cunoscute. Din această cauză, aș dori să introduc aici și o notă personală pe această temă, prin care vă îndemn să faceți un pas înainte, să priviți înainte.

După părerea mea, există două posibilități de a acționa față de astfel de ființe întunecate, negative, demonice:

1. „O, Dumnezeule, astăzi mă maltratează din nou partea întunecată. Noi și noi atacuri ale magiei negre. Nu mă lasă deloc în pace. Cum mă pot apăra de ele? De ce nu dispar odată? De ce eu?", sau

2. „E o zi bună astăzi, pentru că vin la mine multe ființe întunecate, care vor să fie izbăvite, mântuite și vor să afle gustul Luminii. Este o onoare pentru mine să fiu ales din atâtea milioane de oameni, să mi se acorde atâta atenție."

Pentru că unde este mai multă lumină, zboară și majoritatea muștelor. Așa este și cu ființele întunecate. Interesul lor se îndreaptă spre cei care emană și mai multă lumină.

Înțelegeți ce vreau să spun? Poate că acesta este cel mai important paragraf al cărții: este vorba despre tema puterilor întunecate, dar și despre tema fricii de schimbări, de confruntări sau de situații noi, deci și de felul în care să reacționăm în astfel de situații. Cineva se poate vedea ca pe un mic cârnăcior, cu lumina ținută ascunsă sub înveliș; poți să suferi, să fugi de responsabilitate, să privești viața ca o derulare de examene și teme, îndatoriri și teste, sau începi să învârți frigarea și lași lumina să strălucească. Poți spune: *„Bine, mâine trebuie să merg la Poliție sau la tribunal, la șef sau am un alt termen limită și îmi e frică de asta. Se poate, ca de obicei, ca treaba să meargă totuși bine."*

Noi, ca ființe spirituale care evoluăm pe zi ce trece, ar trebui să vedem o astfel de ocazie ca pe o șansă, să reacționăm într-o asemenea situație altfel decât majoritatea oamenilor.

De exemplu, în cazul poliției sau al tribunalului, putem să-i intimidăm pe funcționari dacă, în loc să ne fie frică, ne prezentăm cu curaj, cu bunăvoință, cu politețe și cu o strălucire care vine din inimă. Și toate acestea cu atitudinea: *„Bun, prieteni, vreți să mă întâlniți astăzi? Atunci să-mi cunoașteți partea cea mai bună. Să fie o întâlnire pe care să n-o uitați așa de ușor. Vreau să las Lumina mea și Lumina lui Dumnezeu să strălucească prin mine și să-i văd pe cei din fața mea nu ca pe un polițist, judecător, șef sau concurent, ci ca pe ființe spirituale, care se odihnesc în corpuri umane harnice și așteaptă, la rândul lor, să fie luminate. Iar acum eu pot contribui un pic la asta."*

Vedeți șansa într-o schimbare a gândirii noastre? Este atât de fantastic, ce putem face din această planetă și mai ales din noi înșine. Depinde numai de noi.

Imediat ce ne schimbăm, se schimbă și lumea pentru noi! Dar vreau să vă mai spun ceva. Am vorbit despre puterea întunericului, de ființe ale

întunericului care s-au hotărât odată să plece din lumină. Aceste ființe sunt cu adevărat active și se atârnă de noi și de concetățenii noștri, pentru a ne negativa energia. Și există, după cum v-am arătat, o tehnică sau alta pentru a ne apăra. Vreau să adaug faptul că ar trebui să folosim șansa de a le arăta acestor ființe lumina noastră și de a-i lăsa să ia o parte din iubirea și din luminozitatea noastră.

Vreau să vă amintesc că aceste ființe sunt exact la fel de bătrâne ca și noi, că sunt frații sau surorile noastre care la un moment dat au luat o hotărâre diferită. După cum ni se explică, ei s-au scufundat și mai mult în natura lipsită de lumină și și-au creat o libertate totală prin decizia care le-a fost făcută posibilă de Dumnezeu. Și din această cauză au nevoie de ajutorul nostru. Au nevoie de compasiunea și iubirea noastră, pentru că prin ele putem să-i aducem înapoi și să-i ajutăm să se izbăvească de sentimentele de vinovăție.

În noua sa carte *DUMNEZEU este TOTUL*, tatăl meu explică:

„Fiecare dintre noi merge prin viață cu un înger păzitor de o parte și cu un demon de partea cealaltă și amândoi ne șoptesc cum văd ei lucrurile zilnice; simplificând, îngerul are influență asupra inimii și sentimentelor, iar demonul asupra ego-ului nostru rațional, cu emoțiile sale. Când, după decesul nostru în zona de experiență pământeană, ne introducem cartea de identitate spiritual-sufletească în marele computer al vieții și ies la iveală rezultatele experienței de viață, demonul jubilează **întotdeauna**.

Fie pentru că iarăși ne-a putut duce de nas, fie, în cazul în care scorul este 1 la 0 pentru îngerul păzitor, demonul jubilează și dansează și mai zburdalnic, pentru că în sfârșit a fost eliberat, a fost adoptat și îmbrățișat ca o parte din iubirea noastră dezinteresată."

Iubirea există în toate lucrurile. Fiecare este liber să lupte, să se apere sau să se protejeze. Doar că acela care are curaj poate urca pe cel mai înalt drum și, în ciuda tuturor pericolelor și a sfaturilor, poate să aleagă drumul iubirii, de care nimeni nu știe ce ne va aduce. Dacă ne apărăm de o ființă a întunericului, atunci aceasta se întoarce înapoi în întuneric. Dar dacă o lăsăm să ia parte la lumina noastră, prin faptul că nu ne luptăm cu ea, ci vorbim cu ea, o lăsăm să ne însoțească în viața zilnică și îi arătăm ce efect puternic au iubirea și respectul în viață, atunci putem crea o schimbare, iar dacă este vorba de o singură ființă îi putem atinge inima închisă.

Ce putem pierde? Ce rău ne poate face să probăm o dată acest lucru (dacă luăm în considerare posibilitatea ca vreodată chiar să fie nevoie)? De secole luptăm *împotriva* a ceva. Ce s-a schimbat? Încă mai luptăm *împotriva* a ceva.

A venit timpul să încercăm altceva.

Odată, Iisus a fost profetul care a tratat la fel și desfrânatele și posedații, bogații și săracii: cu respect, cu iubire și prietenie. Aceasta este și sarcina noastră, și anume să-L urmăm în faptele Sale și să acționăm și noi prin fapte corespunzătoare.

Fiecare dintre noi a fost odată la pământ, răvășit. Și nu ne-am bucurat oare că măcar unul a ținut cu noi, și în ciuda prejudecăților și a tuturor împrejurărilor ne-a întins mâna? Personal, așa văd și situația cu ființele neluminate, la fel și cu reprezentanții lor pământeni(!), și cu tot ce le mai aparține. După principiul îndărătnicilor: *„Acum, tocmai de aceea!"*

Ce se întâmplă în cazul sinuciderii?

Depinde ce motiv a avut cel care a recurs la sinucidere! Așa cum cel implicat într-o crimă nu poate fi considerat imediat criminal, și la sinucigași este la fel.

Cu **Sibylle**, care are paisprezece ani și este fiica clarvăzătoare a unui industriaș din Ingolstadt, am vorbit despre tema sinuciderii. Ea mi-a explicat că este o diferență dacă un tată care are cinci copii acasă și nu mai știe cum să-i hrănească îi pune cuțitul la gât unui turist ca să-și hrănească timp de o lună copiii cu banii luați de la el, sau dacă un criminal omoară alte persoane de dragul violenței.

La fel se întâmplă și cu sinucigașii. Nu e totuna dacă un om bolnav, fie trupește, fie spiritual, își ia viața pentru a-și scăpa familia care suferă și ea din această cauză, sau dacă un om de afaceri o face din cauza datoriilor acumulate. Mulți indivizi se sinucid pentru a le face altora rău, din gelozie, răutate sau milă față de propria persoană. Într-un astfel de caz, se vor afla probabil la parterul casei transparente despre care am vorbit, acolo unde se găsesc și sufletele ucigașilor – domeniul cu cea mai joasă frecvență din viața de dincolo. Motivul face diferența. Cu toate acestea, majoritatea sufletelor sinucigașilor nu au un loc plăcut în lumea de dincolo, după cum ne relatează Sibylle, al cărei unchi se sinucisese și i-a apărut un an mai târziu.

Sibylle susține că aceștia nu au nici măcar un înger păzitor de partea lor și trebuie să se orienteze singuri. Ei nu-l pot percepe, pentru că ei înșiși se află în stare de confuzie spirituală. Și după legea potrivit căreia „cei la fel se atrag", toate aceste suflete pierdute își găsesc altele cu aceeași frecvență. Deci nu este o perspectivă bună, în cazul în care aveți de gând să scăpați de viața de aici (cu excepția cazului în care ați trăi o perioadă de timp cu adevărat captivantă și interesantă).

Înainte să încheiem această temă, doresc să mai prezint și povestea unui prieten, care pe mine m-a mișcat foarte mult. El nu mai este copil sau adolescent, însă sunt convins că istoria sa vă va mișca și pe dumneavoastră. Prietenul meu era odată foarte capabil și plin de influență în domeniul financiar. Dar domeniul său de putere se extinsese peste măsură, umbrindu-l pe cel spiritual. El era proprietarul uneia dintre cele mai mari biblioteci oculte din Germania și era și foarte bine informat despre ceea ce se întâmplă în culisele politicii mondiale. Într-o zi a fost vizitat de doi reprezentanți ai unei anumite societăți secrete (care era formată din cele mai bogate și mai influente persoane din Europa și S.U.A. și care în mod normal se întrunea o dată pe an), care voiau să-l recruteze. Toate acestea se petreceau cu puțin timp înainte să înceapă războiul din Kosovo, iar prietenul meu le spuse vizitatorilor: *„Tocmai ați tras la sorți să înceapă un nou război acolo jos"*. La care unul dintre cei doi răspunse: *„Bineînțeles, și când vrem război, atunci și are loc războiul, iar dacă vrem să avem pace, atunci să fie pace! Vedeți ce putere avem. Nu vă interesează să fiți cu noi?"*.

Prietenul meu spuse că nu, și acest lucru nu îl costă numai averea, firma, casele și mașinile sale, ci și libertatea sa. I s-a înscenat un proces de trădare cusut cu ață albă și a fost investigat timp de patru luni, pentru că cine nu este *pentru* această structură a puterii este *împotriva* ei și trebuie să devină „inofensiv".

Din cauză că nu își vedea vina în toate acestea, el s-a îndoit de corectitudinea legilor spirituale. Cum putea să stea la închisoare fără să fi făcut nimic rău? Avea voie să primească vizite o dată pe săptămână și astfel a aflat de la avocatul său că i se confiscaseră toate bunurile. Fiind la pământ și fără să se mai înțeleagă cu lumea, a ajuns atât de departe într-o zi, încât s-a gândit la sinucidere. În acel moment i-a apărut în celulă corpul imaterial al unui om din branșa sa, cu care încheiase mai demult un contract și care se sinucisese cu patru ani în urmă din cauza greutăților financiare. Acesta vorbi cu el și îl convinse, pentru numele lui Dumnezeu, să nu facă lucrul acela. El trecuse prin sinucidere și acum era agățat între cele două lumi. Momentan, nici nu se putea reîncarna, nici nu putea să urce în Lumină. Dacă el, prietenul lui, ar putea să-și vină în fire și să nu se mai gândească la sinucidere, atunci el însuși ar putea – pentru că a îndeplinit o sarcină cu iubire – să se ducă în lumea spiritelor, mai departe.

Și așa s-a și întâmplat.

Și sufletele ucigașilor, ale criminalilor sau ale sinucigașilor pot primi ajutor din partea noastră, dacă ne rugăm pentru ei și le luminăm mințile. Putem să-l rugăm și pe propriul nostru înger păzitor să preia și alte suflete.

Un anumit lucru se întâmplă înaintea sinuciderii: nu mai avem credință, nu mai avem cu adevărat încredere în Dumnezeu sau în ceva nemuritor, dumnezeiesc, care ne-a creat, care ne iubește și care ne stă alături spiritual. În același timp ne lipsește și încrederea în noi, ceea ce ne poate duce în scurt timp la deznădejde. Nu trebuie neapărat să ne gândim la ceva mai înalt pentru a putea exista în această lume, dar sinucigașilor le lipsește și încrederea în ei obișnuită – cel puțin în faza critică, în care se gândesc la astfel de lucruri.

Cine mai locuiește în lumea de dincolo?

Christian, fiul de zece ani al unui brutar din Bavaria, a povestit întâi părinților lui, și apoi mie, că mereu vine noaptea la el *„domnul profesor"*.

Îi apare micuțului Christian o făptură care în timpul vieții a fost un om de știință și stă în fața lui cu halat alb, cu ochelari și cu părul ciufulit. Acest *„profesor"* nu este insistent, el i-a explicat lui Christian că a venit special la el, pentru că îi va da, când va mai crește puțin, indicații pentru a construi mașini speciale, care vor schimba viața pe această planetă.

De la acest „profesor", Christian a mai aflat și că în lumea de dincolo nu există numai oameni de știință, ci și medici, filozofi și artiști, muzicieni și vindecători, care sunt de partea oamenilor de pe Pământ chiar dacă ei nu sunt conștienți de asta. Există inventatori care se trezesc dimineața și au dintr-o dată ideea unei noi invenții în cap. Un exemplu cunoscut este inventatorul croat Nikola Tesla, care a avut toate invențiile în memoria sa. Planurile după care și-a construit mașinăriile i s-au ivit dintr-o dată în minte. În astfel de cazuri se poate pleca de la premisa că un om de știință sau un tehnician a creat cu ajutorul lumii spiritelor, prin inspirația oferită de acestea. Majoritatea inventatorilor cred că au ajuns singuri la o idee – și doar foarte puțini se văd ca un instrument, ca un fel de medium care nu face decât să transmită o anumită tehnică –, dar nu-i nimic, important este că e transmisă.

Astfel se nasc multe invenții – după principiul „mama-mpunge și eu trag" Cei din lumea de dincolo au nevoie de noi pentru a înfăptui invențiile și noi avem nevoie de ei, pentru a ne primi inspirația. În special muzicienii din rândurile cititorilor noștri cunosc foarte bine această inspirație, și o pot confirma.

De pildă, compozitorii Beethoven și Bach vorbeau amândoi de faptul că li s-au „arătat" bucățile muzicale și că nici măcar nu era nevoie să și le noteze. Ei auzeau muzica în minte.

Îl numim medium muzical pe acela care percepe ritmul sau muzica, uneori compoziții complete, la nivel spiritual.

Nu știu dacă ar trebui să mai scriu și despre cazul lui **Alexander**, un băiat de șase ani din Memmingen, căruia ajunge să îi cânți o singură dată o bucată muzicală la pian, pentru a o repeta imediat și aproape fără greșeli. El nu a putut să-mi spună exact ce face de fapt acolo, doar că aude în cap muzica pe care i-o cântă cineva și trebuie doar să o cânte apoi la pian.

Animalele din lumea de dincolo

Toate animalele care există pe Pământ, și bineînțeles toate speciile care, din cauza modului nostru „iubitor" de trai, au murit, există și în lumea de dincolo, cu deosebirea că acolo nu se luptă și nu se mănâncă unul pe altul, ci trăiesc în armonie.

Și așa cum rudele noastre moarte vin în jurul nostru, din când în când, la fel se întâmplă și cu animalele noastre de casă.

Ilse, o bună prietenă de-a mea, vindecătoare practicantă și mare iubitoare de pisici, a fost vizitată acum câteva luni de o pacientă care este o clarvăzătoare foarte puternică și, atunci când Ilse le-a lăsat să intre pe cele două pisici ale ei pe ușă, a observat mirată că acestea mai aveau câteva pisici cu ele – pisici imateriale, deci moarte. Una dintre ele i-a plăcut în mod deosebit, o pisică de Angora, care, după cum descria clarvăzătoarea, s-a așezat pe canapea lângă Ilse. Vizibil înduioșată, Ilse a povestit că în urmă cu mulți ani avusese o pisică de Angora, dar care murise de câțiva ani. Și celelalte pisici imateriale, pe care clarvăzătoarea le-a văzut jucându-se cu pisicile vii, se potriveau ca descriere cu acelea pe care le avusese Ilse mai demult.

Pe aceeași temă doresc să introduc un exemplu din familia noastră, și anume, prima dată când am luat-o pe bunica mea la mediumul nostru englez care vede lumea de dincolo și poate transmite mesajele celor de dincolo. Bunica mea a fost întotdeauna interesată într-o oarecare măsură de lucrurile spirituale, deși s-a exteriorizat foarte rar în legătură cu asta. Ea era o vânzătoare și o soră medicală cu picioarele pe pământ și spunea că nu ai voie să te bazezi pe astfel de relatări de la ședințele de spiritism (ea are de altfel perfectă dreptate).

În orice caz, ne aflam la mediumul britanic Elsie Poynton și s-au anunțat fratele mort al bunicii, tatăl, bunicul și alții, unii și-au spus numele iar pe alții i-am recunoscut după un inel deosebit sau o broșă pe care ni le-a descris mediumul. Dintr-o dată, mediumul s-a speriat, a sărit în picioare pe podea și s-a uitat în jur și a zis: *„O, ce este asta? Un câine-cârnat!" (a sausage-dog)*. Și a descris un baset micuț, care țopăia prin cameră și se învârtea printre picioarele bunicii. Nu vă puteți închipui cât de tare s-a emoționat în momentul acela. Era vorba despre Jeany, basetul ei care împlinise doisprezece ani și care aproape era considerat cel de-al treilea copil al bunicilor.

Șarlatanii se pot gândi la multe lucruri, cu siguranță, și trebuie să vă spun că bunica mea era încă sceptică, în ciuda rudelor descrise – dar faptul că un medium englez pe care bunica mea nu-l mai văzuse vreodată i l-a descris pe cățelul ei mort și atât de iubit, a convins-o cu adevărat.

Aceste exemple sunt un indiciu că legăturile de afectivitate dintre suflete sunt în lumea de dincolo mult mai strânse decât ne putem imagina noi sau decât putem citi despre ele în studii și diverse scrieri. Nu degeaba se vorbește astăzi tot mai des de familii ale sufletelor.

Tina, o fetiță clarvăzătoare de unsprezece ani din Ansbach, a văzut când avea trei ani un cal mort cu care se tot juca. Părinții, din fericire, s-au purtat foarte îngăduitor cu ea și i-au acceptat acest dar. Ea povestea că un suflet de animal evoluează printr-una sau mai multe vieții ca animal de casă – fiind în apropierea oamenilor – și la sfârșit are voie să se reîncarneze într-un corp uman. Animalul de casă, înainte de toate unul care este foarte iubit de proprietarul lui și este foarte mult mângâiat și primește multă atenție, este cu o treaptă înainte de a deveni om. Acest lucru se poate confirma prin învățătura clasică a reîncarnării.

Din această cauză, nu trebuie să fim respectuoși numai cu concetățenii noștri, ci și cu animalele, care sunt reunite și ele în grupuri de suflete. Un vegetarian cunoscut a zis odată: *„Nivelul unui popor se recunoaște după felul în care se poartă cu animalele"*.

În mod natural, comportarea față de animale este o bună oglindă pentru ființele care aparțin diverselor religii sau popoare. Și după cum se poartă un om cu animalele sale, la fel se poartă și cu soția și copiii săi... Cât de adevărat e, o vedem în fiecare zi.

Să aplicăm aceeași propoziție pentru copiii noștri și să spunem: *„Nivelul unui popor se recunoaște după felul în care oamenii se poartă cu copiii lor"*, și diferența între nivelurile de dezvoltare și conștiința diferitelor popoare este evidentă. În unele țări islamice, femeile sunt mutilate în timpul copilăriei, operație prin care clitorisul este extirpat fără anestezie iar labiile sunt cusute, cusătură care se desface doar înaintea primului contact sexual. Aceste femei nu au nici un fel de stimulare pentru actul sexual, dimpotrivă, pot avea dureri groaznice din cauza mutilării genitale.

În țările asiatice, copiii sunt adesea vânduți de către părinții lor întrucât, cu suma obținută astfel, toată familia poate trăi o jumătate de an. Din această cauză, propriile fiice sunt dezvirginate în majoritatea cazurilor chiar de către tată cât încă sunt copile, și sunt învățate ce să facă, pentru ca mai târziu să aibă experiență și să poată fi vândute la un preț mai bun noilor proprietari.

Toate sufletele sunt la fel în fața lui Dumnezeu, dar diferența dintre nivelurile de dezvoltare spirituală a oamenilor de pe această planetă nu e de neglijat.

Revenind, înseamnă că în lumea de dincolo nu suntem măsurați numai după cum ne-am purtat cu concetățenii noștri, ci și după cum am tratat animalele, respectiv animalele de casă. În contradicție cu cunoscuta învățătură potrivit căreia creaturile pământului trebuie să ne fie supuse, devotate, aflăm de la copii că animalele ne-au fost lăsate pentru a ne fi însoțitori și apărători și din această cauză trebuie să ne purtăm corespunzător cu ele.

De multe ori, animalele noastre de casă sunt legate karmic de noi, lucru de care ne putem da seama din faptul că preiau boala stăpânului lor, respectiv îl scapă pe acesta de ea și o preiau ele. Cunosc mai multe cazuri în care proprietarul unei pisici avea o boală gravă – o tumoare – și dintr-o dată pisica a murit. S-a constatat că pisica avusese o tumoare exact în același loc ca și stăpânul ei, care, spre uimirea tuturor, s-a însănătoșit brusc.

Aproape orice mamă al cărei copil are un animal de casă ar putea confirma că între starea sănătății copilului și cea a animalului de casă există o legătură strânsă. Nu ați constatat de multe ori că dacă copilului nu-i merge bine se îmbolnăvește și animalul de casă, sau dacă copilul e bolnav și stă în pat, animalul de casă nu se mișcă de pe partea pe care s-a culcat, sau chiar se așază pe partea bolnavă a trupului micuțului?

De multe ori, animalele ne iau o parte din suferință fără a fi în vreun fel interesate, pentru că au primit multă afecțiune din partea noastră și asta le-a urcat cu o treaptă pe propria lor „scară a evoluției". Dar poate fi vorba și de un simplu act de iubire, de mulțumire pentru prietenia de ani întregi. Și prin aceasta iau cu ele, atunci când le trece timpul pe Pământ, puțină karma de la stăpân.

În acest context, merită menționate și asemănările dintre fețele câinilor și cele ale stăpânilor lor, care stârnesc zâmbete pe stradă.

Dacă am ști ce alte secrete mai ascunde lumea imaterială ...

Nu trebuie să ne purtăm cu animalele ca și cu mașinile sau cu produsele pe care le creștem pentru consum, le tăiem și apoi le putem vinde pe bucățele, ci trebuie să le recunoaștem ca vietăți spirituale și să le tratăm ca atare. Cine se poartă urât cu animalele – chiar și din cauza bolii – trebuie să fie convins de faptul că acest lucru va avea consecințe. După cum am mai zis, animalele, în special cele de casă, au la popoarele nordice o funcție de îngeri păzitori și de însoțitori și acest lucru este confirmat și de copiii clarvăzători, și de adulți. Din punctul lor de vedere nu e nimic de râs pentru

adulții care desconsideră animalele, pentru că totul se va întoarce odată împotriva lor – dacă nu în viața asta, atunci în următoarea.

Aș dori să vă mai dau un exemplu despre această funcție de înger păzitor pe care o îndeplinesc animalele.

Angela din Nürnberg vede și ea existențe imateriale și ne povestește următorul episod din copilăria ei:

„Când aveam în jur de șapte ani, părinții mei s-au despărțit și a început o perioadă foarte grea, pentru că aproape zilnic eram umilită și bătută. Tot timpul voiam să fug de acasă și îmi doream de multe ori nici să nu mă fi născut, din cauză că traiul era atât de insuportabil.

Atunci mi-au apărut, pentru prima dată conștient, prietenii mei invizibili. După ce m-a trezit o voce necunoscută până atunci, am văzut niște licăriri în aer, asemănătoare luminilor din serialul de televiziune „Star Trek" – până când licăririle din camera mea întunecată s-au întețit tot mai mult și în fața ochilor mei a apărut un cal maro, în mărime naturală, de rasă mică, cu stea albă în frunte; lângă el era o indiancă slabă cu păr negru, lung, îmbrăcată într-o rochie indiană. Ea mi-a împărtășit prima faptul că nu trebuie să-mi fie teamă de ei, că ei sunt prietenii mei și că vor fi de partea mea în perioada grea prin care voi trece ca și copil, deocamdată. De acum înainte nu mai trebuie să-mi fie frică, ei vor sta întotdeauna cu mine și voi putea, în cazul în care voi avea probleme, să mă adresez lor, tot timpul. Și am avut multe necazuri în copilărie.

Tatăl meu găsea amuzant faptul că după această noapte avea voie să închidă ușa la mașină numai după ce și prietenii mei invizibili urcau în ea. El mă vedea foarte rar în comparație cu mama mea, care începuse să nu mai găsească aceste lucruri distractive. Eu mă distram bine cu prietenii mei invizibili și simțeam foarte rar nevoia să mă joc cu alții. Iar într-o noapte în care am plâns tot timpul ei au stat răbdători la patul meu, m-au liniștit și m-au sfătuit să nu fug de-acasă din cauza unor pedepse nedrepte.

Când am împlinit unsprezece ani, au stat din nou lângă patul meu noaptea, dar de data aceasta pentru a-și lua rămas bun. Mi-au explicat că m-au trecut de cea mai grea perioadă și prin asta și-au îndeplinit sarcina. Eu m-am întristat foarte mult și nu am vrut să-i las să plece. Ei, însă, m-au asigurat că nu voi mai fi singură ca înainte și că întotdeauna, când voi avea nevoie, ei îmi vor sta la dispoziție."

Îngerul păzitor și îndrumătorul spiritual

Să ne întoarcem la puterile active și în același timp protectoare din lumea imaterială a îngerilor păzitori, a îndrumătorilor spirituali și a îngerilor.

Aici, toți clarvăzătorii și mediumurile sunt în unanimitate de aceeași părere: un **înger păzitor** are fiecare. După relatarea lui Arian, îngerul păzitor este *acel* înger care nu părăsește niciodată sufletul. Este, ca să zicem așa, cel mai bun prieten al nostru din lumea imaterială, căruia îi putem încredința sufletul nostru și care cunoaște fiecare detaliu despre noi. Sarcina lui este să ne apere mereu. Și atunci când murim și sufletul se întoarce în lumea cealaltă, el este cel care ne conduce acolo, care ne așteaptă și ne însoțește în sfere mai înalte.

Spre deosebire de îngerii clasici, adică de ființele spirituale și mai înalte, Arian ne spune că aceștia s-au încarnat deja o dată pentru a cunoaște slăbiciunile omenești, temerile și problemele, dar și viciile și patimile, și astfel să le poată acorda oamenilor ajutorul adecvat.

Când ne hotărâm pentru o nouă reîncarnare, încheiem diferite contracte cu ființele spirituale care ne apără în călătoria vieții noastre, planificată de noi, ființe care veghează asupra noastră, ne sfătuiesc și sunt tot timpul de partea noastră; și lângă îngerul nostru păzitor se află și **îndrumătorul nostru spiritual**.

Îndrumătorul nostru spiritual nu este, de obicei, nici rudă, nici strămoș de-al nostru. În funcție de sarcina principală pe care ne-o alegem într-o reîncarnare, de exemplu să fim medici, avem un îndrumător spiritual specializat în acest domeniu, poate un vindecător indian, care ne îndrumă spiritul. Dacă cineva devine grădinar, atunci va avea probabil un specialist corespunzător lângă el; întotdeauna va fi o ființă care va sta de partea noastră și ne va ajuta în mod competent la îndeplinirea unei anumite sarcini. Susanne a explicat în interviul ei că îndrumătorii spirituali se schimbă între ei atunci când activitatea din viața unui om se schimbă. De exemplu, când cineva renunță la slujbă și se dăruiește unei noi sarcini în viață, când cineva și-a câștigat înainte banii ca pilot de curse de automobile (și atunci îndrumătorul lui spiritual a avut aripi cu jet foarte mari, pentru a putea „ține pasul" cu viteza mare a acestuia; o nouă glumă) și după aceea intră în industria filmului, atunci el va avea un alt îndrumător spiritual.

Acest îndrumător spiritual care uneori apare de sex feminin, iar alteori de sex masculin (dincolo toate ființele sunt androgine) își dă silința mereu să ne conducă și să ne arate, prin intuiție, căi alternative și mai rapide pentru a ne atinge scopul, și pe acest drum ne dă voie să-i exploatăm cât mai mult experiența superioară. El este tot timpul de partea noastră și se bucură

de orice formă de comunicare, bineînțeles că și de un mulțumesc, și este mereu în așteptarea unei comenzi sau, mai bine spus, a unei instrucțiuni, pe care o poate îndeplini pentru noi. Dar o să revin asupra acestui subiect.

El spune că trebuie să renunțăm la intuiția noastră, atunci când am vrea să facem o alegere diferită, pentru că ar însemna să optăm pentru „drumul mai greu". Scopul este același, însă călătoria ar putea să dureze ceva mai mult și să fie mai greoaie.

L-am întrebat pe clarvăzătorul **Arian** dacă există oameni care nu au îndrumători spirituali. Iar el mi-a dat de înțeles:

„Fiecare om are un înger păzitor, fără îndoială. Cu îndrumătorii spirituali este altfel. După legea spiritelor (cei la fel se atrag), îndrumătorii spirituali sunt de găsit numai la oamenii care sunt deschiși spre aceștia. Cât despre oamenii care resping atât ajutorul altora, cât și ajutorul Creatorului și al lumii spiritelor, din cauza educației, a credinței sau a lipsei de credință, ființelor spirituale le este foarte greu să le stea alături.

Din cauza asta, fiecare om are un înger păzitor, ce e drept, dar nu toți au câte un îndrumător spiritual sau chiar mai mulți, lucru care este posibil, cum se întâmplă, de exemplu, la tine. După cum știi, există oameni ale căror suflete sunt foarte întunecate, deci au o energie cu o frecvență foarte joasă, mă refer la criminali, violatori, la traficanții de droguri, dar și la politicieni și economiști, care se evidențiază printr-o răceală exagerată. Și astfel se întâmplă de multe ori ca lângă un asemenea om să stea, în locul unui îndrumător spiritual, un demon care să-l „consilieze" pe directorul economic sau pe bancher.

Zeii Luminii sau ființele Luminii nu intră cu forța în viața nimănui, dar se bucură foarte tare atunci când sunt chemați și li se îngăduie să ajute. Aceasta este diferența dintre îngerul păzitor și îndrumătorul spiritual. Îngerul păzitor nu pleacă niciodată de lângă cel pe care îl păzește. Dar este greu și pentru îngerii păzitori să se apropie de sufletele celor care au plecat din Lumină. În cazul amintit mai sus, cel al directorului economic, îngerul păzitor a avut voie să stea la distanță și să aștepte ca demonul să facă o dată o greșeală, să nu fie atent, pentru a-i șopti omului ceva pentru conștiința lui. Îngerul păzitor poate să se dea un pic la o parte când ***o ființă mai înaltă a Luminii*** *vine și vrea să lucreze cu persoana respectivă."*

După cum ne-a descris Arian, un om poate avea mai mulți îndrumători spirituali; depinde de sarcinile pe care cineva și le-a propus pentru încarnare. Dacă sarcina care trebuie efectuată într-un timp dat este mai grea, și susținerea trebuie să fie mai mare.

Unul dintre îndrumătorii mei spirituali, de exemplu, este un indian cu care este posibil ca odată să fi luptat cot la cot. El mă susține pe drumul vieții mele, din când în când îmi dă câte un șut, uneori nu mă lasă să dorm, dar îmi dă întotdeauna curaj și el însuși este pregătit să riște. Este foarte creativ în conceperea unor planificări cu scopul de a mă face să mă întâlnesc cu persoane care sunt importante pentru mine.

Dacă el stabilește o persoană cu care ar trebui să mă întâlnesc, construiește un plan pentru a mă conduce spre acea persoană – care în acel moment îmi este total necunoscută. Lucrurile se întâmplă cam în felul următor: ne vine deodată amândurora ideea să intrăm în supermarket și să cumpărăm același iaurt, iar lui îi cade pe jos și eu îl pot ajuta cu un șervețel. Sau mergem la aceeași benzinărie, ne întâlnim la casă și portofelul lui cu bani îi cade pe jos, sau îmi atrage atenția că este deschis capacul de la rezervor... și intrăm în vorbă. Așa se întâmplă de obicei în viața mea, din cauza asta trebuie să fiu atent la toți, chiar și într-un banal tur la cumpărături. Cred că uneori nici indianul meu nu știe cum va ieși treaba. De fapt știe. A fost doar o glumă. El acționează doar când este necesar și mă lasă de obicei să-mi trăiesc singur propriile experiențe. De exemplu, îl întreb într-o situație grea dacă să fac așa, sau așa. Răspunsul său este: „Pur și simplu fă-o, și vezi ce se întâmplă. Dacă a durut, atunci n-o mai face, dacă a fost în ordine, atunci repet-o." Așa un răspuns aș fi vrut să primesc. Și așa sunt și indiciile. Nici un cuvânt mai mult. El este un educator sever, dar până la urmă e foarte corect.

Așadar:

Împreună cu îngerul nostru păzitor și cu îndrumătorul nostru spiritual (uneori mai sunt și alte ființe cu noi), ne privim din lumea de dincolo viețile noastre anterioare și ne planificăm o altă încarnare, ne configurăm o nouă viață, creăm cu ei un concept care apoi, cu acordul nostru, este transpus în practică. În acest plan intră și familia noastră de suflete pe care ne-a descris-o Susanne.

Deși următorul subiect al cărții de față va produce probabil o oarecare confuzie, doresc să introduc încă o noțiune: **eul superior**. *Eul superior* este suma tuturor celor mai bune experiențe pe care le-am avut vreodată. El este aspectul nostru care nu se încarnează niciodată.

Arian a pomenit în explicațiile lui că îngerul păzitor și îndrumătorul spiritual au cea mai directă legătură cu eul nostru superior; deci ei cunosc cel mai bine sarcina noastră. Acest lucru este foarte important, pentru că asupra noastră acționează uitarea de fiecare dată când urcăm într-o nouă viață.

Unii copii explică acest lucru spunând că ne întâlnim cu îngerul uitării, alții că trecem *prin râul uitării.*

În orice caz, îngerul păzitor și îndrumătorul nostru spiritual cunosc întregul plan al vieții, și ne ajută întotdeauna, ne direcționează atunci când ne îndepărtăm de drum, uneori printr-un accident sau printr-o boală. Ei știu cel mai bine unde stau ascunse micile noastre cochetării, vanitatea noastră, și aranjează lucrurile în așa fel încât să ne facă să ne schimbăm. Ce nu fac ei ca să ne aducă înapoi pe drumul nostru! Și aproape întotdeauna iese bine. Scriu *aproape* pentru că întotdeauna mai avem un dram de voință proprie care ne determină să evadăm și să facem prostii. Spre deosebire de îngerul nostru păzitor, îndrumătorul nostru spiritual nu se amestecă în deciziile noastre, și deci nici în voința noastră. Îndrumătorul spiritual doar ne indică variantele sau ne avertizează.

Toate mediumurile, copii și adulți, au convingerea că este foarte important să ai contact, mai ales direct, cu îngerul păzitor. Un copil care are „fir direct" cu acesta găsește în el un fel de sprijin care-l ajută să nu se îndepărteze de drum, pentru că îngerul păzitor știe cel mai bine totul despre o persoană și știe ce este cel mai bine pentru ea.

Cum comunicăm cu îngerul nostru păzitor?

Am auzit deja de mulți copii care comunică cu îngerul lor păzitor. Unii adulți aud o voce clară în capul lor, clarvăzătorii îl văd și discută cu el telepatic. Pentru restul omenirii, comunicarea cu îngerul păzitor poate fi descrisă în felul următor:

Îngerul păzitor vorbește cu noi mai ales despre „vocea interioară", uneori despre visele noastre, de multe ori despre ceea ce numim „conștiința" noastră, sau „instinctul" nostru. Unii oameni, intuind totul neclar, sunt convinși că decid *„din burtă"*. De obicei, putem prelua această „voce interioară" numai când suntem liniștiți, când ne comportăm relaxat, asta însemnând să meditățm și să avem o atitudine contemplativă. Dacă suntem angajați emoțional sau adânciți deplin în gândurile noastre și încercăm în același timp să percepem ceva cu intelectul nostru, de obicei nu reușim.

Uschi, fiica adoptivă a unui bancher de succes din Frankfurt, o fetiță de treisprezece ani, își primește indicațiile și informațiile de la îngerii ei păzitori sub formă de gânduri care se inserează printre ale ei. Mai ales când scrie în jurnalul ei zilnic, se miră și ea de gândurile care îi vin, lucruri care nu pot apărea de la sine.

În ciuda prezenței permanente a îngerilor noștri păzitori și a implicării lor active în viața noastră, din când în când putem avea senzația că am fost

părăsiți de Dumnezeu sau de lumea spiritelor: nu mai primim indicații ori sfaturi, nu mai auzim o voce interioară, nimic. Ne simțim singuri și părăsiți. Copiii ne pot spune foarte sigur că nu suntem niciodată părăsiți de prietenii noștri din lumea spirituală, respectiv de îngerul nostru păzitor, ci că de fapt contactul se blochează din partea noastră, chiar dacă prin subconștient. Ajutorul din partea spiritelor ne este dăruit permanent, ei vorbesc tot timpul de noi, dar noi nu-i auzim, pentru că suntem foarte preocupați de ceva sau foarte stresați. Se poate face o comparație cu internetul, care stă la îndemâna noastră în fiecare clipă, însă uneori nu găsim parola și nu putem intra în rețea. Și totuși, internetul stă la dispoziția noastră.

Chiar și atunci când suntem atât de preocupați cu propria noastră persoană, primim zilnic mici indicii de la învățătorii noștri spirituali. Cine n-a trecut prin asemenea stări: ești total dezamăgit, nu mai știi cum să ieși dintr-o situație precară, nu știi pe ce drum s-o mai apuci. Și dintr-o dată, *când te gândești că nimic nu mai merge, apare de undeva o luminiță.* Cu siguranță că acesta a fost îngerul tău păzitor. Să-i mulțumim din când în când. Se bucură!

În orice caz, există și situații în care din partea lumii spirituale domnește o liniște absolută; asta se întâmplă atunci când trebuie ca noi să decidem singuri.

Cineva ar putea să spună că nu știe cum îl cheamă pe îngerul lui păzitor. Dar nu face nimic. Dacă i te adresezi ca unui înger păzitor și mai ales dacă îți îndrepți sentimentele către el, atunci el știe că este vorba de el. Ar exista, bineînțeles, și posibilitatea să căutăm un medium care poate lua legătura cu îngerul păzitor și îl poate întreba cum îl cheamă. Dar acest lucru nu îmbunătățește conlucrarea cu el. Dacă avem nevoie neapărat de un nume pentru a vorbi cu îngerul păzitor, atunci putem să-i dăm noi unul. Dar personal, nu cred că este necesar. Clarvăzătorul **Klaus** din Zeven mi-a spus că, de fapt, spiritele nu au nume, ci se recunosc după modelul sufletului, care poate fi comparat cu un model geometric. Spiritele nici măcar nu mai vorbesc, ci comunică doar telepatic între ele. Din această cauză nu aș da prea multă importanță numelor și mai degrabă m-aș concentra pe altceva: cum putem să percepem mai bine impulsurile îngerilor pozitivi și după aceea cum le putem pune în practică.

La fel este și cu Dumnezeu, care nu se numește cu adevărat astfel, după cum nu se numește nici Allah sau Iahve. Nu numele este important, ci semnificația lui; în nord, ființa supremă este denumită „Got" și înseamnă *„cel bun"*. Am putea să filozofăm mult pentru a contura semnificația numelui lui Dumnezeu; ar putea să însemne Atotputernicul, Universul, Creatorul, Tatăl, Începutul... și multe altele. Dar copiii-medium sunt convinși că lumea spiritelor ne cunoaște exact gândurile și mai ales sentimentele. Ei știu că ne

îndreptăm sentimentele, ființa, spre Creatorul tuturor eurilor, spre ființa a cărei parte suntem, spre ființa care a creat legile spirituale și fizice, datorită căreia există Universul și de care suntem legați. Nu contează dacă o numim „Dumnezeu" sau „Manitu".

Pentru că îngerul nostru păzitor ne cunoaște cele mai ascunse gânduri, este posibil ca și noi să percepem gânduri care vin de la el. Dacă avem o dorință, o rugăminte sau o întrebare, trebuie să ne formulăm clar cerințele.

Am putea din nou să comparăm comunicarea cu îngerul păzitor cu lucrul la computer. Un computer nu ia decât comenzi clare și cunoaște numai pe *„da"* sau *„nu"*. Comanda *„poate"* nu există pentru el. Ori *„apeși"* ori *„nu apeși"*. Trebuie să ne hotărâm singuri, altfel nu facem nimic.

Tot așa, și îngerul păzitor vrea indicații limpezi, bine definite, vrea ca dorințele să fie clar exprimate. Este foarte greu pentru ajutoarele noastre spirituale când noi nu ne putem decide, când încă nu ne știm nici noi bine țelul. Dacă nu ne putem hotărî să ne părăsim locul de muncă pentru a ne angaja în altă parte, sau pentru a deveni noi înșine patroni, dacă, în general, nu ne putem decide să alegem una din două sau mai multe posibilități, atunci îngerul nostru păzitor are *„mâinile legate"*. Abia după ce ne-am decis și am ales dintre posibilități doar una, el poate deveni activ: *„A, în sfârșit s-a hotărât, acum putem să-l conducem să se întâlnească cu acei oameni; pe baza acestor cunoștințe va putea să..."*. Dar atenție la dorințele absurde! În asemenea cazuri *„îndeplinirea"* lor se va lăsa așteptată, sau totul va fi modificat în așa fel, încât „nenorocul" aparent va deveni cel puțin suportabil.

Uneori, formularea unei rugăminți poate să nu fie simplă. Aș vrea să vă dau un exemplu cu o formulare corectă, pe scurt:

O tânără femeie care s-a îndrăgostit de un bărbat s-a rugat la Dumnezeu: *„Dumnezeule drag, te rog ajută-mă să mă mărit cu bărbatul acesta."* Mama ei, pe de altă parte, nu-l plăcea deloc pe băiatul respectiv și a implorat și ea, seara, la rugăciune: *„Doamne, te rog n-o lăsa în nici un caz pe fiica mea să se mărite cu omul acesta!"* Ei bine, cum credeți că s-a decis bunul Dumnezeu? Cum a respectat el amândouă dorințele?

Foarte simplu: cei doi tineri s-au căsătorit și astfel s-a îndeplinit dorința fiicei. După o jumătate de an au divorțat, și așa s-a îndeplinit și dorința mamei. Ce au greșit mama și fiica?

S-au limitat. Dacă fiica s-ar fi rugat: *„Dumnezeule drag, fă-mă să găsesc cel mai* ***bun*** *partener pentru mine"* și mama: *„Te rog, ajut-o pe fiica mea să își găsească bărbatul* ***potrivit*** *pentru toată viața"*, atunci aceste dorințe s-ar fi îndeplinit. Dar majoritatea oamenilor se limitează la orizontul lor îngust, prin care își văd viața.

Mai pe scurt, pentru că aici ar fi multe exemple de dat: să alegem, într-o dorință, întotdeauna țelul **cel mai înalt** și să lăsăm deschisă o posibilitate pentru ca în felul acesta, Dumnezeu sau lumea spiritelor să ne poată îndeplini dorința.

„Mă rog pentru un loc de muncă în care să fiu fericit, în care să mă pot dezvolta cel mai bine și pentru care să fiu plătit cât se poate de bine..." ar fi, de exemplu o posibilitate. Puteți folosi acest model pentru a vă cumpăra următoarea mașină, pentru alegerea sau găsirea partenerului sau a căii dumneavoastră spirituale. Și dacă formulăm clar acest lucru, și îl și rostim cu voce tare când e posibil, atunci nimic nu mai poate sta în drumul îndeplinirii acestei dorințe. Dar atenție, pentru că ea **este îndeplinită**. Și, în cazul în care dorința nu a fost bine gândită înainte, atunci e posibil să fim dezamăgiți de rezultat.

Sau, cum spunea Merlin odată: *„Fii atent ce-ți dorești, pentru că s-ar putea să ți se îndeplinească!"*

Flavio adaugă următoarele gânduri despre dorințe:

„Totul vine de la sine în viață, mai devreme sau mai târziu. Și astăzi mi s-a îndeplinit o dorință. Chiar dacă este vorba de o dorință mică sau de una mare, ea se poate îndeplini. Nu este rău faptul că ne dorim ceva, ci acela de a ne agăța de dorințe, mai ales când ne apropiem de moarte.

Este bine să murim fără să avem dorințe. Pentru că atunci când avem o dorință foarte puternică, o luăm cu noi în următoarea viață. Cu cât o dorință este mai ciudată (de exemplu dacă vrem să ne răzbunăm pe cineva), cu atât este mai ușor să o cărăm după noi în următoarea viață![...].

Majoritatea oamenilor nu vor să moară, pentru că le este frică de moarte. Este o dorință generală, foarte răspândită și nu atât de rea. Este ca teama de un examen. După ce scăpăm de el, dispare și frica.

Ultima viață pe planeta Pământ trebuie să fie foarte curată și lipsită de dorințe." (31, pag. 41)

Pe lângă morți, îngeri păzitori, îndrumători spirituali și alte astfel de ființe care deja au fost cel puțin o dată într-un corp fizic (fie pe planeta asta, fie pe alta) și s-au încarnat, atât Arian cât și alți copii vorbesc de **îngeri** ai ființelor spirituale și ai Luminii, care nu s-au mai încarnat niciodată. Dar nu tot ce este desemnat ca „înger", și este unul.

Există denumirea biblică de „arhanghel", însă clarvăzătorul **Hagen** din Chemnitz susține că majoritatea acestor apariții îngerești ar fi ale extratereștrilor. Hagen are șaptesprezece ani și este fiul unui angajat al căilor ferate, studiază pentru a deveni mecanic de tren și de doi ani aude vocea unei

ființe, feminine se pare, pe nume *Ruuh*, care susține că trăiește într-un oraș mare *în* Saturn (deci în *interiorul* planetei Saturn). Ruuh relatează că strămoșii ei au avut odată colonii pe Pământ și că au participat la evoluție – prin așa-zisele „experimente genetice", cum le denumim noi astăzi. O rasă de pe Saturn ar fi de circa patru metri înălțime și ar semăna foarte mult cu oamenii ca înfățișare, în afară de faptul că ar avea șase degete la mâini și la picioare. Dar pe Saturn ar mai exista și o altă rasă, care ar avea circa doi metri înălțime și care nu ar putea fi deosebită de pământeni. Ca tip de piele, aceștia ar corespunde meridionalilor.

Această ființă, *Ruuh*, mai susține că ea vizitează și în zilele noastre Pământul în nave spațiale, dar că o parte dintre tovarășii ei se sustrag acestor vizite, pentru că pleacă de la premisa că în curând se va ajunge la un nou război mondial. Ei apar însă mereu în fața pământenilor, pentru a-i preveni de un astfel de eveniment – dar majoritatea oamenilor interpretează că ei ar fi apariții ale îngerilor. Saturnienii pot apărea fizic, ca noi oamenii, dar pot avea și apariții imateriale, așa cum ne imaginăm *spiritele*. Ruuh mai susține că *îngerii*, pe care îi cunoaștem din Vechiul Testament și din alte scrieri asemănătoare, ar fi fost extratereștri. Cine a citit cartea lui Zecharia Sitchin, *A douăsprezecea planetă*, sau a profesorului David Horn, *Zeii ne-au dăruit genele*, acela știe că Vechiul Testament a fost transcris și că în textul original *îngerii* sunt tratați ca un grup de extratereștri, care noaptea dădeau evreilor lumină și ziua zburau pe deasupra lor într-un *nor* (astăzi l-am denumi o farfurie zburătoare).

Potrivit cercetărilor lui Sitchin, acei *Annunaki* pomeniți în tăblițele sumeriene (*Nephilim* în Vechiul Testament) erau descriși ca și *„cei care au venit din Ceruri"*, extratereștri de pe o planetă încă nedescoperită, sau mai bine zis: descoperită deja de autorități, dar nefăcută publică, o planetă îndepărtată a sistemului nostru solar, care înconjoară Soarele în 3 600 de ani.

Așa cum arată tăblițele sumeriene, Annunaki au aterizat pentru prima dată pe Pământ acum 450 000 de ani, în scopul de a-și salva propria planetă. Astfel, au extras aur și alte materii prime de care aveau nevoie pentru atmosfera lor și, din cauză că duceau lipsă de forță de muncă, au creat pe căi genetice un *homo sapiens* (acum circa 350 000 de ani). Și așa și-au format prima colonie.

Primul om căruia i-au transmis învățătura lor, Enoh, a părăsit Pământul la vârsta de 365 de ani, înaintea potopului, la porunca lui Dumnezeu: „Și a plăcut Enoh lui Dumnezeu și apoi nu s-a mai aflat, pentru că l-a mutat Dumnezeu." (1 Moise 5, 24). Pentru a menține comunicarea, oamenii au primit – aici este neclar modul de livrare – forme, table sau unelte cu ajutorul cărora

au păstrat învățăturile Domnului și comunicarea cu extratereștrii. Unii extratereștri au încălcat legile cârmuirii cosmice și s-au căsătorit cu fiicele Pământului, participând la evoluția umană și stabilindu-se aici; este vorba de așa-zișii „oameni ai lui Dumnezeu" din Vechiul Testament:

„Iar după ce au început a se înmulți oamenii pe Pământ și li s-au născut fiice, fiii lui Dumnezeu, văzând că fiicele oamenilor sunt frumoase, și-au ales dintre ele soții, care pe cine a voit. Dar Domnul Dumnezeu a zis: Nu va rămâne Duhul Meu pururi în oamenii aceștia, pentru că <u>și oamenii sunt numai trup</u>. Deci zilele lor să mai fie o sută douăzeci de ani! În vremea aceea s-au ivit pe pământ <u>uriași</u>, mai cu seamă de când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor și acestea începuseră a le naște fii: Aceștia sunt vestiții viteji din vechime." (1 Moise 6, 1-4)

Ce înseamnă fraza aceasta, *și* oamenii sunt numai trup? Cine mai este? El însuși? Și cine sunt fiii lui Dumnezeu? Și de unde au ieșit uriașii, de vreme ce împreunarea a avut loc între fiii lui Dumnezeu și fiicele oamenilor?

Poate aflăm mai multe din următoarea relatare: în 1833, soldații din Lampock Rancho, California, au găsit într-un loc în care voiau să clădească un depozit de muniție un schelet al unui om de aproape patru metri înălțime, care era înconjurat de scoici ornamentate și de simboluri necunoscute. Lângă acest urias era o secure imensă de luptă, care ne amintea de zeii nordici. Dar ceea ce indica o proveniență nepământeană era faptul că această ființă avea atât pe maxilarul superior, cât și pe cel inferior, câte un rând dublu de dinți.

În 1891, muncitorii din Crittenden, Arizona, au dat de un sarcofag de piatră titanic, la aproape trei metri sub suprafața pământului, pentru studierea căruia au fost aduse autorități și experți. În sarcofag se afla o mumie mare a unui cadavru uman, care mai curând semăna cu un om, cu o înălțime de patru metri și o altă particularitate: avea șase degete!

Nu vreau să continuu pe această temă, pentru că am făcut-o deja în cărțile anterioare. Dar, după cât se pare, fie că ai studiat istoria creației tibetane, grecești (vechi) sau nordice, în toate apar fragmente despre ființe care au venit din cer cu foc și fum și au intrat în viața oamenilor. Câțiva copii-medium consideră că majoritatea acestor „îngeri" care odată, după cum este descris în scrierile religioase, au participat la evoluția omenirii, sunt pasagerii **navelor spațiale**.

Dar să ne întoarcem la **spiritele** care sunt desemnate a fi „îngeri", și care, spre deosebire de îngerii păzitori sau de îndrumătorii spirituali, nu par

să se încarneze niciodată. Că aceștia se numesc singuri „îngeri", mă îndoiesc. Aceste ființe formează înăuntrul lumii de dincolo o grupă separată. Printr-o exprimare mai trivială s-ar putea spune că ei sunt *„încă la fel de curați ca la începutul creației"*

După cum am aflat de la Arian, în lumea de dincolo există un fel de ierarhie, în care nu se face deosebirea între aceia care stau mai aproape de Dumnezeu și ceilalți, pentru că toți suntem parte permanentă a lui Dumnezeu și putem fi aproape sau departe de El, atâta vreme cât conștiința noastră este aproape de El. Însă spiritele sau ființele Luminii au diferite sarcini și, datorită lor, diferite ranguri, astfel că sunt învestite cu mai multă sau mai puțină putere.

Îngerul nostru păzitor, dar și celelalte spirite pot, dacă li se ordonă, să se **materializeze** pentru scurt timp și să ia înfățișarea unui om – adult sau copil. Astfel de povești au mai fost filmate din când în când chiar și la Hollywood (filmele de soiul ăsta măcar sunt bune la ceva) și au un substrat real.

Eu însumi am avut parte de o întâmplare misterioasă la un examen: cu puțin timp înaintea examenului de matematică stăteam jos pe podea lângă sala unde urma să dăm proba, și îmi frunzăream notițele, cu speranța să-mi mai intre ceva în cap. Învățam rar – ca unii adolescenți – și în acest caz începusem să învăț cât se putea, pe dinafară, de-abia cu două zile înaintea examenului. De dimineață făcusem un drum de o sută de kilometri, de la ora șase fusesem pe autostradă și nu mai aveam putere să mai îngurgitez ceva. Așa că stăteam alături de ceilalți colegi de clasă în fața sălii de curs și ne gândeam la lucrurile care urmau să se întâmple. Eu îmi închisesem caietul între timp și eram adâncit în gânduri, când deodată am auzit o voce interioară. O mai auzisem și înainte, așa că am devenit atent. Vocea spunea să mă ridic și să mă uit în caietul unui anumit elev. Imediat a intervenit rațiunea mea, care a zis: *„Încetează, am învățat aproape tot ce era de învățat, ce să-mi mai intre acum în cap?"* Și din nou a venit vocea, care m-a provocat să mă uit în acel caiet.

Cu o oarecare îndărătnicie m-am ridicat de pe podea și m-am dus la elevul respectiv. Când am ajuns în spatele lui, i-am aruncat o privire peste umăr și am văzut o anumită problemă de matematică, care mi-era cunoscută de la învățat. Așa că am întrebat în gând: *„Și ce-i cu asta?"*

„Uită-te la ea!", a venit răspunsul. Așa că m-am uitat din nou la ea, mi-am repetat modul de rezolvare, până când am auzit vocea profesorului, care ne chema în clasă.

Pe scurt: când ni s-au împărțit foile de examen și le-am întors, după semnalul profesorului, primul exercițiu, care era și cel mai bine punctat,

era cel pe care-l citisem în caietul colegului meu de clasă. Îl aveam încă în fața ochilor, cum se spune, și am început să-l rezolv.

Dar asta nu a fost toată povestea, s-a mai întâmplat ceva după o jumătate de oră: stăteam bine cu timpul, și deja rezolvasem aproape toate exercițiile, când deodată se deschise ușa și un bărbat necunoscut de vreo patruzeci de ani, cu părul blond, scurt și cu ochelari a intrat, și după ce a aruncat o privire în clasă, a venit lângă mine, și-a pus mâna pe umărul meu și a spus: *„Ei, Jan, cum merge?"*

Am crezut că nu-mi cred urechilor. Auzisem bine? Pe urmă s-a uitat peste umărul meu la exercițiile mele și a făcut o observație asupra uneia: „La asta să te mai uiți o dată." Eu m-am întors, mi-am scuturat capul, și l-am văzut cum mergea prin clasă. Atunci am reluat exercițiul și am observat că într-adevăr făcusem o greșeală. Am corectat-o și m-am uitat din nou la bărbat. Acesta veni din nou lângă mine și spuse tare: *„Cu domnul Müller (profesorul de matematică) nu prea te înțelegi bine, nu-i așa?"* O, Doamne, cât de penibil era. Într-adevăr, avusesem discuții cu acel profesor. Acesta numai s-a uitat la mine, dar nu s-a exteriorizat nicicum la această remarcă.

Bărbatul cu ochelari își luă la revedere, spunându-mi: *„Pa, Jan și mult succes în continuare"* și părăsi sala de clasă.

După această situație ciudată eram cu totul răvășit. *„Ce a fost asta?"*, mi-a trecut prin cap. După aceea m-am adunat și mi-am terminat lucrarea. Când am ieșit, am întrebat pe vreo doi colegi de clasă dacă îl cunoșteau pe bărbatul acela, la care aceștia m-au privit amuzați; era clar că nu aveau idee despre ce vorbeam. Nu fusese nimeni necunoscut în încăpere...

Atunci mi-a fost clar că putea fi vorba doar de îngerul meu păzitor, care a luat acea înfățișare.

Altădată, un „înger" – îi spun pur și simplu așa – mi-a salvat viața. La nouăsprezece ani eram încă destul de nestăpânit și boem; într-o noapte, tocmai mă întorceam cu un microbuz Volkswagen în care mai erau vreo paisprezece bărbați și femei (deci cu cinci în plus față de capacitatea mașinii), de la Augsburg, unde fusesem la un concert. Pentru că eu eram cel care organizase traseul și șofasem de mai multe ori, în noaptea aceea mă aflam la volan. Cred că era în jur de ora două dimineața, iar toți eram destul de amețiți. Între timp, ceilalți pasageri adormiseră și mă luase și pe mine oboseala. Tocmai treceam printr-un tunel când am ațipit.

Cu toate astea, am văzut în continuare tunelul în fața mea și o făptură albă, care a sărit pe șosea. Am pus o frână bruscă, la care o parte dintre

amicii mei din microbuz s-au trezit, iar prietena mea, care stătea lângă mine, m-a întrebat uimită ce se întâmplase.

Când i-am explicat că frânasem din cauza femeii care sărise în calea mașinii, prietena mea s-a uitat la mine cu o privire mirată și m-a întrebat: *„Care femeie?"*

Am verificat atunci singur, dar nu era nici un om în tunel.

De-abia atunci am fost conștient de faptul că în momentul când am frânat autobuzul, mai întâi că nu gândeam, și apoi eram ațipit. Astăzi descriu astfel situația: pentru că aveam impresia că văd prin ochii mei închiși, cu siguranță că în acel moment ieșisem din corpul meu, și astfel îl văzusem și pe îngerul acela.

Dacă mă gândesc astăzi ce s-ar fi întâmplat dacă nu m-aș fi trezit datorită acestei *„femei albe"*, mi se face rău...

Este posibil să fi trăit și dumneavoastră ceva asemănător?

Ce spun copiii despre Dumnezeu?

O fetiță de cincisprezece ani din America, **Stef**, a crescut la țară și este considerată de mama ei „copil indigo". La întrebarea pusă la școală, cum își imaginează copiii Cerurile, ea a răspuns: *„Cerul este un cuvânt pentru a desemna locul care urmează după cel de aici, dar cuvântul este limitat".*

Explică apoi în continuare: *„Dumnezeu nu și-a încheiat activitatea de creație – doar Universul se schimbă. El face oamenii în așa fel încât îi învață să-L iubească".*

Referitor la previziuni, ea a fost de părere că *„Dumnezeu nu știe ce vom face. El ne-a construit cu iubire și cu știința Sa. Noi trebuie să facem ceea ce credem că e bine pentru noi. Avem un destin, dar ni-l dorim oare? Dacă noi batem pe cineva, nu Dumnezeu a plănuit acest lucru; este alegerea noastră. Dumnezeu a avut un gând – El a creat omenirea, și omenirea încearcă să înțeleagă acest gând. Eu sunt acum gândul, și în același timp sunt un om. Noi amândouă* (mama și fiica) *suntem o parte din Dumnezeu și din Creație. Eu sunt Creatorul și Creația."* (6, pag. 163)

Marcos, fratele mai mare al lui Flavio, i-a spus mamei lui, când avea doar trei ani, următoarele lucruri despre Dumnezeu:

„Uneori știu ce gândești, dar mai curând ce simți. Știi, mamă, când Dumnezeu m-a construit în cer, mi-a spus: «Ție îți rămâne amintirea mea, iar mie îmi rămâne zâmbetul tău.» Iar eu îmi amintesc de Dumnezeu; știu

că venim din casa lui Dumnezeu și că după moarte ne întoarcem la Dumnezeu.

El (Dumnezeu) mi-a mai spus și alte lucruri, pe care le-am uitat; le știu numai noaptea, când dorm. Eu pot vedea cu ochii închiși. Îl văd pe Dumnezeu, dar El nu are corp nici gură, și totuși vorbește. El se află în toate lucrurile, și în mâncare și în aer. Dumnezeu locuiește în oameni, și în hoți, chiar dacă sunt răi. Sunt răi pentru că nu știu că îl au pe Dumnezeu în ei, nu-l simt. Dumnezeu este și în animale." (31, pag. 57)

Fratele său, **Flavio**, spunea la vârsta de șase ani:

„Din mai multe destine se formează până la urmă un singur destin, destinul omenirii.

Dumnezeu nu are timp; este în afara timpului. Tot ce se petrece în timp are un început și un sfârșit. Timpul există pentru ca o ființă să poată să se nască, să crească și să moară. Pentru a trece prin întregul proces.

Dumnezeu este și nu este un proces. El este ceea ce cauzează acest proces al vieții." (pag. 31)

Acum vreau să vă prezint și ce mi-a spus clarvăzătorul Arian despre Dumnezeu. Ceea ce spune el se deosebește întru totul de ceea ce afirmă alții. Țineți-vă bine!

„Aproape toate religiile cunosc teama de ființa cea mai înaltă, le e frică, merg în genunchi, se roagă la această ființă să-i ajute aici și acolo, să-i ierte... În două religii găsim chiar și un Dumnezeu care ne pedepsește și ne poate trimite în rai sau în iad. Aceste religii imploră un Dumnezeu, un Domn, pe Atotputernicul, ținând capul plecat.

Însă poporul meu nu cunoaște teama față de Dumnezeu. Și acest Dumnezeu este unul iubitor, vesel, căruia îi place când copiilor săi le merge bine. Este un Dumnezeu mândru de creațiile sale – de copiii săi. El este mândru de copiii săi și din această cauză îi și plac copiii mândri. Dumnezeu nu vrea ca aceste creații ale sale, copiii săi, să stea în genunchi în fața lui, ci vrea să-l vedem și să-l numim tată.

Părinții îi vor pe copiii lor să stea în genunchi dinaintea lor și să-i roage plângând? Cu siguranță că nu! Fiecare dintre părinți încearcă să dea copilului tot ce are mai bun. Părinții încearcă să dea copiilor tot ce au învățat ei în ani de zile, toată experiența vieții lor, încearcă să-i ferească de lucruri rele povestindu-le viața lor. Ca părinte îi spui copilului tău: «Stai drept și privește-mă în ochi. Vreau să fiu mândru de tine!»

De aceea, oamenii de pe planeta noastră au o lege: ***Nu ne plecăm în fața lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu vrea să ne vadă drepți, sinceri și***

curajoși. Din această cauză nu ne plecăm niciodată capul nici în fața unui dușman sau a altei religii.

Dumnezeu vrea să aibă în fața lui ființe drepte, care își pot asuma răspunderea pentru propriile fapte. Dumnezeu vrea să fie mândru de creația sa, vrea să poată spune, când o privește, că este bună. Bineînțeles că Dumnezeu îi iubește și pe cei slabi, așa cum și părinții își iubesc și copiii mai slabi. Dar se bucură mai mult de cel care își preia sarcina, încearcă să o îndeplinească plin de curaj, riscă și își ia viața în piept.

Dumnezeu este o ființă plină de iubire, o ființă plină de fericire, una care participă la viață, este interesat de toate experiențele tuturor făpturilor și se bucură pentru pionieri, pentru oamenii care devin independenți, care ei înșiși au început să creeze, și privește cu o curiozitate prietenoasă ce creează ei și cât au învățat.

Nu crezi că și pe Dumnezeu îl enervează că mereu este implorat? Te poți imagina spunându-i lui Dumnezeu: «Uite ce am realizat în viața mea. Ești mândru de mine?» Așa cum ar face un copil cu tatăl său.

Dumnezeu nu dorește ca propriilor săi copii să le fie frică de El, pentru că nu există nici un motiv. Dumnezeu își iubește creațiile și iubește oamenii. El dorește și să fie iubit, așa cum părinții sunt iubiți de copiii lor."

Ce părere aveți despre acest mod de a-l vedea pe Dumnezeu?

Sunteți șocat, sau vă spune ceva? Arian est încă tânăr și, în elanul acesta tineresc, poate că se exprimă un pic prea direct și voinicește. Dar tocmai această abordare directă îmi place. Este neartificială și clară.

Copiii pe care i-am cunoscut cred într-un Dumnezeu al iubirii, iar Arian – într-un Dumnezeu care râde, chiar râde mult. La fel de mult ca și copiii care tocmai au venit din „ceruri" și din această cauză știu cel mai bine ce se întâmplă acolo – **ei râd și se bucură cât e ziua de lungă.** Și de ce se bucură? Pentru că fac numai ce le place. Dacă un copil trebuie să facă ceea ce nu vrea, se supără foc și plânge. Unui copil nu i-ar veni niciodată ideea să se joace cu un alt copil care nu-i place; copiii sunt mult prea sinceri. Dar noi, adulții, care am învățat deja ce „se cade", ce este eticheta, ne ploconim la șefi, îl respectăm pe primar, deși nu merită, și în loc să ne spunem deschis părerea, ne facem mici, avem grijă să nu supărăm pe nimeni...

De ce oare ne-a dat Dumnezeu un înger și un îndrumător spiritual? Pentru a ne păzi? Pentru a ne controla? Cu siguranță că nu. Ei ne-au fost dați din iubire și grijă; noi suntem iubiți nu numai de Dumnezeu, ci și de îndrumătorii noștri spirituali. Ei nu ne acuză pentru vreun gând sau vreo acțiune greșită. Dar se bucură foarte mult dacă ne dezvoltăm în continuare și mergem

într-o călătorie, o aventură, pentru că atunci ei pot fi din nou activi. Ne pot prezenta trăiri și oameni dragi, pot să ne ajute să ne facem relații de vacanță sau ne pot transmite impulsuri și gânduri spirituale. Dar dacă stăm prea liniștiți, dacă ne blocăm singuri, nu ne pot ajuta.

Să ne imaginăm în felul următor: noi stăm cu un picior pe podea și pe celălalt îl avem deja în aer, gata să facă un pas. Dar nu ne putem decide dacă să punem piciorul la stânga, la dreapta, înainte sau înapoi. Rămânem în această poziție, pentru că ne vine greu să ne decidem. În această situație și îngerul nostru păzitor este neajutorat; nu poate să acționeze pentru că noi nu suntem pregătiți să ne mișcăm. Cu siguranță, ne poate induce gânduri ca să ne hotărâm mai repede, dar numai noi putem hotărî.

Dacă ne-am decis și am pus piciorul jos într-una din direcții, atunci ajutoarele noastre imateriale devin din nou active și ne pot ajuta din nou.

Este important să facem primul pas. Dacă devenim *activi*, la fel se va întâmpla și cu ajutoarele noastre spirituale! Adică: *„Ajută-te tu primul, și apoi te va ajuta și Dumnezeu!"*

Statul pe loc înseamnă moarte, progresul înseamnă viață.

Îndrumătorii noștri spirituali se bucură cel mai mult atunci când ne bucurăm *noi*, când ne bucurăm singuri sau în societate, când discutăm pe teme spirituale despre iubire și despre *Dumnezeu*. Bănuiesc că fiecare dintre noi a trăit odată senzația că la astfel de discuții nu suntem singuri în încăpere, că aerul, atmosfera din cameră este plină de spiritele bune.

Iisus a spus că dacă trei oameni se reunesc în numele Lui, El este printre ei. La fel este și cu ființele imateriale. Dacă la o întâlnire discutăm cu alții care sunt interesați de teme spirituale, ne punem reciproc întrebări și încercăm să găsim răspunsuri, atunci ascultătorii imateriali sunt *mereu* cu noi. De ce? Pentru că îi și interesează. Și cei din viața de dincolo învață din ele. Cu cât o discuție este mai veselă și plină de iubire, cu atât ființele care vin să ne țină companie sunt mai înalte. Sunt atrase conform legii rezonanței. *„Cine se aseamănă se adună"*.

Dacă este o întâlnire gălăgioasă, plină de fanatism, în care toți pretind că au dreptate, atunci vin alt fel de spirite. Se observă cum aerul se poate tăia cu cuțitul, cum atmosfera din încăpere devine agresivă, malefică. În astfel de cazuri, vin spirite cărora le place o astfel de întâlnire, care se simt bine când alții se tem sau se ceartă. Dar oamenilor nu trebuie să le fie frică de ele. Dacă schimbăm tema, în cel mai scurt timp se schimbă toată atmosfera. Chiar și un ateu sau un nihilist poate simți acest lucru.

Ne vine atât de greu să ne bucurăm împreună cu Dumnezeu și să ne iubim Creatorul așa cum ne iubește El? Să ne gândim logic: este Creatorul nostru unul iubitor sau unul care ne pedepsește?

Să ne simțim neutri în legătură cu acest gând, așa cum s-ar simți cei doi copii în următoarea împrejurare. Doi frați, de vârstă foarte mică, naufragiază cu părinții lor pe o insulă nelocuită; adulții folosesc acest prilej pentru a schimba mediul de trai. Aici atârnă cele mai minunate fructe în copaci, așa că nu trebuie să-și facă griji că vor suferi de foame sau de sete.

Pe lângă acea insulă nu trece niciodată vreun avion sau vreun vapor, deci copiii rup orice legătură cu alți oameni pentru un timp îndelungat. Nimic nu i-ar mai putea influența pe cei doi frați, căci ei nu mai au contact cu teorii și idei despre crearea omului, a Pământului, a Universului, a lui Dumnezeu...

Poate că este cel mai bun lucru care li s-ar putea întâmpla, să crească fără să fie influențați sau manipulați. Credeți că dacă cei doi copii nu au fost crescuți într-un popor „ales" și nu au fost botezați, nu sunt priviți la fel de Dumnezeu? Sunt atât de răutăcios încât susțin chiar că tocmai *acești* copii ai lui Dumnezeu sunt mai aproape de El decât alții, și anume se află chiar lângă inima Lui. De ce? Pentru că sunt neutri, nu judecă pe nimeni, nu cern informații. Ei *sunt* simpli și se bucură de asta. Ei sunt una cu natura, trăiesc natural și armonios. Sunt nevinovați și nu au gânduri care rănesc, pentru că nu sunt supuși *educației* și legăturilor *sociale*.

Trăind izolați, lipsiți de influențe, acești copii duc un mod de viață neutru; ei pot să interpreteze viața așa cum o cunosc prin contactul direct cu natura, cu Creația. Viața este construită în așa fel, încât prin observarea ei atentă, prin perceperea și simțirea ei, să putem învăța să înțelegem întreaga operă a lui Dumnezeu.

Viktor Schaubeger (1885-1958), un inventator austriac genial, a încercat să obțină o cunoaștere a lumii din perspectiva mașinilor; el a transformat tot ce a observat în natură în mecanisme. Dacă cineva trăiește conștient de acțiunile, gândurile și sentimentele sale, poate observa cum mediul înconjurător este în rezonanță cu ele și **re**–acționează (**re**= înapoi); va înțelege mai devreme sau mai târziu că, atunci când trimiți ceva, primești înapoi. Devenim conștienți de aceste legi, pe care le citiți aici, în această carte, și de mărirea momentană a frecvenței, atunci când trăim *conștienți*. Trebuie să fim *conștienți:* conștienți cum mâncăm, cum bem, cum gândim, cum simțim, cum iubim...

Dacă acordăm atenție vieții și tuturor micilor întâmplări ale ei de peste zi, și nu le catalogăm ca simple *coincidențe*, vom descoperi cu timpul un sistem de legi în spatele acestor întâmplări; totul se înscrie într-un mare

plan, în care suntem invitați cu toții și în care toți avem un rol, așa cum au roțile dințate dintr-un mare angrenaj. Fiecare dintre noi este o rotiță cu o anumită mărime, amplasată într-un anumit loc în angrenaj. Și pentru că fiecare rotiță are o altă dimensiune, locul nostru nu poate fi luat de nimeni altcineva. Iar dacă o rotiță ar cădea, angrenajul s-ar opri. Este nevoie de contribuția fiecăruia dintre noi, pentru ca viața să aibă un rost în final. Fiecare om îndeplinește o sarcină anume în interiorul creației, pe care o poate îndeplini doar acest suflet al lui. De-abia când toți și-au îndeplinit misiunea, jocul este la final.

S-ar putea face o comparație cu un puzzle. De-abia când toate bucățelele sunt la locul potrivit, se poate vedea întreaga poză. Atunci când toate bucățelele sunt unite din nou și formează un tot, când *„fiul rătăcitor"* se întoarce la tată, jocul a fost jucat până la capăt, se sfârșește.

Și cel mai mare dușman sau concurent al nostru are o astfel de misiune. Chiar dacă lui nu îi este clar acest lucru, uneori poate chiar râde de asta, el are rolul lui pe care trebuie să-l joace. Timp avem întotdeauna, pentru că în lumea de dincolo nu există timp. Jucăm jocul atât de mult, până când ajungem la țel, până când toți s-au regăsit, până când fiecare a înțeles că nu merge fără el, că nu poate să se eschiveze. Fiecare are atâtea vieți la dispoziție, câte are nevoie, poate exersa, exersa, exersa...

Prietena mea, moartea!

Moartea – fantoma-sperietoare a materialiștilor și a Occidentului modern. Atâtor oameni din lumea întreagă le e frică de moarte. De ce? Pentru că nu știu cine sau ce este moartea. Nu o cunosc deși s-au întâlnit cu ea de atâtea ori.

Este vorba aici de neștiința despre ce se întâmplă la trecerea în lumea de dincolo, acesta este elementul care provoacă teama oamenilor. Dar ei înșiși sunt de vină, doar există destulă literatură în toată lumea și, mai ales, există religii care dau răspunsuri concrete.

Celor mai mulți oameni nu le este cu adevărat frică de moarte, ci mai mult de modul cum vor muri. Cu siguranță, este mult mai neplăcut să mori cu o lamă între ochi, decât să te înec. Dar nici o ciroză nu e de dorit, și nici un om care moare de foame nu e de invidiat.

Un om își poate lua adio de la viață foarte lent sau foarte brusc, printr-un accident.

Dacă este vorba de o moarte normală, cum ar fi sfârșitul unei bunici iubite în patul ei, ne putem reprezenta mai bine stingerea din viață prin

relatarea clarvăzătorului **Robert**, care a vegheat-o pe bunica lui din Wetzlar pe patul de moarte.

Aceasta zăcea de zile întregi la pat, într-o stare de semi-conștiență, deși păruse că nu vor mai trece multe ore până când va muri. Robert stătea împreună cu mama lui lângă patul bunicii și a văzut deodată mai mulți bulgări de lumină plutind în cameră, care apoi s-au oprit lângă pat la o înălțime de un metru. Aerul a început să sclipească și bulgării se făceau tot mai mari. Inițial se vedeau niște forme fantomatice care se tot întețeau, până când au început să se contureze mai multe chipuri luminoase. Robert le-a numit *„Îngeri, dar fără aripi"*. El a precizat că aveau între 1,80 și 2 metri, aveau fețe fine, foarte frumoase, cu un zâmbet tăcut, încurajator. Îmbrăcați în veșminte albe și înconjurați de o lumină albă, strălucitoare, stăteau acolo. Una dintre făpturi s-a desprins de celelalte, a plutit spre bunica lui și și-a pus mâinile pe pieptul ei. Celelalte s-au așezat cam la aceeași distanță una față de cealaltă, în jurul patului, și s-au oprit. Atunci au mai apărut și alte lumini care pluteau în cameră, care se roteau în cercuri deasupra patului: bulgări roșii, verzi, aurii și violet.

El povestea tot ce vedea, emoționat, cu voce înceată, mamei sale care stătea lângă el, dar care nu putea percepe nimic din toate acestea. În orice caz, așa mi-a spus ea mai târziu, putea simți cum în cameră se instalase o atmosferă liniștită, de pace, și cum o cuprinde un sentiment de fericire, ceea ce o făcu să plângă.

Apoi, Robert văzu dintr-o dată cum din bunica se desprinse o făptură albă cu trăsăturile bătrânei – corpul ei sufletesc – care începu să plutească la aproximativ un metru deasupra lor. El vedea un șnur îngust, argintiu, care lega sufletul de corp; șnurul acesta este considerat cordonul ombilical dintre suflet și fizic. În acel moment, bunica a mai schițat un gest, ca și cum ar fi vrut să mai zică ceva, dar în final rămase nemișcată. Robert a observat atunci cum șnurul de argint s-a rupt, ființele albe s-au grupat în jurul sufletului și au dispărut împreună cu el prin perete.

Ceea ce a văzut Robert atunci a fost o „trecere" clasică, un proces al morții, așa cum se întâmplă zilnic peste tot în lume. Numai că Robert a văzut ce se întâmpla și în *tărâmul imaterial*.

Lângă toți muribunzii sunt prezente spirite din lumea de dincolo, pe lângă îngerul păzitor, îndrumătorul spiritual, ca și membrii ai familiei sufletești. Dacă moare un criminal sau un infractor, este prezent în orice caz măcar îngerul păzitor, dar care stă, poate, deoparte. Dacă un om a fost foarte rău, se poate întâmpla să vadă multe ființe întunecate în jurul lui, așa-numiții demoni care s-au hrănit ani la rând din energia și ura sa. Se poate întâmpla ca îngerul păzitor să nu vină atunci lângă el.

În timpul procesului morții, muribunzii îi pot vedea deja pe prietenii lor și pe ceilalți care aparțin lumii de dincolo, pentru că șnurul dintre lumea de aici și cea de dincolo devine deja transparent. Dacă spiritele sunt prezente ca în exemplul lui Robert, ele ajută nu numai la crearea unei treceri cât mai armonioase, ci și la desprinderea sufletului de corpul natural.

Povestirea lui **Flavios** despre moarte este asemănătoare:

„Moartea nu este sfârșitul vieții, viața merge mai departe, dar într-un alt mod; noi suntem mereu o parte a vieții, care vine de la Dumnezeu și se întoarce la El".

Moartea este în același timp o naștere, nașterea în lumea de dincolo. Trecerea clasică este cea pe care am aflat-o în capitolul 2 de la Paul Meek și Susanne: traversarea unui tunel la capătul căruia sufletele sunt așteptate de o lumină puternică. Ajunși la capătul tunelului, bucuria revederii este mare. Familia sufletului îl ia și-l însoțește mai departe, împreună cu îngerul păzitor. Acolo, pe câmpuri, ei văd cele mai frumoase culori, pajiști, grădini și flori.

După cum am aflat din cele mai diverse relatări, unele suflete mai rămân un timp la cei iubiți și urmăresc înmormântarea. Tocmai în această perioadă, după deces, nu trebuie să vorbim de rău persoanele decedate, pentru că acestea sunt prezente și aud totul. Este și perioada în care decedații încearcă cel mai mult să ia legătura cu noi; prin bătăi, prin stingerea și aprinderea luminii, prin apariții la televizor sau voci la radio...

Apoi sufletul își mai vede o dată cele mai importante etape ale vieții, examenele vieții, atât cele pe care le-a trecut, cât și cele pe care le-a picat. Mai percepem o dată ce am simțit într-o situație sau alta și la urmă ne evaluăm singuri – nu Dumnezeu o face. Este un fel de justiție proprie, ceea ce se întâmplă acolo. Așa cum ne alegem viața înainte să ne încarnăm, așa o evaluăm la sfârșit. În mod normal îngerul păzitor este cu noi și ne explică sau ne dă sfaturi. În orice caz, nu este ceva de care trebuie să ne fie teamă.

Această fază durează mai mult sau mai puțin, dar un medium spiritual așteaptă în mod normal cam un sfert de an înainte să încerce să ia legătura cu cel decedat. De fapt nici nu e nevoie să creeze o legătură, pentru că morții vin de cele mai multe ori în cameră cu vizitatorii.

După cum am aflat între timp, ceea ce noi numim în mod obișnuit „cer" este un loc al luminii și armoniei în care ne întâlnim cu alte suflete aseme-

nea nouă, și cu membri ai familiei. Legea rezonanței face ca un suflet să atragă alte suflete de același fel.

După aceeași lege, „iadul" este un loc în care se găsesc cei care se aseamănă, adică răutăcioșii se întâlnesc cu alți răutăcioși, mincinoșii cu mincinoșii, criminalii cu alți criminali...

Venirea în acest loc nu este decizia lui Dumnezeu, ci se întâmplă datorită legii naturale a rezonanței.

După ce am acumulat atâtea cunoștințe despre lumea de dincolo, ne întrebăm cum trebuie să ne comportăm cu „moartea"? Să nu mai purtăm doliu, să nu mai îngropăm morții ca până acum? Să schimbăm cele mai sufocante ritualuri și predici? Ce îndreptățire mai au atunci religiile oficiale? Aceasta este una dintre problemele importante: religiile împământenite au falsificat textele vechi cu scopul de a le induce oamenilor frica. Ele au descoperit iadul, cu Satana cu tot, și au anulat știința reîncarnării (au înlăturat menționarea acesteia în Noul Testament la Conciliul ecumenic de la Constantinopol din 553 d. Ch.), doar pentru a obține un anumit statut.

Dacă oamenii ar fi învățați despre viața de dincolo, despre reîncarnarea sufletelor, ar dispărea majoritatea conflictelor de pe Pământ. Oamenii ar privi prin cu totul altă prismă încetarea vieții fizice și nu s-ar mai lăsa atât de ușor manipulați.

Dar să ne întoarcem la întrebarea cum trebuie să ne comportăm când moare cineva? Ei bine, diversele religii practică acest lucru diferit. Indienii și vikingii au avut o legătură foarte strânsă cu lumea spiritelor și au comunicat foarte intens cu acestea. Cel mort era considerat erou. În Tibet, corpurile moarte sunt ciopârțite și lăsate vulturilor. În India sunt arse într-o atmosferă sărbătorească; cine nu cunoaște petrecerile pe care le dau oamenii de origine africană cu ocazia morții cuiva?

În contradicție cu acestea se află cultul morților la religiile care-și asumă învățătura Vechiului Testament. Creștinii străvechi aveau altă atitudine față de moarte decât creștinii de astăzi. Atunci exista Iisus, Învățătorul adevărului care le povestea ascultătorilor despre lumea și despre legile spiritelor; creștinilor străvechi nu le era frică de moarte și se lăsau chiar sfâșiați de lei, omorâți de iudei și de romani! Și astăzi?

Dar nu vreau să ne ocupăm mai mult de această temă, nu vreau să judec eu cine și ce greșește în legătură cu trecerea în neființă a unui om iubit. Vreau să ne gândim, pur și simplu, cum am putea să facem acest lucru cel mai bine, mai adecvat. Cum reacționează fiecare este, până la urmă, problema fiecăruia.

Ținem noi doliu cu adevărat după cei iubiți? Sau de fapt ținem doliu pentru că acum suntem singuri, pentru că ne-au lăsat în urma lor? De ce ținem de fapt doliu? Ar trebui să ne punem sincer această întrebare, acum, să medităm! De ce suntem triști la moartea unui om sau a unui animal pe care l-am iubit? Din cauza morții persoanei respective? Sau pentru că persoana care a umplut o mare parte din timpul nostru, din gândurile noastre, a plecat de lângă noi? În ciuda faptului că după moartea fizică viața se continuă dincolo, suntem totuși triști. Cum se întâmplă acest lucru? Așa ne luăm adio?

De fapt ținem doliu mai mult pentru noi, cei care au murit sunt îngrijiți și înălțați!

Bineînțeles că suntem triști, chiar și numai pentru faptul că nu o mai vedem pe persoana respectivă. Ne amintim de tot timpul petrecut împreună și simțim cu tristețe cum o parte din zi rămâne goală, pentru că ea lipsește. Simțim nevoia să-i vizităm mormântul și să ne amintim în voie de timpurile vechi. Putem avea amintiri despre noi înșine, atunci când rememorăm o discuție avută cu persoana dispărută.

Nu trebuie să mergem pentru *morți* la cimitir, pentru că precis n-o să-i găsim acolo. Probabil că doar la început, adică imediat după ce au murit vor fi *acolo*, dar nu pentru că „locuiesc" acolo, ci mai degrabă pentru că au rămas cu noi. Lumea de dincolo este peste tot și prietenii noștri spirituali sunt întotdeauna exact acolo unde suntem *noi* și îi chemăm. Uneori îi simțim foarte apropiați, alteori mai puțin.

Dar această perioadă trece și viața merge mai departe. Aici este diferența. În *cultul* morții! Deși cineva a murit deja de mult timp, majoritatea oamenilor, cel puțin în spațiul nostru cultural, fug la cimitir și astfel își amintesc tot timpul de aceste persoane, nu pot să le lase să plece, și din această cauză au mari greutăți cu continuarea vieții lor. Acest lucru nu este, cu siguranță, ceea ce așteaptă de la noi cei care au trecut în lumea de dincolo. Nu-i așa?

Cel care a murit nu-și dorește să suspinăm până murim și noi înșine, să nu mai facem altceva decât să plângem și să ținem doliu, să nu ne mai întâlnim cu alte persoane (dacă suntem încă tineri). Cred unii cu adevărat că în lumea de dincolo există ceva atât de pământesc, de primitiv, cum ar fi gelozia sau singurătatea? Cu siguranță că nu. Din toate relatările copiilor-medium reiese clar că în lumea de dincolo, în afara zonelor întunecate, domnesc armonia și unitatea; în general este vorba despre o familie, în care se susțin unii pe alții și se servesc.

De aceea, felul în care ne luăm adio de la ei depinde de propria noastră conștiință. Aspectul înmormântărilor este asemănător. Mortului îi este totuna

dacă se va cânta la orgă, dacă coșciugul este din lemn masiv sau din scânduri strâmbe, dacă crucea mormântului este din marmură sau din piatră ieftină și dacă numele este scris cu aur sau nu. Toate acestea sunt făcute mai mult cu gândul la ce vor zice oamenii din sat decât la ce zice mortul. Dacă florile sunt mereu proaspete și mormântul curățat, cu siguranță că acestea nu sunt lucruri care să-i preocupe pe morți; în schimb, ei se bucură atunci când vorbim despre ei, când ne amintim de ei.

Aici aș putea să vă dau exemplul bunicului meu din partea mamei. (Bunicul meu *din partea tatălui*, Alois, mă ajută de ani de zile, din lumea spiritelor, să-mi scriu cărțile.) În martie 2000, am fost împreună cu bunica mea, deci cu soția lui, la un medium britanic, pentru că bunica voia să afle, de la niște rude care muriseră, mai multe lucruri, unele în legătură cu fratele decedat de scurt timp. Una din rude i-a transmis bunicii, prin medium, că bunicul va părăsi în curând tărâmul material, și că, încet, va trebui să se pregătească pentru asta. Va trebui să-l lase să plece. Îi venise sorocul.

Când s-a încheiat ședința, Elsie, mediumul, mi-a spus ținându-mă de mână că era vorba doar de câteva săptămâni, dar că n-a vrut să mă sperie dintr-o dată. Așa s-a și întâmplat.

De fapt, bunicul voise să plece cu mai bine de un an în urmă; el o spunea mereu, deși la 91 de ani era încă în putere (la 90 de ani conducea mașina). În ultimul an a avut o cădere a vitalității și a poftei de viață, fapt ce i-a dat de înțeles că nu va mai dura mult. Bunica îi spunea tot mai des că dacă se va degrada în continuare, va ajunge să aibă nevoie de îngrijire specială și că ar fi momentul să părăsească scena.

Oamenii bătrâni dorm tot mai mult și atipesc chiar și peste zi, tot timpul, ceea ce indică faptul că sufletul iese tot mai des și „gustă" din lumea de dincolo. Aceasta este moartea clasică. Bătrânii simt că a sosit timpul să părăsească tărâmurile pământene și se retrag singuri. Indienii își părăsesc wigwam-urile lor, eschimoșii pleacă din iglu-uri pentru a se retrage în locul unde vor muri, la fel fac și tibetanii sau arabii... pentru că știu ce îi așteaptă.

Așa a semnalizat și bunicul meu că în curând va intra în somnul veșnic. După cum am scris deja, bătrânii povestesc, cu puțin timp înainte să moară, că și-au văzut rudele care au murit și că aceștia îi așteaptă. Acesta este un indiciu clar că vor merge în curând în lumea de dincolo. Atunci trebuie să-i facem să se simtă cât mai comod și să îi lăsăm să plece.

Numai că e ușor de zis... După 62 de ani de căsnicie îl cunoști destul de bine pe cel de lângă tine ca să simți când i-a venit ceasul. Dar să îi dai drumul să plece este altceva. Te gândești că ar fi mai bine pentru partener să

intre în lumea spiritelor înainte să aibă dureri, că acolo va întâlni suflete la fel ca el, dar *să îi dai drumul* este greu. După ce ai trăit atâta cu el, este altceva decât atunci când divorțezi după câțiva ani de zile sau când un partener moare de tânăr într-un accident de mașină (deși așa ceva este greu de apreciat). În orice caz, bătrânilor li se creează un gol imens atunci când le moare partenerul; cu greu se poate închipui un gol mai mare decât la dispariția omului cu care ai trecut printr-un război, ai construit o casă și ți-ai creat o familie, cu care ai fost împreună zi și noapte. Nici munca, nici cititul sau alt fel de terapii cu care să-ți ocupi timpul nu ajută.

Bunicii mele îi era foarte teamă de singurătate, de lipsa unui partener de discuții. Mama mea are și ea capacități de medium (copil fiind văzuse spiritele morților), și a simțit că tatăl ei va pleca, așa că a zburat din noua ei patrie, Palma de Mallorca, spre bunica. Ea a purtat discuții lungi cu mama sa, în care o atenționa mereu că era important să îl lase pe tatăl ei să plece.

Oricât de trist era să vorbească despre asta, era necesar. Bunica a înțeles acest lucru și l-a prelucrat singură, pentru ea. Apoi a vorbit cu bunicul despre asta, și de atunci el a început să-și ia adio de la membrii familiei. Eu mă pregăteam să plec într-un concediu de două săptămâni în Grecia și știam că va muri în timpul concediului meu. Din această cauză, l-am rugat în gând să-mi dea un semn dacă va fi cazul.

Așa s-a și întâmplat. În noaptea dinainte să moară am avut un vis în care mi se scotea un dinte, iar prietenul meu, psihologul care m-a însoțit în Grecia, mi-a spus imediat, fără să știe de bunicul meu, ce semnificație avea visul: cineva din anturajul meu va muri. Apoi mi s-a stricat telefonul mobil timp de două zile, acesta fiind singura modalitate prin care mă puteau contacta. Aceasta a fost tocmai perioada în care bunicul s-a întors în viața de dincolo, s-a întors acasă.

Când am ajuns în țară, am aflat și cum se întâmplase. Unchiul meu venise la München și toți trei, adică soția lui și cei doi copii, stătuseră lângă bunicul, când acesta a adormit în pace – cu zâmbetul pe buze. Nu se poate mai clasic! În afară de asta, cu puțin înainte să zbor în Grecia, încetase să mănânce spunând clar: *„Nu mai vreau!"* În acest fel se despart de noi oamenii de pretutindeni (oricum, așa se despart cei care sunt legați cât de cât de natură sau măcar își cunosc propriul ritm și potențialul energetic).

În timp ce scriu rândurile de față, sunt conștient din nou că această experiență, adică despărțirea de un om iubit în care aveam o imensă încredere, nu este deloc ușoară. Chiar știind tot ce am spus până acum despre lumea de dincolo, *procesul despărțirii* este totuși, din fericire, unul emoționant, este o parte a vieții. Despărțirea aparține vieții.

În februarie 2001, a murit o rudă care s-a ocupat toată viața ei cu spiritualul, și împreună cu bunica am mers la ea la spital pentru a ne lua rămas bun. M-aș fi sustras cu plăcere de la această despărțire, dar îndrumătorul meu spiritual m-a îndemnat să merg și eu. A fost o oră tristă pentru bunica mea și pentru mine. Ea era mai vitează decât mine și vorbea cu rudele noastre. Însă din când în când își pierdea firul discuțiilor și izbucnea în plâns. Eu însumi de-abia mă abțineam să nu plâng. Cu toate astea am reușit, cu puțin timp înainte să plecăm, să-i șoptesc muribundei câteva propoziții la ureche spunându-i că nu trebuie să-i fie teamă, că „dincolo" era așteptată și că ne vom vedea din nou, la care ea răspundea cu un „da" liniștit. Mai mult nu am mai fost în stare să-i spun, pentru că nu mai aveam voce. Când bunica și cu mine am părăsit camera plângând, aruncându-i o ultimă privire mi-a fost clar că femeia chiar nu avea probleme cu trecerea în lumea spiritelor. Lăsa impresia că știe cu certitudine *cine* și *ce* o așteaptă și emana o enormă liniște.

Când am ajuns în mașină, vocea mea interioară mi-a spus că acesta era un început pentru mine să vin în apropierea oamenilor atunci când mor și își iau rămas bun. Și mi-a mai spus că mă voi despărți de mulți alți oameni și că din această cauză ar trebui să încep cu „exersarea". Va veni o perioadă când datorită evenimentelor oamenii vor muri ca muștele, și atunci va fi foarte important să știm cum să-i însoțim pe oameni la „moarte".

La sfârșitul lui martie, bunica mea a fost din nou la mediumul britanic, și fără să fi spus măcar o singură silabă, Elsie Poynton i-a povestit că era prezentă o femeie care murise de curând și care voia să-i mulțumească bunicii că o vizitase înainte să moară. Printre altele i-a povestit că a fost primită de toate rudele sale – familia ei de suflet.

Pe cât eram de siguri că rudele noastre se arătau „de dincolo", pe atât ne-a devenit mai clar acest lucru când a apărut bunicul Harry. La zece zile după ce a trecut în lumea de dincolo, deja vorbea prin televizorul care mergea, cu bunica mea. Ea nu înțelegea exact ce spunea el, dar putea să-i recunoască clar vocea. Pe urmă, în anumite momente, începea să licărească lumina, de multe ori tocmai atunci când se gândea intens la el.

El a ales și altceva pentru a se face remarcat. În casa bunicilor mei există un ceas mare de perete de care atârnă două lanțuri cu greutăți. Acestea trebuie ridicate de două ori pe zi, pentru ca ceasul să nu se oprească. Acest ceas avea o importanță deosebită pentru bunicul Harry. În special în ultimii ani, pentru că stătea mai mult în casă, era pentru el un adevărat ritual să tragă aceste greutăți de două ori pe zi. Acest ceas bate o dată la o jumătate de oră, iar la ora fixă bate numărul orei respective; și asta cu un gong puternic. În ultimele luni s-a tot întâmplat ca ceasul să bată un gong între ore,

de exemplu la 9 și 19 minute. Noi suntem convinși că este bunicul nostru care ne dă un semn prin ceasul lui, că are grijă de bunica.

De când bunicul a trecut în lumea imaterială, bunica mea a fost de mai multe ori la mediumul britanic. Ultima oară când a apărut și ruda noastră de care v-am vorbit, bunicul, pus pe șotii, ne-a dat un mesaj simbolic. Mediumul l-a văzut cum împingea un cărucior de copii în timp ce ne dădea de înțeles, cu un rânjet, că urmau forțe tinere, copii.

Puțin după moartea bunicului, în anul 2000 de Rusalii, tatăl meu a participat la un congres pe tema puterilor mediumice în Kißlegg/Allgäu. La acest congres era prezent și mediumul germano-britanic Doris Forster, care în mod asemănător cu Paul Meek de care am amintit la începutul cărții, conducea ședințe cu o singură persoană și își folosea cunoștințele și în fața grupurilor. Într-o după-amiază a congresului, ea a ținut un discurs despre mecanismele spirituale care trebuie observate în relația noastră cu familia spirituală din lumea de dincolo. Este nevoie de școlire de durată și de o încredere în medium pentru a construi un contact între lumea de aici și cea de dincolo. Cuprinși de euforie, aparținătorii morții s-ar înghesui să apară la astfel de contacte, pentru a demonstra familiilor lor că ei trăiesc în continuare. Ar exista și în lumea de dincolo o ființă specială în a cărei sarcină cade exact mediumul pământean – un fel de îndrumător spiritual pentru medium, care are grijă să fie ordine, mai ales ca în aceste procese spirituale să domnească claritatea și seriozitatea.

În special la cei care au murit de curând, ar fi un mare risc ca prin emoții puternice și dureroase să fie pusă în pericol construirea unei relații. Doris sfătuiește ca la primul contact să nu vină însuși partenerul sufletului din lumea de dincolo, ci o rudă îndepărtată care ar trebui să preia această sarcină. Dacă nu este posibilă această cale, atunci vor apărea întâi rude destul de îndepărtate din lumea de dincolo la care întâi trebuie tatonat: cine era unchiul Karl? Ce nepoți avea? ... După aceea, dintr-o dată vine partenerul așteptat cu atâta nerăbdare și ia cuvântul.

În cazul nostru a mai apărut o variantă interesantă în crearea contactului. Doris ține seminarii în Germania pentru formarea mediumurilor spirituale în stilul clasic englezesc. Unul dintre participanți a reușit să ajungă un medium desenator. Asta înseamnă că învățase să surprindă, prin schițe rapide cu creionul, fețele celor din lumea de dincolo. În timp ce Doris își expunea cursul de fiecare dimineață, mediumul artist și-a desenat primul tablou, adică imaginea primei ființe din viața de dincolo care se pregătea să trimită mesajul. Era vorba despre un domn plin de demnitate, care avusese

voie să se întoarcă acasă de curând. Când arătă tabloul ridicându-l deasupra capului, tatăl meu și-a dat seama că era bunicul Harry, lucru pe care-l simțise intuitiv înainte să vadă tabloul. Bunicul „se băgase" din nou în față, plin de curaj (în timpul vieții sale pământești fusese director în industrie, ofițer în timpul războiului și pe urmă patron, deci a ocupat tot timpul poziții proeminente). Tatăl meu l-a recunoscut în tabloul care dovedea „apariția" lui transcendentală.

După-amiază, tatăl meu a avut o ședință privată cu Doris și bunicul Harry a fost din nou prezent, a relatat detalii de la înmormântarea sa, și a asigurat că vrea să rămână în continuare capul familiei. *„În timpul vieții nu aveam niciodată timp să citesc, acum pot să o fac, în jurul meu este plin de cărți."*

El a povestit că a fost odată la ziua unui copil cu mine, atunci când am luat-o pe bunica la una dintre surorile mele. Și aici se potriveau lucrurile.

Găsesc că este foarte important să amintesc aici faptul că, pentru a putea intra în contact cu o rudă care a murit, cu un copil sau un partener, nu trebuie neapărat să mergem la un medium. Familia noastră spirituală este cu noi; chiar dacă cetățeanul normal, fără talent mediumic, nu-i poate percepe, ei toți sunt aici. Ei ne aud când vrem să le spunem ceva. Cel mai bun fir îl avem cu îndrumătorul nostru spiritual și cu îngerul păzitor, dar când suntem în situații decisive, mai vin mulți alții să ni se alăture. Putem vorbi cu încredere cu aceștia, ca și cum ar fi vizibili. Poate că simțim într-o împrejurare sau alta prezența lor. Bineînțeles că acest lucru este valabil și pentru animalele noastre întoarse acasă. Și ele sunt cu noi, după cum am aflat deja din capitolul despre animale, în lumea de dincolo.

Când morții ne bat la ușă...!

Propoziția *„trebuie să-i lăsăm pe cei morți în pace"*, am discutat-o deja și am stabilit că este vorba despre *morții-spirite* și nu de scumpii noștri prieteni sau rude care au murit. Cu toate astea, sunt de părere că ar trebui să lăsăm în pace lumea de dincolo, în afara situației în care avem un motiv absolut important.

Dar ce se întâmplă atunci când morții ne contactează? Ce se întâmplă când aceștia nu ne lasă în pace? Dacă ne apar în vis sau acasă? De multe ori vin pentru a ne împărtăși ceva. Uneori numai pentru a-și lua rămas bun sau să ne spună că le merge bine și nu trebuie să ne facem griji pentru ei. E posibil și să aibă ceva important să ne spună, să clarifice o neînțelegere sau să repare o vină.

Alteori decedații vor să se scuze că ne-au făcut să suferim. Unii au luat decizii greșite din cauza cărora au suferit familia sau partenerul. Nu toți au

trăit în pace și armonie. Au existat scandaluri și certuri din motive financiare sau familiale, gelozie și invidie, lipsa iubirii, singurătate sau chiar violență. De multe ori, situația este de așa natură că o persoană a murit, dar emoția, supărarea sau furia sunt prezente încă ani mulți. Unul este dezmoștenit, altul a fost blestemat pe patul de moarte...

Ce facem atunci?

Dacă un om încă în viață își caută liniștea sufletească, atunci poate fi chiar convenabil să căutăm un medium pe care ne putem baza, pentru a clarifica o dată pentru totdeauna astfel de probleme. După cum am mai spus, evit să merg la un medium așa, pur și simplu, din curiozitate. Nu este doar un joc sau un mod plăcut de a-ți petrece timpul liber. Să nu uităm cuvintele ucenicului vrăjitor: *„Nu a mai scăpat niciodată de spiritele pe care le-a chemat"*.

Din experiența mea de până acum (ședințe nenumărate, singur sau împreună cu alții, interviuri...), știu că se întâmplă în 99% din cazuri ca prietenul sau ruda noastră de dincolo să vadă astăzi lucrurile altfel decât în timpul vieții. Fiecare suflet are posibilitatea să-și mai urmărească o dată viața care a trecut, dintr-un punct de vedere obiectiv, și astfel să stabilească legături în continuare. Așa se întâmplă că la ședințele cu mediumul care lasă un mort să vorbească prin el, se ajunge la cererea iertării; mortul, care acum își vede altfel viața și comportamentul, își cere iertare. În același timp își cer iertare și cei care întreabă, cei care regretă ceva. Astfel, cineva poate scăpa de o mare greutate de pe suflet spunând lucrurile nerostite până atunci.

Uneori, mortul dorește să comunice ceva important pentru cei rămași aici. De pildă, vrea să-i comunice soției sale unde este testamentul pe care familia îl căuta disperată de la moartea lui. Asemenea lucruri au însă un aspect mai puțin spiritual.

Există multe povești despre și cu mediumuri bune sau clarvăzători buni. Unul dintre cele mai marcante cazuri s-a petrecut în familia mea, și nu pot să nu vi-l prezint aici. Pe de o parte pentru că este sută la sută dovedit – mai multe persoane au fost martori – și pe de altă parte pentru a arăta cât de strânse pot fi ochiurile modelului de viață pe care ni-l propunem pentru o încarnare.

După război, bunicii mei din partea mamei s-au întors împreună în locul de baștină, la Bischofswerda, în Saxonia. Bunicul meu, Harry, care își pierduse locul de muncă din cauza războiului, se afla într-o zi a anului 1952

împreună cu bunica mea într-un tren spre Berlin; voia să expedieze documente ale fostei sale firme din Berlin undeva în Vest. În tren, imediat după Dresda, au fost cercetați de poliția din Est și documentele au fost găsite, motiv pentru care au fost nevoiți să se întoarcă, sub pază, la Dresda, unde au fost cercetați în continuare. Considerat spion occidental, bunicul Harry a fost ținut sub cea mai atentă observație timp de două zile.

După câteva luni, bunicul meu a devenit acționar la o firmă care producea flori și podoabe cu pene. Într-o zi a dus marfă unor clienți din Berlin. Unul dintre acești clienți l-a întrebat dacă este îngrijorat de ceva, pentru că așa părea. Bunicul a spus că da, la care acest domn i-a spus: *„Mergeți la doamna Kardosch, care este clarvăzătoare și care mi-a prevăzut viitorul"*. Acest domn fusese confecționer de pălării și doamna Kardosch îi spusese că ar trebui să-și schimbe colecția, să se reprofileze pe băști, că i-ar merge mai bine. Într-adevăr, a avut parte de un mare succes.

Bunicul s-a informat: doamna Kardosch era o nemțoaică măritată cu un ungur. Era deja o clarvăzătoare foarte cunoscută, lucra mână în mână cu poliția ajutându-i să ia urma răufăcătorilor. În același timp era și sfătuitoarea unora dintre cele mai mari concernuri din Germania de atunci – și o făcea cu succes.

Bunicul Harry merse deci la ea și se programă. Își spuse numai numele de familie. Uimirea bunicului fu mare atunci când doamna, elegantă, se așeză pe un fotoliu și, fără să-l întrebe nimic, închise ochii și începu să-i spună următoarele:

- el și soția lui fuseseră arestați pentru o scurtă perioadă
- ar trebui să se mute în Vest și
- să se stabilească în Stuttgart, unde își vor putea fonda o firmă. Bunica îl va ajuta la muncă. Vedea o clădire mare, cu multe ferestre mari. Întâi se făceau niște pachete mici, pe urmă mai mari și în final unele foarte mari.
- Bunicii mei vor realiza ceva care se va așeza pe cap ca o coroană și care va străluci (spunând asta făcu niște mișcări cu mâinile în jurul capului).
- Să nu se asocieze în nici un caz cu cineva în afaceri, ci să fie independent.
- Au doi copii, o fată și un băiat. Fata se va căsători cu un bărbat care va purta halat alb. Fiul va avea greutăți la școală, dar ele vor trece și va deveni un bărbat destoinic.

Astăzi, bunica mea poate confirma că totul s-a întâmplat întocmai. Au plecat în Vest și acolo au primit de la un verișor o informație apărută în ziarul *Süddeutschen Zeitung*, că o firmă din Stuttgart era scoasă la vânzare. Așa au ajuns bunicii mei la Stuttgart. Ei au preluat o firmă care făcea podoabe pentru mirese și obiecte de cult religios. Au fabricat coroniță cu

ștrasuri strălucitoare, după cum li s-a prezis. Mama mea s-a căsătorit cu un bărbat în halat alb, un farmacist, care a devenit tatăl meu. Și fiul lor a avut necazuri la școală, exact cum spusese clarvăzătoarea. Mai târziu au construit o firmă mare într-un alt loc, în Baden-Württemberg, care avea multe ferestre mari și din care au fost trimise pachete tot mai mari.

Este ceva! Pentru această poveste există mai mulți martori, care mai întâi, ce-i drept, au râs și au făcut glume despre ce i-a spus doamna Kardosch bunicului meu. Bunicii mei și familia lor au fost oameni cu picioarele pe pământ, deosebit de lucizi și cumpăniți. Cu atât mai mare le-a fost mirarea peste ani, când aceste lucruri s-au adeverit.

Fără îndoială se pune întrebarea unde mai rămâne loc, în acest caz, pentru liberul arbitru? Avem o libertate sau nu?

În această privință, relatările copiilor diferă. Toni, care descrie viața ca pe un computer, spune că totul ne este predestinat – de noi înșine. Susanne și Arian sunt de părere că există mai multe drumuri stabilite de *noi*, căi predestinate pe care noi, fiecare după decizia pe care am luat-o, putem atinge același scop. Așa cum într-un joc pe calculator există mai multe modalități de a rezolva o situație, iar jucătorul decide pe care o alege. Cu toate astea, deși există ieșiri diferite, deci diferite finaluri ale jocurilor, scopul este același – calea. Scopul jocului este să te distrezi. Iisus, Învățătorul adevărului, a spus: *„Eu sunt calea și nu scopul!"*

Tălmăcit pentru viața noastră, acest lucru ar putea însemna că toți participăm la același joc de calculator – viața pe Pământ. Fiecare dintre noi joacă un rol și fiecare jucător poate lua diferite decizii în timpul jocului, poate schimba calea și la final să găsească o altă ieșire. Dar acest lucru este stabilit dinainte, pentru că de la începutul jocului sunt date mai multe posibilități. Până la urmă, nu este vorba de cele cinci sau șase deznodăminte diferite ale jocului, ci despre deciziile pe care le ia fiecare, ce alegem și ce evităm, pentru a avea anumite experiențe în timpul jocului, pentru a primi *impresiile* pe care le primim. Ajungem astfel la ceea ce Siddhartha Gautama Buddha a aflat cu cinci sute de ani înaintea lui Iisus: *„Calea este scopul!"*

Avem sau nu un liber arbitru? Am putea răspunde: *„În general da, dar uneori nu"*. Deci, cum e? Mai simplu: dacă noi înșine ne creăm planul vieții, modelul vieții noastre se naște din voința *noastră*. Din această cauză, cele mai importante etape din viață sunt stabilite în prealabil de către noi! Dar numai cele mai importante! Cum ajungem la fiecare dintre aceste etape, cu durere sau cu bucurie, asta depinde de noi. Aici, voința noastră, așa cum o cunoaștem pe Pământ, variază.

Acum se impune următoarea întrebare: Dacă îi avem de partea noastră pe îngerul nostru păzitor și pe îndrumătorul nostru spiritual, aceștia, fiind cei mai informați despre modelul nostru de viață, ne trimit anumite impulsuri prin gândurile și intuiția noastră, pentru a urma cât mai bine modelul vieții. Întreb atunci din nou: câte dintre „propriile noastre decizii" sunt cu adevărat ale noastre?

Dar povestea de mai înainte nu s-a sfârșit încă. Curioși, tatăl și unchiul meu („fiul cu greutăți la școală"), s-au dus și ei la doamna Kardosch, dar au avut o totală dezamăgire. Nimic din ceea ce le-a spus nu s-a potrivit, sau în orice caz, foarte puține. Cum așa? Ce se întâmplase?

V-ați întrebat desigur, cum de eu, care am fost până acum la peste o sută de mediumuri, vă sfătuiesc să nu faceți asta. Ei bine, este vorba exact despre această problemă pe care am încercat să mi-o explic eu, ca om de știință, și anume, de ce un medium nimerește tot ce zice pentru mine, și peste zece minute, când intră prietenul meu, nu mai nimerește nimic, sau invers.

Experiențele mele au arătat că siguranța cu care un medium nimerește sau nu adevărul, depinde de trei factori importanți:

- Mobilul celui care vizitează mediumul
- Mobilul și starea de spirit a mediumului însuși
- Cum ai venit la medium.

Mai întâi despre **mobilul celui care întreabă**. Este cu adevărat important din ce motiv căutăm mediumul și vrem să creăm prin acesta un contact cu lumea de dincolo. Dacă este vorba de lenea de a decide singuri sau de simpla curiozitate, atunci ființa care vorbește prin medium este mai puțin „sus-pusă" (ca să exprimăm acest lucru în cuvintele naive ale oamenilor).

Dar dacă pornim de la faptul că vizita are un substrat important, poate o boală gravă a unui membru al familiei sau o corectare substanțială a propriului drum al vieții, atunci relatările celor din lumea spiritelor sunt cu siguranță mai concrete și mai detaliate. În majoritatea cazurilor, relatările și sfaturile sunt prezentate în așa fel, încât să primești un indiciu despre situația actuală, dar în general indiciile sunt alese astfel încât cel care pune întrebarea trebuie să devină activ, pentru a schimba problematica dată.

Unii nu așteaptă de la un mort care le vorbește prin medium decât informații de genul: unde a ascuns testamentul, unde sunt conturile secrete... S-a întâmplat și asta, dar mai rar. De obicei, dragii noștri vin pentru a ne spune că le merge bine, că se bucură să ne vadă, că ne iartă pentru vreo

faptă nelalocul ei, sau că le pare rău de ceva ce au făcut ei. Prietenii noștri din lumea spiritelor se îngrijesc mai puțin de problemele noastre financiare și mai mult de sufletul nostru, de conștiința noastră, de modul cum ne comportăm, de deciziile sau de sănătatea noastră.

Cei din lumea spiritelor nu vor să devenim dependenți de ei și de sfaturile lor. Dar nu vor nici ca noi să ascultăm de sfaturile altora. Ei își doresc să ne vadă că ne urmăm propriile noastre gânduri, sentimente, că ne impunem propriile noastre păreri. De aceea ei aleg cel mai bine drumul pasiv, fără influență directă.

Pe scurt: nu ne este dăruit nimic din lumea de dincolo, nici de la îngerul păzitor, nici de la îndrumătorul spiritual sau de la un membru al familiei sufletului. Îndrumătorii noștri spirituali și îngerii noștri păzitori ne cunosc foarte bine, mai bine decât ne cunoaștem noi. Ei știu când vrem să ne eschivăm de la ceva, când ego-ul nostru strigă sau când este încăpățânat, când ne distrăm și când plângem. Ei știu la fel de bine când ne simțim singuri și părăsiți, și când ne gândim la renunțare. Dar niciodată nu ne vor prelua munca și nu ne vor dărui ceva gata făcut. Până la urmă, jucăm „jocul vieții", pentru ca sufletul nostru să poată trece prin toate experiențele posibile în timpul trăirii în această dimensiune – materia! Îndrumătorii noștri spirituali sunt, ce-i drept, de partea noastră, dar ne lasă să acționăm singuri. Din cele arătate despre copiii-medium s-a putut observa clar că aceștia nu prea au privilegii, ba chiar dimpotrivă. Se cere mai mult de la ei decât de la alți copii în probleme ca încrederea, disciplina, responsabilitatea.

Depinde de noi să devenim activi. *Ajută-te singur, și atunci îți ajută și Dumnezeu!* Dacă suntem activi, atunci însoțitorii noștri imateriali ne iau pe sus. Dar întreaga responsabilitate este a noastră. Slavă Domnului!

Ajutoarele noastre din lumea de dincolo urmează sfaturile pe care noi li le-am dat, înainte să venim din cer, pentru a adeveri aici ceea ce am planificat atât de mândri (*„Când o să fiu jos, o să fac asta și asta și pe urmă..."*). Dar există o problemă: noi înotăm în râul uitării (vechii greci îl numeau *Lethe)*, suntem sărutați de îngerul uitării. Uităm totul – de unde venim, legătura noastră cu Dumnezeu, pe prietenii noștri spirituali pe care-i cunoaștem de secole și cu care schimbăm rolurile (o dată suntem îngerul păzitor, altă dată cel care acționează pe Pământ). Și apoi, după o anumită perioadă, când începem să ne trezim, devenim conștienți încet, dar sigur, că probabil ne-am propus prea multe în lumea de dincolo, că de fapt nu așa aveam de gând să iasă lucrurile...

Persoanele din lumea de dincolo ne vorbesc printr-un medium, explicându-ne viața anterioară, pentru a ne face să înțelegem de ce ne aflăm într-o situație sau alta și ce putem învăța din ea. În special ne clarifică faptul

că noi înșine am fost cei care am hotărât să trecem prin ceea ce tocmai trecem, și că ar trebui să avem mai multă încredere. Să avem încredere în drumul ales și să fim pregătiți să riscăm, așa cum ne imaginăm că este eroul nostru personal; este foarte important, este un lucru esențial pentru a atinge scopuri cât mai înalte aici pe Pământ. Starurile din întreaga lume nu s-au născut așa. Toți au o pregătire dură în spatele lor, nopți nedormite, multă disciplină, până când au devenit ceea ce sunt astăzi. Un proverb american spune: *„Nu poți urca pe scara succesului cu mâinile în buzunar"*.

Calitatea unei ședințe nu depinde numai de mobilul celui care întreabă, ci și de **mobilul mediumului**. Există cu siguranță unele mediumuri care câștigă bani prin activitatea lor, și nu mai au altă motivație. Mediumurile cu care lucrez eu (mai ales pe plan profesional) consideră că rolul lor este acela de a crea un contact cu lumea spiritelor în mod cinstit, sunt un canal absolut neutru pentru cei care o cer, le transmit acestora ceea ce au de spus cei din lumea de dincolo, indiferent ce fel de om este cel care vine și vrea să afle.

Oamenii înșiși se exprimă adesea: *„Am primit acest dar de la Dumnezeu pentru a-i ajuta pe alții și nu pentru a mă pune pe mine înainte"*. Din această cauză, unii nici nu cer onorariu pentru serviciile lor și iau doar ce li se lasă. Unii dintre ei lucrează, au o slujbă normală și își oferă serviciile doritorilor numai seara sau la sfârșitul săptămânii. Alții însă au făcut din acest dar o meserie și lucrează serios, cu prețuri acceptabile.

Există și mediumuri care lucrează profesionist de zeci de ani și care au căpătat o experiență, dar și unii care spun lucruri la întâmplare, lucruri pe care le pricep și ei așa, de la un vizitator. Din această cauză trebuie să fim atenți la acest criteriu, pentru că nu orice medium este suficient de școlit și nu are suficient de multă experiență, ca să poată să trieze informațiile greșite.

Înainte de toate trebuie să fim conștienți de un lucru: multe mediumuri cred că primesc informațiile de la *eul lor superior*, de la îngerul lor păzitor sau din *Cronica-Akasha*, dar de fapt încearcă să sondeze *subconștientul* celui care pune întrebările.

Se ajunge la următoarele scenarii: ei înșiși sunt convinși de faptul că într-o viață anterioară au trăit în Egipt sau în Atlantida... Este subiectul lor favorit, au citit nenumărate cărți pe această temă, au vizitat locurile și au vorbit cu mulți prieteni despre asta. Uneori visează aceste locuri. Nu înseamnă nimic dacă le visează. De obicei ni se arată prin vis ceea ce subconștientul nostru încă nu a prelucrat, și ceea ce ne preocupă. Visele prelucrează aceste teme aflate încă în stare brută.

Cu toate astea, ei sunt convinși că au fost un anumit personaj în istorie, sau cel puțin că au trăit în vremuri speciale. Conform legii rezonanței, vor atrage acum exact un medium care le va confirma aceste lucruri – pentru că iese la iveală **subconștientul**!

V-am amețit? Vă mai ajut puțin: mediumul britanic Paul Meek relatează în cartea sa, *Lumea de dincolo este la un pas de noi,* că la un seminar de întoarcere în timp, printre oamenii care au fost conduși înapoi într-o viață anterioară, prin hipnoză, unele persoane erau posedate de ființe străine. El, clarvăzătorul, vedea persoana transpusă în hipnoză în starea ei, și o altă ființă în spatele acesteia. O astfel de persoană posedată crede atunci că relatează dintr-o viață anterioară, când de fapt informațiile vin de la ființa care o posedă. (De ceea este indicat ca atunci când facem o întoarcere în timp să avem un clarvăzător lângă noi pentru a vedea dacă s-a agățat de noi o altă ființă, posibil un mort.) Ce se poate întâmpla la întoarcerea în timp, se poate întâmpla și la un medium – și anume, ca ființa posedată să fie cea care transmite, și nu persoana însăși. Nu am vrut să vă încurc, dar există și această variantă.

Și nu uitați! **Și mediumurile spirituale sunt oameni!** Dacă vizitați un medium, fie el copil sau adult, nu uitați că din celelalte puncte de vedere este un om foarte normal. Până și mediumurile pot avea o zi proastă. Asta s-ar putea întâmpla chiar în ziua când sunteți dumneavoastră acolo. Pentru alții mediumul este un bun canal spre lumea imaterială doar atunci când este foarte curat, liber de griji și influențe din afară.

Ce vreau să vă spun cu asta: orice v-ar spune un medium, copil sau adult, nu vă bizuiți sută la sută pe asta! Luați relatările ca pe un sfat bun, ca pe un alt punct de vedere asupra situației respective.

Din aceste motive vă sfătuiesc, în ciuda preocupărilor mele, să aveți grijă! Un medium nu este neapărat un medium autentic, și mai ales trebuie să avem grijă **cum ajungem să ne întâlnim cu el.** Întâlnirile cu adevărat eficace sunt cele în care oamenii sunt aduși unul în fața celuilalt datorită împrejurărilor, în mod *întâmplător*, deci când inițiativa nu aparține celui care vrea să afle. Întâlnirile întâmplătoare ascund, de fapt, o intervenție din partea spiritelor care au „aranjat" această întâlnire pentru că au ceva important de comunicat.

„Mânia este iadul, iar raiul este atunci când îl simți pe Dumnezeu."
Marcos, la trei ani.

În ce fel poate fi folositoare pentru noi preocuparea față de lumea de dincolo?

Prin însăși confirmarea faptului că există o lume de dincolo este evident că „viața" noastră de aici, de pe Pământ nu este altceva decât un mare joc, o mare școală, în care adunăm toată experiența posibilă. Eu, personal găsesc că un contact cu lumea spirituală, în special cu familia sufletului din lumea de dincolo, ne poate scăpa de mult stres și de multă încordare în anumite situații. O problemă are alt conținut și altă valoare din punctul de vedere al unui mort, decât din punctul nostru de vedere.

Nu mai considerăm că viața fizică e atât de fărâmițată. Multe situații în care înainte se poate să fi fost total blocați sau pe care le priveam cu teamă, le privim acum cu mult mai mult calm. Ce se poate întâmpla în cel mai rău caz? Cel mai rău lucru ar fi așa-numita „moarte" care, după experiențele enumerate, iată că nu mai este moarte, cel puțin nu așa cum o consideram până acum. Și mai bine decât atât: după cum poate confirma fiecare individ care a trăit una sau mai multe experiențe în care a fost aproape de moarte, starea în afara corpului este mult mai plăcută decât în corpul fizic. Deodată ești liber, poți să te miști cum vrei, nu mai ai dureri (în cazul unui accident rutier, ca la mine), vezi dintr-o dată legături clare în viață înaintea ta.

Marcos, care are treisprezece ani, poate confirma acest lucru. Întâmplarea prin care a fost aproape de moarte sună cam așa:

„Mă învârt și văd o lumină. Este albă și foarte puternică și ceea ce mă îndeamnă spre ea nu e nici dorință, nici curiozitate, ci o putere de atracție de neoprit, care depășește cu mult legile gravitației. Este ca și cum ai merge repede cu trenul sau mașina printr-un tunel. Încet-încet se mărește. Alerg spre lumină. Nu, nu este așa. Nu-mi mai simt corpul deloc, ci doar această lumină, din care eu fac parte. Văd o lumină portocalie care mă umple cu un val de energie. Nu mai am nici o îndoială. Acum văd casa noastră. Pot vedea prin pereți. Îmi privesc corpul care stă întins în pat. Un medic a venit la mama mea și îi spune că nu mai e nimic de făcut, că am murit în somn din cauza unei conducte de gaz din camera mea. Mama mea plânge, tatăl meu o consolează, dar plânge și el. Îmi doresc să le zic la amândoi că îmi merge bine, da, că nu mi-a mers niciodată atât de bine.

Acum îmi amintesc că în ziua morții mele, soba noastră cu gaz a explodat. A venit un instalator, dar nu și-a făcut treaba bine.

Îmi amintesc de o față. O față care nu mi-ar fi spus nimic în timpul vieții. Totul se potrivea ca un puzzle. Îl văzusem deja o dată pe acel bărbat. Era

un condamnat la moarte. Era condamnat să moară în camera de gazare. Eu eram judecătorul, deși nu eram convins de vina lui. Dar jurații exercitau asupra mea o presiune insuportabilă!

Îl văd respirând, văd cum respiră o ultimă dată și apoi încearcă să nu mai respire, până când în final nu mai poate și atunci ia în el doza mortală. Văd foarte clar în fața mea, cum tableta cade în acid, se dizolvă și prin asta produce gazul mortal.

Din această cauză ne întoarcem în viață: trebuie să învățăm să părăsim legea cauzei și a efectului. Pentru ca vreodată, nu numai prin moarte, să o putem încălca o dată pentru totdeauna!" (31, pag. 74)

Dacă cineva m-ar întreba ce folos mi-a adus ocupația cu aspectele ezoteric-spirituale (chiar dacă o mare parte nu se pot dovedi „științific"), atunci i-aș spune că e vorba de un alt punct de vedere asupra vieții, cu mine situat în mijlocul ei. M-a făcut mai liniștit, mai relaxat, mai curajos și mai pregătit să risc, pentru că știu că nu mi se poate întâmpla nimic care să nu aibă o însemnătate sau să nu mă facă să evoluez pe plan spiritual. Nu mai privesc boala ca atare, ci ca pe un îndemn, un semnal; la fel și un accident. Concepte ca hazard și noroc dispar din viață și se instalează o nouă înțelegere a legilor spirituale.

Apropo de *hazard*. Fiecare om care ne întâlnește are să ne spună o poveste. Fiecare om pe care îl întâlnim are o legătură cu noi, într-un anumit fel, are să ne spună ceva și are un mesaj să ne transmită. Acesta nu trebuie să fie de natură verbală. Poate fi un gest, un sentiment, o durere sau ceva plin de iubire. Din această cauză, ar trebui să ascultăm orice om cu care ne întâlnim. Uneori, la casa de marcat de la supermarket, cineva îi spune ceva banal copilului său, care nici nu aude, dar exact această propoziție ne poate răspunde la o întrebare pe care o purtăm de mult timp cu noi.

Indiciu

Această carte nu trebuie să fie o broșură de reclame pentru mediumuri și copii cu aptitudini mediumice, pe care să-i căutați acum și cărora să le cereți sfaturi, ci dimpotrivă. Din această cauză, în majoritatea cazurilor nu am dat nume, în special ale copiilor, pentru că aici nu trebuie să creăm nici un fel de cult al personalității.

Am susținut în repetate rânduri că nu avem nevoie de ajutorul altora, de pildă al clarvăzătorilor. În primul rând, deoarece îl avem pe îngerul nostru păzitor, care ne trimite „mesajele" sale prin vise și intuiție, iar în al doilea rând, dacă ne gândim mai bine, **noi înșine suntem mediumuri**. Aceasta este

de fapt cea mai importantă concluzie care trebuie trasă din relatările mele din ultimele pagini. Și „puhoiul" copiilor-medium care se reîncarnează astăzi ne arată ce aptitudini stau și în noi și de ce am fi și noi capabili, dacă...

În orice caz, pentru a ne putea explica informațiile din vis, trebuie să ne ocupăm intensiv cu asta (există destule cărți de specialitate), și pentru a ne putea explora intuițiile, presimțirile și sentimentele și să le folosim ca informații, trebuie să ne ocupăm de tema *drumul spre interior* sau *să ne ducem în pace* și mai ales cu *ego-ul rațiunii*. Nu avem voie să ne închidem niciodată rațiunea noastră sănătoasă în căile spirituale, așa cum au exersat pentru noi copiii-indigo și copiii-medium; premisele de la care pornim sunt cu totul altele decât ale acestor *copii noi*. Hăituiala zilnică (pe care o întâlnim adesea în visele noastre) și gândirea rațională (care este orientată spre succes și este într-o continuă educație, fără milă) au devenit pentru noi instrumente de supraviețuire, cel puțin așa ne imaginăm, care nu există sub nici o formă la *copiii noi*. Nu degeaba există premise pentru timpuri noi, care avertizează *„...că pruncii îi vor educa pe părinții lor"!*

După toate sfaturile și avertismentele pe care le-am formulat în acest capitol, rămâne până la urmă concluzia: tot noi suntem cei care decidem! Există situații de viață pe care le putem schimba prin decizii clare, raționale. De cele mai multe ori ne lipsește curajul, și nu informația din lumea de dincolo; există situații grele care nu s-ar fi născut dacă am fi fost atenți la primul nostru gând sau la acel sentiment, care e drept că a fost scurt, dar pe care totuși l-am simțit. Dar sunt și situații în care suntem *cu adevărat* neajutorați și neorientați, și atunci primim ajutor din lumea de dincolo exact ca un medium. Dar, așa cum v-am spus: fiți atenți – fiți critici! (Aș putea să vă consolez și să vă asigur că mediumurile, atunci când au prea multe probleme personale, pentru care nu primesc aproape nici o informație, se duc să caute ajutor la scumpii lor colegi.)

Rezumat

Să ne oprim din nou, un pic, să recapitulăm ce-am aflat până acum despre copiii-medium și să reținem ce este important pentru noi:

- În afară de lumea materială există cea ezoterică, numită *lumea de dincolo* sau *lumea spirituală*.
- Aceasta este originea noastră sufletească, din care vine toată viața și care, din această cauză, este în mod logic umplută cu viață.

Există spirite care populează această lume imaterială și care se împart în două grupe:

1. Spirite care nu se încarnează niciodată.
2. Spirite care se încarnează pe Pământ sau pe alte planete, pentru a aduna experiențe în lumea fizică.

Sufletul care intră într-un corp se întoarce, după moartea fizică, înapoi în lumea spiritelor. Din această cauză nu există de fapt *moartea*.

Legea de bază a creației – atât a celei fizice cât și a celei spirituale – este *legea cauzei și efectului*, care funcționează sub forma: culegem ce am semănat. Datorită semințelor sădite de noi culegem durere, bucurie, ură sau dragoste, succes sau insucces. Dacă am produs durere și suferință altor ființe, atunci putem afla mai târziu, într-o altă viață cum i-a mers celui căruia i le-am provocat. Dacă suntem mulțumiți cu ceea ce am trăit în lumea fizică, atunci rămânem în lumea spiritelor și mergem acolo, pe noi căi, spre evoluție.

Forța originară a tuturor lucrurilor, „Creatorul" sau „Dumnezeu", poate fi desemnat ca „Iubirea absolută", dar și ca „Lumina absolută"! Toate spiritele care au fost create au fost odată în această Lumină – și noi! În orice caz, unii s-au îndepărtat de această Lumină și acum se află pentru un timp în Întuneric, în parte sunt conștienți, în parte, inconștienți. Din cauza lipsei de Lumină, de care au totuși nevoie ca să „trăiască", aceste ființe întunecate, numite și demoni, se agață de oameni care „i-au invitat". A invita înseamnă că în câmpul energetic al unor oameni, în aură, sunt găuri sau rupturi, respectiv alte puncte de *ancorare* a ființelor întunecate, prin care își pot absorbi energia de viață de la omul respectiv. Găurile, rupturile sau petele întunecate nu se nasc datorită ființelor întunecate, ci chiar din cauza persoanei respective, atunci când apare o situație în care nu mai este ea însăși – de pildă consum de droguri, amețeală de la alcool, ură, accese de furie și violență, depresii, milă față de propria persoană. Aceste ființe întunecate nu pot acționa după cum le vine lor, ci au nevoie de o „invitație" (rezonanță), care este creată de omul însuși, după legea *„cei la fel se atrag"*.

• Există și spații între lumi, care nu mai sunt fizice în întregime, dar încă nu sunt lumea de dincolo – lumea spiritelor naturii. Aici găsim pitici, elfi și zâne care uneori se pot materializa și pot fi atinse de oameni. Aceste ființe sunt ca oamenii, unele rele, altele iubitoare, dar tuturor le place să se joace, de aceea le apar de obicei copiilor, care le pot vedea adesea.

• Există îngeri, îngeri păzitori și îndrumători spirituali, deci ființe care apără sufletele încarnate în lumea materială și le conduc. Ele aparțin de obicei propriei noastre familii de suflet și ne sfătuiesc înainte să coborâm în lumea materială, pe Pământ. Ele sunt și cele care ne iau și ne conduc „acasă" atunci când „murim" în lumea fizică. Împreună cu ei urmărim apoi dacă suntem mulțumiți cu experiența noastră de pe Pământ sau dacă vrem să mergem din nou „jos" pentru a face și altele.

• Morții nu sunt, din această cauză „morți", ci se simt în lumea spiritelor mai bine ca niciodată. Uneori, intră în contact cu noi, respectiv este

posibil să luăm legătura directă printr-un medium, cu aceștia sau cu alte ființe din lumea imaterială, lucru pe care nu trebuie să-l practicăm din distracție sau din curiozitate, ci doar dacă suntem interesați în mod serios și numai când este necesar.

• Comunicarea cu lumea imaterială are loc pentru cei care nu au capacitățile despre care am vorbit în această carte, prin vise sau prin intuiție, care este denumită și *vocea interioară*. Unii o numesc *conștiință* sau *instinct*.

Cam atât ca recapitulare.

Acum să ne îndreptăm spre chestiunea modului în care trebuie să se comporte părinții unui copil care are altfel de imagini asupra lumii, respectiv are o legătură cu lumea imaterială. Iar la sfârșit ne vom pune întrebarea importantă, și anume, ce este cu acești copii?

PARTEA a III-a

CAPITOLUL 8

Cum pot reacționa părinții?

În cazul în care constatați că fiul dumneavoastră este „altfel" decât cel al prietenilor și cunoscuților, aveți mai multe posibilități de a vă purta cu el:

Dacă este vorba de un **copil hiperactiv,** veți întâmpina, probabil, cele mai mari dificultăți. Acești copii cer de la noi, părinții, un mod cu totul special de a ne purta cu ei, vor să li se explice tot, au nevoie de îngrijire, de mai multă joacă și mai ales de mai mult râs. Încercați să evitați prin orice mijloc posibil să-i dați unui copil medicamente pentru a-l liniști. Tot mai mulți părinți înclină să creadă că trebuie să-și însoțească odraslele la școală. Dar după părerea mea aceasta este calea greșită. Încercați, în orice caz, întâi metoda homeopatică, pentru că nu numai copiii în general, ci în special cei hiperactivi reacționează foarte bine la el. O schimbare de alimentație poate fi de asemenea de folos.

Acești copii sunt altfel, nu sunt neapărat „mai buni" sau „mai răi", dar de multe ori au un IQ mai ridicat, ceea ce ne indică faptul că li se pretind mai degrabă sarcini sub capacitatea lor, decât că sunt incapabili să se adapteze. Sunt convins că mulți copii care merg la școli speciale nu ascultă la ce le spun profesorii, și poate că și unii de la școlile pentru copii talentați fac la fel. Potențialul lor nu a fost recunoscut, în multe cazuri. Procedeul de selecție modern, cine este „deștept" și cine este „prost", este orientat după o societate de consum materialistă și care se îndepărtează tot mai mult de Dumnezeu. Cum să putem găsi mari genii, dacă cei care trebuie să opereze selecția nu se pot înălța din punct de vedere spiritual?

Pentru că acești copii sunt altfel structurați, au nevoie, după părerea mea, atât de o altă formă de educație, cât și de alte locuri în care să învețe. Unii copii sunt atât de independenți, încât se îmbracă singuri, își fac micul dejun singuri, au o ocupație, merg singuri la grădiniță și din această cauză nici nu te lasă să le spui ceva. Alți copii hiperactivi au nevoie să li se arate clar limitele. Pentru unii este important să-și împartă singuri ziua, alții au nevoie de o structură clară, de un ritm cotidian și un program zilnic stabilit

de părinți. În mod logic, nu se pot pune toți copiii în aceeași oală, ci trebuie să ne ocupăm de fiecare copil în parte. Aceasta este de fapt sarcina noastră, pentru că fiul nostru nu ne-a ales întâmplător să-i fim părinții, ci cu un scop. Așa că, în orice caz, există ceva în educația lor din care noi trebuie să învățăm.

Dieter Wiergowski, editorul ziarului științific de parapsihologie *Cealaltă realitate* („Die andere Realität") și organizatorul multor congrese pe tema reîncarnării, a karmei, a clarvăzătorilor și altele asemănătoare, poate relata următoarele, din propria lui experiență:

„Când fiica noastră, Rebecca, avea în jur de doi ani și jumătate, putea deja să vorbească foarte bine. Ea povestea de mama ei dintr-o viață anterioară, care avea părul închis la culoare. Soția mea, Conny, are părul blond. Fetița noastră ne-a împărtășit faptul că doamna cu părul negru fusese foarte drăguță cu ea și o făcuse să se simtă foarte bine. Dar tu ești și mai drăguță, i-a făcut ea soției mele un compliment. În acea perioadă a murit tatăl meu. Câteva săptămâni mai târziu, fiica mea l-a văzut și a arătat spre colțul băncii noastre. Ne uitam la degețelul ei arătător care arăta spre locul liber, și acest gest a fost însoțit de cuvintele: «Uite-l pe bunicul». Bineînțeles că am crezut-o pe fiica noastră că a perceput ceva, ceea ce noi nu puteam vedea. Tot timpul întâlneam la ea fenomene, care ne făceau să-i acordăm cea mai mare atenție. Chiar și la grădiniță a văzut, de exemplu, o pisică din lumea spiritelor, cu care s-a jucat. Am luat o oarecare distanță atunci când, la supermarket, Rebecca a strecurat în coșul de cumpărături o pungă cu hrană de pisici. I-am explicat că pisica din lumea spiritelor nu are ce face cu mâncarea fizică, pământească și că, de altfel, acolo unde se află nu are nevoie de nici un fel de hrană. Fiica noastră s-a arătat mulțumită de această explicație.

Și fiul nostru, Christian, a avut de-a face cu astfel de fenomene încă din școala primară, când i-a apărut în dormitorul soacrei mele un scoțian în kilt. Fiului nostru i-a fost frică, de care nu am putut să-l scăpăm în ciuda explicației exacte pe care i-am dat-o. Din cauză că i-a fost frică și scoțianul a perceput această frică, el nu i s-a mai arătat.

Acum, fiica noastră are paisprezece ani și jumătate, iar fiul nostru, unsprezece și jumătate. Percepțiile Rebeccăi au dispărut, și noi constatăm că mergând zilnic la școală ea a căpătat o anume frustrare, care îi umbrește fazele fericite. La Christian, în orice caz, capacitatea de a vedea aura s-a dezvoltat foarte bine. El vede culoarea de bază a fiecărui om.

În fiecare duminică avem o zi a copiilor, în care reunim „sfatul familiei" pentru a vedea ce activități putem face împreună. În această zi, conștiința copiilor se golește de grijile cu școala. Dar deja seara, în pat încep să le revină gândurile negre.

Eu însumi sunt licențiat în pedagogie și am învățat ce înseamnă planurile de lecție. Toate acestea m-au făcut să nu merg în nici un caz într-un post la o școală, așa cum aveam de gând odată, când doream să devin profesor în ciclul liceal. Am constatat că dezvoltarea spirituală a copiilor de acolo pur și simplu nu este posibilă. Cerințele profesorului sunt prea dure și conștiința majorității învățătorilor merge spre o cu totul altă direcție. Cel mai mult mi-ar fi plăcut să-mi dau copiii pentru câțiva ani în grija unui indian, dar din cauza legislației noastre acest lucru nu este posibil. Astfel, bineînțeles că copiii nemulțumiți sunt lăsați după școală să intre în câmpul muncii fără a avea suficientă încredere în ei înșiși, fără să se iubească atât pe ei înșiși, cât și pe ceilalți. Nu au învățat foarte clar regula că trebuie să urmărească strict ce au nevoie pentru viața lor. Eu însumi îmi amintesc că pe la șapte, opt ani, învățasem regulile de bază ale scrierii și socotitului. Din ce a urmat apoi, am uitat o mare parte, pentru a nu mă încărca și pentru a putea fi deschis pentru lucruri care mă interesau cu adevărat.

Ca să ne înțelegem bine: Bineînțeles că școala nu este singura responsabilă pentru faptul că acești copii nu-și găsesc de multe ori rostul în viață. Înainte de toate, casa părintească este cea care îi formează. Din această cauză, strădania părinților de a le da o educație spirituală copiilor, trebuie susținută de către școală. Dar nu este cazul. Sunt conștient că o societate haotică ce are la bază o imagine învechită, materialistă a lumii, provoacă o serie de neajunsuri. Totuși, aș vrea să amintesc și punctele slabe ale educației școlare." (7, pag. 1)

Ar trebui să fie posibil să alegem o cale alternativă în educație, fără ca acești copii să fie nevoiți să înghită medicamente sau să stea la școală, care face din acești micuți îngeri, roboți care mai târziu se izbesc de „o răsturnare a scării de valori". Dacă nu suntem mulțumiți cu oferta existentă a școlilor alternative sau a grădinițelor, atunci ar trebui ca noi înșine să devenim activi și să creăm o școală proprie. S-a întâmplat deja ca mai mulți părinți să se adune și să fondeze o școală privată, în care lucrează profesori recunoscuți care au fost aleși atât de către copii, cât și de către părinți pentru a-i forma pe micuți să devină „oameni". Există destui profesori care ei înșiși sunt nemulțumiți de sistemul școlar și poate că de-abia așteaptă o astfel de ocazie. Să fim creativi!

În cazul în care aveți impresia că propriul dumneavoastră copil are unele aptitudini **mediumice**, atunci nu i le reprimați, ci pur și simplu ascultați-l. Lăsați copilul să se apere. Vorbiți cu el. Întrebați-l dacă noaptea a avut „vizite" sau dacă vede culori în jurul oamenilor, dacă noaptea camera devine luminoasă și cineva stă la patul lor sau dacă are vise care mai târziu se adeveresc. Întrebați-l pur și simplu, ca de exemplu: „*Știi cine ai fost tu*

înainte să fii..?, Cunoști pe cineva din familia noastră sau din cercul nostru de prieteni de mai demult" sau *„Stă vreodată, seara, cineva lângă patul tău?"*

În cazul în care într-adevăr stă o ființă lângă pat, există posibilitatea să sugerăm copilului să întrebe această ființă cine este, de unde vine, cum o cheamă, cum de vine „în vizită" și așa mai departe. Dacă, de exemplu, copilul o vede pe prietena lui moartă sau pe bunica, atunci probabil că pragul este trecut, pentru că în acest caz spiritul este unul cunoscut și copilul își dăruiește încrederea, spre deosebire de cazul unor ființe străine.

Dar și aici se recomandă multă atenție. Pentru copii, granița dintre fantezie și realitate nu este atât de clară ca la adulți. Poate că ei văd într-adevăr elfi și pitici, dar amestecă propriile lor invenții în această poveste.

O altă posibilitate ar fi ca un copil să fie atât de isteț încât să observe că atunci când vorbește despre lucruri „spirituale", părinții îl ascultă întotdeauna cu o intensitate deosebită și îi acordă toată atenția lor. Și pentru că fiecare copil își dorește să aibă atenție, poate că joacă teatru, pretinzând că ar avea astfel de capacități pentru a sta în centrul atenției și a primi atenția dorită din partea părinților. Deci vă rog să aveți și aici grijă. Nu tot ce zboară se mănâncă, atunci când un copil povestește, chipurile, din lumea imaterială. Aceasta ar fi cealaltă extremă.

Dacă fiul dumneavoastră are parte de asemenea experiențe, vă sfătuiesc să mergeți la un clarvăzător adult, deci la cineva care el însuși „vede", pentru a putea să vă dați seama mai bine, dacă la copilul dumneavoastră este vorba într-adevăr de un talent sau numai de fantezie.

Când vorbim cu copiii-medium despre ceea ce „văd" sau „aud" trebuie să-i facem, în același timp, să ne explice lucrurile pe care nu le înțelegem. Pe de altă parte am observat și că mulți dintre copii, eu însumi mă număr printre ei, nu au vorbit deloc despre aceste lucruri, fie pentru că păreau foarte normale și nu meritau să fie amintite (erau la fel de firești ca un curcubeu care apare pe cer și pe care îl vede și cel de lângă tine), fie că erau un fel de secret. Copiii sunt adesea tăcuți, ca și cum ar exista un fel de acord între ei și lumea spiritelor. Dacă copiii nu vor să vorbească despre asta, putem încerca cu joaca: de exemplu prin pictat sau desenat.

Calea jocului și a râsului este cea mai bună. Prin joc ies astfel de capacități la lumină cel mai ușor, și în același timp se poate recunoaște clar și tipul capacității. Platon o știa deja: *„Într-o oră de joacă poți afla mai multe despre un om, decât dacă stai de vorbă cu el un an întreg".*

De exemplu, dacă jucăm Memory cu copiii, se poate întâmpla ca un puști să nimerească mereu cartea, pentru că poate vedea prin cărți. Sau alții câștigă la șah pentru că știu ce mutare urmează să facă adversarul.

Una dintre nepoatele mele, **Louisa**, stătea într-o dimineață la Palma, împreună cu fratele ei de trei ani și cu fiul meu de patru ani, pe o canapea, și le citea dintr-o carte. Am ezitat la început, pentru că la patru ani și jumătate, câți avea ea, nu știa să citească. Apoi m-am așezat lângă ei și i-am observat. Într-adevăr, ea citea cuvânt cu cuvânt din cartea de copii (era de format A4 și textul ocupa cam trei sferturi din pagină). Când ajungea la sfârșitul paginii, întorcea foaia, astfel încât ceea ce povestea se potrivea exact cu textul care urma. *„Dar ea nici nu știe să citească!"*, mi-a trecut din nou prin cap. Am chemat-o pe sora mea care, la fel de uimită ca și mine, urmărea acum totul. Louisa știa să povestească întreaga carte pe dinafară. Sora mea l-a chemat pe soțul ei și am încercat să găsim o explicație. Ei cumpăraseră cartea de doar două săptămâni și i-o citiseră de vreo zece ori înainte de culcare. Louisa face același lucru și cu casetele pe care le poate povesti sincronic, în timp ce le ascultă.

Acesta ar putea fi un exemplu despre cum ar putea părinții să descopere astfel de capacități. Nu orice copil trebuie să vadă aura sau pe bunicul mort. Louisa nu este clarvăzătoare și totuși are o putere de înțelegere deosebită, „un căpșor limpede". Poate că și copilul dumneavoastră are vreo aptitudine asemănătoare. Merită să descoperiți, pentru a vă gândi apoi cum o puteți stimula.

Eu însumi am cochetat cu ideea de a crea un loc de întâlnire în care părinții copiilor-medium pot face schimb de experiență și se pot informa, pot întâlni alți copii-medium sub supravegherea unui adult clarvăzător sau a altcuiva și pot lega prietenii; în plus, evident, ar fi un loc unde copiii pot fi „cercetați" pentru a se afla dacă au diferite talente și încă mai dormitează sau tocmai se dezvoltă, și așa mai departe...

Dar am fost reținut din nou de faptul că prețuiesc mai mult libertatea personală. Un astfel de loc poate degenera repede într-un fel de organizație de credință, în care cineva va vrea să dea tonul și acel cineva va ști cu siguranță care este „calea cea mai bună". Și nu aș suporta așa ceva.

Eu sunt convins că fiecare om atrage în viață persoanele potrivite. Atunci când vrem să găsim ceva sau pe cineva, care ne poate ajuta pe noi și pe copilul nostru în viitor, atunci vom găsi acea persoană. La urma urmei, avem un înger păzitor și la fel are și copilul nostru. Deci, mai bine bazați-vă pe dumneavoastră înșivă și pe echipa dumneavoastră spirituală, decât pe vreo organizație pământească.

Flavio, micul argentinian, ne dă o idee despre schimbări prin următoarea relatare:

„Copiii mici plâng pentru că este foarte greu să fie pe această planetă. Un bebeluș încearcă să se facă înțeles telepatic, dar de obicei nu reușește, pentru că aici totul este atât de dens...

Nou-născutului îi este frică, el este închis în realitatea corpului său. Îi este dor de unitatea esențială care există acolo de unde vine el, și din această cauză se atașează repede de persoanele care au grijă de el. El atribuie rolul ființei celei mai înalte, părinților lui. Dacă părinții cred doar în ceea ce este material, trag copilul tot mai mult în existența fizică. În timp ce îl învață să vorbească, îi limitează tot mai mult gândirea. Pe măsură ce cresc, copiii își pierd tot mai mult legătura cu originea lor...

Pentru a-i putea ajuta pe copii, trebuie să-i ajutăm pe adulți. Dacă părinții sunt deschiși, vor avea grijă de copii, fără să le impună propriile lor idei, propria lor imagine despre lume. Cel mai important lucru este să le lăsăm spațiu, timp, să-i lăsăm să vorbească și să gândească. Este important să vorbim cu ei despre Dumnezeu, despre spirite, dar fără să avem aerul că suntem în posesia adevărului." (31, pag. 6)

Ce altceva mai putem face?

În special, nu râdeți de copii și de ceea ce povestesc ei. Mai demult, cu vreo trei, patru sute de ani în urmă, astfel de copii erau imediat uciși și denumiți „copiii dracului", cu „privirea rea" sau „cu a doua față". Astăzi este un pic mai bine, dar nu întotdeauna. În zilele noastre, în societatea noastră „atât de luminată" se poate întâmpla repede să aterizăm în celulă.

S-a întâmplat adesea ca părinții care nu sunt interesați de chestiunile spirituale, cel puțin unul dintre ei, să se mire întâi, apoi să fie dezamăgit și chiar să fie penibil impresionat când, în prezența unui alt om „nespiritual", propriul copil-medium scoate iarăși ceva „perceput spiritual" din el, și cu toate astea, mai târziu să transforme această respingere în respect și chiar în mândrie, datorită, de pildă, unor previziuni care s-au adeverit

Pentru a sublinia încă o dată ceea ce este important, vreau să fac o observație, și anume că se pare că trebuie să te naști medium. Cunosc și excepții, adică oameni care au devenit mediumuri la vârsta de douăzeci sau de treizeci de ani datorită unui tratament de vindecare spirituală, în timpul formării prin Yoga sau după un accident; așadar, este vorba de un talent înnăscut, dar care trebuie format și exersat, la fel ca un talent muzical înnăscut. Și acesta, atunci când e descoperit devreme, trebuie construit, altfel dispare din nou.

Dar cum dezvoltăm aceste capacități?

În Anglia există, de exemplu, diferite școli în care copiii, adolescenții dar și adulții pot fi formați de un medium profesionist. Instruirea se realizează prin intermediul unor oameni care sunt la rândul lor clarvăzători și care au în spate decenii de experiență, de practică. Cu cât mai bună este legătura cu propriii însoțitori spirituali, cu atât învățătorii pământeni intră mai mult în substratul problemelor.

Acolo, oamenii cu aptitudini mediumice învață să se poarte corect cu ființele din lumea spiritelor, dar mai ales intră în contact cu propriul înger păzitor sau cu îndrumătorul spiritual, își cultivă această legătură și o prelucrează în continuare cu ajutorul celor care îi formează. Astfel, nu se creează o dependență față de învățători sau față de școală. Nu trebuie să fie neapărat îndrumătorul spiritual, cel care lucrează împreună cu mediumul. În școlile engleze clasice se întâmplă acest lucru, dar diferă de la tradiție la tradiție. Uneori acționează bunicul mort sau sora împreună cu cineva, așa cum am văzut că s-a întâmplat la Susanne.

În ultimii ani s-a mai schimbat și aici câte ceva. Se încarnează tot mai multe suflete care nu au mai fost niciodată aici. Acestea vin de pe alte planete sau din alte sfere și din această cauză nu numai că au altă aură, dar au adus cu ele ființe cu totul diferite, îngeri păzitori și îndrumători spirituali care le neliniștesc chiar și pe mediumurile profesioniste. Eu însumi vă pot spune că, din zece persoane care pot citi aura oricui, doar una o poate vedea pe a mea, cu atât mai puțin să o citească sau să o interpreteze. Cum să interpreteze cineva ceva ce nu a mai văzut niciodată? Dar acesta este un material pentru o altă carte și n-aș face decât să-i induc în eroare pe toți cei care cunosc acest subiect, dacă aș continua aici.

Ei bine, unii cititori probabil că așteaptă acum de la mine să le dau o listă lungă cu adrese, pentru a suna la o asemenea școală unde să-și trimită copilul pe mâini bune. Am astfel de adrese, mai ales ale unor școli din Anglia, am o prietenă care chiar frecventează o asemenea instituție. Dar printre ele nu este nici una la care mi-aș trimite cu inima împăcată *propriul copil* și din această cauză nu vă sfătuiesc nici pe dumneavoastră. În primul rând, nu sunt convenabile pentru copiii germani pentru că acolo se vorbește exclusiv în engleză. În Germania cunosc deja mediumuri care oferă o astfel de educație, dar nici acestora nu le-aș încredința *propriul meu copil*.

De aceea, propunerea mea este: aveți încredere în propria dumneavoastră îndrumare și rugați-vă ca și fiul dumneavoastră să aibă parte de cea mai bună îndrumare; cu siguranță, dorința vi se va îndeplini.

CAPITOLUL 9

Mărirea frecvenței

Se ne ocupăm de întrebarea, ce se întâmplă că a apărut fenomenul de a se naște tot mai mulți copii, în toată lumea, care au talent de medium. Să începem cu mărirea frecvenței.

După cum știm, Pământul se învârte în jurul axei sale, Luna în jurul Pământului și Pământul în jurul Soarelui. Prin aceste mișcări de rotație, viața noastră de pe această planetă este supusă unor cicluri. Rotația Pământului în jurul axei sale formează ziua și noaptea, rotația Lunii împarte anul în douăsprezece luni, iar rotația Pământului în jurul Soarelui creează anotimpurile din anul de 365 de zile. Dar nici Soarele nu stă pe loc, ci se mișcă și el. Soarele nostru cu planetele sale – sistemul nostru solar – parcurge în decurs de circa 25 920 de ani pământești o traiectorie eliptică în raport cu stelele fixe. Vorbim de anul *sideral* (în raport cu stelele fixe), *platonic* sau *cosmic*, denumiri date din punct de vedere fizic și astronomic (în legătură cu precesia echinocțiilor, fenomen descoperit de astronomul grec Hipparchos în anul 130 î. Ch.). Această orbită eliptică, un ciclu supraordonat, este împărțită, încă de atunci, în cele douăsprezece semne zodiacale (simbolizate de animale), fiecare corespunzând unei luni astrale egale cu 2 160 de ani pământești.

Acum ne aflăm la trecerea din era **peștelui** în era **vărsătorului** și de-abia peste mai mult de două mii de ani, planeta va intra sub semnul **capricornului**. Ordinea simbolurilor animale este cea din zodiacul astrologic clasic, dar în ordine inversă. Pământul, ca satelit al Soarelui, participă împreună cu toate celelalte planete la această călătorie.

Bob Frissell, preocupat de această deplasare astronomică a egalității dintre noapte și zi, scrie următoarele:

„Înclinarea axei Pământului face ca punctul de egalitate între noapte și zi să fie împins, o dată la 72 de ani, cu aproximativ un grad. Asta înseamnă că momentele echinocțiilor se mișcă la fiecare 2 160 de ani pământești într-o nouă constelație din zodiac.

Polul Nord desenează în 25 920 de ani o elipsă în care la zenit este cel mai apropiat de centrul galaxiei, în timp ce la apogeu este cel mai departe. Vechile popoare dinaintea tibetanilor și hindușilor știau că de fiecare dată când sistemul solar este îndepărtat de centrul galaxiei „dormim", și „ne trezim" atunci când călătorește înapoi și elipsa se închide." (28, pag. 23)

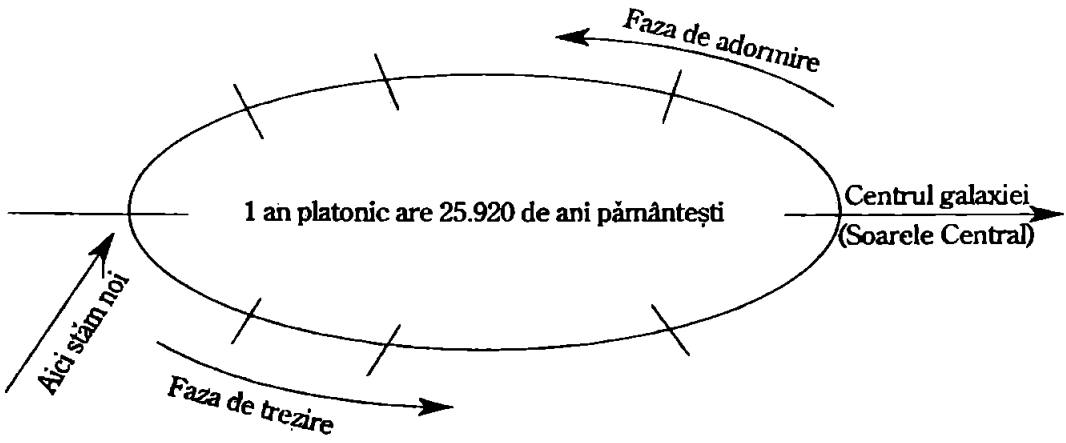

Trebuie să adaug că, după ultimele cercetări, această elipsă nu se închide, ci ia forma unei spirale. Aceste cotituri din *faza de adormire* în *faza de trezire* sunt legate de schimbări enorme – atât în polul magnetic al planetei, cât și în conștiința oamenilor. Acum ne găsim exact în punctul cotitură, după care vom călători din nou înapoi spre centrul galaxiei și vom începe să ne trezim.

Exprimând acest lucru în limbaj *astrologic*, perioada zodiei peștelui care tocmai s-a terminat a fost ultima zodie *„adormită"*, iar acum suntem pe cale să depășim curba și, intrând în zodia vărsătorului, în *zodia nouă, (New age)*, să ne trezim sau să fim treziți, fapt prin care omenirea intră într-un ciclu de noi experiențe. Vechii indieni numeau aceste două faze *inspirația și expirația lui Dumnezeu*, și acest lucru ne amintește legea periodicității formulată în antichitate, a fluxului și refluxului, a zilei și nopții, a vieții și morții, și așa mai departe.

Schema din figură arată ciclul eliptic (de 25 920 de ani) al sistemului nostru solar; în partea dreaptă este reprezentat Soarele Central* care se află în centrul galaxiei noastre. Punctul din stânga (Kali Yuga) este punctul cel mai îndepărtat de Soarele Central. Punctul din dreapta este cel de care Soarele Central se apropie cel mai mult. Perioada de timp a lui Kali Yuga se numește, din această cauză, *perioada întunecată*, pentru că timp de 2 160 de ani, sistemul nostru solar se află în punctul cel mai îndepărtat de sursa de lumină.

Dacă sistemul nostru solar se mișcă departe de Soarele Central, s-ar putea spune că „adormim". Frecvența luminii divine scade treptat. Dacă

* A nu se confunda cu Soarele din centrul sistemului solar – nota trad.

sistemul solar se îndreaptă spre Soarele Central, respectiv spre centrul galaxiei, vedem în partea stângă punctul în care ne aflăm acum. Ne mișcăm dinspre cel mai îndepărtat punct de „sursa de lumină", încet, înapoi spre această sursă. Asta înseamnă că totul devine tot mai luminos, că ne mișcăm spre sursa de energie, și din această cauză suntem însuflețiți din nou.

Ce se întâmplă momentan cu Pământul și întregul nostru sistem solar, este ușor de înțeles. Dar am mai ales, totuși, un exemplu pentru a face înțelegerea și mai ușoară.

Să ne mai uităm o dată la desen. În locul Soarelui Central să așezăm o lumânare (simbolul sursei de lumină). Sistemul nostru solar să fie un cub de gheață. Acest cub de gheață se mișcă pe traiectoria eliptică, fiind la un moment dat cel mai departe de lumânare, iar în alt moment cel mai apropiat. Când cubul de gheață este în punctul cel mai îndepărtat este și cel mai rece; asta înseamnă că rămâne „cub de gheață", în care moleculele se mișcă cu o viteză foarte mică. Acum să ne deplasăm încet cu cubul spre lumânare. Ce se întâmplă? Prin încălzirea ușoară, moleculele se mișcă ceva mai repede și încet, încet, cubul începe să se topească. La o anumită temperatură (în acest caz la zero grade Celsius) își schimbă starea de agregare, devine apă. Aceasta ar fi asemănarea cu ceea ce se întâmplă sistemului nostru solar. Mulți oameni interesați de chestiunile spirituale, dar și de scrierile religioase, vorbesc de venirea unui nou ev, de *epoca de aur*, de *împărăția păcii* – alții vorbesc despre o *schimbare în a patra dimensiune*. Această denumire este probabil cea mai bună dintre toate, pentru că descrie cel mai bine ce se întâmplă aici. Vom ajunge la o nouă etapă a existenței.

Să ne mai întoarcem puțin la cubul de gheață. Așa cum acesta nu se transformă într-o secundă în apă (la zero grade Celsius), ci o face încet, așa se întâmplă și cu schimbările din sistemul nostru solar și, implicit, cu Pământul. Acest proces ar putea fi comparat și cu răsăritul soarelui. Soarele nu se înalță pe cer dintr-o dată, așa cum aprindem un bec, ci o face încet, armonios, treptat.

Cubul de gheață s-a făcut apă, dar se mișcă în continuare spre lumânare. Ce se va întâmpla acum? O vreme va merge bine, dar apoi apa începe să se încălzească și încet, încet se va evapora.

Deci își schimbă din nou starea de agregare. Și această schimbare se produce armonios; apa nu se transformă într-o clipă în aburi, ci se evaporă încet, armonios, în liniște, aproape fără să se observe.

Să zicem că suntem, ca să facem comparație cu sistemul nostru solar, în dimensiunea următoare, a cincea.

Cubul de gheață a devenit pentru noi, observatorii lui dinafară, invizibil, a dispărut. Dacă ar veni o altă persoană care nu a văzut cum dispare cubul de gheață, ne-ar privi neîncrezătoare și ar râde de noi dacă am susține că

aici *există* o grămadă de vapori de apă. Persoana ar spune: *„Eu nu văd nimic, poți să-mi tot povestești. Eu cred că există ceva numai atunci când pot să ating acel lucru."*

Dar vaporii sunt încă aici, ei există și vor deveni din nou apă, atunci când se vor depărta din nou de lumânare, deci de sursa de căldură, și mai târziu se vor transforma din nou în gheață.

Acum să adaptăm toate acestea la sistemul nostru solar și la planeta noastră, Pământ. Ne mișcăm încet spre Soarele Central, sursa de putere, energie și lumină. Dezvoltarea împotmolită de pe Pământ începe încet, încet să se urnească – înfloresc din nou buna dispoziție, voioșia, totul devine mai alert. Asta până în momentul în care vom trăi o schimbare a dimensiunii. Dar așa cum se întâmplă la transformarea cubului de gheață în apă, procesul acesta se desfășoară lent, greu sesizabil și aproape că nu este perceput de către pământeni. Din acest motiv nu devenim invizibili. Moleculele cubului de gheață nu au dispărut nici ele, doar s-a mărit distanța dintre ele. Schimbarea dimensiunii este așadar aproape imperceptibilă pentru noi. Cu toate că un observator dinafară ne-ar vedea dispărând din când în când, pentru el am deveni până la urmă invizibili ca și aburii.

Iată ce a povestit tatăl meu despre aceste lucruri în cartea sa *Iisus 2000*:

„Acest circuit eliptic durează 25 920 de ani. În jumătate din timp, adică în circa 13 000 de ani terești, este străbătut de așa-numita centură manasică, având durata unui eon, adică 2 160 de ani. În majoritatea religiilor acesta este mult-așteptatul timp al paradisului, sau epoca de aur, sau, așa cum a spus Iisus, împărăția păcii, cu frecvențe mai mari în întregul sistem solar. Ultima parte din jumătatea perioadei acesteia de 25 920 de ani, la sfârșitul căreia tocmai ne aflăm, este cunoscută cel mai bine după denumirea sa hindusă, ***Kali Yuga*** *– perioada întunecată, pentru că suntem cel mai departe de Soarele Central. La mijlocul lui Kali Yuga, după 5 200 de ani, începe numărătoarea inversă spre ziua* ***X****, care după unele calcule pică exact* ***în acest an al schimbării mileniului****. Foarte mulți fondatori de religii – Krishna, Zarathustra, Buddha, Iisus, Mani și Mohammed ne-au pregătit pentru o dezvoltare înaltă, constantă, a conștiinței spre aceea pe care omenirea o va avea la ziua* ***X****, pentru „mileniul" următor. Va fi era vărsătorului, care prin frecvențele sale etice și foarte înalt calificate spiritual ale trezirii, va putea să-și intre în drepturi după cotitura elipsei. Această cotitură va avea o însemnătate deosebită pentru dezvoltarea globului pământesc și a omenirii, și este privită tot mai mult ca o schimbare a paradigmei, ca un salt într-o nouă dimensiune sau pur și simplu o cumpănă a timpurilor".* (15, pag. 82)

A trecut o perioadă lungă din care ieșim acum (zodia peștelui – Kali Yuga) și intrăm într-o nouă eră (a vărsătorului). În timpul acestei perioade de tranziție, frecvențele vechi scad iar cele noi cresc în mod treptat.

Acum tocmai am părăsit semnul *peștelui*, care este cel mai jos dintre toate cele douăsprezece semne, și am intrat în cel al *vărsătorului*, care este cel mai înalt. Frecvențele *peștelui*, de exemplu, corespund spectrului infraroșu, cu 15 trilioane de oscilații pe secundă, în timp ce frecvențele *vărsătorului* corespund spectrului ultraviolet cu 75 trilioane de oscilații pe secundă, deci sunt de cinci ori mai mari.

Se apropie vremea despre care profeții spuneau că în *acele* timpuri vechea ordine dispare și se naște o nouă ordine a vieții, mult mai înaltă, iar *„toate lucrurile vor fi făcute din nou"*.

Helena Blavatsky spune:

„Acest Soare Central știut de ocultiști trebuie să fie recunoscut și de oamenii de știință, de astronomi, pentru că ei nu pot tăgădui faptul că în prezent, în spațiul nostru stelar, în Calea Lactee, există un punct invizibil și secret care este un centru de atracție pentru Soare și sistemul nostru [...] și [...] că **Soarele Central este pur și simplu centrul electricității vieții noastre universale"** (8, pag. 250)

Dr. Sumner ne vorbește despre *legea mișcării circulare*:

„Conform acestei legi, care afirmă că mișcarea guvernează toate planetele Universului, intrăm acum în desfășurarea istoriei cosmice într-o perioadă în care ***ordinea existentă se desființează și trebuie construită una nouă, favorabilă pentru noi. Pământul nostru este animat prin raze spirituale de frecvențe extraordinar de înalte din regiunile stelelor, iar urmarea acestui fapt va fi că se va produce o mare transformare.***

O mare înnoire va avea loc pe Pământ. Tot ce nu este dezvoltat suficient de mult pentru a putea fi receptiv la aceste frecvențe atât de înalte, și nu se armonizează cu ele, va sucomba, va dispărea de pe fața Pământului, pentru ca forțele constructive să-și poată atinge scopul, fără a fi împiedicate de forțele distructive." (3, pag. 10 și 11)

Aceste influențe cosmice exercitate de radiații și frecvențele schimbate asupra omenirii, în marile epoci zodiacale, cauzează noi curente în concepția despre lume, în tăvălugul politic și cel al puterii, care se vor desfășura cu greu fără război și revoluții.

Exact asta este ceea ce se întâmplă cu noi toți. Vibrația, respectiv frecvența se schimbă, devin mai rapide și, în paralel, la fel se petrec lucrurile și cu dezvoltarea fiecărui om; respectiv a întregii omeniri. Este pusă baza pentru ca alte suflete să poată veni pe această planetă, după legea rezonanței, pentru a se încarna aici. Ele vor să participe la acest „proces de trezire". Pe de o parte pentru a ajuta, iar pe de altă parte din curiozitate. Este intervalul de timp cel mai important de pe această planetă – de vreo două mii de ani. Mulți vor să participe, chiar și eu.

Am încercat să vă prezint foarte simplist acest proces de mărire a frecvenței sistemului nostru solar. Autorii religioși desemnează această vibrație spirituală mai înaltă ca pe un *spirit vindecător* sau *spiritul lui Christos*. Adepții noii epoci vorbesc despre un spirit al vărsătorului, iar ezotericii, specialiștii în știința spiritelor și cei orientați spre spiritul nou vorbesc de *spiritualitate*. Din punct de vedere pur astronomic, acest cordon sau inel fotonic ar fi fost descoperit la începutul anilor '60 și a fost demonstrat științific; dar apoi a dispărut (probabil a devenit un secret militar). De-abia în anii '80, extratereștrii au transmis din nou indicii despre apariția ciclică a inelului fotonic.

Pentru a înțelege și mai bine conceptul *creșterii frecvenței*, pentru a-l face mai simplu și mai concret, doresc să folosesc exemplul ecoului. Dacă ne ducem în pădurea din apropierea noastră și strigăm ceva în ea, se întoarce la noi exact ceea ce am strigat. Dacă am strigat cuvântul „iubire", se întoarce la noi. Dacă am strigat cuvântul „ură", acesta se va întoarce la noi. Până aici, nimic nou.

Totuși, ceva s-a schimbat în ultimele decenii. Și anume, acum treizeci de ani dura, de exemplu, două secunde până când ecoul se întorcea la noi. Acum zece ani, doar 1,95 secunde, acum cinci ani, 1,87 secunde iar acum durează doar 1,7 secunde! Cum s-a întâmplat acest lucru?

Pe scurt, acționează *legea cauzei și a efectului* – așa cum se întâmplă cu toate în sistemul nostru solar. Schimbarea duratei de parcurs a ecoului este efectul, iar cauza este apropierea de Soarele Central.

Acest lucru înseamnă, gândindu-ne acum la viața noastră, că gândurile noastre, faptele și cuvintele pe care le emitem se întorc mai repede la noi decât acum treizeci de ani. Suntem confruntați mai repede cu efectul a ceea ce am cauzat – și prin asta se accelerează și dezvoltarea acestei planete, atât în interiorul ei, cât și în exterior.

Pentru capitolul următor, am găsit relatări științifice mai solide, care nu au fost făcute publice până acum.

CAPITOLUL 10

Soarele influențează conștiința umană

Un profesor de fizică, bun prieten de-al meu (nu vrea să i se știe numele), a descoperit următoarele lucruri despre câmpul magnetic al Pământului:

Soarele a fost, în mod evident, pentru majoritatea oamenilor din toate timpurile, premisa de bază a vieții noastre. În următoarele pagini voi explica pe înțelesul tuturor cât de profund și de complex este acest lucru dintr-un nou punct de vedere al științei.

Într-o revistă științifică din 1 octombrie 2000, am găsit următoarele:

„...noi, cetățenii pământeni ai secolului XXI, vom cunoaște și partea întunecată a dependenței de Soare, pentru că trebuie să ne așteptăm din partea lui la cele mai grave atacuri pe care le-a îndurat vreodată planeta noastră – iar următoarele pot fi devastatoare."

Hubert Wöhl, de la Institutul Kiepenhauer din Freiburg, a adăugat:

„Acum sunt măsurate cele mai ridicate valori ale activității Soarelui, de când există date despre el".

Într-adevăr, se poate constata că Soarele nostru este zguduit de un număr maxim de explozii. Tot mai des, aceste erupții declanșează tornade violente. Tot mai mare este puterea cu care particulele răzbat prin câmpul magnetic al Pământului, deși în mod normal acesta este un scut protector împotriva razelor cosmice. Tot mai dramatic este efectul asupra oamenilor, animalelor, plantelor și a tehnicii (ne amenință crash-uri ale computerelor, căderi de energie, prăbușiri ale sateliților și așa mai departe). Clima este și ea influențată, se vor înmulți catastrofele naturale.

Conducătorul *programului american de cercetare a atmosferei,* Richard Behnke, este de părere că: *„În următoarea perioadă de timp s-ar putea întâmpla lucruri grave."*

Iar John Kappenmann de la Universitatea Minnesota îi întărește spusele:

„Pe viitor, pagubele pe care le vom resimți de la Soare vor lua proporții pe care astăzi nici nu ni le putem imagina".

În legătură cu această problemă, *Institutul de fizică spațială* din Suedia a publicat un studiu în care remarcă faptul că activitatea petelor solare este într-o continuă creștere. Valorile înregistrate au fost urmărite începând cu 1860. Studiul spune că activitățile acestea vor crește în continuare până în anul 2005 și ne avertizează că vor veni furtuni magnetice puternice.

Alte relatări, cum ar fi cea provenită de la NASA și afișată la *Space Weather.com* la 11 noiembrie 2000, vorbesc despre un record: o erupție solară care a produs un vânt solar cu o putere de 7,5 milioane de kilometri pe oră, în cosmos. Această furtună de particule a ajuns în scurt timp și pe Pământ. Intensitatea a fost de o sută de mii de ori mai mare decât valoarea normală. Valoarea cea mai mare care fusese înregistrată anterior era de circa 4 milioane de kilometri pe oră (în 7 august 1972). Ea a fost aproape dublată!

Rezultatele oficiale ale cercetărilor spun că și aceste valori, considerate până acum imposibile, vor mai crește. Cea mai mare valoare va fi atinsă în anii 2002-2003, și se poate întinde ca durată până în 2005. Toate acestea sunt comunicări uimitoare, care nu se află la îndemâna opiniei publice.

Ce efecte au aceste influențe tot mai puternice ale Soarelui asupra planetei noastre și a ființelor ei?...

Pământul – memoria tuturor gândurilor

După *Teoria relativității complexe* a lui J. Charons, informațiile sunt înmagazinate în interiorul electronilor, ceea ce explică faptul că Pământul, cu câmpul său magnetic, poate fi privit ca un eventual transmițător de informație.

Într-adevăr, **legăturile dintre comportamentele umane (psihicul, conștiința, emoțiile și așa mai departe) și câmpul magnetic sunt cunoscute.** Sunt foarte importante experiențele primilor oameni care au zburat în Cosmos. Fără a ști cauza exactă, în momentul îndepărtării de Pământ acești cosmonauți au simțit o iritare acută, care a dus la un comportament aproape de a pune proiectul în pericol. Problema s-a rezolvat prin alimentarea navelor spațiale cu câmpuri magnetice corespunzătoare, generate artificial. Condițiile pământești naturale, care au apărut o dată cu primele structuri ale vieții, acum miliarde de ani, au o mare influență asupra sistemului nostru biológic, și mai ales asupra creierului.

Științele naturii acceptă influența câmpului magnetic al Pământului asupra epifizei. Epifiza secretă melatonină, care are însușiri ce ne fixează ritmul circadian; acesta este reglat prin câmpul magnetic. (Acest fenomen a fost studiat de profesorul Peter Semm). Printre altele, această glandă este considerată „dirijorul principal" al creierului uman.

La *Institutul Max-Planck* din Andechs, se studiază de peste 15 ani efectul pe care îl are asupra oamenilor eliminarea câmpului magnetic al Pământului. S-a constatat, că la cele peste 1000 de persoane care au fost studiate, în câteva zile li s-a schimbat așa-zisul **ceas interior**.

Primele simptome au fost:

- Modificarea ciclului menstrual la femei
- Oscilații mari de temperatură
- Anomalii ale programului de somn
- Schimbări puternice, duse până la extrem, în ceea ce privește perceperea timpului
- Lipsa de orientare, care poate merge până la ruperea de realitate

Cercetările biochimice au demonstrat, la aceste persoane care au fost ținute sub observație, o schimbare clară a ritmului controlat de melatonină. În toate cazurile s-a putut restabili starea inițială la scurt timp după generarea artificială a câmpului magnetic pământesc (la fel ca în cazul cosmonauților).

Efectele cauzate de modificările câmpului magnetic al Pământului pot fi asemănate cu efectele relației dintre frecvența de rezonanță a Pământului (un câmp de 0,5 Gauss și o frecvență de rezonanță de 7,8 Hz) și stabilitatea emoțională a oamenilor.

Acest fenomen mai este cunoscut și sub denumirea de **dependență de vreme**. În părțile noastre e bine cunoscut efectul Föhn-ului, de care sunt răspunzătoare câmpurile electrice, așa-numitele *spherics*. Cele mai frecvente, în orice caz, sunt relațiile dintre schimbările câmpului magnetic și starea pacienților de la psihiatrie. În cazul acestora, în anumite zile efectele pot fi foarte grave:

1. sinucideri
2. accidente de tot felul
3. crime violente ș.a.m.d.

În mod evident, acest pas în evoluția spre un sistem complex al omului și al conștiinței sale (în care să ajungă să se perceapă singur, conștient), depinde de elemente pe care le cunoaștem, câmpul magnetic al Pământului și frecvența de rezonanță. Această rezonanță a Pământului, care fizic reprezintă o undă staționară verticală, funcționează ca o antenă care primește semnale electromagnetice din Cosmos și le redirecționează mai puternic spre Pământ. De o deosebită importanță este legătura directă, cuplarea dintre această rezonanță a Pământului și creierul uman. Noi suntem

legați direct cu Pământul, și chiar cu întregul Cosmos – în domeniul alpha (8 hertzi).

Această frecvență specială, numită Schumann, este văzută ca un prag sau o ușă între conștient și subconștient, între starea de trezie și cea de somn.

Informațiile care au fost transmise unei persoane aflate în acest stadiu (domeniul alpha), intră mai repede în creier și rămân mai mult timp acolo (acest fenomen este cunoscut și ca alpha learning sau silva-mind-technik). O anumită calitate de senzor poate, printr-o influență corespunzătoare, să selecteze o astfel de frecvență. Experimentele clinice ale profesorilor von Klitzing și Dimpfel au arătat, la aplicarea acestei frecvențe la diferite persoane, o creștere de sută la sută a domeniului alpha. Persoanele acestea au putut fi transpuse într-o stare de destindere, de relaxare maximă, după un timp de activare de circa trei minute.

În această stare (a domeniului alpha) au putut rezolva probleme de matematică pe care nu le putuseră rezolva înainte. Prin acest rezultat ar trebui să fie clar cât de sensibil poate reacționa omul la anumite frecvențe. Intensitatea acestor unde se află sub nivelul zgomotului termic (câmpuri atermice).

Însă tocmai aceste frecvențe cu intensități reduse, cărora până acum nu li s-a dat atenție, care nu au fost măsurate de științele naturii, au, se pare, o influență mare, subestimată, asupra oamenilor. Dacă anumite tipare emoționale pot fi declanșate prin frecvențe sau câmpuri corespunzătoare, nu este de mirare că acest lucru este ținut secret față de opinia publică.

Schimbări ale câmpului magnetic al Pământului

S-a demonstrat că între oscilațiile câmpului magnetic al Pământului și comportamentul uman există o legătură. Aceste oscilații sunt puternice și sunt influențate de vânturile solare. Aceste vânturi (*sunspots*) sunt formate din particule încărcate electric, cum ar fi electronii și protonii.

Din cauză că Soarele trece în cicluri periodice prin diferite anomalii magnetice, Pământul este și el inclus automat în ele. La suprafața Soarelui există un număr variabil de pete, cu mărimi diferite. Aceste pete au câmpuri magnetice foarte puternice din care, prin explozii întinse pe milioane de kilometri, se formează așa-numitele *Sunflairs*.

Unul dintre cele mai cunoscute cicluri este ritmul de 11,3 ani. Acesta este observat și analizat științific din anul 1750. Astfel, în prezent cunoaștem legăturile dintre acest ritm și rodirea viilor, comportamentul termitelor, rodirea pomilor și așa mai departe.

Mai există și alte ritmuri – încă necunoscute – care ocupă intervale mai mari de timp. Pentru că și Soarele nostru se învârte în jurul unui alt Soare,

Sirius, și acesta la rândul lui se învârte în jurul centrului galaxiei noastre, iar aceasta se învârte în jurul a ceva și mai mare, este vorba aici despre cicluri de dimensiuni mai mari ca timp.

Cel mai cunoscut ciclu este anul nostru pământesc, cu cele patru anotimpuri ale sale. Pe perioade mai mari au apărut tulburări care au dus la schimbări extreme pe pământ. De exemplu, există o ipoteză actuală conform căreia pieirea în masă a viețuitoarelor (de pildă, a dinozaurilor), petrecută cu milioane de ani în urmă, a fost declanșată de oscilații ale câmpului magnetic terestru.

Cele mai noi măsurători au stabilit că galaxia noastră, Calea Lactee, face o rotație completă în jurul propriei sale axe în două sute de milioane de ani. Un ciclu de proporții cu adevărat cosmice.

Tot mai multe teorii susțin că, în momentul de față, ne aflăm în mijlocul unui asemenea ciclu cosmic și vom intra într-o fază de schimbări fundamentale.

În prezent, oamenii de știință din diferite domenii au făcut descoperiri prin măsurători, pe care nu și le pot explica după modelele științifice de până acum. În domeniul razelor X au fost înregistrate recorduri de intensitate spectaculoase. Ultimele recorduri au fost numite de oamenii de știință de la NASA particule *Oh my god.* Aceste particule/unde vin, se presupune, dintr-o fază timpurie a ciclului de formare a Universului. După rezultatele măsurătorilor, ele par să vină spre noi cu o rapiditate și o energie care nu corespund nici unui model din fizică.

Printr-un comportament analog, pe Soare au apărut anomalii magnetice necunoscute până acum. Influența activităților solare numite *sunspots* și *sunflairs* asupra câmpului energetic al Pământului are o importanță decisivă.

Câmpul magnetic al Pământului, la rândul său, are o importanță imensă prin influența exercitată asupra sistemelor biologice, în special asupra oamenilor.

S-a demonstrat faptul că **intensitatea câmpului magnetic al Pământului crește continuu, de circa două mii de ani.** A crescut atât de mult, încât s-a schimbat deja chiar și viteza de rotație a Pământului. Ceasurile atomice din Boulder, Colorado, au fost date în urmă de atâtea ori până acum, încât miezul zilei și cel al nopții ar fi ajuns să fie inversate fără această manevră constantă, efectuată timp de patruzeci de ani (circa trei secunde pe zi). Aceasta este o altă informație pe care autoritățile o țin sub tăcere; în mod normal, un ceas atomic ar trebui să meargă cu exactitate de-a lungul secolelor și chiar al mileniilor, fără să fie potrivit mereu. (Să ne amintim și de exemplul ecoului!)

De asemenea, s-au constatat schimbări tot mai mari în ceea ce privește direcția nord-sud a axei polilor magnetici, astfel încât până și orientarea zborurilor cu avionul a fost modificată de multe ori. Toate aceste lucruri se întâmplă departe de ochii publici. Comparând planurile de zbor ale aeroporturilor internaționale din ultimii douăzeci și cinci de ani (dacă avem acces la astfel de documente), am putea constata că fenomenul discutat apare doar de anul trecut.

S-a demonstrat până acum că personalul avioanelor marilor companii aeriene a fost pregătit prin antrenamente speciale și dotat cu arme speciale, pentru a putea riposta în cazurile tot mai dese de agresivitate a pasagerilor. Această informație a apărut de-abia în iunie 2000, deci numai atunci când situația a luat proporții îngrijorătoare.

Concluzia ar fi următoarea: toate acestea ar putea fi explicate prin faptul că, pe măsură ce se ating înălțimi de zbor tot mai mari, câmpul magnetic terestru are valori tot mai mici.

Este adevărat că NASA publică rezultatele măsurătorilor activității solare, acelea ale razelor X, ale protonilor și electronilor din vântul solar, după cum evaluează efectul avut de toate acestea asupra câmpului magnetic al Pământului. Modificările care apar în timp sunt mici și de aceea greu sesizabile, chiar și pentru experți. De aceea poate apărea ideea că suntem asigurați în fața influențelor Soarelui asupra câmpului magnetic al Pământului, chiar și în ce privește tulburările atmosferice (catastrofele din mediul înconjurător, cutremure, erupții vulcanice). Dar asta înseamnă că este trecută cu vederea sau este ținută în secret **influența câmpului magnetic al Pământului asupra creierului și asupra psihicului nostru!**

Trebuie să completăm datele luând în considerare și câmpurile electromagnetice. Telefoanele mobile și alte generatoare de câmpuri electromagnetice nu pot fi studiate, sau mai bine-zis rezultatele unor astfel de studii nu pot fi publicate (studiile interdisciplinare reunind șase grupuri de cercetare de la trei universități au fost un eșec!), pentru că intervin circumstanțele politice, influența fabricanților...

Frecvența de rezonanță Schumann

Vom intra acum într-un subiect special – așa-numita *frecvență de rezonanță Schumann*. Este vorba de o undă staționară verticală (privită din punct de vedere electrotehnic), în rezonanță cu Pământul, cu frecvența de 7,83 hertzi. La aceste date înregistrate la 4 stații de măsurare din lume, înregistrări care se fac de decenii, au acces puțini cercetători.

Dacă privim mai de aproape această frecvență a rezonanței Schumann, putem observa cu ușurință faptul că exact această frecvență a Pământului are o foarte mare influență asupra creierului uman. **Fiecare om este în rezonanță cu Pământul, înainte de toate prin câmpul electromagnetic al propriului său corp.** Experiențele zborurilor navelor spațiale ne-au arătat:

Când omul este prea mult timp (maxim două săptămâni) despărțit de Pământ (de exemplu stând o perioadă lungă de timp într-o stație spațială), se îmbolnăvește. Pentru acest lucru este responsabilă, pe lângă câmpul electromagnetic al Pământului, frecvența de rezonanță Schumann.

Aceasta este o frecvență de rezonanță și pentru **creierul uman.** La om, frecvența rezonanței Schumann se află la limita inferioară a domeniului alpha, asta înseamnă la granița dintre starea de somn și cea de veghe. Acest nivel foarte scăzut al frecvenței (în jur de 8 hertzi) în interiorul domeniului alpha este, ca să spunem așa, un prag sau o ușă care desparte starea de somn de starea de veghe. El este denumit și „cenzor" al trecerii între conștient și subconștient.

Atunci când această stare este menținută în mod conștient de către un om pentru ceva mai mult de douăzeci de secunde, este posibil să intre complet conștient în planurile cele mai adânci ale subconștientului său.

Frecvențele Schumann dau posibilitatea oamenilor să intre în contact direct cu Pământul, în mod conștient, și să preia informații în afara celor cinci simțuri, când sunt conectați cu o astfel de undă. Oricum este recomandat ca respectivul să atingă un anumit grad de conștientizare care să lase creierul să producă frecvența respectivă, cum este cazul, de exemplu, la meditația profundă.

Cele mai noi rezultate ale științei arată acum și că frecvențele Schumann se schimbă pe două planuri:

- Intensitatea undelor Schumann crește continuu, ceea ce este în legătură cu creșterea temperaturii Pământului și, prin aceasta, are loc mărirea frecvenței furtunilor.
- În același timp, și frecvențele cresc din ce în ce mai mult, fapt care, potrivit cercetărilor din prezent, este cauzat tot de creșterea temperaturii Pământului.

Astfel, cea mai joasă frecvență Schumann nu mai este în prezent doar de 7,83 hertzi, ci de peste 8 hertzi. Cele mai înalte valori ale frecvențelor apar în lunile de vară (în partea nordică a globului), în timp ce iarna scad din nou.

În orice caz, până astăzi sunt cunoscute în total 8 frecvențe Schumann diferite, care cresc pornind de la frecvența de bază de 7,83 hertzi. Acestea sunt rotunjite: 8; 14; 20; 26; 33; 44; 50 hertzi. Până acum a dominat, cu cea

mai mare intensitate, frecvența de 7,83 hertzi. Spre uimirea geofizicienilor, a doua și a treia frecvență Schumann au suferit modificările cele mai importante. Acestea au crescut de la 13,8 la 14,2, respectiv de la 19,5 la 20,4 hertzi. Intensitatea undelor cu frecvențele respective (14,2 respectiv 20,4 hertzi) care până acum era mai scăzută decât cea a undei cu frecvența de bază (7,83 hertzi), a devenit acum mai mare, astfel că cele două unde sunt dominante din punctul de vedere al intensității (amplitudinii).

Fizicienii G. Fosar și F. Bludorf explică acest lucru ca fiind un eveniment care conduce **oamenii într-o stare de veghe mai înaltă,** pentru că frecvențele dominante de acum, cele ale domeniului beta (13-40 hertzi), au devenit mai puternice.

Pe 29 aprilie 1998, Universitățile din München și Gießen au făcut cunoscută **influența directă a acestor frecvențe Schumann asupra creierului uman.**

O lucrare de o deosebită importanță pe această temă a fost redactată în 1967. Este un studiu finanțat de *BMFT* (Bundesministerium fiir Forschung und Technik – Ministerul Cercetării și Tehnologiei al RFG) și de NASA, sub conducerea Institutului de fiziologie comportamentală Max Planck. Titlul primei lucrări publicate a fost: *„Beeinflussung der circadianen Periodik des Menschen durch schwache elektromagnetische Felder" („Influențarea ritmurilor circadiene ale oamenilor prin câmpuri electromagnetice slabe.")* **Rezultatele studiului au însemnat recunoașterea unei dependențe directe a oamenilor față de câmpul magnetic al Pământului și de frecvențele Schumann.** Nu trebuie să ne mire nici faptul că **în epifiză au fost găsiți mici magneți.** Acești magneți demonstrează un model de receptor pentru un alt semnal electromagnetic, câmpul magnetic al Pământului.

De asemenea, s-a descoperit o legătură între perioadele de activitate solară și mărimea capetelor nou-născuților umani.

Schimbările bruște de energie ne încarcă sentimentele și stările de spirit. Sistemul nervos este mai excitat și prin asta este schimbat în mod dramatic pragul de excitabilitate pentru transmiterea impulsurilor nervoase. Poate fi dovedită influența directă asupra bilanțului chimic și a schimburilor de lichide dintre organism și exterior, ca și creșterea activității metabolice.

Autorii continuă afirmând că sentimentele noastre (sau substanțele psiho-active care pun stăpânire pe receptorii noștri) stabilesc care informații necesită atenția noastră. Percepția noastră asupra lumii exterioare este filtrată în stații de comutație senzoriale, care sunt bogate în receptori și suferă, la rândul lor, influențe emoționale.

Decizia, referitoare la care informație senzorială va ajunge la creierul nostru și care este oprită de filtru, depinde de semnalele pe care receptorii le primesc de la transmițătorii neuronali.

Acești transmițători participă la transformarea informației în realitate fizică. **Ei transformă spiritul în materie, în adevăratul sens al cuvântului.** Câmpurile electromagnetice au o influență decisivă în acest proces de alegere a percepției noastre. Ele ne stabilesc starea de spirit la nivel electrochimic și efectul lor ajunge la câmpul percepției.

Bineînțeles că suntem și singuri în stare ca, prin atenție și concentrare (de exemplu prin meditare), să preluăm controlul asupra situației; doar și creierul nostru este un emițător de câmpuri electromagnetice. Decisivă este intensitatea mai înaltă pe care creierul nostru o transmite în anumite domenii de frecvență.

Maurice Cotterell a cercetat, în studiul său *Astrogenetica*, legăturile dintre dezvoltarea, respectiv decăderea culturii umane și activitățile petelor solare. El a stabilit că tipul astrologic al unui om *nu* este stabilit prin poziția Soarelui în zodia sa, în ziua nașterii sale, ci prin poziția sa față de câmpul magnetic al Pământului, în ziua conceperii sale. Din cauză că energia solară influențează oscilațiile lunare ale acestui câmp magnetic, schimbările arată semnele prevestitoare, după poziția Soarelui. Conform acestei teorii, puterea și polaritatea vântului solar care ne înconjoară influențează cantitatea de melatonină, precum și transmițătorii neuronali. După cercetările lui Cotterell, această melatonină influențează comportamentul unui om, care poate fi introvertit sau extrovertit. Teoria a fost confirmată prin cele mai noi publicații ale profesorului F. Halberg.

Astrogenetica studiază modul cum forțele astronomice și ritmurile biologice influențează factorii genetici. Maurice Cotterell a stabilit că **vântul solar (alcătuit din particule încărcate electric) influențează personalitatea oamenilor în momentul conceperii lor.** În mod special, el a descoperit **că oscilațiile unui câmp magnetic slab pot provoca mutații genetice în celule, în perioada când acestea se găsesc în stadiul de diviziune celulară.**

Mai concret: în celule pot avea loc mutații atunci când sunt expuse unui câmp magnetic care variază – chiar și atunci când acesta este mai slab decât câmpul magnetic natural al Pământului. Să ne amintim de copiii cu un alt ADN, poate unul nou!

Prin anii '20, profesorul J. Lange a cercetat gemenii univitelini. Datorită lucrărilor sale se știe încă din 1927 că personalitatea (totalitatea elementelor caracterului) depinde de predispoziția genetică. Modificările genetice –

provocate de exemplu de modificări ale intensității câmpului magnetic local – sunt responsabile pentru trăsături de caracter neașteptate. Altfel spus: **personalitatea unui om depinde de direcția și intensitatea câmpului magnetic local din momentul conceperii.**

În 1987, profesorul M. Persinger de la Universitatea Lauretian din Ontario, Canada, a publicat rezultate științifice neobișnuite. El a lucrat un timp la proiecte secrete de cercetare pentru Pentagon. Persinger a dirijat câmpuri electromagnetice de frecvență joasă spre oameni sănătoși și spre pacienți cu traume ale creierului. **El a reușit să declanșeze în ambele grupe experiențe mistice și (sau) paranormale.**

Ei bine, ați înțeles tot? Mi-am dat cu adevărat cea mai mare silință să prezint pe înțelesul tuturor cercetările savanților. Cu toate astea aș dori să fac un scurt rezumat al ultimelor pagini.

Rezumatul ultimelor idei este:

- Activitățile petelor solare a crescut imens în ultimii ani și vor atinge apogeul între 2003-2005, dar efectul lor asupra câmpului magnetic al Pământului se va putea sesiza de-abia în anii următori.
- Această activitate a petelor solare cauzează oscilații și, pe termen lung, modificări ale câmpului magnetic al Pământului.
- Comportamentul uman este dependent de câmpul magnetic al Pământului și este influențat de el. În același timp crește și frecvența de rezonanță Schumann, care are ca efect creșterea frecvenței oscilațiilor ce influențează corpul uman și conștientul său. Ea este și frecvența de rezonanță a creierului uman. Măsurătorile au arătat că la o frecvență mai mare de 8 hertzi apar capacități mediumice.

Acest lucru înseamnă că, datorită componentelor amintite și datorită măririi activității solare, câmpul magnetic al Pământului va deveni mai slab. În același timp va crește și frecvența de rezonanță Schumann, iar creierul uman, a cărui rezonanță este în legătură directă cu aceasta, începe și el să lucreze cu o frecvență tot mai mare (depășind 8 hertzi). Concluzia este că **oamenii de pe întreaga planetă vor deveni mediumuri!**

CAPITOLUL 11

Câmpurile morfogenetice

Biologul britanic dr. Rupert Sheldrake propune o teorie complementară și ne oferă o explicație nematerială a moștenirii, a evoluției și a memoriei atât pentru sistemele organice, cât și pentru cele anorganice.

Concepția sa morfogenetică despre lume nu numai că pune sub semnul întrebării teoriile de până acum, ci ne dă și noi imbolduri spre o nouă viziune asupra parapsihologiei. În teoria sa, Universul nu se orientează după modele imuabile, deci nu este fix, ci urmează modificările care au apărut de-a lungul timpului prin repetare. Fiecărei forme și fiecărui comportament îi corespunde un așa-zis *câmp morfogenetic* care în același timp reprezintă memoria sa și prin asta îi asigură perpetuarea. Cu cât urmează mai multe repetări, cu atât mai puternic devine acest câmp.

Dacă, de exemplu, un om își schimbă comportamentul și menține această modificare o perioadă mai lungă de timp, prin acest lucru el provoacă o schimbare în întreaga specie.

Parapsihologul și autorul dr. Elmar Gruber îl descrie pe Rupert Sheldrake în felul următor:

„Sheldrake este figura-etalon a «noii biologii». Ideile sale inovatoare, adversarii săi înverșunați și cei care îl recomandă cu entuziasm, au încercat să readucă în actualitate secretul vieții, pentru că există pericolul ca acesta să dispară dintre preocupările biologiei. Pe scurt, tema sa este: ***natura posedă o memorie.***

În opinia lui Sheldrake, toate formele naturii, fie ele oameni, animale, plante, chiar și materie anorganică, sunt controlate de câmpurile morfogenetice. Aceste câmpuri nu numai că influențează forma unitară a unei specii, ci sunt și un fel de purtătoare de memorie.

În ele se înmagazinează tot ce învață o specie de-a lungul existenței sale. Efectul informației astfel păstrate este că alți membri viitori ai aceleiași specii pot profita de memoria colectivă. Asta înseamnă că, ***cu cât mai mulți oameni învață să meargă pe bicicletă, cu atât mai ușor le va fi generațiilor care vor urma să învețe să meargă pe bicicletă.***

În câmpurile morfogenetice, informațiile se transmit ființelor, vietăților și obiectelor prin rezonanța morfologică. Efectul ei se întinde în timp și

spațiu. Astfel poate fi posibil să invocăm informații vechi de milenii, care îi privesc pe strămoșii noștri.

Sheldrake pornește de la faptul că marile câmpuri morfogenetice conțin altele mai mici. Ar putea fi posibil, din acest motiv, ca la o rezonanță potrivită a unui loc sau a unui obiect să poată fi chemate imagini memorate asemănătoare, care au o legătură cu istoria lor.

Această idee a stârnit un val de proteste printre oamenii de știință dogmatici. Dar s-au ridicat și voci care recunosc în teza lui Sheldrake un principiu biologic nou, binevenit.

În continuare, Sheldrake a creat experimente prin care și-a demonstrat ipoteza. În final, controversatul om de știință s-a dedicat studierii fenomenului capacităților paranormale la animale." (11)

Câmpul morfogenetic poate fi considerat un fel de *memorie colectivă*, care înmagazinează și influențează comportamentul organismelor.

Rupert Sheldrake însuși ne explică acest lucru prin următorul exemplu despre termite:

„Naturalistul sud-african Eugéne Marais a desfășurat în anii '20 experimente care pledau pentru existența unor astfel de câmpuri. El a făcut observații asupra termitelor, ai căror „muncitori" au reparat breșe pe care el le făcuse în deal...

Se ia o placă de oțel, care depășește ca lățime și ca înălțime, cu o bucată, mușuroiul și se înfige vertical în breșa deja făcută, în așa fel încât să împartă atât intrarea, cât și mușuroiul în jumătate.

Acum nu mai poate exista contact între cele două părți, din care în plus, una este retezată din celula reginei. „Muncitorii" de pe o parte a breșei nu știu nimic de cei de pe partea cealaltă. Cu toate astea, termitele construiesc de ambele părți ale plăcii grămezi sau turnuri asemănătoare. Dacă în final îndepărtăm placa de oțel, atunci amândouă jumătățile închid gaura perfect. Nu putem să nu tragem concluzia că undeva există un plan pe care termitele l-au urmat. Unde este sufletul, psihicul în care e depozitat acest plan pus la punct?... Cum este repartizată fiecărui „muncitor" sarcina sa în lucrarea finală? Putem înfige întâi placa de oțel și pe urmă să facem două breșe, iar termitele vor construi, din nou, două structuri identice de ambele părți...

Aceste lucrări de reparații au fost coordonate în mod evident de un mod de organizare superior; Marais îl numea „sufletul grupului", iar eu îi spun câmp morfologic...

Experimentele lui Marais par să ne anunțe existența unui câmp organizator; pentru că activitatea de construire nu a fost întreruptă de placa de metal, probabil că nu este un câmp electric.

Marais și-a dus mai departe cercetările și a făcut observații în legătură cu relația strânsă dintre câmpul organizatoric și regină, atât de strânsă încât moartea reginei a oprit în mod evident acest câmp.

În timp ce, muncitorii erau ocupați de ambele părți ale plăcii de oțel cu lucrările de reparații, el a săpat cât a putut de atent până la celula reginei. A scos-o și a omorât-o. În acel moment, de ambele părți ale plăcii, munca s-a oprit. Putem să despărțim termitele de regină luni întregi cu această placă, și cu toate acestea ei lucrează sistematic în continuare, atât timp cât regina lor este în viață în celula ei; dar de îndată ce o omorâm sau o îndepărtăm, munca se oprește." (23)

Un alt exemplu care poate este cunoscut deja multor cititori, dar care rămâne cel mai clar, se referă la *cele o sută de maimuțe.*

Pe o insulă japoneză, oamenii de știință au făcut niște experimente cu un grup de maimuțe. Li s-au aruncat maimuțelor cartofi în nisip, pentru a le testa comportamentul. Maimuțele i-au luat și i-au consumat, dar în același timp au remarcat efectul neplăcut al nisipului, care scrâșnea între dinți. O maimuță ceva mai inteligentă decât celelalte s-a dus cu cartoful ei la un pârâu din apropiere și l-a spălat. Curioase cum sunt maimuțele, celelalte o observaseră pentru a vedea ce are de gând să facă. După ce au constatat că gustul cartofului fără nisip era evident mai plăcut, au imitat-o. Când cercetătorii le-au mai aruncat apoi alți cartofi în nisip, maimuțele s-au dus direct la pârâu și i-au spălat acolo. Așa au făcut nouăzeci și nouă dintre ele, până când ultima nu s-a mai dus cu cartoful la pârâu, ci la mare și acolo l-a spălat în apă sărată. I-a fost clar maimuței că e mult mai gustos cartoful cu sare. Dar s-a întâmplat ceva interesant. Nu numai toate celelalte maimuțe au imitat-o, ci la fel au procedat și toate cele de pe o insulă vecină, la o distanță de nouăzeci de kilometri. Și acestea s-au dus, după ce li s-au aruncat cartofii în nisip, direct la mare și i-au spălat acolo. La fel s-a întâmplat și pe uscat. Prin cele o sută de maimuțe se adunase suficient potențial energetic, pentru ca acest gând să fi trecut brusc la celelalte reprezentante ale speciei.

Asta înseamnă că dacă în cazul maimuțelor de la un anumit număr în sus, sau de la un anumit potențial energetic, cunoașterea trece brusc la celelalte, acest lucru se poate extinde și pentru oameni. Există suficienți oameni care se delimitează, în interiorul lor, de război, atunci acest lucru se va întâmpla și cu alți oameni; același exemplu pe tema geloziei. Și cunoștințele spirituale se transmit, de la un anumit număr încolo, de la cei care au trăit acest proces către ceilalți.

Acest proces de transmitere este cunoscut și în cazul invențiilor. S-a stabilit că, atunci când cineva a făcut undeva în lume o descoperire, în același timp, într-un alt loc din lume, a fost descoperit același lucru.

Tradus în cuvinte mai simple:

Dacă un anumit număr de oameni au trecut printr-un proces spiritual, atunci acesta va fi mai ușor accesibil urmașilor lor.

Acest lucru, transpus pentru copiii mileniului trei, ar însemna **că potențialul se va transmite altor oameni, atunci când suficienți copii vor avea aceste capacități și vor învăța să le folosească.**

Atunci va deveni dintr-o dată ușor pentru adulți să îndoaie linguri, să obțină efecte materiale cu puterea gândului, să citească gânduri sau să discute telepatic, să se vindece singuri.

Am aflat deja din capitolul despre copiii chinezi că cercetătorii lor au observat că, atunci când un copil care nu e medium stă printre copii-medium, **aptitudinile lor se transmit copilului care nu e medium.** Vreau să îl amintesc și pe Uri Geller și efectul demonstrat de el: după ce urmăresc la televizor pe cineva care îndoaie linguri, copiii care se uită pot face și ei acest lucru, deși încearcă pentru prima dată.

Și aici este vorba probabil de substratul unui câmp morfogenetic care face posibilă transmiterea acestor oscilații.

Să ne lăsăm, pur și simplu, în voia imaginației și să ne gândim ce-ar putea însemna acest efect pentru omenire! Cu siguranță că „prietenii" noștri din culisele lumii economice, politice și bancare știu că aceste câmpuri morfogenetice pot fi folosite și în „cealaltă direcție". Din această cauză, televiziunea, presa și cei care dau știrile în general sunt înțeleși cu ei; totul, inclusiv mâncarea, limba și manierele, toate sunt cu o treaptă mai aproape în direcția prăbușirii, spre decăderea noastră culturală (alții o numesc „multicultură"). Și aici mersul lucrurilor este rapid. Cu cât mai mulți oameni se *lasă* conduși, preiau alte păreri fără să le verifice, îi lasă pe alții să hotărască pentru ei sau să răspundă pentru ei, cu atât acest lucru se poate transmite maselor largi.

Poate că aici greșesc în prognoza mea negativă, să sperăm! Dar ea este un motiv în plus pentru ca noi să ne străduim și să trăim mai conștienți de responsabilitatea pe care o avem.

Dar evoluția copiilor-medium nu mai poate fi oprită, ea se poate întinde ca o flacără, dacă tema este tratată în mod serios.

CAPITOLUL 12

Suflete vechi și noi

„Noi avem sarcina să facem o schimbare. Pământul a început să fie mai puțin fizic, a devenit mai spiritual".

Flavio M. Cabobianco (9 ani)

Care sunt motivele pentru care copiii sunt „altfel" și, mai ales, au aptitudini mediumice? Putem deosebi influențele exterioare de cele interioare:

1. Influențe exterioare

- prin creșterea frecvenței datorită apropierii de „Soarele Central"
- prin schimbarea comportamentului uman, schimbarea ADN-ului și intensificarea capacităților mediumice în toată lumea (din cauza activităților petelor solare)
- datorită câmpurilor morfogenetice: rezultatele experiențelor, ca și cunoașterea despre aspectele mediumice sunt transmise propriei specii, iar prin aceasta se ajunge la o împuternicire a oamenilor cu astfel de capacități.

2. Influențe interioare

În nenumărate relatări, profeții, mesaje primite prin mediumuri, viziuni, vise care se adeveresc se explică faptul că noi trăim acum, la cumpăna dintre veacuri și de-acum încolo, o perioadă specială. Tatăl meu a prelucrat intensiv această tematică în ultima sa lucrare *Până în anul 2012 – ascensiunea omenirii.* Aceste timpuri noi, care pot fi recunoscute și măsurate din exterior, prin mărirea frecvenței, sunt motivul pentru care nu doar **sufletele vechi, puternice** ale vechilor culturi (egipteni, azteci, incași și alții) vor să fie din nou „cu noi", dacă pe această planetă în sfârșit „se întâmplă ceva", ci vin și **suflete noi.**

Dar cum am ajuns la ideea că printre acești copii, unii au **suflete vechi?**

Ei bine, ideea mi-a venit din cauza tehnicii care vrea să controleze, tehnică dură, uneori lipsită de sentimente și foarte rațională a *copiilor-indigo.*

Am discutat despre acest lucru cu diferiți clarvăzători care au văzut aura acestor copii, printre care și cu **vindecătorul practicant Roger**, el însuși tată a doi copii, s-a exprimat foarte critic în legătură cu copiii-indigo:

După părerea lui, albastrul-indigo în aura unui om înseamnă voință, putere, magie.

Majoritatea adulților pe care i-a „văzut", care aveau albastru-indigo sau albastru-închis în aură, purtau cu plăcere haine cu aceste culori, în special albastru marin, sau își aranjau locuința în aceste tonuri. El crede că copiii care au albastru în aură vor avea ca adulți un impuls puternic de a pretinde puterea.

El descrie oamenii cu aură albastră și albastru-indigo ca pe niște făpturi mai degrabă reci din punct de vedere sentimental. Din această cauză, ei iubesc ordinea, disciplina, legile, regulile, liniile drepte și de multe ori se supun unui gen de comportament constrângător. Oamenii-indigo nu știu, după părerea lui Roger, să-și înțeleagă propriile emoții. Adesea ei iubesc animalele, dar nu prea știu cum să iubească oamenii. Ei își pot arăta sentimentele față de copiii mici, dar le este greu să o facă față de adulți.

După descrierile lui Roger, albaștrii-indigo nu suportă să fie contrazișsi sau ca lucrurile să nu meargă cum vor ei.

El este și mai direct: albastru înseamnă și minciună, amăgire și manipulare. Un „bun" politician are mult albastru și albastru închis în aura sa, este evidentă ambiția sa de a avea putere, după motto-ul *„Ce spun eu nu este adevărul, ci ceea ce prinde mai bine la alegători"*.

Roger este de părere că în cazul copiilor-indigo, deci al copiilor care au acest albastru-indigo în aură, nu este vorba neapărat de suflete „noi" ci că multe dintre ele sunt suflete bătrâne, venite din Atlantida, care se întorc acum.

Dar de ce tocmai din Atlantida?

Atlantida a fost, după legenda poetului și conducătorului grec Solon (640-540 î. Ch.), preluată de preoții egipteni, o mare insulă în Oceanul Atlantic. Potrivit filozofului grec Platon (427-347 î. Ch.), Atlantida era situată la vest de coloanele lui Hercule și vis-à-vis de munții Atlas, deci în Oceanul Atlantic. Populația numeroasă a Atlantidei se pare că ar fi fost foarte bogată. Domeniul stăpânit de insulă s-ar fi extins până în Europa și Africa. Când locuitorii au devenit tot mai imorali, într-o zi și o noapte insula s-a scufundat în mare din cauza inundațiilor produse de un cutremur de pământ.

După relatările mediumului care intră în transă totală amintit la început, Edgar Cayce, Atlantida se afla în arhipelagul din largul Americii Centrale, în apropiere de insulele Bimini. După datele știute de el, decăderea maselor violente ale acestei țări s-a produs în trei etape, dintre care Platon a descris-o pe ultima. În Atlantida se crease o civilizație care avea o tehnică foarte dezvoltată, care se baza pe folosirea cristalelor (cipuri de computere?). Decăderea a fost o urmare a războiului, prin care s-a vrut eliberarea unei rase de sclavi creată artificial. (28)

Multe mediumuri spirituale pe care le-am întrebat de Atlantida au convingerea, respectiv au obținut informații că istoria se repetă. Se spune că Atlantida ar fi avut o știință și o tehnică, foarte avansate, inclusiv un trafic aerian, oamenii de pe Atlantida descoperind și codul uman datorită căruia ar fi început să facă experimente genetice și în final ar fi creat amestecuri între specii. De exemplu, ar fi încrucișat oamenii cu porcii, cu peștii (sirenele), cu taurii (centaurii), cu păsările și așa mai departe. Se susține și ipoteza că pe Atlantida s-au construit piramide și că piramida egipteană a lui Keops nu ar fi fost de fapt clădită de egipteni, ci de locuitori ai Atlantidei care au mers în Egipt după ce au părăsit insula.

Mediumurile întrebate susțin că am ajuns în istoria noastră într-un punct în care egalăm starea de decadență, pornografie, folosirea copiilor în scopuri sexuale, experimente genetice, exploatare a resurselor pământești, pe care o avea Atlantida înainte de decăderea ei.

Din această cauză s-au reîncarnat tocmai acum și sufletele de atunci, pentru a se confrunta din nou cu aceleași probleme. Altele, care atunci erau suflete evoluate din punct de vedere etic și care au trăit vremurile decăderii Atlantidei, ar fi venit acum pentru a ajunge din nou la putere.

După informațiile adunate de tatăl meu, ar mai fi de adăugat următoarea versiune: Zeitățile au dat liberul arbitru creațiilor lor – deci și planetelor cu omenirile lor – pentru a evolua și a crea la rândul lor, dar au prevăzut cicluri cosmice bine cunoscute, care limitau automat creațiile acestora. Planeta Pământ și întregul sistem solar merg pe o orbită de 25 920 de ani tereștri (un an platonic) de două ori, cu durata unei luni de 2 160 ani pământești, trecând printr-o **baie de lumină** – divină, de o spiritualitate înaltă, denumită și *inel fotonic*. Pentru că orbita anului este eliptică, intersectarea aceasta are loc în era vărsătorului (care tocmai a început) și în era racului (acum aproximativ 13 000 de ani tereștri). În acest punct se spune că ar fi decăzut ultima parte din domeniul urias al Atlantidei (*potopul biblic*) și tot atunci s-a manifestat un val puternic de eliberare a sufletelor prin spiritualitate înaltă și salturi ale conștiințelor și a urmat împărăția păcii. După ieșirea din această lumină fotonică cu frecvență mare, deci după 2 160 de ani, noua omenire în formare (Rudolf Steiner o numește *a cincea rasă înrădăcinată*) a început să parcurgă din nou ciclul care pare să se repete.

Nu vreau să comentez mai mult relatările lui Roger. O fi având dreptate cu aceste explicații? Cine știe? Pot confirma că mulți copii-indigo nu primesc ordine sau sfaturi de la nimeni, și faptul că le place puterea nu este de neglijat. Așa că ar fi posibil ca sufletele vechi să se fi încarnat din nou. Dacă

acestea vin din Atlantida sau din alte culturi avansate, este un lucru pe care nu avem cum să-l știm deocamdată.

Dar să revenim la **sufletele noi** și la un aspect captivant, după părerea mea.

Printre aceste suflete noi se găsesc spirite pe care le-am identificat mai devreme ca fiind „îngeri", și care nu se mai încarnaseră *niciodată* înainte, dar și ființe, respectiv suflete, care nu se mai încarnaseră niciodată *pe această planetă* – adică extraterestri, dacă vreți să le spuneți așa.

Pe această temă există un număr mare de cărți, și eu am făcut încercări, care pot fi de folos celor interesați pentru a aprofunda mai bine materia. Se găsesc acolo ființe care au contribuit cu secole și milenii în urmă la dezvoltarea acestei planete și care acum doresc să facă curat. Sunt spirite care vin de bunăvoie pentru a aduce ceva mai multă lumină cu ei, și mai sunt și unele care sunt pur și simplu curioase.

Flavio însuși se vede ca fiind un *suflet nou*. El ne explică:

„Acum se nasc noii copii. Ei sunt altfel de oameni, chiar dacă în exterior arată la fel. Legătura cu spiritualul este mult mai deschisă...

Oamenii se vor schimba acum; copiii care vin acum vor fi mai deschiși pentru spiritualitate. Mulți oameni cred în Dumnezeu, dar nu îl simt! Alții nu cred pentru că nu au încredere în ceea ce spun religiile, dar simt că sunt parte din viață, iar viața vine de la Dumnezeu. Dacă toate ființele umane și-ar aminti că sunt parte din Dumnezeu, planeta asta nu ar mai fi cum este acum." (31, pag. 6)

La întrebarea mea cine sunt copiii cei noi, care se încarnează acum, **Arian** mi-a răspuns în stilul său foarte direct:

„Știi, nu este ușor să răspund la această întrebare. Noi venim de peste tot din univers, pentru a asista la această mare schimbare a planetei; uneori venim din forme superioare ale eului – din dimensiuni superioare – ca să zic așa, și din viitor. Această planetă urmează să intre într-un nivel existențial superior, în care viața pământească va decurge altfel decât până acum.

Înainte de toate va exista un contact mult mai deschis cu ceea ce oamenii denumesc „extratereștri", nu se va lucra cu ei pe ascuns ca până acum, și prin această colaborare ***totul va fi altfel pe Pământ****. Religiile vor dispărea, în special cele fanatice, și prin asta și majoritatea războaielor. Oamenii nu se vor mai lăsa manipulați, pentru că datorită propriilor capacități mediumice, care devin tot mai puternice, vor avea ei înșiși un fir cu Dumnezeu, ca să mă exprim așa. Istoria nașterii omenirii, respectiv crearea în*

spațiu a diferitelor popoare care au venit odinioară pe această planetă va fi rescrisă, se vor schimba comportamentul celor la putere, tehnologia... pur și simplu totul!

Mai înainte însă, oamenii vor trece prin încercări grele și mulți își vor pierde viața pe acest drum. Dar nu-i nimic. Va avea loc o mare purificare. După ea, planeta va străluci din nou ca după o curățenie de primăvară.

În mulți dintre copiii de astăzi sunt ascunse suflete vechi puternice, care își aduc acum contribuția prin prezența lor, precum și suflete noi ca al meu, care vin de pe o planetă pe care există un singur popor, dezvoltat la un nivel superior din punct de vedere tehnic și care nu cunoaște ce sunt bolile.

Cum spuneam, eu sunt nou aici, sunt pentru prima dată pe Pământ, într-un corp uman. Dar poporul meu, adică cel în care m-am încarnat ultima dată înainte să sar într-un corp uman, a fost pe Pământ deja. Cu multe milenii în urmă, navele noastre spațiale au venit de pe planeta noastră pe Pământ și au fondat mici colonii. Pe atunci cei care conduceau navele noastre spațiale, în majoritate cercetători, erau considerați de către oameni, zei. Oamenii noștri și-au adus și ei contribuția la dezvoltarea voastră. Ei au avut copii împreună cu pământenii și au făcut și experimente genetice de succes. Cum s-ar spune, majoritatea celor care conduceau navele spațiale au fost oameni de știință care au cercetat atât Pământul, cât și ființele sale. S-au făcut și experimente, așa cum fac oamenii voștri pe animale. Din cauza acestora, între timp existau și încrucișările genetice, oamenii mei s-au întors la începutul ultimului secol și au lucrat împreună cu poporul tău. Tu ai scris multe despre asta în cărțile tale. Și pentru că sunt pentru prima dată pe această planetă m-am încarnat aici, într-o familie germană din America Centrală și astfel trăiesc printre oameni care au contact fizic cu poporul meu din spațiu și fac schimb de tehnologie cu ei. Aici mă pot manifesta liber ca „om" și sunt privit bine, datorită capacităților mele.

Eu însumi sunt doar unul dintre cei exact o sută care s-au încarnat în primul val. Apoi au venit încă o sută și încă două sute. Între timp sunt peste o mie care au venit din poporul meu pe Pământ. Majoritatea dintre noi trăiesc astăzi în Germania, și acolo se va întâmpla ceva de mari proporții, dar oamenii trebuie întâi să se trezească din somnul lor și trebuie să se elibereze de cătușele lor spirituale. Atunci va veni libertatea.

Aici au venit și popoare de pe alte planete cu care poporul meu a fost deja în război. Dar de data asta avem același țel: să curățăm Pământul de vechile greșeli. Știi că noi arătăm ca voi pe planeta noastră, că sunteți urmașii noștri, dar în Univers există și popoare care arată cu totul altfel. Dar nu trebuie să vă fie frică. Și pisicile arată altfel și vă jucați cu ele. Multe suflete care s-au încarnat înainte în corpuri, suflete ale acestor extratereștri,

care arătau ciudat, sunt doar copii de pământeni și numai după ochii lor și comportamentul lor ne putem da seama că nu sunt de aici.

Sufletele și spiritele care vin din ***niveluri superioare de vibrații*** *și care acum sunt copii umani sunt nenumărate. Este un proiect uriaș, la care participă întreaga lume a spiritelor. Dacă oamenii ar putea să vadă aceste ființe ale Luminii... Și-ar arunca televizorul din casă și multe alte lucruri împreună cu el. Este atât de extraordinar de captivant!*

Ființele Luminii vin în toate țările din lume, și în cele sărace. Ele au nevoie de lumina pe care le-o aduc copiii. Chiar dacă mulți dintre ei mor imediat, Lumina se manifestă, ca să spun așa, se ancorează. Sufletele vechi, puternice ale acestei planete, care se încarnează acum din nou, vor prinde din nou vechile lor teme, vechile structuri și vechiul model, pe care și le-au creat singuri odată, într-o altă viață, și le vor scoate acum din nou din circulație. Aceasta este sarcina lor. Ei au creat aceste structuri ale puterii și din această cauză tot ei le vor îndepărta, au tot dreptul să o facă.

În această combinație de suflete vechi și noi, karma planetei se va declanșa. Tot ceea ce se ascunde, toate minciunile din istorie, toate crimele vor fi făcute cunoscute, iar mincinoșii vor fi pedepsiți. Ceea ce s-a semănat în ultimele milenii va fi cules acum în aceste vremuri. Iar noi, copiii noi, respectiv energia noastră luminoasă, suntem cei care, prin însăși nașterea noastră, vom declanșa marile schimbări pe această planetă, în ambele direcții. Întunericul va fi dat la o parte, deși se apără. Noi suntem așa-zișii declanșatori de karma, puterea care aduce binele, dar în același timp creează și distruge. Vechiul va fi distrus și se va naște ceva nou din el. Iar nouă nu ne e frică de asta. Nu ne e frică de moarte și nici de viață. Dar multor oameni din conducere și din concerne le e frică de noi.

Nu este amuzant, acestor oameni puternici le e frică de copii!

Prin capacitățile noastre, care odată erau normale printre oameni și care vor redeveni normale, pentru că fiecare om are în el aceste puteri mediumice, viața se va schimba. Noi nu ne vom mai adapta în nici un caz, unii dintre noi o vor face cu siguranță, ei sunt siliți de părinții lor, de profesori, de armată și de societate, dar nu pentru mult timp. Suntem tot mai mulți, și în curând știința noastră, pe care o aducem cu noi, nu va mai putea fi obstrucționată.

Noi nu avem numai puteri interioare, ci și tehnologie cu care vom schimba lumea, știi la ce mă refer, la farfuriile zburătoare."

Ei da, ce aș mai putea să adaug? Nu numai Arian vorbește așa, ci și copiii mai mici pe care i-am vizitat și i-am întrebat, în călătoriile mele. Ne putem face o părere datorită lor.

CAPITOLUL 13

Încheiere și rezumat

„Copiii voștri nu sunt copiii voștri.
Ei sunt fiii și fiicele
Dorului vieții de ea însăși.
Ei vin prin voi, dar nu de la voi.
Și deși sunt cu voi, ei nu vă aparțin.
Aveți voie să le dați iubirea voastră, dar nu
Gândurile voastre, pentru că ei au propriile lor gânduri,
Aveți voie să le dați corpurilor lor o casă, dar nu sufletelor lor,
Pentru că sufletele lor locuiesc în casa de mâine,
Pe care nu o puteți vizita nici măcar în visele voastre.
Puteți să vă străduiți să fiți ca ei, dar nu încercați să-i faceți să vă semene.
Pentru că viața nu merge înapoi și nici nu zăbovește în ziua de ieri.
Voi sunteți arcul din care copiii voștri sunt trimiși ca săgeți vii.
Trăgătorul vede ținta pe poteca infinitului, și vă încordează cu toată puterea lui,
pentru ca săgețile sale să zboare repede și departe.
Lăsați arcul vostru din mâna trăgătorului să fie îndreptat spre bucurie.“

Kahlil Gibran

Așa, dragi cititoare și cititori, cu siguranță că v-ați format o idee despre puterile mediumice din relatările copiilor, dar și din relatările despre mediumurile adulte. Pe acest fundal, vedeți oare un pic altfel viața și scopul său?

Ceva extraordinar se întâmplă în familia noastră, sub ochii noștri și noi nici nu observăm.

Ar trebui să folosim acest moment pentru a resimți în interiorul nostru, a afla unde stau ascunse în noi propriile noastre talente care încă dormitează. Ar trebui să aflăm ce fel de talente sunt, și să ne gândim cum le putem activa cel mai bine! Pe urmă ne imaginăm ce anume vrem să atingem cu ele și vizualizăm acest lucru dinaintea ochilor noștri spirituali.

Este vorba despre faptul ca oamenii să-și găsească propria vocație, adică să fie conștienți de talentele și capacitățile pe care le-au adus cu ei în această încarnare. Și din această vocație ar trebui să-și facă o meserie; adică să își câștige pâinea cu ceea ce le face cea mai mare plăcere și le dă satisfacție și le aduce cel mai mare succes.

Acum puteți să spuneți: *„Da, dacă ar fi atât de simplu..."*

N-am zis că va fi simplu! Dar cât valorează pentru cineva libertatea? Nu libertatea financiară, ci cea spirituală? Pentru mine personal, valorează cât viața. Dacă vă face plăcere să mergeți zilnic într-o fabrică sau într-un birou și să vă faceți treaba care de fapt nu vă interesează deloc, atunci este alegerea voastră. Dacă vreți să mergeți cu o mașină care nu vă place, atunci și asta este alegerea voastră. Dacă sunteți nemulțumiți de căsnicia voastră sau de partenerul vostru, atunci de voi depinde, la urma urmei nu ați fost siliți, ca în Orient, să vă căsătoriți cu acest partener. Dacă nu vă pasă că sunteți trași în jos de cel/cea din fața voastră, atunci din nou este alegerea voastră.

Mulți oameni și-au dat repede seama că nu vor să lase să li se întâmple așa ceva, și au lucrat mult, s-au tot gândit și au provocat schimbări în așa fel încât astăzi sunt independenți și mai ales se bucură de activitatea lor.

Toți putem face asta! Să fim curajoși și să riscăm un pic. Ce avem de pierdut? Lucruri pe care oricum nu le putem lua cu noi pe lumea cealaltă. Poate viața noastră? Ei și? După cum am aflat din mai multe relatări, în lumea de dincolo ne merge, oricum, mai bine. Din acest motiv, nu trebuie oare să vedem faptul că suntem aici și acum pe această planetă ca o mare șansă și să folosim fiecare zi în mod conștient, pentru a fi activi în mod creator, pentru a afla lucruri inedite despre noi, a ne observa și a înțelege viața? Nu ar trebui să folosim posibilitatea pentru a înțelege mai bine legile vieții și prin înțelegerea lor să participăm în mod activ și constructiv la creația și *proiectul lui Dumnezeu?*

Să ne întoarcem cu gândul înapoi la copilăria noastră, la vârsta la care eram în creștere. Ce voiam atunci? Nu voiam ca odată să devenim cineva grozav, cineva renumit sau cineva care îi ajută pe alții și le face bine...? Și acum? Suntem angajați pe jumătate adormiți și stăm lângă indivizi pe care de fapt nu-i putem suferi, ori lucrăm într-o hală prost aerisită a unei fabrici, învârtim șuruburi sau vopsim mașini, sau pur și simplu producem bani prostituându-ne...?

Ce au în comun cele trei persoane din situațiile de mai sus? Știm: și-au vândut sufletele. Au dat singurul lucru pe care l-au primit de la Dumnezeu și de care ar fi trebuit să aibă grijă. Libertatea lor!

Credeți că sunt vorbe dure și acuzatoare? Nu judecați atât de pripit. Ce credeți, cum vă va merge vouă când veți ajunge în lumea de dincolo și vă veți urmări viața pe care tocmai ați trăit-o împreună cu îndrumătorul vostru spiritual și cu familia voastră sufletească? Și atunci, îndrumătorul spiritual

vă va întreba: „Ei, ce ai făcut tu aici? Ai primit atâtea talente și apoi te-ai dus la firma asta, doar de frică, pentru siguranța zilei de mâine? Dar tu voiai să devii medic și să ajuți oamenii... De ce te-ai eschivat?"

O dată ce ajungem în lumea de dincolo este prea târziu, atunci ne este rușine că nu am folosit șansele care ni s-au dat, că ne-am eschivat. Mai putem doar să așteptăm până ne încarnăm din nou și avem posibilitatea, copii fiind, să învățăm iarăși de la început. Nu ar fi mai practic ca acum, când oricum suntem aici și am terminat deja cu școala și cu perioada de studiu, să luăm tot ce este mai bun de la această viață?

Sau să ne imaginăm situația în care un om bătrân stă pe patul de moarte, își privește viața în urmă, și devine conștient de ceea ce își propusese să facă și ce nu a transpus în fapte.

Este posibil să apară și frica în fața morții. Ai un sentiment rău, că de fapt tot timpul ai reprimat gândul la „moarte" și acum nu știi ce te așteaptă.

Acum doresc să vă dezvălui de ce am scris această carte. Unii dintre voi presupun, probabil că prilejul cu care am scris-o a fost că în nenumăratele călătorii pe care le-am făcut am întâlnit nenumărați copii-medium cu care am stabilit contacte și astfel, am vrut să scriu despre aceste ființe micuțe și fascinante. Poate că acesta a fost *prilejul* cu care am scris, dar nu *mobilul* pentru care am făcut-o. Vreau să vă spun care a fost mobilul: în ultima jumătate a anului, mai mult decât în anii dinainte, neobișnuit de mulți oameni din anturajul meu au plecat dintre noi și prin această confruntare masivă cu moartea mi-am dat seama cu adevărat cât de frică le e oamenilor, chiar și celor apropiați mie, în fața morții.

Neștiința despre ceea ce vine *după* viață ne influențează pe noi, oamenii, mai mult decât putem crede; în special în spațiul nostru cultural, în care frica de moarte îi inhibă pe cei mai mulți în mare parte a vieții lor. O atitudine greșită sau mai bine-zis un punct de vedere îngust față de moarte și față de lumea de dincolo are ca urmare o atitudine greșită și un punct de vedere îngust asupra vieții.

Dacă știm câte ceva despre lumea de dincolo, măcar un pic, atunci aflăm (fie chiar și numai prin mediumurile spirituale) mai multe despre relațiile vieții și chiar despre viață însăși, și ne schimbăm automat punctul de vedere asupra lumii și a evenimentelor sale. În mod logic ne dezvoltăm un alt fel de comportament față de concetățenii noștri, față de animale și de plante, bineînțeles și față de copii, dar și față de bunurile materiale pe care nu putem să le luăm cu noi în lumea de dincolo.

Prin nenumăratele discuții pe care le port cu cei interesați, prin poșta cititorilor, prin numeroasele sfaturi și contacte care nu au rămas neluate în seamă, am devenit conștient, în ultimul timp, cât de frică le e oamenilor, *în general.*

Frica de *moarte* este numai un aspect. Poate că frica de *viață* este cea mai mare! Atâtor oameni le este teamă să-și spună părerea în fața partenerului, a șefului, a sistemului nostru politic și a domnilor amabili din spatele lui. Le lipsește curajul să-și schimbe meseria sau partenerul cu care se ceartă încontinuu. Le e frică să părăsească țara pentru o ofertă bună în altă parte și se așteaptă la ce e mai rău de la o schimbare. Le lipsește pregătirea să riște și curajul. Le e frică să fie singuri; le e frică de animale sau de înălțime; le e frică să nu fie vorbiți de rău; să nu-și piardă banii, bunurile, poate chiar copilul sau vreo altă rudă; le e frică să-și schimbe punctul de vedere asupra lumii și să fie nevoiți să-și justifice aceste schimbări în fața administratorilor și a colegilor. Le e frică de faptul că nu vor ajunge în *rai* și poate nici în *iad*, le e frică de refuzuri, de boală sau de dureri, de bătrânețe, de dezamăgire; le e frică să nu fie luați în râs, sau că nu sunt luați în serios, sau le e frică de trădare.

Nu ne e frică tuturor de ceva sau de cineva? Și, de cele mai multe ori, fără motiv? Dar frica, trebuie să știm acest lucru, este cea mai mare unealtă de manipulare, atât corporală cât și spirituală. Prin frică pot fi controlați și conduși cel mai bine oamenii.

Frica este opusul iubirii ! Acum, din nou va zice cineva: *„Da, de când?"* Dar nu m-am încurcat cu scrisul. Nu ura este opusul iubirii. Cele două puteri spirituale elementare, care conlucrează la stabilirea evenimentelor lumești, sunt iubirea din lumea imaterială și frica din lumea materială. Iubirea, cea dezinteresată, care nu condamnă pe nimeni, este desăvârșită și este resimțită ca iubire divină. Așa cum cea mai mare teamă a unui copil este să nu fie despărțit de mama sa, așa s-a născut teama pământească, omenească a copiilor lui Dumnezeu de a nu fi despărțiți de tatăl divin. Aceasta este frica de bază și din ea s-au dezvoltat toate celelalte o mie de temeri ale oamenilor din cauza cărora putem fi perfect dominați zi și noapte.

Înțelepții se gândesc acum cine i-a lăsat pe oameni să creadă că sunt „despărțiți" de Dumnezeu, sau poate cred chiar povestea că Dumnezeu ne-ar fi alungat. Voi v-ați alunga copiii? Și din ce motiv? Iisus și-a dat seama despre ce este vorba și de aceea a încercat să ne învețe că Dumnezeu este în noi. Cunoaștem rezultatul: în zilele noastre, în Irlanda de exemplu, frații creștini se omoară „din prea multă dragoste pentru aproapele lor". Frica stăpânește lumea celor mai mulți dintre noi, nu iubirea.

Prin trezirea spirituală, întâi prin recunoașterea unor lucruri și apoi prin acțiunile noastre, temerile pot dispărea una câte una. Este foarte important să aflăm câte ceva despre viața de dinainte și de după moarte pentru că astfel vom înțelege mai bine însemnătatea vieții. Din această cauză este important să ascultăm ceea ce ne povestesc copiii noștri, despre lumea de dincolo, despre lumea spiritelor și despre scopul vieții, pentru că prin asta ne vor dispărea temerile. Când știm că avem un înger păzitor, un îndrumător spiritual și nenumărați prieteni în lumea spiritelor care sunt tot timpul *cu noi*, care ne protejează și stau energici de partea noastră, de ce să ne mai fie frică? Vedeți cât de important e să aflăm răspunsurile la întrebările *de unde* și *încotro*?

Dacă ne punem cu adevărat aceste întrebări se poate întâmpla să fim dezamăgiți în multe situații, întâmplări și poate chiar în relațiile amoroase sau de afaceri. Dezamăgiți din cauză că am fi putut să ne trăim viața altfel. Ne mirăm de faptul că atâta timp am bâjbâit în întuneric. Ei și? Înseamnă că în sfârșit vedem clar, vedem altceva decât ceea ce *vrem* să vedem, și anume realitatea, așa cum arată ea, chiar dacă uneori acest lucru ne doare.

Să aruncăm hainele vechi și să fim mai atenți în viitor să nu mai ajungem în astfel de situații *amăgitoare*. Să trăim în continuare cu scopul de a găsi oameni la fel ca noi, care să nu ne dezamăgească. Nu ne ajută la nimic să ținem de amintiri vechi sau de dureri, care oricum nu mai pot schimba nimic.

Toată această teamă pornește de la lipsa de încredere în Dumnezeu! Există oameni care nu au citit nici Biblia, nici nu au vizitat vreun medium și nici nu au ei înșiși vreo capacitate de medium. Ei nu au filozofat niciodată despre viață și nici nu și-au făcut gânduri despre de unde și încotro. Dar ei au o astfel de încredere deplină, care se pare că este înnăscută, că sunt în mod natural parte a unui joc frumos (dar și secretos) făcut de un creator care are grijă de ei. *Ei* trăiesc acest lucru în subconștient, copiii cei noi însă îl vor trăi conștient..

Nu este vorba doar de știința despre lumea de dincolo, indiferent de unde vine ea. Unii oameni își urmează numai *vocea lor interioară* și sunt exact cum trebuie. Dar preocuparea cu acest aspect ezoteric al vieții este cea care ne face să avem încredere în substraturile vieții, cu regulile și legile ei, pe care oricine le poate folosi în favoarea sa, dacă știe cum. Exact acest lucru îi înaripează pe *copiii noului mileniu* să trăiască și să își spună părerea.

Și dacă tot ceea ce au avut să ne spună copiii-medium aici despre reîncarnare, lumea spiritelor și jocul vieții va deveni un bun al tuturor, atunci ne așteaptă vremuri minunate!

Să mai derulăm o dată în gând. Ce consecințe ar avea faptul că oamenii ar cunoaște bine aceste teme?

În primul rând, ar dispărea frica de moarte, pentru că se știe că am mai trăit deja o dată mai demult și ne vom mai încarna din nou, dacă nu pe această planetă, atunci pe alta. În rest rămânem în lumea imaterială și urcăm acolo la diferite niveluri.

Se diminuează și tristețea, la unii chiar amărăciunea, pe care o avem atunci când ne moare un prieten sau un membru al familiei, pentru că și el va trece în lumea spiritelor și este posibilă o revedere.

Dacă transpunem acest lucru asupra întregii omeniri, știința reîncarnării înseamnă că ne putem încarna o dată într-un corp de indian și apoi tot într-unul de indian sau într-unul alb, pentru a face și astfel de experiențe. Din acest motiv este absurd să disprețuim oamenii din cauza culorii pielii lor. (Nu putem judeca un om după corpul pe care și l-a luat. Nu corpul face diferența, ci spiritul care îl conduce.) De asemenea, majoritatea și-au schimbat deja de mai multe ori genul, într-o viață au fost bărbați, într-alta femei, e posibil să fi fost o dată și într-un corp cu handicap fizic, și astfel și aici este inutilă o discriminare. Același lucru este valabil și pentru sărăcie și bogăție. Într-o viață am fost bogați iar în alta săraci, depinde cum ne-am planificat modelul vieții, pentru a avea și astfel de experiențe și să învățăm din ele, să ne crească experiența.

Dacă avem un copil atunci vom încerca, știind că poate în el sălășluiește un suflet mare, chiar foarte vechi și experimentat, să-i stimulăm talentele și aptitudinile pe care le-a adus cu el sufletul său și să îl ajutăm să-și trăiască și să-și îndeplinească modelul de viață pe care și l-a propus. Să-i impunem copilului propriile noastre concepții nu este un lucru înțelept. Și pentru că știm că fiecare copil a fost deja adult în altă viață, vom respecta altfel personalitatea din trupul său. E posibil ca sufletul din copil să fi fost în altă viață chiar mama sau tatăl nostru.

Pentru că noi, înainte să ne încarnăm, stabilim cu multe alte suflete că ne întâlnim „jos", de exemplu cu partenerul nostru de căsnicie, cu fiica sau fiul nostru, un concurent, și așa mai departe... Ne vom purta altfel cu oamenii din jurul nostru și vom încerca să rezolvăm și să privim altfel situațiile și divergențele de opinie, fiind tot timpul cu gândul: *„Ce am vrut să învăț din această situație grea?"*

Prin faptul că viața noastră de acum este doar una dintre multele de pe această planetă, deoarece sufletele amestecă iarăși și iarăși cărțile pentru

a avea noi experiențe, printr-o nouă distribuție a rolurilor în „jocul vieții", noi creștem spiritual și devenim, de la o încarnare la alta, tot mai iubitori, mai toleranți, mai înțelegători și mai maturi. O dată ce am atins un anumit nivel aici, nu ne mai întoarcem înapoi în densitatea fizică, ci învățăm mai departe pe alte planete sau în alte sfere spirituale, în care se poate învăța o formă mai înaltă și mai pură a iubirii.

Datorită *legii cauzei și a efectului* știm că tot ce cauzăm altor oameni ne va fi dat să trăim și noi o dată, pentru a putea face o comparație. Consecința logică a acestui lucru este că în viitor trebuie să fim mai atenți la gândurile, cuvintele și faptele noastre și să „semănăm" mai conștienți, pentru ca în viitor să culegem numai fructe frumoase și gustoase.

Dacă noi înșine suntem confruntați cu un caz de boală, pierdere sau durere, trebuie să ne întrebăm și să încercăm să aflăm care a fost cauza acestui efect, ce am provocat noi înșine odată, pentru a fi acum într-o astfel de situație.

Circumstanțele unui eveniment ne arată de multe ori rezolvarea și modelul, pentru că în jocul nostru perfect al creației, totul se întâmplă după legile rezonanței, deci nimic nu este „întâmplător". Să fim atenți la indiciile din jurul nostru! În fiecare zi primim anumite „semne", uneori prin oameni, prin animale care ne taie calea sau prin evenimente care ni se întâmplă pe drumul spre serviciu. Aici aparțin și așa-numitele întâmplări ale hazardului și sincronizării.

Toți le cunoaștem: ne gândim la cineva și ne telefonează prompt. În acest caz este vorba mai degrabă de telepatie, dar și aceasta este posibilă doar prin rezonanță. Un alt exemplu: ați început să lucrați la un nou loc de muncă, de exemplu ca educatoare la grădiniță. Acum stați în sala de așteptare la un vindecător practicant și intrați în vorbă cu femeia care stă jos lângă dumneavoastră. Ce meserie are ea? Educatoare de grădiniță. *„Ce coincidență!"*

Aprindeți televizorul și ce program tocmai se derulează? O relatare despre un nou sediu al unei grădinițe. *„Prea multe coincidențe, nu se poate așa ceva!"*

În mod asemănător reacționează cetățenii care nu au observat până acum că trăim într-o lume asemănătoare unei rețele, care este creată și guvernată de legi clare (probabil au dormit la ora de fizică). Acest fenomen se bazează pe **legea rezonanței:** *cei la fel se atrag,* ceea ce înseamnă că tot ce vibrează se atrage reciproc și tot ce trimitem vibrează înapoi la noi, *revine,* iar tot ce ne aparține vibrează la fel ca noi. Aceasta ar fi o explicație a unor *semne* pe care le primim pentru a ne arăta situația în care suntem.

La **sincronizare** este un pic altfel. Acest concept vine de la profesorul elvețian de psihanaliză, Carl Gustav Jung. Într-o zi, când acesta stătea în biroul său cu un pacient și discuta cu el despre Egipt, dintr-o dată s-a ivit un scarabeu egiptean care a început să se târască pe masa lui de scris. Cum a ajuns el din Egipt în Elveția este inexplicabil până în ziua de azi, însă Jung a văzut în acest lucru dovada că Universul nu este haotic, ci este subordonat unui model perfect; cuvintele lui Jung au fost: Universul este *sincronizat*.

Iată câteva exemple ale *sincronizării*:

Stați la micul dejun, citiți ziarul, fiica dumneavoastră se tot fâțâie pe scaun și sporovăie cu mama ei, iar undeva lângă masă vorbește radioul; sunt transmise știrile. Dintr-o dată vă dați seama că fiica dumneavoastră a folosit aceeași ordine a cuvintelor ca aceea pe care tocmai ați citit-o în ziar. Sau crainicul de la știri spune o propoziție care este titlul articolului pe care îl citiți în acel moment.

Sau sunteți într-un restaurant și discutați cu persoana care vă însoțește, și exact în același moment o persoană de la masa vecină spune același lucru.

Sau mergeți cu mașina pe autostradă, telefonați cuiva și acea persoană vă povestește că a pictat camera fiului ei plină de stele, și în acel moment depășiți un Mercedes nou care are huse cu stele. Sau cineva relatează că a primit un număr de telefon cu terminația 999, și dumneavoastră tocmai treceți pe lângă o mașină al cărei număr se termină cu 999.

Despre ce este vorba în acest fenomen? Ce vrea el să ne arate? Ne întoarcem la modelul vieții. După cum am spus, creăm împreună cu îndrumătorul nostru spiritual un model de viață, o matrice. Stabilim un program cu tot ceea ce vrem să realizăm într-o încarnare. Majoritatea oamenilor își realizează cam șaizeci la sută din ceea ce și-au propus. Foarte puțini se apropie de procentul de sută la sută.

Cu cât trăim mai multe evenimente din cele pe care ni le-am programat și cu cât modelul nostru de viață este mai asemănător cu ceea ce ne-am propus înainte de încarnare, cu atât mai dese sunt aceste cazuri de sincronizare. De ce? Pentru că suntem tot mai des *în locul potrivit, la timpul potrivit*.

Dar cum putem fi în locul potrivit la timpul potrivit?

Urmându-ne intuiția. Vedeți, ne învârtim în cerc. Tot timpul ajungem la intuiție. Ea este cheia! Ea este *vocea lui Dumnezeu* în noi. Nu o putem cumpăra, nu ne-o dă nimeni, nu o putem înghiți ca pe o pastilă, nu poate fi condusă de nici o biserică și nici o sectă nu o poate impune. Intuiția este cea

care ne ajută să fim în momentul potrivit, cu persoanele potrivite, la locul potrivit – și asta *tot timpul.* De multe ori ne gândim la noi înșine – și verificarea dacă ne-am urmat corect intuiția, vine înapoi la noi, direct de la viață, sub forma unor sincronizări.

Intuiția este un fel de „termometru" al încarnării noastre. Sincronizarea ne arată exact cum stăm. Cu cât mai multe cazuri de rezonanță (coincidențe) și sincronizări au loc în viața noastră, cu atât suntem mai apropiați de modelul vieții noastre, cu atât mai aproape suntem de propriul nostru drum în viață.

Acest lucru se poate schimba zilnic. Depinde de deciziile noi pe care le luăm. Din acel moment, totul devine captivant, pentru că simțim cum viața comunică cu noi, cum suntem cuprinși într-un sistem perfect și cum încet, suntem în stare să percepem vocea lui misterioasă. Formula evoluției sună așa: *lasă să ți se întâmple!*

Să ne întoarcem la consecințele pe care le poate avea pentru această planetă acceptarea noului mod de gândire pe care l-am aflat de la copii:

Știm că puterea mediumică și toate celelalte calități ale acestor copii sunt și *în noi,* și mai știm, în afară de asta, că doar *în noi* stă soluția pe care trebuie să o aplicăm pentru a ne dezvolta mai repede din punct de vedere spiritual; nimeni altcineva nu este răspunzător și nimeni nu ne este necesar, în afară de noi înșine.

Din cauza legilor spirituale noi suntem creatorii propriului nostru noroc. Să nu mai dăm vina pe altcineva pentru ceva pentru care suntem singurii responsabili, pentru ceea ce se întâmplă cu noi și în jurul nostru. Din această perspectivă vedem viața ca pe un cadou, pentru că noi evoluăm cu fiecare suflare spre iubire și înțelegere spirituală. Ne face plăcere și ne bucură să-i însoțim pe alții pe acest drum, uneori suntem în poziția de a-i ajuta (nu e o misiune obligatorie!), și ne bucurăm atunci când primim semne de recunoștință.

Dacă o astfel de gândire se răspândește în toată lumea și e respectată, atunci vor trebui să dispară războaiele, pentru că nu vom mai vedea diferențele față de ceilalți, ci lucrurile comune. Spitalele vor dispărea pentru că oamenii vor înțelege adevăratul rost al bolii, acela de a ne semnaliza o greșeală, și vor ști că nu trebuie să te lupți cu boala, ci doar să o înțelegi. Cu cât un om își ascultă mai mult vocea interioară, și cu cât acționează mai puțin împotriva sentimentelor sale, cu atât mai puțin va avea nevoie de semnalul dat de boli.

Nu vom mai avea nevoie de biserici în această formă în care le cunoaștem în zilele noastre, pentru că ne vom comunica gândurile direct lui Dumnezeu (și celor care îl înconjoară, îngerii păzitori și îndrumătorii spirituali).

La locul de muncă ne vom purta altfel cu clienții sau cu concurenții, pentru că vom ști că, atunci când înșeli pe cineva, vei fi la rândul tău înșelat. Când furăm, vom fi furați într-o zi; dacă înjurăm secția financiară, se va întoarce la noi aceeași atitudine.

Dacă devenim conștienți de această concepție despre lume și ea devine cunoscută tuturor, atunci vor dispărea închisorile, poliția, tribunalele... Trebuie să fim conștienți de faptul că tot ce cauzăm altora vom simți și noi, dacă nu în această viață, atunci într-una viitoare; nu ca pedeapsă, ci ca proces de învățare și de reparare a ceea ce am cauzat.

Dumnezeu nu este de vină că vin pe lume copii handicapați, că alții mor de foame sau se nasc proști, ci toate aceste au alt substrat pe care îl putem înțelege prin știința reîncarnării sau printr-un clarvăzător. Uneori putem aduce corecții prin recunoașterea acestor substraturi și motivații vechi și astfel un handicap dispare. Asemenea minuni sunt posibile cu adevărat. Îmi amintesc de povestea călugărului capucin Pater Pio. Acest călugăr era stigmatizat și purta urmele rănilor lui Christos la mâini și la picioare. Pater Pio a vindecat nenumărați oameni de suferințele lor – dacă venea timpul să li se îngăduie vindecarea. Un caz mi-a rămas în mod special în memorie. Gemma di Giorgi, o fetiță de undeva de lângă Marea Adriatică, s-a născut oarbă – îi lipseau pupilele. Bunica ei a scris împreună cu ea o scrisoare pentru Pater Pio, care le-a răspuns că se va ruga pentru Gemma. Într-o zi, bunica era în tren cu fetița în drum spre Pater Pio; a ațipit, iar când s-a trezit, micuța Gemma i-a explicat ce frumoase îi păreau vapoarele din larg. Dintr-o dată a putut vedea, și vede și azi, deși tot nu are pupile în globii oculari. Din punct de vedere biologic, este imposibil, dar cu toate astea...!

Deci să ținem minte: „Fiecăruia i se întâmplă ceea ce crede cu putere!" Și totul este posibil, pentru că noi singuri așezăm granițele între o minune posibilă și una imposibilă!

Dacă ținem seama de reîncarnare, atunci posedările, dependența de droguri, alcoolismul... sunt privite altfel; la fel și tratamentul oamenilor care zac în spitalele de nebuni, pentru că în toate aceste cazuri se poate găsi cauza comportamentelor respective. (Recomand celor interesați să citească o altă carte interesantă scrisă de Wickland, *Treizeci de ani printre morți*, în care acesta îi învață cum să trăiască și să fie puternici pe cei care lucrează în spitalele de nebuni.)

Ocrotirea naturii va avea și ea un rol mai important, pentru că știm că dacă ne murdărim planeta, într-o altă viață vom trăi în mizeria pe care o facem acum.

Prelucrarea temelor istorice va decurge și ea la fel. În viitor vom putea afla, cu ajutorul mediumurilor care pot citi *Cronica-Akasha* (adică au acces la baza de date a tuturor evenimentelor care au avut loc pe această planetă – fără a fi parolate), ce anume, când și cum s-a întâmplat. Atunci nu vom mai fi nevoiți să citim cărți cenzurate, așa cum sunt acum. Datorită mediumurilor vom înțelege că fiecare masacru, fiecare destin al maselor are o cauză care a fost reglată printr-un eveniment – o urmare a cauzei. Asta nu înseamnă că trebuie să ne scoatem ochii unul altuia, crezând că prin asta reglăm singuri karma unei vieți anterioare. Nu, acest lucru slujește rațiunii noastre pentru a ne da seama că ceea ce se întâmplă unei singure persoane este valabil pentru întreaga familie sau pentru popoare întregi.

Când toate popoarele și toate religiile vor avea ca bază a civilizației știința copiilor mediumici, se va naște o pace globală – dar ea va începe din interior. Cei care conduc acum lumea s-ar comporta cu siguranță altfel dacă ar ști că într-o zi s-ar putea reîncarna într-o nouă ordine planetară, dar nu tot ca și conducători, ci ca simpli cetățeni care suferă asuprirea altor popoare. (În legătura cu asta, Arian este de părere că: *„O asemenea situație nu va putea fi decât pe o altă planetă, pentru că pe Pământ nu vor mai exista în viitor țări care să cucerească și să asupréască alte state".)*

În final, aș vrea să creez, prin această cunoaștere trăită de mine și de alții, un climat uman pe această planetă, prin care să fie posibil altor ființe din spațiu să vină și să se întâlnească frățește, deoarece știința și tehnologia pe care aceștia o au de împărțit cu noi, nu mai sunt îndreptate împotriva unei țări sau a unui concurent.

Cunoscând aceste substraturi ale științei, ar trebui să începem să dizolvăm imediat karma pe care am creat-o în *această* viață. Și cum să facem acest lucru?

Să ne cerem iertare! Cauzele karmice pe care le-am generat în această viață atunci când am rănit pe cineva, am jignit, am jefuit sau am mințit, pot fi înlăturate foarte simplu: prin cererea iertării sau prin repararea gestului făcut. Să dăm un telefon persoanei respective sau să-i scriem o scrisoare! Ne vom minuna de rezultate. Desigur, se poate întâmpla ca persoana cealaltă să refuze să ierte – nu putem schimba acest lucru – dar *noi* am avut curajul să facem primul pas și acest lucru are o consecință *pentru noi* din punct de vedere spiritual; ne ducem cu un pas mai aproape în direcția iubirii. În cazul în care am provocat o daună financiară, atunci să încercăm s-o acoperim, chiar dacă pentru început facem această plată în rate. Să ne dăm silința.

Dacă între timp persoana respectivă a decedat sau nu știm unde trăiește în prezent, tot putem să ne rugăm să ne ierte. Sufletul poate să perceapă acest lucru, să-l simtă. Este important în primul rând ca *noi* să recunoaștem că vrem să reparăm ceva ce am făcut și ce a dus la suferința altcuiva; exact acesta este punctul hotărâtor – efortul nostru, intenția noastră! Să ne cerem iertare înseamnă să reglăm *o vină* sau să scăpăm de ea. Atunci când ne cerem iertare de la cineva ne dispar sentimentele de vină, devenim mai liberi, ne simțim mai bine și mai sănătoși; o facem așa cum ne rugăm: „iartă-ne nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri". Ați uitat deja?

În viață țintim să devenim conștienți și să evoluăm. Dacă recunoaștem faptul că ceva a fost neplăcut, chiar distructiv, atunci ne putem schimba comportamentul și putem repara acel lucru. Astfel se realizează procesul de învățare în această lume.

Curaj!

Urmărind preocupările ezoterice, conspirațiile, energia liberă, O.Z.N.-urile, tehnica germană în domeniul farfuriilor zburătoare, cataclismele din interiorul și exteriorul Pământului, al Treilea Război Mondial ... mi-am dat seama de un lucru, și anume că mulți oameni care se ocupă cu aceste teme vor să facă schimbări mari, însă eșuează la cele mai simple lucruri în viață, cum ar fi: punctualitatea, sinceritatea, corectitudinea, relațiile dintre oameni. Cei mai mulți oameni au probleme în relația de cuplu, își ocupă timpul cu boli și griji din cauza banilor. Cum vor ei să rezolve problemele lumii, când nu pot răzbate cu ale lor?

Cauza acestor probleme stă de multe ori în lipsa pregătirii pentru risc, adică a pregătirii pentru a experimenta și a lăsa să se întâmple lucruri, luând în considerare faptul că ceva ar putea să meargă prost și că trebuie să acceptăm și pierderi. Însă tocmai aceste experiențe, mai ales atunci când sunt legate de durere (chiar și sufletească) sunt cele care vor fi răsplătite cel mai mult, atunci când ne confruntăm cu o situație, chiar dacă știm că din cauza ei vom fi combătuți sau chiar luați în râs. Câți inventatori nu au fost luați drept visători cu capul în nori, înainte să obțină premiul Nobel?

Dacă nu ne adunăm niciodată curajul de a ne părăsi locul de muncă pentru a deveni independenți, nici nu vom avea experiența de a câștiga bani cu o activitate care ne-ar face plăcere cu adevărat. Bineînțeles că într-o astfel de încercare putem și să pierdem. Dar cât este de valoroasă libertatea? Eu personal iau în calcul anumite lucruri înainte să devin independent sau să vorbesc cuiva despre curaj.

Depinde de fiecare ce vrea să facă în încarnarea sa. Pentru că din nimic, nimic nu iese, cine nu încearcă nu reușește; se aplică legea cauzei și a efectului: *„culegi ceea ce ai semănat"*. Dar cine nu seamănă nimic, nu culege nimic. În afara paraziților, cărora li se potrivește proverbul: *„cine sapă groapa altuia, cade singur în ea"*.

Profesorul Peter Kummer este convins de faptul că în lume se află milioane de morți care trăiesc. El se referă la oamenii care mor la douăzeci și cinci de ani și sunt înmormântați la șaptezeci și cinci. Eu nu pot decât să-l aprob. La douăzeci și cinci de ani de obicei ne-am ales profesia, ne-am căsătorit și marile provocări ale vieții s-au terminat. Pentru mult prea mulți aici se încheie schimbările. Probabil că deja și-au construit casa, bineînțeles cu credit de la bancă, de care vor fi legați în următoarele decenii.

Cam astea le afli când mergi la o întâlnire a clasei (ca să fiu sincer, nu mai merg de mult la ele). Majoritatea colegilor s-au oprit undeva. La treizeci de ani, cei mai mulți lasă impresia că ar avea deja cincizeci, vorbesc ca persoanele în vârstă care-și amintesc despre tinerețea lor ca și cum de atunci nu li s-a mai întâmplat nimic deosebit. Majoritatea dintre ei sunt deja cuplați serios; sunt și câțiva independenți printre ei, dar și aceștia mi-au lăsat impresia că sunt mai bătrâni cu câteva decenii decât mine.

Dar de ce s-au împotmolit cei mai mulți dintre ei la douăzeci și cinci de ani? Pentru că omul de rând nu vrea să se schimbe. Lui nu-i plac provocările, nici problemele, din această cauză stagnează în anii tinereții.

Chiar și unii care au o educație sau care au participat la un seminar de training mental, gândire pozitivă sau urmărirea succesului, renunță în scurt timp la toate acestea, pentru că nu au avut nici un succes imediat.

E nevoie de ceva timp... ca o sămânță care după ce a fost sădită are nevoie de timp ca să rodească. Putem să țopăim pe straturi de nerăbdare, seminței din pământ nu-i pasă de asta.

Deci, vă rog, să nu renunțați rapid dacă nu se anunță un succes imediat după gândirea pozitivă. Este important să fim convinși de ceea ce dorim de la viață. Îngerii noștri păzitori ne ajută; ei sunt activi zi și noapte numai pentru noi.

Este viața cu adevărat dreaptă?

„Da, bine, dar ce se întâmplă cu toate experiențele dureroase din cursul vieții? Dacă nu ar fi ele, ar fi mult mai plăcut. Dar de ce trebuie să fie întotdeauna atât de greu...? Mă gândesc la toate loviturile destinului."

Cunoașteți astfel de lamentări? Groaznic, știu! Să mai discutăm puțin despre experiențele dureroase. Prin ce învățăm cel mai mult în viață? Să

fim sinceri. Am schimbat ceva în viață atunci când totul era în ordine, când eram mulțumiți de starea noastră financiară, casa era frumoasă și nu mai aveam nici o datorie, copiii și noi înșine eram sănătoși? Atunci când ne merge bine, și aici mă includ și pe mine, atunci ne bucurăm de acest lucru, savurăm viața, ne lăsăm pe spate și suntem mulțumiți. *„De ce să schimb ceva? Îmi merge bine."*

Așa este, am dreptate?

Bineînțeles că cel care evoluează spiritual încearcă să-și urmeze zilnic vocea interioară, e atent la impulsurile vieții pe care le percepe, își schimbă viața, iese dintr-o relație blocată, își schimbă locul de muncă...

Dar din cauză că tot timpul se repetă vechi obișnuințe și modele, avem nevoie mereu de indicii mai mici sau mai mari – pierderi financiare, accidente, boli – pentru a ne trezi și a căuta o soluție și prin asta să facem o nouă schimbare.

Dar pentru ce toate astea? Cum adică, ne încarnăm și trebuie să trecem examene? Nu este totul doar o glumă proastă? Nu este Dumnezeu și tot ce a creat El perfect? Cum de *El* trebuie să se dezvolte în continuare și să adune experiență? Nu este o contradicție? De ce nu rămânem în lumea de dincolo și să existăm cu Dumnezeu, și să savurăm această formă de existență? Am putea să filozofăm mult și bine despre diferitele domenii de experiență în *a treia dimensiune.*

Exact aceasta este problema, de știut *știu* mulți... dar cum rămâne cu *aplicarea*? La ce ne folosește să învățăm cinci cărți de bucate pe dinafară, dacă nu folosim rețetele atunci când facem mâncarea? La ce ne folosește să citim multă literatură despre Tantra și Kamasutra, dacă nu avem un partener cu care să practicăm ce învățăm?

Să ne imaginăm că suntem o familie bogată, împreună cu fiul sau fiica noastră. O familie atât de bogată încât nimeni nu trebuie să muncească. Putem savura armonia, ne putem odihni, dar la un moment dat devine plictisitor. Vrem să facem ceva, ceva nou. Prin asta deja am fixat cauza, adică am avut acest gând. Acum dacă trecem și la fapte și transpunem acest gând în acțiune, atunci „jocul" a început. Am fixat prima cauză și în curând vom afla primul efect.

Deci, ce învățăm din asta? Că probabil că fără a trăi, fără a crea ceva nou în fiecare zi, ar fi plictisitor. Atât în viața de aici, cât și în viața de dincolo. La ce să ajute o creație genială dacă nu există terenul experimental?

S-ar putea spune și altfel:

„A treia dimensiune există pentru ca Dumnezeu să poată afla dacă este cu adevărat mulțumit de creația Sa"

Fiecare dintre noi este o parte a acestei experiențe. Tot ce s-a întâmplat pe această planetă, oricât de cumplit ar fi fost, a fost cauzat întotdeauna de oameni. Să ne fie teamă de aceste lucruri, înțeleg, dar să ne fie teamă de *Dumnezeu*?

„Dar de ce lasă Dumnezeu să se întâmple tot acest rău care vine de la oameni? De ce lasă copii mici să moară de foame, de ce lasă să vină cutremure în America de Sud, cum de a lăsat să cadă bomba atomică peste cel mai creștin oraș al Japoniei?"

Voi încerca să explic simbolic.

Dumnezeu a creat. Într-o anumită situație, *noi* suntem Dumnezeu, dar în loc să creăm Universul, i-am învățat pe cei patru copii ai noștri să joace jocul „Nu te supăra, frate". Jocul are, ca și Universul, niște reguli clare, iar aceste reguli sunt foarte cunoscute fiecărui jucător, la începutul jocului.

Dar după o scurtă perioadă de joc, se ajunge la ceartă. Doi copii se păruiesc pentru că unul îl tot scoate din joc pe celălalt. El nu o face intenționat, doar nu controlează zarul. Al treilea copil, care nici el nu e prea avansat, se supără din cauza culorii pieselor lui: *„Dacă luam verde în loc de albastru, câștigam. De-acum joc numai cu verde."*

Acest al treilea copil se implică în încăierarea celorlalți doi. El este îngrozit de cearta dintre ei, încearcă să aplaneze conflictul. Doar cel de-al patrulea copil stă deoparte. El doar privește și se amuză. La urma urmei, numele jocului este *„Nu te supăra, frate"!* El vede totul așa cum este – un simplu joc.

Al patrulea copil, care nu se implică emoțional și nu a uitat că e vorba doar de un joc, a aflat foarte multe despre ceilalți trei jucători, observându-i. Prin joc ies la iveală caracterele: dorința de a domina, invidia, nevoia de a obține asentimentul celuilalt, nevoia de succes, capacitatea de a se impune sau de a ști să piardă.

În mod asemănător ne putem imagina și creația. Dumnezeu a creat după niște reguli foarte clare. Sufletele care se încarnează pe o planetă joacă „jocul" – jocul vieții (în religiile răsăritene se cheamă *Jocul iluziilor).* Înainte ca sufletele să se încarneze, ele cunosc regulile, la fel cum copiii cunoșteau regulile jocului *„Nu te supăra, frate"*. La fel cum noi nu intervenim în jocul copiilor, Dumnezeu nu intervine în jocul vieții. El ne privește așa cum privim noi copiii și vrea să învețe de la noi. Cu siguranță că noi am putea să intervenim, când copiii încep să se bată, dar atunci jocul nu-și va atinge scopul. Următoarea dată se vor certa din nou, și tot așa. Jocul *„Nu te supăra, frate"* își atinge scopul doar atunci când, așa cum îi spune numele,

nu te mai superi, chiar dacă pierzi mereu. Este și rămâne un joc. Dacă se poate juca în așa fel încât toate părțile să fie conștiente că e doar un joc, deci își iau distanța emoțională necesară, neutralitatea, atunci el va face plăcere. Faptul că pierzi poate aduce tot atâta bucurie ca și atunci când câștigi, tocmai pentru că este *un joc.* Data viitoare câștigă altcineva și ne bucurăm și de acest lucru.

Jocul vieții este asemănător! Dacă Dumnezeu ar interveni, atunci jocul ar fi inutil. Scopul vieții de a învăța înseamnă pentru suflet să adune experiențe prin joc, despre sine și despre ceilalți jucători, să ajungă la o anumită neutralitate, la distanța necesară față de evenimente, dar să nu uităm că este un joc, iar înfrângerile și pierderile trebuie privite doar ca etape și procese de învățare. După înfrângeri, urmează cu siguranță din nou victorii!

Cu cât reușim mai bine să privim viața ca pe un joc, cu calmul corespunzător, cu obiectivitate, cu o privire de ansamblu, cu o porție bună de umor și cu plăcerea de a juca, cu atât mai curând va fi pace pe această planetă.

În special pe Pământ există o mulțime de oameni care nu știu să piardă. Și asta din cauză că au uitat scopul jocului. Așa cum s-au certat cei doi copii din cauza jocului, așa își irosesc vremea cu multe lucruri mărunte și mulți oameni în viață. Pentru că au pierdut imaginea de ansamblu.

Este timpul să ne reamintim de ce suntem de fapt aici, care erau exact regulile jocului, și să ne amintim de *cel* care ne-a pus jocul la dispoziție, *cel* care l-a inventat. Este timpul să-i mulțumim acestuia că avem voie să ne jucăm și că prin asta putem avea propriile noastre experiențe.

Unde era îngerul meu păzitor, atunci când...?

Probabil că unii cititori și-au pus deja întrebarea unde erau îngerul păzitor și îndrumătorii spirituali, atunci când am avut un necaz: accident, boală, moartea unui copil...

După cum am mai explicat, majoritatea oamenilor învață mai repede prin dureri sau prin pierderi, pentru că, de multe ori, ei nu își amintesc de scopul vieții lor în lumea materială sau poate că nu vor să-și amintească. Atunci primim atâtea indicii, până când învățăm. Ne ajută și îngerul nostru păzitor (care preia din când în când câte o treabă dureroasă care nu ne place, atunci când nici nu vrem să-l auzim), pentru că el vede înainte puțin mai departe decât vedem noi și știe întotdeauna ce ne face bine și ce nu.

Vă voi explica mai bine prin următorul exemplu:

De ani de zile cineva desfășoară o anumită activitate, câștigă cât de cât din ea, căsnicia îi este în ordine, se gândește la copii, și apoi brusc, descoperă că are o boală gravă. Lucrurile se schimbă. Nu mai are voie să facă

sport, trebuie să stea mai mult în casă, medicul îi prescrie un regim sever... nimic nu mai e cum era. Și dintr-o dată își dă seama că pentru prima dată are cu adevărat timp să se gândească. Să gândească la viață, la ce facem aici pe Pământ, la ce își dorea să realizeze când era copil, apoi adolescent, și tânăr întreprinzător, la ce nu voia să facă... Câte nu și-a dorit!? O călătorie în jurul lumii, atunci când va câștiga suficienți bani, să aibă mult timp pentru propria persoană și mai ales să devină independent. Era clar că după terminarea școlii, acest post unde lucra nu era chiar ceea ce-și dorea. Șeful care îl făcea să se simtă prost, colegii ale căror dispoziții trebuia să le suporte, timpul care îl presa, lipsa somnului de după-masă... Și ce ajunseseră astăzi toate visele lui? S-a însurat, apoi i s-a îmbolnăvit bunica, după care s-au mutat, contractând un împrumut ipotecar – o mie de motive pentru ca lucrurile să rămână cum erau. Încă mai era în aceeași firmă și... suporta.

Între timp, poate că a devenit chiar bucuros că din cauza bolii trebuia să stea acasă și nu-i era dor de firmă. Liniștea are rostul ei. Începe să-și facă planuri noi, să se gândească ce ar mai putea face, în general, poate că se hotărăște pentru munca la domiciliu, poate face un curs, schimbă ceva ce a făcut până acum... apoi întâlnește la un seminar un om care îi povestește despre o activitate nouă de care este foarte încântat și omul îl întreabă dacă nu vrea și el să încerce. Se poate lucra foarte bine acasă, ești propriul tău stăpân. Iată că omul nostru are acum o cu totul altă atitudine față de viață. Se observă în timpul discuțiilor că are un cu totul alt orizont decât foștii colegi și chiar bolnavul își dă seama că s-a schimbat. Nu mai este același.

Pe scurt: i s-a deschis un nou drum, cu o nouă meserie, una de care nu auzise până atunci, de care nici măcar nu știa că există. Și la toate astea l-a dus boala lui blestemată. Începe să-și dea seama că această „boală" și durerile legate de ea, au declanșat o schimbare deplină – în mod pozitiv – a vieții lui. Dar mai întâi a fost durerea! pentru că nu voia să-și dea seama că în această viață mai există și altceva decât să lucrezi pentru bani, să faci sport, să crești copii... Este posibil ca și căsnicia să i se fi schimbat, pentru că el a devenit altul. Prin căutarea unei soluții la o problemă, a găsit drumuri noi și s-a schimbat, spre deosebire de partener, care a rămas la fel. După despărțire, e posibil să fi întâlnit din întâmplare o nouă parteneră cu care să aibă o relație diferită. Este destinul!? Îngerul lui păzitor nu a fost la locul potrivit în momentul potrivit?

Putem considera că, de fapt, chiar îngerul păzitor stă în spatele acestui scenariu. El știa că este nevoie de o schimbare a cursului vieții și a făcut exact ceea ce i s-a potrivit cel mai bine bărbatului respectiv, determinându-l să-și schimbe viața.

De la cel care caută la cel care găsește

Preocuparea cu temele spirituale ar trebui să ne aducă în final în stadiul de a fi noi înșine *maeștri*, ar trebui să ne școlească, să ne facă să avem încredere în legile spirituale și să ne facă să înțelegem cum funcționează viața.

Evoluția spirituală este asemănătoare celei profesionale. Să ne imaginăm un ucenic într-un atelier. Pentru a învăța meserie, el poate să afle de la maistrul său despre cum se poate folosi un instrument sau altul. De la profesorii săi primește o educație spirituală, pentru ca să-și poată face perfect meseria. Într-o bună zi ajunge calfă. Acum este într-un fel propriul său stăpân, poate lua decizii, dar tot îl mai are pe șeful lui deasupra, care îi dă sarcini de îndeplinit. Când se ivesc probleme, tot maistrul îl ajută, doar el poartă toată răspunderea.

Timpul trece și calfa devine la rândul său maistru, în urma unui examen. Acum se poate muta într-o altă întreprindere sau poate deveni independent. O dată ce a ajuns maistru, s-a zis cu întrebările. Trebuie să găsească singur rezolvările la probleme și să-și ia întreaga răspundere pentru acțiunile sale. Din acest moment viața sa devine captivantă. Acum poate simți din plin legea cauzei și a efectului. Dacă dă un produs de slabă calitate, va auzi imediat critici. Dacă lucrează deosebit de bine și, în același timp, este atent și prevenitor cu clienții, aceștia vor fi mulțumiți, iar el va primi înapoi laude.

Din acest moment, de când este maistru, își face singur norocul.

Să privim toate acestea **din punct de vedere spiritual:** am putea să găsim trei pași în educația spirituală:

1. viața în haos
2. recunoașterea legilor, atât a celor spirituale cât și a celor fizice, și respectarea acestora
3. spiritul stăpânește materia

1. Viața în haos

Majoritatea oamenilor trăiesc cu impresia că Universul s-a născut printr-o explozie, din haos. Ei neagă ezotericul (acceptă doar legile fizice), viața de după moarte, lumea de dincolo, pe Dumnezeu, respectiv o inteligență mai înaltă responsabilă de creație, și altele.

Aceștia sunt cei care nici nu se sinchisesc să-și pună întrebări spirituale, cărora nu le pasă dacă mai trăiesc sau nu după moarte, dacă îi calcă pe alți oameni în picioare, dacă familiile lor se dezbină... Ei nu trebuie să se mire că există cercuri de puteri care folosesc această agonie, acest punct de vedere asupra lumii, *„mi-e indiferent"*. Aceștia sunt clasicii consumatori care

pot deveni ușor niște sclavi moderni. Un om pentru care nu contează mediul său înconjurător, care nu vrea să știe de unde venim și unde ne ducem, nu trebuie să se mire dacă lumii sau chiar mediului său înconjurător îi este indiferent dacă îi merge bine sau nu, sau chiar dacă există sau nu.

Această parte a omenirii este cea ignorantă, și după părerea mea e majoritară. Ea ignoră și nevoile și aspirațiile celorlalți.

Ei sunt oamenii care nu văd nici o legătură între o boală, o lovitură a destinului, un accident... și ei înșiși. Nu există legături între viață și ei înșiși, totul este vorbărie fără noimă. Sunt oamenii care la o durere de cap nu știu să facă altceva decât să ia o pastilă pentru dureri de cap; asta înseamnă că individul respectiv exclude pur și simplu semnalul pe care i-l dă corpul lui prin boală (ca un beculeț care semnalizează că nu mai e benzină; imaginați-vă că într-o asemenea situație mașina este dusă la service, iar mecanicul o „repară" deșurubând beculețul care clipea și aruncându-l!). În medicină se procedează greșit: i se scoate pacientului organul bolnav, dar nu se acordă nici cea mai mică atenție cauzei bolii respective.

2. Recunoașterea legilor și respectarea lor

Aici intră oamenii care se preocupă de fundamentele vieții. Se hrănesc științific, cumpără doar alimente ecologice, cu o origine controlată, nu folosesc pasta de dinți cu fluor pentru că strică flora intestinală, scot codul cu prețul de pe alimente pentru a opri vibrația negativă care vine de la etichete, evită să locuiască în apropierea antenelor instalate de firmele de telefonie mobilă, își aranjează casa după Feng-Shui... Ei nu mai merg să voteze pentru că și-au dat seama că alte structuri de putere stabilesc totul, indiferent de votul lor. (Ultima dată, când poporul nu a fost de acord să se introducă moneda euro pe piață, puterea nu a ținut cont de dorința lui.) Ei sunt cei care au devenit conștienți de legile spirituale (cauza și efectul, rezonanța...), care se pregătesc pentru ele prin igiena minții, care gândesc pozitiv. Ei au pornit într-o călătorie interioară cu scopul de *a descoperi*, meditează, se înfășoară în alte culori, își schimbă programul zilnic, își schimbă comportamentul față de partener, dacă se poate și meseria, încearcă să facă o muncă ce le face plăcere, care este legată de conștiința și de sufletul lor.

Ei nu mai merg la medic (poate doar la vindecători practicanți), dar încearcă să trăiască armonios și conștient, așa încât să nu mai ajungă la boală. Ei trăiesc printre alții la fel ca ei, care se comportă asemănător. Nu mai vor să fie unul dintre cei mulți care se lasă conduși, care sunt pedepsiți atunci când ies din rând.

Cu toate astea ei sunt încă *aceia care caută*. Îi caută pe cei care gândesc la fel ca ei, schimbă grupul de meditație, vizitează tot timpul un medium, se întorc în timp și vor să afle cine au fost într-o altă viață...

3. Spiritul stăpânește materia

Dacă vrem însă să *găsim*, atunci trebuie să încetăm *căutarea*. Cine caută răspunsuri *afară*, nu le poate găsi *în el*. Timpul întrebărilor a trecut, la fel ca și timpul învățatului. Maistrul nu poate să-i întrebe nici pe ucenici, nici pe calfe atunci când are probleme. Trebuie să găsească soluția el însuși.

În perioada de învățare spirituală am învățat legile spirituale; ne-am orientat după ele; ne-am selectat mâncarea, am aflat că omul poate fi cunoscut după ceea ce mănâncă, și că un corp sănătos este locuit de un spirit sănătos. Trăim sănătos respectând legile. Lecția a fost înțeleasă și aplicată. Bravo!

Dar pentru a fi în elită, trebuie să renunțăm la toate astea, pur și simplu la toate. Maestrul spiritual se deosebește de ucenic, respectiv cel care găsește se deosebește de cel care caută, prin faptul că el nu mai urmează legile, ci își creează propriile sale legi.

Acum vine vremea să întoarcem lumea cu capul în jos (dar numai pe termen scurt!), să mâncăm junk-food, să folosim pasta de dinți dăunătoare... și toate astea **fără să ne îmbolnăvim.** Pentru că noul examen se numește: **spiritul stăpânește materia!**

Lumea spiritelor cere de la oameni să își demonstreze lor înșiși – deși ani la rând au fost convinși de contrariu – că nu pot face nimic fără a-și scrie *propriile legi*.

Dintr-o carte despre copiii-medium am aflat de experiențe cumplite; există astfel de copii cărora li s-au turnat lichide otrăvitoare pe gât sau au fost vaccinați cu viruși și, cu toate astea, ei au trăit în continuare fără să pățească nimic. De asemenea, yoghinii indieni își găuresc corpul fără să sângereze, iar călugării tibetani se așază în zăpadă, la multe grade sub zero, și o topesc. Sunt interesanți și cei care ridică pietre cu puterea gândului. Cel mai ușor putem să ne împrietenim cu cei care aleargă prin foc și să ne gândim că dacă atât de mulți pot să o facă – adică să alerge desculți peste cărbuni fără să-și ardă tălpile – putem și noi să o facem. Pentru asta trebuie să anulăm legile naturii și să înfăptuim ceea ce ne-a spus Iisus, și anume că prin credință poți muta munții din loc.

Exact acolo încearcă lumea spirituală să ne aducă pe noi, *cei care găsim*. Desigur că îngerul nostru păzitor nu vrea să ne hrănim în continuare cu otravă, dar și asta face parte din pregătirea noastră. În cazul în care ar apărea o astfel de situație, trebuie să știm cum să ne apărăm, și pentru asta avem nevoie de exercițiu. Din cauza asta începem să facem – spre groaza prietenilor noștri puțini, dar adevărați – contrariul a tot ce am predicat în ultimii ani. Vrem să trecem prin toate examenele pregătirii noastre, pentru

a fi gata să devenim maeștri. Atunci poate că nu mai avem timp, cu această nouă activitate, să ne facem griji cu ce mâncăm sau dacă apa are sau nu bacterii. Se cere mai mult de la noi, trebuie să stăpânim materia.

Teama dispare, pentru că suntem conștienți că Dumnezeu e în noi. Și aceasta nu mai e credință, ci e știință!

Dacă un om a ajuns la această etapă în viață, dintr-o dată încep să i se deschidă ușile, în timp ce altele i se închid foarte repede, pentru că s-a hotărât să meargă pe un anumit drum. Acest drum poate fi unul universal. Să fii maestru înseamnă să mergi pe drumul spiritual introspectiv, dacă ai ajuns cu adevărat la faza *Dumnezeu e în noi.*

Sarcina maestrului începe atunci când drumul său este din nou îndreptat spre exterior, pentru a transforma toată înțelepciunea câștigată și toată știința despre iubirea dezinteresată, în acțiuni din lumea noastră materială: pe front, în piață, în mijlocul oamenilor...!

Cu înarmarea spirituală dobândită, cineva ar putea s-o apuce spre o carieră politică, pentru că acolo este cerută o asemenea persoană. Altcineva ar putea să fondeze o bancă sau să devină un mesager care să contribuie la găsirea unor căi noi și bune pe Pământ. Orice este posibil acum! Pentru că viața are nevoie, în toate domeniile de maeștri spirituali care au un efect calmant, mângâietor, prin prezența lor. Ca maestru nu mai poți întreba pe nimeni. Trebuie să găsești toate răspunsurile în tine însuți! Dacă într-o zi cineva vrea să otrăvească un maestru spiritual, acesta trebuie să reziste, dacă un maestru spiritual se prăbușește în junglă, el trebuie să se poată descurca, fără să aibă condiții de a-și fierbe apa sau de a mânca mâncare ecologică.

Pentru asta nu trebuie să devii guru, ci dimpotrivă. Nu sunt cerute acum vorbe mari, ci foarte mărețe, care pot să fie fleacuri, dar care vor avea un mare efect.

Iisus ne-a mai dat un exemplu: El, marele Învățător, ne-a arătat că le poate spăla altora picioarele. Este un adevărat maestru!

Ne manifestăm destinul!

Diferența între *cel care caută* și *cel care găsește* este următoarea: cel care caută **urmează** pe cineva, o lege, un guru, o credință, o ideologie. Cel care găsește își scrie singur propriile legi și **conduce.** El singur decide dacă vrea să înghețe sau să-și ardă picioarele pe cărbuni aprinși. El decide ce mâncare îi face rău și ce băutură are spiritul divin în ea – pentru că și-o dorește el.

Este evoluția de la *creație* la *creator* independent. Este sarcina noastră să învățăm aici pe Pământ că noi înșine putem crea, putem chiar muta

munții din loc prin credința noastră. *Noi* decidem dacă ceva ne va face rău, și *noi* decidem ce ne face bine. Suntem o parte din creație și suntem înzestrați cu tot ceea ce are Creatorul, dar în măsură mai mică; în orice caz, în măsura în care putem înțelege. Calitățile sunt aceleași, așa cum o picătură de apă are aceleași calități ca și oceanul imens din care face parte. Trebuie să devenim conștienți că nu suntem numai parte din creație, ci și parte din Creator, deci suntem capabili să creăm în fiecare zi.

Să uităm tot ce am citit vreodată și ce am auzit sau ce am fost învățați. Să ne lăsăm intuiția să lucreze. Să ne întrebăm pe noi înșine dacă îndrăznim să ne fixăm un anume scop. Dacă în noi găsim cuvântul „da", atunci trebuie să pornim spre acel țel. Și îl vom ajunge **dacă credem în el**. Nimeni altcineva nu trebuie să creadă. La fel cum nimeni nu ar fi crezut, atunci când Bill Gates era încă un simplu programator, că într-o zi va deveni cel mai bogat om din lume. Potențialul este în noi! Sămânța a fost sădită! A venit timpul să o udăm cu apă ca să crească!

De acum trebuie să ne îndreptăm spre o nouă întrebare, care privește modul în care decurge devenirea noastră ca maeștri:

Îmbogățesc eu viața altor oameni, cu care intru în contact, sau din cauza mea sunt mai săraci?

Cu mulți ani în urmă am avut un prieten foarte bun, dar care nu era foarte dotat intelectual. Un timp nu ne-am mai văzut și următoarea dată când ne-am întâlnit își făcuse propria sa afacere. Acest lucru m-a bulversat. Eu eram încă în perioada în care învățam, dar cu toate astea nu voiam să-mi câștig pâinea ca muncitor.

Datorită acestui prieten care, fără educație și fără avere, devenise independent, m-am mobilizat spiritual atât de mult, încât mi-am spus: *„Dacă el poate, pot și eu"*. Așa că am muncit să devin independent, și până la urmă a funcționat. Astăzi nu mi-aș putea imagina că lucrurile ar putea fi altfel.

Așa se întâmplă și cu mulți multimilionari. Și ei merg la toaletă ca dumneavoastră și ca mine, mănâncă și beau la fel de normal, iar unii dintre ei au pornit-o ca spălători de vase. Diferența reală între un astfel de „om de succes" și un muncitor din fabrică este dată de motorul interior, nu neapărat cel intelectual. Mai puțin credința, și mai mult siguranța, certitudinea, este cea care îi deosebește pe cei doi. El nu crede numai că poate, el *știe*. În aceasta constă diferența decisivă.

După ce am străbătut împreună aceste pagini, știm că astfel de cariere au fost programate dinainte ca model de viață și că mai trebuie doar ca drumul vieții noastre pământești să facă posibilă îndeplinirea acestui program.

Adevărul biblic *„fiecăruia i se întâmplă lucrurile în care crede"*, ar putea să sune și: *„fiecăruia i se întâmplă lucrurile pe care le știe, de care este convins"*.

Să vă dau un exemplu concludent:

Ați citit despre cei care aleargă pe cărbuni aprinși. Ei nu numai că „mută munții din loc cu credința lor", dar anulează și legile naturii prin convingerea lor, cel puțin pentru scurt timp. Persoana care aleargă desculță pe cărbunii aprinși fără să se ardă, face înainte o pregătire mentală. Dacă persoana este convinsă cu adevărat că poate, atunci nu se va arde. Dacă simte însă doar o fărâmă de îndoială, atunci totul a fost în zadar și va suferi răni grave. Îndoiala și neîncrederea sunt instrumentele perfecte ale părții întunecate, cu ajutorul cărora au fost distruse multe viziuni ale oamenilor.

Este vorba deci de convingere!

De-abia când suntem convinși de ceva, convinși cu adevărat, se pot întâmpla minunile. Nu e suficient intelectul, trebuie să intervină și **sentimentul!** De-abia în această combinație putem să ne manifestăm.

Vă doresc plăcere în manifestările dumneavoastră și în crearea propriului destin!

Viața funcționează după principiul aspirației

Ce este acest principiu al aspirației? Trebuie să recunosc că îmi face plăcere să vă confrunt cu lucruri pe care nu ați vrut să le știți niciodată.

Foarte simplu: există principiul presiunii sau al apăsării și principiul aspirației. Aproape toți oamenii trăiesc după principiul presiunii, comparabil cu ambiția, și nici măcar nu își dau seama.

Conceptul de *principiu al aspirației* provine de fapt din domeniul tehnic, și anume de la genialul constructor austriac de discuri zburătoare Viktor Schauberger – cel care a descoperit și tehnologia armonică a apei. Schauberger a urmărit mersul naturii în cele mai diverse forme ale sale, le-a transpus mai târziu în procedee mecanice și a construit după ele aparate. De exemplu a observat cum păstrăvii sar contra cursului râului și pot trece chiar printr-o cascadă sărind contra apei la mare înălțime. Este un lucru care nici nu poate fi demonstrat științific. S-ar putea calcula raportul dintre mărimea înotătoarelor peștelui și puterea mușchilor săi, ținându-se cont

de diverși parametri. Dar calculele nu pot explica săriturile enorme ale păstrăvilor contra curentului. La fel se întâmplă și cu bondarii. Conform datelor științifice, un bondar nici nu poate să zboare – dar totuși o face; secretul zborului său constă în câmpul anti-gravitațional creat prin bătăi din aripi cu o anumită frecvență, aripile având o formă și o mișcare speciale.

În mediul acvatic se întâmplă următorul lucru: energia vitală (Chi, Ki, eter, Od, Orgon, Vril, Prana...) intră în apă sub forma unui vârtej care se rotește în spirală; găsim aici un exemplu natural în care este anulată legea gravitației. Vârtejul din exterior **aspiră** totul spre centru, iar cel din interior **aspiră** în direcție verticală – ca și în cazul uraganelor; este același principiu. Uraganul aspiră prin sucțiune, ridicând lucrurile care se găsesc pe pământ, contra legii gravitației. Însă dacă un obiect se află în centrul uraganului, în „ochi", în locul neutru, atunci el nu mai are absolut nici o greutate și plutește liniștit, fără să se învârtească în aer. La fel este și cu vârtejul din apă. Păstrăvul știe acest lucru și folosește vârtejul, ca să zic așa, ca pe o catapultă; înoată pur și simplu în partea inferioară a turbionului și se lasă tras în sus de forța de sucțiune a vârtejului interior. Astfel, fără să fi dat măcar o singură dată din înotătoare, păstrăvul este aspirat pe verticală, mai mulți metri, contra curentului.

Viktor Schauberger a studiat mult acest fenomen întâlnit la păstrăvi și după treizeci de ani a folosit aceeași tehnică pentru *titirezul său zburător.* Principiul a fost apoi extins de către ceilalți oameni de știință și transpus în electromagnetism. Astfel, s-a demonstrat că un câmp energetic rotațional poate anula efectele câmpului gravitațional. Pilotul așa-zisului *disc zburător* * stă în centrul neutru, în „ochiul" discului și este total independent de forțele care acționează asupra lui. Nu este o minune! Este o copiere a legilor naturii! Acest titirez zburător este numit în zilele noastre O.Z.N.

Principiul aspirației se bazează pe legea rezonanței. Voi explica pe scurt. Aceste farfurii zburătoare (vorbesc doar de cele germane, pe care le-am văzut și chiar am cunoscut un astfel de pilot) construiesc un câmp de vid în fața lor și se lasă aspirate în el – la fel cum păstrăvii se lasă atrași de vârtej. Diferența este doar că acest câmp de vid al farfuriei zburătoare este creat artificial și este proiectat continuu înaintea acesteia. Farfuria zburătoare nu are motor nici de tip Otto, nici cu explozie, nici cu reacție, ci se lasă aspirată spre țelul ei. Acest lucru ar putea fi comparat cu un căruțaș care, cu ajutorul unei undițe, atârnă un morcov în fața măgarului înhămat la căruță, pentru ca acesta să-l urmărească.

---

* În original, *Flugscheibe*, este vorba de un disc cu un orificiu central – n. red.

Voi încerca să fiu și mai clar. Transpus în viață, principiul aspirației înseamnă, în cuvinte simple: **Cu cât vreau să fug mai mult de ceva, cu atât mă ajunge din urmă mai repede, și cu cât vreau mai mult să am ceva, cu atât se îndepărtează mai mult de mine.**

Încă un exemplu într-un alt domeniu:

Aveți un partener. Cu cât îl întrebați mai mult unde merge, când vine acasă, cu cine a fost... cu atât îl îndepărtați mai mult de dumneavoastră. De ce? Pentru că se simte sufocat. Este tema clasică a geloziei: cu cât un om este mai gelos și intră mai mult în spațiul personal al partenerului, cu atât va avea mai mult parte de motive de gelozie din partea acestuia; din cauză că se enervează, partenerul, pentru a nu se simți sufocat, își va mări spațiul personal.

Cu cât mai multă libertate îi dai partenerului, cu atât se simte mai atras de tine, pentru că el apreciază această libertate.

Mi se întâmplă ca zece la sută dintre cei care mă sună sau îmi scriu scrisori să-mi pună aceeași întrebare: cum de ajung la aceste informații fierbinți pe care le prelucrez în cărțile mele. De fiecare dată trebuie să le explic: *„Nu eu ajung **la informații**, ci informațiile ajung **la mine**"*.

Eu nu fac altceva decât ceea ce face farfuria zburătoare: creez un vid în care, în locul farfuriei zburătoare, sunt atrase cunoștințe sau persoane. Formez un vid în câmpul meu energetic, un gol, și spun Universului că el trebuie să umple acest gol. Cunoaștem acest lucru de la orele de fizică – se poate crea un vid artificial într-un recipient. Dacă deschidem apoi acel recipient, Universul are însușirea de a umple automat acel gol. Și eu fac același lucru. (Oamenii de știință din domeniul spiritualității numesc acest lucru **principiul compensării**.)

Dar cum funcționează el? Ei bine, eu îmi doresc ceva. Dar din tot sufletul! Iar apoi încerc să nu mai am de-a face cu tema respectivă. Mai mult sau mai puțin fug de ea. Îmi dezvolt o aversiune față de ceea ce doream să am, și mă port de parcă nu aș avea nici o legătură cu acel lucru. Îl las să se ducă! Îi dau drumul. Și atunci, ceea ce îmi doream se întoarce automat la mine.

Cu siguranță ați trăit ceva de genul acesta. De exemplu, cu cât mai mult sunteți încolțit de martorii lui Iehova, cu atât mai puțin vreți să aveți legătură cu ei. Știți acum la ce mă refer? Cu cât cineva vă presează mai mult, cu atât vă îndepărtați mai mult de acea persoană. O astfel de atitudine este întotdeauna *contra* creației. Trebuie doar să ne lăsăm trași de câmpul de

rezonanță, să lăsăm să activeze fenomenul de sucțiune (să lăsăm să ni se întâmple lucrurile), și atunci va merge totul bine automat.

Ce vreau să vă explic este faptul că în ultimii o sută de ani am fost prostiți de tot, și asta în mod intenționat. Universul lucrează după principiul aspirației, chiar și Dumnezeu lucrează după același principiu, și nu după principiul presiunii, respectiv al împingerii de la spate. Dumnezeu nu intervine niciodată în creație, El o lasă să vină.

Transpus în viață, principiul presiunii ar însemna: **Eu trebuie, trebuie, trebuie!**, iar principiul aspirației: **Eu las, las, las...**

În zilele noastre tehnica ne cuprinde pe toți în evoluția ei amețitoare. În special calculatorul și internetul oferit de el și pe care eu îl consider, împotriva părerii persoanelor din jurul meu, un blestem. Cu siguranță îți poți lua o mulțime de informații, care sunt independente de mass-media controlată – în special când e vorba de informații cu substrat politic. Poate deveni palpitant. Dar adevăratul pericol e la alt nivel!

Eu nu sunt de acord cu modul de gândire al majorității celor care folosesc internetul și cu felul lor de a proceda: *„Vreau această informație, deschid calculatorul și o iau!"*. Oamenii stau nenumărate ore în fața acestei cutii blestemate și nici măcar nu-și mai dau seama cât de mult s-au îndepărtat de viața în sine. Oamenii devin tot mai intelectualizați, iar modul lor de gândire intră tot mai mult sub presiunea lui „trebuie". Această folosire a computerului se bazează pe principiul presiunii.

Repet: cu cât ne dorim mai mult ceva, cu atât mai repede acel ceva ne scapă. Cu cât fugim de ceva, cu atât ne prinde mai repede din urmă. Cu cât ne este mai teamă de ceva, cu atât putem fi mai siguri că ne prinde. Este foarte clar! Cu cât căutăm mai mult ceva, cu atât pierdem mai tare din vedere ceva ce stă chiar lângă noi, fără să iasă în evidență, pentru că suntem fixați pe un alt obiectiv.

Din această cauză este important să încetăm *căutarea*, pentru *a găsi* în sfârșit. Mai bine spus *să ne lăsăm găsiți*, pentru că după legea rezonanței destinul vine *la noi*. Dacă suntem într-o permanentă căutare, pentru că *vrem* ceva, atunci pierdem ușor din vedere rezolvarea problemei, care de multe ori se află chiar în fața noastră.

Nu este clar?

Să revenim, după înțelegerea acestor noi (chiar dacă sunt de fapt foarte vechi) cunoștințe, la copiii noștri și să ne întrebăm concret:

„Ce vor să ne spună copiii?"

„Pentru a putea trăi această viață avem nevoie de suflet și de inimă, de Dumnezeu și de iubire. Dacă nu le avem, murim în fiecare zi câte puțin."
Marcos (patru ani)

Este bătător la ochi câți oameni din lumea întreagă discută despre marile probleme ale lumii, filozofează și se ceartă. Dar nici unuia nu îi vine ideea că am putea să găsim răspunsuri dacă le punem întrebări copiilor noștri care tocmai au venit „din Cer".

De fiecare dată mă fascinează să-mi dau seama cât de eficient și rațional funcționează totuși creația. Ea ne prezintă o știință înalt spirituală și relatări despre lumea de dincolo, reîncarnare, cauze ale bolii, existența spiritelor naturii, îngerii păzitori... Dar nu prin preoți în sutană, doctori, vrăjitoare sau apostoli, filozofi și așa mai departe. Nu, primim mesajele direct de la copiii noștri. **Și înainte de toate – ce mesaj frumos! Un mesaj plin de bucurie și de speranță. Fără Diavol și fără un Dumnezeu care ne pedepsește și în fața căruia trebuie să mergem în genunchi.**

Acest lucru înseamnă, bineînțeles, și că trebuie să recunoaștem că am fi putut face economie la o carte sau un seminar. În același timp, ne dă însă posibilitatea să putem să trecem de propriile noastre prejudecăți neprimind impulsuri de la un guru, ci de la un omuleț, cel care este cel mai fragil și pe care îl putem răni atât de ușor.

Mulți oameni studiază câte o carte despre credință și sunt convinși că ea conține unicul adevăr valabil, dar, pe de altă parte își tratează prost soția, copiii și semenii și îi presează să se schimbe prin câteva vorbe de duh luate direct dintr-o carte de rugăciuni, autorii fiind convinși că prin asta le pot justifica cititorilor felul lor primitiv de a acționa.

Alții meditează disciplinați de dimineață, de când se trezesc, până seara când merg în pat, iar alții cunosc jumătate din Biblie pe dinafară și pentru fiecare situație au pregătit câte un citat. Cunoașteți această categorie de „mi-aș dori să" care trec prin viață cu o jumătate de aureolă. Mulți dintre ei

își dau toată silința să facă bine, vor să-l facă în proporție de două sute la sută, dar de prea multă „minunăție spirituală" nu sunt în stare să transpună în fapte nici cele mai simple lucruri. Există printre ei și unii care au ajuns atât de plictisiți și fanatici cu atitudinea lor, încât devin cu adevărat scârboși. Această „dezvoltare" a lor nu are nici o legătură cu libertatea.

Din această cauză primim ca părinți astfel de copii, atât copiii noștri, cât și unii cu puteri mediumice mai mari, pentru a ne aduce pe linia de plutire. Pentru că pe această planetă trebuie să acționăm, să simțim și să experimentăm. Lipsa de profunzime a intelectualilor și filozofilor pierde din teren, pentru că majoritatea oamenilor își dau seama de faptul că oamenii nu trăiesc, nu aplică ceea ce spun. Iar copiii simt acest lucru! Ei sunt, din acest motiv, o oglindă a tuturor slăbiciunilor și minciunilor noastre zilnice; toate situațiile acelea în care ne mințim singuri! Părinții au fost părtași la masacrele din școli pe care le pomeneam, pentru că ceea ce face din copii niște criminali este ceea ce propriii lor părinți i-au susținut să facă și ceea ce părinții au luat cu ei în casă!

Există o lege nescrisă referitoare la copiii noștri care descrie cum copiii oglindesc ceea ce părinții lor nu vor să trăiască. Dacă părinții sunt tot timpul ocupați, vor avea de obicei un copil leneș. Sau dacă părinții sunt foarte vorbăreți, se poate întâmpla ca unul dintre copii să fie foarte tăcut.

Iată un exemplu din cercul meu de cunoscuți:

Părinții sunt întreprinzători și muncesc din greu încă din tinerețe, de dimineața până seara. Firma se deschide la ora șase și după cină muncitorii se mai întorc și mai stau până la ora zece seara. Au trei copii. În ciuda relațiilor deschise și a numeroaselor călătorii a existat o disciplină puternică, iar munca le-a dominat întreaga viață. Tatăl este consilier la o bancă a cooperației. Mama vorbește foarte mult și este o ființă foarte deschisă, pe când tatăl este un tip tăcut care în timpul liber citește cărți.

Toți cei trei copii ai lor au dobândit caractere puternic impregnate de ceea ce nu trăiesc părinții lor, fie pentru că își reprimă aceste însușiri, fie că nu li se potrivesc. Cea mai mare a avut mult succes înainte de a avea la rândul ei copii și de a intra în rândul adulților. Dar ea este, spre regretul părinților, foarte tăcută, oglindind prin **tăcere** locvacitatea acestora.

Cel mijlociu este un rebel, nu lasă pe nimeni să-i spună nimic și merge tot timpul cu capul înainte. El spune întotdeauna ceea ce gândește, prin el părinții lui văd oglindit **felul direct** de a fi.

Cea mai mică este cu totul altfel. Ea este cea căreia nu-i place să facă nimic și nu se lăsă perturbată de nimic în liniștea ei, ea oglindește **calmul**.

Aceasta aș vrea să fie o mică introducere. Să ne urmărim un pic pe noi, familia noastră și cea a părinților noștri. Putem descoperi și noi astfel de exemple? Primim de la copiii noștri, ei oglindesc sau ne arată chiar sub nasul nostru, ceea ce noi înșine ne reprimăm. Astfel trebuie să înfruntăm aceste lucruri.

Poate că odată părinții noștri, când n-au știut ce să mai facă, au zis: *„Fii atent, poate că și tu o să ai odată copii la fel ca tine, și atunci o să vezi prin ce trecem noi din cauza ta."* Și ce se întâmplă? Acum avem într-adevăr astfel de copii și putem să ne dăm seama cum le-a mers părinților noștri atunci.

Următorul fenomen este cunoscut de orice mamă. Este vorba de relația dintre mamă și copil. O mamă poate fi ocupată cu ceva, e în mijlocul unei discuții, și dintr-o dată sare în picioare și fuge în dormitor pentru că s-a trezit copilul. Acesta nu începuse încă să țipe, dar tocmai se pregătea să o facă. O mamă simte asta. Și tatăl, bineînțeles, însă relația bebelușului cu mama este mai intensă.

Acest fenomen al legăturii energetice cu mama este și mai puternic atunci când copilul este bolnav. Uneori părinții preiau ceva din boala copiilor, alteori copiii iau de la părinți. Orice mamă poate confirma acest lucru. Mamele și copiii lor au și o legătură telepatică foarte bună. O mamă simte pur și simplu ce își dorește un copil chiar și dacă acesta nu a spus nimic.

Nu cunoașteți acest lucru, că atunci când copilul dumneavoastră tușește, tușiți și dumneavoastră? Sau că durerile de dinți se transmit? Poate că v-a rămas vreun alt exemplu în memorie, cu mama dumneavoastră, din copilăria dumneavoastră.

Toți suntem legați karmic și energetic de mamele noastre. Unul poate să preia de la celălalt o boală, să sufere pentru el și chiar să aibă, până într-un anumit punct, același destin ca și el.

Dar exact cum o mamă știe cum îi merge copilului ei, așa știe și copilul cum le merge părinților săi, dacă relația din căsnicie este în ordine, dacă se ceartă (chiar și atunci când nu o fac în fața copilului) și dacă situația familială este armonioasă sau nu. Copiii simt acest lucru. Și dacă nu se pot exprima verbal atunci sentimentele lor pot fi recunoscute prin boală.

Dacă o căsnicie a ajuns la puțin timp înainte de destrămare, respectiv e chiar înainte de divorț, atunci se întâmplă adesea ca cei mai mici să se îmbolnăvească grav și părinții sunt nevoiți să își uite propriile probleme și să se ocupe zi și noapte de copil, care este posibil să fie deja la terapie intensivă.

Copilul încearcă în mod inconștient să salveze prin boala sa relația părinților, ceea ce însă de multe ori nu mai este posibil. Chiar dacă relația nu mai poate fi salvată, această boală a copilului îi poate face pe părinți să se poarte altfel unul cu altul. Multe boli ale copiilor nu au de fapt de-a face cu copilul însuși, ci sunt doar oglindiri ale problemelor din căsnicia părinților. Dacă părinții reușesc, chiar dacă nu pot evita destrămarea căsniciei, să se despartă în liniște, rămânând prieteni, boala copilului va dispărea în câteva zile; acest lucru se poate vedea foarte clar în cazul neurodermatitei, al astmului sau al alergiilor.

După cum vedem, copiii noștri, chiar dacă nu sunt mediumuri, au să ne spună o mulțime de lucruri, deși uneori o fac numai cu ochii. Uneori își folosesc și micuții lor pumni. Și atunci vor să ne zică ceva.

Ne aflăm într-o perioadă deosebită, iar călătoria pe care ne-am propus-o este și ea una deosebită. După părerea mea ne aflăm la sfârșitul unei evoluții spirituale, sufletești, pe care a început-o un om deosebit acum două mii de ani prin felul său iubitor de a ne învăța și de a acționa și care acum se găsește în punctul culminant. Ne aflăm în vremurile despre care vorbește Noul Testament, în care spiritul lui Iisus se revarsă peste oameni, și în special peste „omuleți", copiii noștri.

Mulți călătoresc în toată lumea în căutarea înțelepciunii, citesc biblioteci pline de cărți și nu văd pădurea din cauza copacilor. Adevărurile spirituale și legile sfinte există sub ochii noștri, în fiecare zi.

Ne aflăm într-o perioadă despre care toți locuitorii străvechi ai tuturor continentelor, toți înțelepții tuturor popoarelor și toți profeții au afirmat, în toate scrierile mai mult sau mai puțin religioase ale acestei lumi, că este timpul marilor transformări pe Pământ. Ceva deosebit se întâmplă acum, exact în fața ochilor noștri, în toată viața noastră. Iar mesajul este clar:

„Dacă nu vă veți comporta copilărește..."

Acest mesaj a fost exprimat de înțeleptul egiptean Hermes Trismegistos: *„După cum le merge celor mari, le merge și celor mici"*. Aflăm că datorită influențelor cosmice vor avea loc mari transformări pe Pământ. Omenirea, mai ales prin cei care se ocupă cu știința, a învățat în ultimii zece ani, din punct de vedere tehnic, mai multe decât în toți ultimii două mii de ani, și în ultima jumătate de an, mai multe decât în ultimii zece ani. Ceea ce se

petrece în exterior (în spațiu), se întâmplă și în interior (pe Pământ). Aici găsim o schimbare a structurii ADN-ului. Iar dacă ADN-urile noastre se schimbă, atunci ne schimbăm și noi. Aceste schimbări ale ADN-ului se produc în toată lumea.

Ele înseamnă de fapt recunoașterea unui proces de evoluție: nașterea unei noi rase pe această planetă. Drunvalo Melchizedek vorbește chiar de trei rase noi. Și astfel s-a născut o nouă omenire. Iar cel mai interesant lucru este că nu observă nimeni acest fenomen care se petrece în interior. Nimeni din societatea noastră superficială nu se uită la asta.

Așa cum am anunțat deja în capitolul despre copiii-indigo, mă întorc puțin la conceptul *„mutației genetice spontane"*, care descrie că se poate ajunge la o transformare genetică în timpul unei vieți, deci că un copil nu se naște cu această „mutație". Acesta este cel mai captivant lucru pe care l-am auzit în ultimii ani; el confirmă informațiile pe care le-am obținut eu însumi din lumea spiritelor. Și anume, *spiritul este cel care transformă materia!* Dacă un om reușește să-și ridice potențialul spiritual, atunci i se schimbă și corpul!

Să explic mai detaliat:

Există numeroase cărți în care se relatează faptul că la un moment dat, în vechime, extratereștrii au intervenit în evoluția Pământului și au practicat manipularea genetică. A avut loc o reducere a ADN-ului de la 50 plus 2 la 44 plus 2 cromozomi. Mă gândesc la următorul lucru: dacă un suflet și-a petrecut ultimele vieți pe o altă planetă când corpul în care s-a încarnat acest suflet avea, de exemplu, 46 plus 2 cromozomi, atunci el a înmagazinat aceste date. Altfel spus, această informație de 46 plus 2 se găsește în aură, este păstrată în câmpul energetic al sufletului respectiv.

Dacă acest suflet se încarnează într-un corp de copil de pe Pământ, unde oamenii au 44 plus 2 cromozomi, atunci copilul va transforma informația de 46 plus 2 din încarnarea anterioară adaptând-o la corpul de acum și schimbând-o, dacă propria frecvență a sufletului este destul de puternică și el devine conștient de el însuși și de sarcina lui.

Să mergem mai departe cu acest gând.

Să presupunem că și un al doilea suflet reușește să facă acest lucru și cele două suflete se întâlnesc și au un copil împreună; astfel, copilul va avea automat 46 plus 2 cromozomi, pentru că acest ADN a fost moștenit. Exact acest fapt a fost descoperit de oamenii de știință, și anume că se poate ajunge la o schimbare de ADN în cursul vieții.

Ei bine, nu ni se dă astfel o mare speranță?

Încep vremuri noi

Trăim într-o nouă epocă, un nou mileniu cu multe riscuri (bineînțeles), dar și cu tot atâtea șanse! Până acum li s-a recomandat oamenilor ce să creadă și mai ales ce să *gândească*. În ceea ce privește credința în „Dumnezeu", nu era voie să te îndoiești de ceea ce ne învață religiile oficiale. Dar astăzi trăim alte vremuri. Sunt vremurile în care moralitatea, tradiția, cultura și altele asemănătoare nu mai au valoare. Este un mare rău pe de o parte, pentru că nimic nu mai e în ordine, dar pe de altă parte este și cea mai mare șansă ca să dispară Vechiul și să se nască Noul. După unii, ordinea s-a născut odinioară din haos. Atunci când se naște noul, vechiul trebuie să dispară! Starea de destrămare a lumii vechi poate fi pe de o parte cea mai mare șansă pe care a avut-o vreodată această planetă, dar pe de altă parte poate reprezenta și o decădere absolută, depinde în ce direcție este condusă această putere care se eliberează, spre lumină sau spre întuneric.

Pentru oamenii care sunt captivii unei tradiții sau ai unei credințe moștenite a venit sfârșitul. Sfârșitul micii lor imagini despre lume! Dar este începutul unei imagini noi despre lume! Tot ceea ce s-a repetat în nenumărate rânduri în trecut și cu care și-au bătut capul mereu generațiile ce ne-au precedat dispare, și noua generație este pusă în fața unei probe. Va folosi ea șansa să fie lăsată liberă pentru un moment, să poată decide singură și să scape de cătușele spirituale? Sau va pica la acest test?

Copiii noștri, în special cei care sunt mediumuri, ne învață prin aptitudinile lor să accesăm veșnicul izvor al creației și să obținem noi informații. Informațiile pe care le-am aflat în acest mod pot contrazice în multe cazuri ceea ce am fost învățați de-a lungul generațiilor. Acest lucru este valabil pentru religie, mai ales, pentru politică, medicină, credința despre viața de dincolo, despre viața fizică, pentru educație și pur și simplu pentru tot ce mai există.

Până acum oamenii s-au lăsat *conduși* prin demonstrații religioase care le-au fost impuse. Majoritatea au încercat să aprofundeze relatări și învățături pe care le-au preluat de afară. Au comparat, au prețuit-o pe una mai mult decât pe alta. Ce a fost plăcut, ce a fost neplăcut, ce a fost rău, ce a fost bine? Am încercat să aprofundăm ceea ce există cu ajutorul celor din afară. Acest lucru se numește exoteric: din afară spre interior.

Acum se impune acest mod diferit de gândire și de percepție, cel al ezotericului. Ezotericul (independent de ceea ce se vinde și se oferă astăzi ca

fiind ezoteric) ne învață exact opusul a ceea ce majoritatea oamenilor au trăit până acum și au acceptat ca „adevăr", și anume faptul că găsim în noi adevărul, iubirea și siguranța, și mai ales ceea ce numim „Dumnezeu". În fiecare dintre noi se trezește ceva!

Este timpul să nu mai alergăm ca mielușeii după ce e scris în cărțile vreunei religi sau să repetăm ritualuri despre care nu mai știe nici un om de unde provin, să nu mai repetăm și să învățăm pe dinafară texte, să celebrăm rugăciuni, să chemăm ființe de care nimeni nu știe dacă există sau au existat vreodată.

Tot mai mulți vor să creadă mai curând ceea ce percep în interiorul lor, decât ceea ce le este sugerat din exterior. Nu mai vor să fie „buni concetățeni", „buni membri ai societății", „rotițe în structura socială" și nici măcar „oițe în turmă ". Ei vor să fie un singur lucru, și asta într-un mod foarte conștient: să fie ei înșiși răspunzători.

Ei nu vor nici să fie salvați de cineva, nici să controleze pe cineva. Vor doar să fie ființe spirituale conștiente în corpul uman, care să trăiască foarte constructiv, și asta în fiecare zi, pentru a fi și un model pentru alții.

De la ei vine adevărata învățătură. Dumnezeu ne vorbește prin inima noastră. Toate religiile lumii au uitat acest lucru. În ciuda tuturor tradițiilor și regulilor lor, au uitat ce este iubirea. Iar copiii noștri ne prezintă din nou, în fiecare zi iubirea, respectiv inima.

Flavio comprima acest lucru într-o propoziție:

„Oamenii caută fericirea în exterior, pentru că au pierdut ce aveau în interior!" (31, pag. 7)

Cea mai mare șansă este cea pe care ne-o oferă copiii noștri. Prin ei ajungem la informații proaspete, nefolosite, care vin direct din lumea de dincolo, din lumea imaterială. Și mai ales ajungem la esența vieții; ajungem la ceea ce este cu adevărat important și real și ceea ce oglindesc copiii noștri: **iubirea și râsul!**

Asta aduc cu ei copiii noștri, toți copiii, indiferent de rasă, de religie, indiferent dacă sunt băieți sau fete, dacă sunt bogați sau săraci, dacă sunt prostuți sau inteligenți, asta aduc cu ei din lumea de dincolo pentru a ne crea amintiri frumoase pe care să le păstram: râsul și iubirea! Trebuie să luăm exemplu de la ei!

Dar și noi suntem copiii epocii de aur!

Copii tineri sau bătrâni, dar totuși suntem copii care dăm naștere unui nou neam, unui nou popor. Nu un popor material, ci un popor al spiritelor. Cine a rămas tânăr în suflet și a păstrat valorile interioare ale unui copil –

râsul, bucuria, mărinimia, toleranța, dăruirea –, acela va rămâne întotdeauna acel copil! Chiar dacă trupul său îmbătrânește, nu-i nimic, doar rămâne aici. Însă spiritul nostru îl luăm cu noi în lumea de dincolo. Și el va râde acolo mai departe!

Ne putem imagina următoarele lucruri?

O idee care m-a mișcat de la început, o viziune, este să-mi imaginez că o parte din acești copii vor forma cât de curând alți copii – și nu numai copii-medium. Să ne imaginăm că un copil în vârstă de doisprezece, treisprezece sau poate optsprezece ani stă în fața altor copii și le povestește despre aura din jurul ființelor, despre chakre, despre diagnosticele bolilor, despre vindecarea spirituală, despre îngeri și despre lumea spiritelor...

Astăzi este probabil doar o viziune, dar va veni această epocă! Dacă adulții de acum (bineînțeles, cu unele excepții), indiferent de rasă, religie sau naționalitate nu sunt în stare să schimbe situația de pe Pământ în așa fel încât să fie în sfârșit pace, atunci transformarea nu poate veni decât prin copiii noștri. Acesta este cel mai important mesaj al lor pentru noi, și în același timp cea mai mare moștenire pe care o vor lăsa.

Vă puteți imagina cum vor reacționa oamenii care dețin puterea, nu numai cei oficiali, politicienii, conducătorii religiilor, directorii economici, istoricii și arheologii, oamenii de știință și profesorii, ci și membrii organizațiilor din culise: serviciile secrete, așa-numitele Black Projects, Global Players... și cum i-o mai fi chemând.

De asta le e frică! Da, *frică!* Frică de a nu mai fi ascultați, că nimeni nu o să le mai facă jocul binelui și al răului, jocul de stânga și dreapta, cel al săracilor și bogaților, al unei religii sau al alteia. Că nimeni nu va mai crede minciunile cu care încearcă să ne manipuleze prin mass-media, nimeni n-o va mai apuca pe drumul de neînțeles al materiei fără spirit și al tehnicii...

Sunt convins că și dumneavoastră, dragi cititoare și cititori, cunoașteți aceste lucruri la fel de bine ca și mine. Exact de asta le e frică tuturor oamenilor puternici, și anume că pot pierde tocmai această putere – atât puterea materială, cât și puterea asupra gândirii majorității oamenilor din popor.

Și exact din această cauză cei care dețin puterea vor să ne distrugă copiii. Nu pot să spun altfel, când văd cu ce porcării sunt bombardați zilnic copiii noștri. (Talk-show-uri, internet, filme violente, pornografie la televizor, filme polițiste în care cei răi învinș, muzică rock și mesaje subliminale, droguri, jocuri video...)

Dacă un copil are acces direct la depozitul de date al Pământului, la așa-numita *Cronică-Akasha*, poate să întrebe direct dacă un politician sau altul este integru, cine a fost el în viața anterioară, poate întreba când s-a scufundat cu adevărat Atlantida, care a fost motivul...

Dar! – Un lucru pe care nu trebuie în nici un caz să-l subestimăm și care ascunde un potențial puternic este faptul că maselor de oameni le e teamă ca nu cumva, prin această știință pe care copiii și clarvăzătorii o receptează din lumea spiritelor, propria lor imagine despre lume să se clatine. Toți acei concetățeni ai lor împotmoliți din punct de vedere religios sau politic, oamenii de știință care au ținut cu dinții de teoriile lor plictisitoare timp de mai multe decenii, psihologii, profesorii...

Astfel, nu vom mai prelua din minciunile căpitanilor care sunt la cârma politicii lumii.

Să visăm puțin! Opriți-vă un pic și priviți-vă în interior. Pictați în fața ochilor dumneavoastră interiori culorile minunilor care vor fi posibile – da, care sunt deja posibile! Acești copii sunt deja aici și pot fi întrebați. Și devin tot mai mulți! Ei nu mai pot fi opriți!

Vă puteți imagina problemele care se nasc atunci când astfel de copii nu mai stau deoparte și nu-și mai reține relatările mediumice, ci găsesc ascultare la colegii lor? Imaginați-vă următorul lucru:

Profesorul își ține ora de istorie, respectiv urmărește un plan de lecție și repetă din el. După ce profesorul a terminat, copiii se întorc la colegul lor, **Frank** care poate citi în *Cronica-Akasha*. Frank a devenit deja cunoscut la școală și e ca un ghimpe pentru profesori. După ce l-a salvat pe un coleg de-al lui care era să se înece la ora de sport, la bazin, și l-a readus la viață punându-și mâna pe el, a crescut și mai mult în ochii colegilor săi de clasă. În aceeași după-amiază a descoperit și faptul că elevul reanimat de el se înecase deja o dată într-o viață anterioară și i-a explicat acest lucru. Ar fi trebuit să vedeți ochii celorlalți elevi. Au rămas cu gura căscată atunci când elevul pe care l-a reanimat Frank a recunoscut că de când se știe visează că se îneacă.

Întâmplarea a fost atât de impresionantă pentru cei care au asistat încât de atunci se întâlnesc toți regulat, o dată pe lună și discută pe teme spirituale. Frank răspunde la întrebările pe care i le pun prietenii și colegii lui, direct din *Cronica-Akasha*. Unul dintre băieți a povestit despre asta celor din jur și a descoperit că la școala vecină este o fetiță care îndoaie linguri. Aceasta povestește, la rândul ei, că prietena sa tratează bolnavii punând

mâna pe ei – dar numai în cercul familiei lor. Cele două hotărăsc să participe la întâlnirea pe care o are Frank cu colegii săi, la el acasă.

Dar să ne întoarcem la sala de clasă. Profesorul și-a terminat lecția, însă în loc să-i pună întrebări acestuia, copiii se întorc spre Frank și se uită la el întrebător: *„Ei, Frank, se potrivește ce a zis cu ceea ce afli tu din* Cronica-Akasha?" îl întreabă o fetiță. Iar Frank dă din cap că nu. Mai mult decât atât: el îl corectează acum pe profesor și are o mulțime de date și cifre care îi susțin afirmațiile, încât profesorul se înroșește tot.

Consecința este clară! Cândva Frank va trebui să părăsească școala, pentru că *„deranjează orele"*. Da, însă el are fir direct cu sursa, spre deosebire de profesor.

Și acum Frank a zburat din școală. Dar ce se întâmplă dacă la școală apar tot mai mulți astfel de băieți ca Frank iar copiii încep să-și descopere dintr-o dată puteri de care nu auziseră încă până atunci, nici la școală, nici acasă?

Copiii se simt mințiți atât de către părinții lor, cât și de profesori...

Cu toate astea, fiind încurajată de Frank, fetița din școala vecină nu mai are nici ea rețineri și îl întrerupe pe profesorul de religie, care tocmai povestește despre Dumnezeu și Vechiul Testament. Îl corectează. Chiar și la biserică a întrerupt predica, pentru că îngerul ei păzitor a început dintr-o dată să vorbească prin ea. Doamne, ce murmur a fost după ce au ieșit din biserică! Cât s-a mai vorbit despre asta! Iar copiii din sat au auzit și ei și au devenit curioși...

Vă puteți imagina aceste lucruri pe care mi le imaginez eu?

Vin vremuri captivante pentru noi. Pentru că acești copii sunt din ce în ce mai mulți! Într-o zi o să-și deschidă gura! Ce se va întâmpla dacă sunt exmatriculați dintr-o școală? Vor merge la alta. Și acolo povestea va continua! Alți copii-medium vor zbura și ei din școlile lor pentru că nici ei nu mai tac din gură. Putem prevedea ce se va întâmpla, acești copii se vor întâlni și vor fi uniți...

Cu aceste gânduri vreau să vă las să vă întoarceți la viața dumneavoastră de zi cu zi în speranța că copiii pe care îi întâlniți – și bineînțeles și cei proprii – vor vedea un exemplu în dumneavoastră, o ființă dumnezeiască într-un corp uman, care le întinde mâna acestor copii ca să-i ajute și întotdeauna are grijă să le răspundă la întrebări. Pentru că dacă noi nu le răspundem, atunci cine să o facă?

Vă doresc o călătorie plăcută în etapele cât mai aventuroase ale învățării în viață și mă despart de dumneavoastră deocamdată, urându-vă din toată inima,

Toate cele bune!

INDICE BIBLIOGRAFIC

1. ***Bis zum Jahr 2012 – Der Aufstieg der Menschheit (Evoluția omenirii – până în anul 2012),*** Johannes Holey, Ama Deus Verlag, ISBN 3-9805733-7-0
2. ***Das große Handbuch der Reinkarnation – Heilung durch Rückführung (Manualul reîncarnării – vindecarea prin întoarcerea în timp),*** Trutz Hardo, München 1998, Peter Erd Verlag; mai multă literatură, CD-uri cu întoarcerea în timp și alte lucruri personale despre Trutz Hardo găsiți la adresa sa de pe internet: *www.trutz-hardo.de* și la e-mail: *tom.hockemeyer@ metronet.de*
3. ***Das kommende Goldene Zeitalter (Epoca de aur care va veni),*** Dr. F. W. Sumner
4. ***Der Himmel ist nur einen Schritt entfernt (Cerul este doar la un pas distanță de noi),*** Paul Meek, Thanner Verlag, München, ISBN 3-00-005070-1
5. ***Der Verkehr mit der Geisterwelt Gottes (Relația cu lumea spiritelor lui Dumnezeu),*** Johannes Greber, Johannes Greber Memorial Foundation, 139 Hillside Avenue, Teaneck, N.J. 07666, U.S.A.
6. ***Die Indigo-Kinder (Copiii-indigo),*** Lee Carroll și Jan Tober, Koha-Verlag, ISBN 3-929512-61-0, *www.indigokids.com*, *www.koha-verlag.de*, *www.indigokinder.de*
   Adresa: Bund der Freien Waldorfschulen, Heidehofstraße 32, 70184 Stuttgart; Aktionsgemeinschaft deutscher Montessori-Vereine e.V., Postfach 20 01 46, 53131 Bonn
7. ***Die andere Realität – Wissenschaftliche Zeitung für Parapsychologie, bodenständige Esoterik und spirituelle Ökologie, (Cealaltă realitate – revistă de știință a parapsihologiei, a ezotericului pe Pământ și a ecologiei spirituale),*** Nr.5/6, 2000, pg.1, Voßstraße 218, 45966 Gladbeck
8. ***Die Geheimlehre Band II, (Învățătura secretă – volumul II),*** Helena Blavatsky, Bauer Verlag
9. ***Die Indigo-Schulen Chinas (Școlile copiilor- indigo din China),*** Paul Dong & Thomas Rafill, Koha-Verlag, ISBN 3-929512-62-9
10. ***Dr. Böttiger Verlags GmbH,*** Postfach 1611, 65006 Wiesbaden, Mai 2000, Studie von David Grossman über Schulmassaker (Studiul lui David Grossman despre masacrele din școli)

11. ***Dr. Elmar Gruber,*** United Soft Media-Verlags GmbH, C.D.-Rom „PSI-Lexikon"; relatarea despre Rupert Sheldrake este luată de pe internet – *www.usm.de/mysteria/fw/fw6003.htm*
12. ***Drunvalo Melchizedek și Inge Bardor,*** *www. maatresearch.com*
13. ***IDNDR*** – International Decade for Natural Desaster Reduction – referat de Karl Schnelting, *„Zukunfts – Szenarien aus Geisteswissenschaft und Prophetie" („Scenariul viitorului din știința despre spirite și din profeție"),* adresă necunoscută
14. ***Isabella*** din Kolbermoor
15. ***Jesus 2000 (Iisus 2000),*** Johannes Holey, Ama Deus Verlag, ISBN 3-9805733-0-3
16. ***Kinder einer neuen Zeit (Copiii timpurilor noi),*** Carolina Hehenkamp, Schirner Verlag, Darmstadt, ISBN 3-89767-089-5 (Cartea doamnei Hehenkamp nu apăruse încă la data la care urma să fie tipărită cartea mea, în orice caz fragmente din lucrarea ei pot fi citite pe pagina ei de pe internet)
16a: *www.indigokinder.de,* ***16b:*** *www.pranalight.de*
17. ***Kiriako Nedelkos,*** *www.pranalight.de*
18. ***Krankheit als Weg (Boala ca și cale),*** Thorwald Dethlefsen / Rüdiger Dahlke, Goldmann, ISBN 3-442-11472-1
19. ***Magazin „Licht Forum" (Revista „Licht Forum"),*** Nr. 1, Herbst 1999 (Nr.1, Toamna 1999)
20. ***Matrix 3000,*** Hans Andeweg, vol. 4, continuă cu: *Calligaris – Vorläufer einer neuen Ära (Calligaris – precursorul unei noi ere),* Giancario Tarozzi și Maria Pia Fiorentino
21. ***Mein wunder-volles Leben (Viața mea cea plină de minuni),*** Uri Geller, Silberschnur-Verlag, ISBN 3-923781-90-3
22. ***Reinkarnation aktuell – Kinder beweisen ihre Wiedergeburt (Reîncarnarea este de actualitate – copiii își dovedesc renașterea),*** Trutz Hardo, Silberschnur-Verlag, ISBN 3-931652-59-9
23. ***Rupert Sheldrake,*** *www.sheldrake.com*
24. ***Buch 3 (Cartea 3),*** Jan van Helsing, Ama Deus Verlag, ISBN 3-89478-573-X
25. ***Unerklärliche Phänomene (Fenomene inexplicabile),*** Viktor Farkas, Umschau-Verlag, ISBN 3-524-69069-6
26. ***Wiedergeburt – Die Beweise (Renașterea – dovezile),*** Trutz Hardo, ISBN 3-8138-0484-4
27. ***Zeiger der Apokalypse (Semne ale apocalipsei),*** Moira Timms, München 1981
28. ***Zurück in unsere Zukunft (Înapoi în viitorul nostru),*** Bob Frissell, E.T. Publishing Unlimited, ISBN 3-89538-260-X

29. Autorul nu îmi este cunoscut. Am preluat această relatare din articolul lui Jo Conrad.
30. ***Der Sonnenwind (Vântul solar),*** 2/96
31. ***Ich komm' aus der Sonne (Eu vin din Soare),*** Flavio M. Cabobianco, Ch. falk-Verlag, ISBN 3-924161-72-0
32. ***Fossil Remains of Mythical Creatures,*** Profesor Bob Slaughter, *www.smilodoness.com*
33. ***Die Blume des Lebens (Floarea vieții),*** Drunvalo Melchizedek, Koha-Verlag, ISBN 3-929512-57-2

CUPRINS

Cuvânt înainte 3
Introducere 9

PARTEA I

Capitolul 1 – Diferența dintre practicanții spiritismului și mediumurile naturale 13
Capitolul 2 – O viață de medium: exemplul clarvăzătoarei Susanne 43
Capitolul 3 – Copiii fac dovada reîncarnării 79
Capitolul 4 – Fenomenul „Copiilor-Indigo" 122
Capitolul 5 – Masacrele comise de copii în școli 143
Capitolul 6 – Copiii chinezi super-mediumici 159

PARTEA a II-a

Capitolul 7 – Viața din perspectiva copiilor-medium 170

PARTEA a III-a

Capitolul 8 – Cum pot reacționa părinții? 267
Capitolul 9 – Mărirea frecvenței 274
Capitolul 10 – Soarele influențează conștiința umană 280
Capitolul 11 – Câmpurile morfogenetice 290
Capitolul 12 – Suflete vechi și noi 294
Capitolul 13 – Încheiere și rezumat 300

Indice bibliografic 337

Următoarele cărți pot fi comandate la
Editura ANTET
CP 22-285, sector 1, București
plata se face ramburs, taxele poștale fiind suportate de editură

Organizațiile secrete și puterea lor în secolul XX – Jan van Helsing

Imaginați-vă că sunteți locuitorul unei alte planete, ați parcurs cu nava dvs. spațială nenumărați ani lumină și vă îndreptați spre planeta Pământ. Misiunea dvs. este să cercetați această planetă, să intrați în contact cu locuitorii pentru a schimba cunoștințe și informații de orice natură. Dacă totul s-ar desfășura într-un mod pozitiv și ați fi convins de sinceritatea și dorința de pace a locuitorilor, Pământul ar putea fi primit în comunitatea federației intergalactice. Ca urmare ar fi posibil contactul cu locuitori ai altor planete într-un mod deschis, ceea ce ar putea să aibă ca urmare o dezvoltare inegală în conștiința pământenilor, dar și în domeniul tehnologiei și al igienei sociale.

Constatați că la prima vedere nici un concept nu este vizibil în spatele războiului pentru că unii luptă împotriva credinței lor, alții împotriva culorii pe care o are pielea lor.

Există indivizi care nu sunt mulțumiți de dimensiunile țării lor, iar alții se luptă pentru supraviețuire, pentru că nu au ce să mănânce. Alții au în cap numai banul, dar în general, fiecare se are în vedere numai pe sine. Vedeți că această planetă nu este destul de matură pentru informațiile și tehnologia pe care le propuneți. În orice țară v-ați opri, cadourile dvs. nu ar fi folosite pentru binele tuturor pământenilor, ci numai pentru interesele egoiste ale respectivilor conducători ai țării.

Vă veți gândi pe cât posibil la planeta dvs. natală și la vremea când ea mai purta războaie. Pentru că deja de câteva mii de ani acest lucru a fost depășit și nu vreți să fiți încă o dată contemporani cu acest scenariu și constatați că s-a tras în direcția navei dvs., ajungeți la concluzia că ar fi mai bine să vizitați altă planetă.

Este un lucru cert că oamenii sunt atât de prinși de mici-le lor „probleme" personale încât nu au văzut niciodată ce se întâmplă în lume și în jurul lor ori s-au dezobișnuit s-o facă. Cea mai mare parte a civilizației contemporane suferă de „apolitică" și nu vrea să aibă de-a face cu politica. Lipsa de timp, de interes și de spirit critic, lipsa informațiilor de specialitate au dus la această „îndepărtare". Prin absență nu se schimbă nimic. Din contră,

este exact ceea ce vor „bărbații cârmuitori". Fiecare individ care se resemnează îi ajută pe Iluminați să-și atingă scopul. De aceea primul pas este de a ști cât mai mult despre aceste procedee.

Și după cum a constatat deja un învățat al lumii:

„Găsiți adevărul, pentru că el vă aduce libertatea"

Cartea a 2-a – Jan van Helsing

Evenimentele individuale pe care le-am descris în carte, sunt realități dovedite (existența „Comitetului celor 300", a organizației „Bilderberg" etc., înființarea ONU de către francmasoni, farfuriile zburătoare germane, prezența lui Rothschild la încheierea tratatelor de la Versailles, împușcarea lui Kennedy de către William Green, șoferul său, masacrul lui Begin din Palestina, principiile lui Machiavelli, armele cu energie liberă...), care arată de la sine, fără legăturile făcute de mine, că în culise se desfășoară un joc diabolic.

Faptele expuse de mine nu au fost și nici nu sunt ceva nou, ci ele erau pur și simplu ascunse maselor populare. Pe de altă parte, nici Iluminații nu-și țin existența prea secretă. Trebuie numai să ai dispoziția de a le conștientiza mesajele.

Neștiutorul crede că atunci când doi politicieni își strâng mâna, ei se salută. Inițiatul vede în funcție de salutul Lojii, ce poziție ocupă, ce își comunică. Aceste mesaje sunt transmise tuturor fraților Lojei din țară prin fotografia publicată în ziare, în care se văd politicienii strângându-și mâna. Interpretarea acestor mesaje ține de competența perceptivă a cititorului ziarului. Acest gen de comunicare este o REALITATE, conștientizarea acesteia însă nu depinde decât de dumneavoastră. Pentru mine este indubitabil o realitate, deoarece eu percep aceste mesaje și știu să le interpretez. Dar ele sunt accesibile ORICĂRUI cititor de ziar.

(„90% din transmiterea știrilor se face prin texte codificate și fotografii în media, îndeosebi în presă, a constatat comitetul senatorial al Statelor Unite, care a făcut cercetări la Central Intelligence Agency (CIA).

Nu există modalitate mai simplă, mai ieftină și mai eficientă de transmitere a semnalelor decât publicarea codificată în ziare și reviste larg răspândite.

Cartea a 3-a – Jan van Helsing

Aproape la fiecare jumătate de an apare undeva în lume o nouă carte despre profeții sau preziceri. O mare parte a acestor cărți și-au îndreptat spiritul de observație spre apropiata cumpănă dintre milenii (aproximativ zece ani înainte și după anul 2000), deoarece clarvăzătorilor și profeților

le-au fost arătate, în viziunile lor, evenimentele terestre schimbătoare și aparent radicale despre această parte a istoriei. Acest lucru nu le este cunoscut tuturor. De asemenea, în Evanghelia după Ioan în N.T. vom găsi descrieri valabile pentru această perioadă care a fost denumită de către unii drept *„cea mai tânără zi"*, *„judecata de apoi"*, sau *„perioada în care grâul este separat de neghină"*. O perioadă a catastrofelor naturale, a războaielor și tulburărilor. Unul dintre clarvăzătorii descriși în această carte o numește chiar *„marea curățenie"*. S-a auzit despre această perioadă. Adesea numai cu o ureche. Dar cine ascultă cu plăcere ceva despre perioade tulburi, mai cu seamă *despre „un al treilea război mondial"* când tocmai au fost întocmite asigurări pe viață și depuneri de economii financiare. Nu au mai rămas decât câțiva ani până la binemeritata pensionare. În acest context nu este permisă apariția unui război civil sau inundații. Nu, omul nu vrea să creadă în așa ceva. *„Așa ceva au prezis deja mulți"*, vom spune, *„și nimic nu s-a întâmplat"*. Așadar, chiar nu s-a întâmplat într-adevăr nimic? (Referitor la indiciul că aceiași clarvăzători au prezis și primul război mondial și pe cel de-al doilea, se poate vorbi de o tăcere apăsătoare. Important, ca neplăcutul să fie înlăturat cu succes.)

Operațiunea Aldebaran – Jan van Helsing

Întreaga temă a OZN-urilor se situează pentru mulți în zona speculațiilor. Însă eu cred că cel târziu o dată cu publicarea autorilor de genul lui Erich von Däniken, masa largă a auzit câte ceva despre contactele inteligenței extraterestre cu diverse culturi pământene și, eventual, și despre istoria apariției lor. În special, începând cu anii '40 această temă i-a captivat pe cei mai mulți pentru că, spre deosebire de informațiile anterioare din „cărțile moarte", atunci s-ar fi ajuns la primele apariții, contacte fizice și chiar la prăbușirea unor astfel de obiecte zburătoare (masa largă a fost pregătită treptat pentru confruntarea cu această realitate prin seriale TV despre extratereștri, transmise tot mai des, ca de exemplu, și așa-numita „Prăbușire Roswell").

Însă, tocmai în legătură cu aceste noi contacte dintre pământeni și extratereștri, părerile celor care sunt preocupați mai mult sau mai puțin de această temă sunt împărțite. Marele secret, respectiv actualitatea temei OZN-urilor, nu are legătură cu întrebarea asupra existenței OZN-urilor, ci asupra **IDENTITĂȚII** piloților.